

LEINER LAURA

A Szent
Johanna
gimi

3

3

EGYEDÜL

LEINER LAURA

a szent
Johanna
gimi

3

Ciceró Könyvstúdió

Fedélterv
MALUM STÚDIÓ
SZABÓ VINCE

ISBN 978 963 539 700 6

ISBN 978 963 539 700 6

© Leiner Laura, 2010

© Ciceró Könyvstúdió Kft., 2010

EGYEDÜL

Adatlap részletek a közösségi portálról

Név: Bencze Virág (Emó)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: I LUV Dorián!!! <3 <3 <3

Érdeklődési kör: Dorián

Klubtagság: Emo; Pete Wentz; My Chemical Romance; AFC; Twilight

Név: Neményi Arnold

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia, angol

Magamról: „A zsenialitás és a hülyeség között az a különbség, hogy az előbbinek határai vannak.” Albert Einstein

Érdeklődési kör: könyvek, olvasás, elmélkedés

Klubtagság: Mindhalálig Beatles!; In memoriam John Lennon; Moly.hu; Oasis

Név: Zsidák Gábor (Gábor)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Mindig jókedvű, vidám srác. ☺

Érdeklődési kör: természetjárás, tanulás, kutyasétáltatás, sudoku

Klubtagság: Gáborok klubja, Monty Python repülő cirkusza; stand up comedy

Név: Jacques Chatelain (Jacques)

Kor: 15

Beszélt nyelv: francia, magyar

Magamról: A nyári szünet merveilleux volt.

Érdeklődési kör: főzés, sudoku, beszélgetés

Klubtagság: Paris Je t'aime; Remi Gaillard, Gordon Ramsay; Tv Paprika

Név: Pósa Richárd (Ricsi, Richie, Rich)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Állítsátok meg a földet, ki akarok szállni!!!

*

Cortez, este próba? ☺

*

Neményi! A te okoskodásodnak is lehetnének határai!!!

Érdeklődési kör: zenélés

Klubtagság: Jalapeno; Bassz gitárosok; Raszta vagyok; Korn; Bajnokok Ligája RulZ; „Honnan tudod??? – Hát láttam a Facebookon!”

Név: Szatmáry Kinga (Kinga)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Kérnék mindenkit, hogy ne jelöljön be értelmetlen fényképeken! Nem vagyok kólásdoboz, fülbevaló, plüss, kavics, de még mogyoró sem!!!! Köszönöm!

Érdeklődési kör: versenyzés, skype, tanulás, suliujság, környezetvédelem

Klubtagság: Lovasok; Hogyan óvjuk környezetünket; 1000 tagot a fehér bálnak megmentéséért!; Még léteznek okos és szép emberek

Név: Haraszi Róbert (Robi)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: James Hetfield

Érdeklődési kör: csak a Rock!!!; Wii; Guitar Hero

Klubtagság: I luv Máday; Amíg a föld kerek, mindig lesznek rockerek!; Antipop; Metallica

Név: Szenyor Nagy Zsolt (Zsolti)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Újabban verseket írok. Íme egy gyöngyszem:

„Ott áll, Ő, Máday Emilia, feje mindig lila.

Ugyan, Emilia, ne legyen ránk pipa!”

by Nagy Zsolt

Érdeklődési kör: dobolás; emberek idegesítése

Klubtagság: Jalapeno; I luv Máday; Vágási Feri LoL; Bajnokok ligája RulZ;

„Matek órán megnézem hány óra... 9:30,

Megnézem félóra múlva... 9:35”,

„Mit olvastál utoljára? TV újság”

Név: Bernáth András (Andris, Andrew)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Ozzy Osbourne

Érdeklődési kör: Wii; rock zene; Guitar Hero

Klubtagság: AC/DC; Black Sabbath; Metálosok-rockerek; I luv Máday

Név: Felmayer Dávid (Dave)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: „Ami nincs fent a YouTube-on, az meg sem történt, amit nem talál a Google, az nem is létezik, aki nincs regisztrálva a Facebook-on, az nem is ember!”

*

Zenekarok menedzselését vállalom.

Érd.: e-mail, telefon, skype, msn, személyesen (suli vagy otthon, esetleg Zsoltiék garázsa)

Érdeklődési kör: sajnos nincs időm...

Klubtagság: Jalapeno; Bajnokok Ligája RulZ; Szám nélkül nem veszem fel a telefont!; Csak Apple;

Név: Antai-Kelemen Ádám (Cortez)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, angol, francia, spanyol

Magamról: „Nem vagyok flegma, sem bunkó, csak nincs kedvem hozzád”

Érdeklődési kör: gitár

Klubtagság: Jalapeno; SkaPunk; Born in the USA,, Bajnokok Ligája RulZ; Ramones

Augusztus 31., hétfő

Hurrá, vége a nyárnak! Oké, biztosan a világ legbénább tinije lehetek, valószínűleg ez a mondat egyetlen velem egykorú szájából sem hangzik el, de őszintén nem érdekel, akkor is totál feldob a holnapi sulikezdés! ☺ Persze a nagy várakozásban a nap csigalassúsággal telt, sőt, sokáig úgy tűnt, hogy soha nem fog véget érni. Tipikus. Mindegy, amíg anyut vártam (szülőire ment), megpróbáltam elfoglalni magam, olvastam kicsit, de a béna izgalom miatt nem kötött le a könyv, átnéztem az ápiszban vásárolt cuccaimat (csak a szokásos, tollak, füzetek), majd pakolgattam kicsit a szobámban. Aztán inkább úgy döntöttem, hogy összegzem a nyaram, ha már végre vége. Nos, az eredmény: A legjobb dolgok a nyáron:

– Virággal, aki hivatalosan is a besztfrendem, baromi sokat lógtunk együtt, amikor nem az apukájával és a mostohaanyjával (Kriszti, de Virág csak úgy nevezi: A NŐ) töltötte az idejét, akkor szinte mindig átjött, és Simseztünk, meg DVD-ztünk, meg megpróbáltuk elsajátítani a jóga alapjait a videómegosztóról (kevés sikerrel). Szóval úgy általában elvöltünk.

– Arnolddal is igen sok időt töltöttem, könyvtárba jártunk, meg néha lógtunk a városban, de volt, hogy csak a kertben ültünk és olvastunk. Nagyon örültem a társaságának, mert azon túl, hogy őt tartom a világ legintelligensebb, legértelmesebb és legokosabb emberének, a vele eltöltött délutánok során sikerült visszaszereznem azokat az agysejtjeimet, amik akkor pusztultak el, amikor Virággal Robert Pattinson nevű kutyáját sétáltattuk és órákat csevegtünk arról, hogy Pete Wentz szerinte mennyire, de mennyire nagyon kúl. ☺

– A könyvek, amiket kiolvastam. Bár Arnold könyvlistáját meg sem közelíti, mégis sikerült elég sokat „elfogyasztanom”. Az összes kötelezőn túl további tizenkét regényt olvastam ki a nyáron (hármát franciául, ha már egyszer francia alapítványi suliba járok). Úgyhogy szinte végigolvastam a szünetet, és nem mellesleg mindegyik könyv tetszett.

– Sikerült szépen lebarnulnom, ami miatt, mondjuk, kijöttek a szeplőim, de nem számít, mert legalább van színem, és a hajamat is kiszívta a nap, így nem világosbarna, hanem, mint minden nyár végén, sötétszőke. Hurrá. ☺

– Az osztálytársaim, akikkel sikerült tartanom a kapcsolatot a nyári szünet alatt is (erre általában soha nem volt példa). Majdnem mindenki ultraelfoglalt volt a szünetben, mégis írtak mailt meg sms-t, és ez igazán jólesett, feldobták az amúgy unalmas, tétlen és hosszú napjaimat.

– Esküvő! ☺ Virág apukája a nyáron újraraházasodott, és mint Virág legjobb barátnőjét, engem is meghívtak. A szertartás szép volt (bár ne lett volna olyan átkozottul kényelmetlen a cipőm!), meg jól is éreztem magam. Kár, hogy Virág, aki még mindig kissé túlérzékeny a szülei válása miatt, nem volt boldogabb, mert így az összes fotón „emós koszorúslányként” totál fancsali képet vág.

– Nyaralás anyuékkal, Egy hét, tengerpart, egymillió fok, olvasás a homokban fekvé. Ez nagyon-nagyon jó volt akkor is, ha anyu a szabija alatt sem tudott leállni (meteorológus lévén folyamatosan az eget kémlelte), és akkor is, ha apu nem kapcsolta ki a mobilját, így szinte az egész hetet végigkonzultálta valami kollégájával. Ennek ellenére tényleg jól telt a nyaralás, bár tizenöt évesen, millió komplexussal nem rajongtam kifejezetten a „bikiniiben fogok mutatkozni” dologért, de be kellett látnom, hogy nem ülhet az ember felöltözve a napernyő alatt, mert az fura. Oké, kivéve Virág esetében, aki durván emós, emiatt ő tényleg így nyaral. ☺

– Cortez, akit sikerült végigkövetnem a közösségiken a szünet alatt. Hiába volt a szüleinél Amerikában, majd augusztus végén Ricsiékkal a Balcsin, hála a technikának, a közösségi portáloknak és a Twitternek, bármikor csekkolhattam, hogy mi van vele. Jó, lehet, hogy ez szánalmas, de sokkal könnyebb volt követni a tweetjeit, mint remegő gyomorral megkérdezni tőle a neten, mi újság.

Hát, kábé ennyi jó dolog történt velem a nyáron, és akkor most jön a feketeleves. A legrosszabb dolgok a nyáron:

– Unalom, unalom, unalom! Azokon a napokon, amikor Virág nyaralt, Arnold nem ért rá, egy maillem sem jött, nem kötött le a net, kiolvastam mindent, amit találtam otthon (beleértve még a

csokipapíron lévő infókat is), anyuék dolgoztak, egyszóval semmi, de semmi nem történt, olyankor nehéz volt.

– Hiányzott a sulis! Komolyan, ez gáz, de akkor is. Hiányoztak a többiek, hiányzott a rendszeresség, a tanulás meg hogy lekössenek valamivel. Néha még egy rajzórát is bevállaltam volna, csak legyen már vége a nyárnak! Hú, ez tényleg elég drasztikusan hangzik. ☺

– Cortez. Kaptam tőle két mailt a nyár folyamán, mindkettő körlevél volt. Ennyi, semmi több. ☺

– A többiek nyara. Valószínűleg mindenkinek élvezetesebb és eseménydúsabb szünete volt, mint nekem, a netre feltöltött képek és állapotjelentések alapján kétlem, hogy lesz alkalmam megszólalni az első héten. Jacques, a francia osztálytársam egész nyáron Párizsban volt, Virág két hétig Korfun, Arnold a szüleivel Madridban. Andris és Robi valami elképesztő Guitar Hero-csúcsot döntött, a két kocka Twitter-oldalán valami olyasmit láttam, hogy hetvenkét órán át játszottak, pár perces megszakításokkal. Örültek. ☺ Kinga lovastáborban volt, előre rettegek a beszámolójától, már a Facebook-bejegyzései alapján is ultranagyképű, úgyhogy várom a megaláztatást. Hurrá. És végül a „balhész négyes”, vagyis a sulis egyik legmenőbb társasága, Cortez, Ricsi, Dave és Zsolti, akik augusztusban a Balcsin Ricsiék nyaralójában lógtak (szülői felügyelettel, ha jól tudom, Ricsi anyukája volt végig velük) és leginkább zenéltek. Hát, nagyjából ennyit az osztálytársaimról és az eseménydús szünetükről. Hoppá. Kihagytam valakit. Zsidák Gábor. Gáborról annyi információm van, hogy... Nem, nincs semmi. Akkor lehet, hogy valakinek bénább nyara volt az enyémnél. Hurráááá!

Anyu majdnem nyolcra ért haza, a szülői értekezlet kissé elhúzódott, így nem tudott vacsorát főzni. Apuval komolyan örültünk. Szívből. ☺

– Haller tanár úr borzasztóan lelkes – mesélte anyu a szülőin történeteket, félig behajolva a hűtőbe. Ez nem lepett meg, az öfő hajlamos túlpörögni... – A Szent Johannában rengeteg új program lesz, új szakkörök és... – folytatta, majd mosolyogva megakadt rajtam a tekintete. – De tudom, hogy most csak az érdekel, hogy a kis barátaiddal újra találkoz...

– Hát, igazából tényleg jó lesz újra látni őket. Néhányuk igazán hiányzott... – sóhajtottam. Anyu kicsit félrebillentette a fejét, ez tipikusan a „jaj, de bájos ez a kamaszszerelem dolog” nézése volt, ami szerintem tökre lealázó, olyan, mintha kinevetne érte, vagy valami ilyesmi. Pedig az, amit Cortez iránt érzek, nem afféle szeszélyes, gyerekes dolog. Ez igenis komoly!

Anyu még elhadarta, amit a szülőin hallott, aztán megengedte, hogy a szobámban vacsorázzak. Becsuktam magam mögött az ajtóm, majd tányérral az ölemben lehuppantam a babzsák fotelemre, és miközben ettem, benyomtam a notebookom. Az msn estére fullon volt, valamennyi osztálytársam a neten lógott, a nevük mellett mindenféle furá üzenet. Bemásolom: Virág (I Luv Pete Wentz, holnap suliiiiiiiiii) – állapota elérhető. Arnold (indiszponált) – állapota nincs a gépnél. Zsolti – The King (egészen biztosan nem akar iskolába menni) – állapota elérhető. Ricsi (Tony Hawkot jácccom) – állapota elfoglalt. Dave (Maffiózókat nézek, de közben elérhető vagyok mobilon) – állapota nincs a gépnél. Andris (WoW) – állapota elfoglalt. Robi (WoW) – állapota elfoglalt. Jacques (bonsoir) – állapota elérhető. Kinga (holnap reggel 7:45-kor találkozunk) – állapota elfoglalt. Gábor (végre sulis, jó lesz újra találkozni a barátokkal) – állapota elérhető. És végül, amitől automatikusan megdobbant a szívem, Cortez (nevermind) – állapota elfoglalt.

Mosolyogva olvastam az üzeneteket, aztán automatikusan fogadtam Virág videóhívását.

Miközben vacsoráztam (felvágott, Medve sajt, két kifli, joghurt, paradicsom, uborka), Virággal a webkamerán keresztül azon tanakodtunk, hogy milyen lesz tizedikesként a Szent Johannába menni. Hű.

Izgalom: 5/5 – nagyon várom a holnapot. ☺

Ruha: 5/1 – te jó ég, még nem tudom, mit veszek fel!!! Ebből örült hiszti lesz reggel. ☺

L. M. Montgomery *Váratlan utazás*-. 5/5 – csak most fogom elkezdni olvasni, de Anne Shirleyből kiindulva nyugodt szívvel adok rá 5-öt. ☺

Cortez: 5/5 – holnap látom. Holnap látom!!! Áááá.

Szeptember 1., kedd

Egy igen rémes, forgolódásokkal teli, izgatott éjszaka után sikerült olyan nyugodtan ébrednem, hogy borzalom. Ez jellemző. A tanévkezdés mindig lehetőséget ad arra, hogy megújulva, jó formában lássanak minket a többiek a hosszú nyár után. Nekem is ez volt a tervem, de mivel szétgörcsöltem magam azon, hogy milyen lesz újra látni Cortezt, nem tudtam aludni, így karikás szemekkel ébredtem. A karikás szem pedig nem új, hanem éppen a régi formám. Óriási.

Anyu hagyott üzenetet a hűtőn, miszerint ma legalább 30 fok lesz délután, meg hogy az uzsonnám a hűtőben van. Ezután következett a reggel azon része, amire nem vagyok túl büszke. A toporzékolós, „mit vegyek fel” félóra. Szegény apu próbált kamaszkezelő szakkönyvből megoldást találni, de mire fellapozta a „mit tegyünk, ha a gyermekünk megvadul és tépi magán a világoskék pólóját” részt, addigra lenyugodtam. Szerencsére a szüleim irtóra felkészültek, minden problémát, reakciót és viselkedést átlátnak, komolyan, ezerszer többet tudnak a kamaszokról, mint én, aki elvileg az vagyok. Virág szokás szerint a kapunkban várakozott, és ahogy kiértem, azonnal egymás nyakába ugrottunk. Egyébként Virág emósabb, mint valaha. Fekete haja leér az álláig, fél szemébe fésülve hordja, hátul pedig feltupírozza. Valamennyi ruhája összesen három színből áll: fekete, pink és lila. Ma pont egy fekete csónadrágot vett fel pink tornacipővel és pink-fekete csillagmintás pólóval. Kiegészítőként a karján körülbelül harminc vékony fémkarkötő csilingelt minden mozdulatra. Amíg apu kiállt, mi örömben ugráltunk egy sort, egymás szavába vágva, folyamatosan visongatva. Amikor beszálltunk, apu valami olyasmi mondott, hogy „de hiszen tegnap este beszéltek egymással”. Nem reagáltam, van, amit egy felnőtt sosem fog megérteni. Például azt, hogy hiába beszélünk este Virággal msn-en, azóta eltelt tizenkét óra, és annyi idő alatt igenis borzalmasan sok dolog történt, még úgy is, ha abból nyolcat aludtunk.

Apu kitett minket a járdán, és miközben a kocsit elkanyarodott, némán néztünk az épületre az út túloldalán, ami felé minden irányból

érkeztek a diákok. Kicsit megremegett a gyomrom, régóta vártam, hogy elkezdődjön, mégis, ahogy ösztönösen a bejárat előtti lépcsőre tévedt a tekintetem, szerettem volna visszafordulni, felrohanni a dombos utcán és meg sem állni hazáig. De nem tehettem. Jobb túl lenni az egészen” alapon indultunk meg Virággal, és miközben átvágtunk az úttesten, Virág biztatóan megszorította a karom.

– Ren, emó! – köszönt ránk messziről Ricsi; raszta haja egy fejpánttal volt hátrafogva. Háromnegyedes gatyát, deszkás cipőt és valami RATM pólót viselt. (Ez egy banda rövidítése, Virág később elmondta.) – Mi a pálya?

– Jujj, képzeld – vágta rá Virág, egyik lábáról a másikra állva, totál izgatottan.

– Jujj, mi' van? – gúnyolódott Ricsi tettetett érdeklődéssel. Én elmosolyodtam, Virág azonban nem vette észre a cinizmust, lelkesen kezdte magyarázni, hogy azt hiszi, a nyáron látta messziről AFC Tomit. Ricsi amolyan „ez tényleg örülten érdekes” bölintással inkább felém fordult és a nyaramról érdeklődött.

– Eltelt – feleltem szűkszavúan, és türelmetlenül néztem körbe. – Többiek?

Persze igazából Cortez érdekelt, de mégsem kérdezhettem rá, az feltűnő lenne. Ricsi válaszra nyitotta a száját, de abban a pillanatban megállt mellettünk egy fekete autó, és Dave pattant ki belőle.

– Szia – köszöntem, mire Dave feltartotta az ujját, jelezve, hogy várjak egy kicsit, aztán beszélt pár szót a füléből lógó headsettel. Mikor fontoskodva benyomta a gombot és immáron ténylegesen velünk volt, elnézést kért, de „ezt a hívást fogadnia kellett”.

Hát, Dave nem sokat változott, gondoltam. A következő pillanatban Zsolti lépett hozzánk, kezében egy doboz vaníliás karikával. Az érkezése alapján ő is megtartotta a reggeli jó szokásait. Már mint a folytonos evésre gondolok.

– Csoki! – mondta (azt hiszem, köszönésnek szánta), miközben a szájából kiesett... talán egy fél karika. Zsolti nem zavartatta magát, körbekínálta a dobozt.

– Hogy telt a szünet? – kérdeztem úgy általánosságban a fiúktól.

– Várj, mutatom – pattant mellém Dave azonnal, előkapta a mobilját (valami „legújabb, brutális teljesítményű, érintőképernyős

csoda”), és ujjaival lazán nyomogatta a képernyőt, amin sorban érkeztek a képek. A legtöbb a Balatonon készült, és ahogy megláttam Cortezt a felvételen, azonnal összeugrott a gyomrom. A kép alapján sokat változott a nyáron. Helyesebb, mint valaha.

Amíg a képeket bámultam, a többiek a sulikezdekről beszéltek.

– Azért szerintem klassz, hogy elkezdődött. Uncsi volt a nyár – vonta meg a vállát Virág.

– Én még bírtam volna. Legalább egy évig – röhögött Zsolti.

– Látod, azt én is kibírtam volna, ha egy évig nem jössz iskolába – szólalt meg egy nyers hang mögöttünk. Hátrafordultam, bár természetesen rögtön tudtam, hogy osztályunk harmadik és egyben utolsó lánytagja érkezett meg a maga bájos módján.

– Nyerítést hallok, elszabadult egy ló? – nézett körbe „riadt” tekintettel Zsolti, majd hangosan röhögött az eszméletlen poénján. Kinga lesajnálóan megrázta a fejét, és végigmérte a fiúkat.

– Azon kívül, hogy bénán zenélgattatok és valami nevetséges bandát alapítottatok, csináltatok valami értelmeset is a nyáron? – kérdezte gúnyosan. Ahhoz képest, hogy totál lenézően viselkedett, teljesen tisztában volt a fiúk programjával, ergo fix, hogy követte őket Twitteren. Jellemző.

– Szerinted ez nem elég? Egész augusztusban próbáltunk – közölte Ricsi.

– Szánalmas – kontrázott rögtön Kinga. – Én lovastáborban voltam, edzettem, volt két díjugratóversenyem, háromszor próbáltunk a színjátszókörrel, csupán szorgalomból, ezenkívül kiolvastam a kötelezőket és elkészítettem egy táblázatot a félévre, hogy mindenben maximális energiával tudjak részt venni. Örülök, hogy egyedül én töltöttem hasznosan a nyaram – jelentette ki.

– Én is kiolvastam minden kötelezőt – védtem meg magam, mert úgy éreztem, Kinga ugyanúgy rám is célozgatott, mint a többiekre. Mint mindig, most is kár volt megszólalnom, mert Kinga öt másodperc alatt alázott le a következő mondatával:

– Renáta, nem lep meg, hogy otthon gubbasztottál és a temérdek szabadidődben olvasással ütötted el az időt, mi mást is tehetnél volna?

A szám szélét rágva némán néztem, ahogy felmegy a lépcsőn. Hát igen. Kinga nem változott sem stílusban, sem pedig kinézetben. Ugyanolyan kegyetlen, szúrós nézéssel hallgattat el bárkit, és a fájdalomosan szoros copfja, valamint a tekintélyt parancsoló piros, rövid ujjú blúza sem tette barátságosabbá, sőt...

– A ló megvadult a nyáron – jelentette ki Zsolti, aki enyhén szólva nem jön ki Kingával. Mindannyian röhögve bólintottunk, Kinga év eleji belépőjét nem is lehetett komolyan venni.

A többiek lassan elindultak a lépcsőn, én pedig a fejemet kapkodva néztem körbe. Cortez! Miért nincs itt Cortez?

– Ricsi – szóltam halkán, miközben ketten lemaradtunk hátul. – Cortez jön ma?

– Aha – bólintott. – Az előbb hívtam, elaludt. Éjjel a szüleivel beszélt – magyarázta, de csak fél szemmel figyelt rám, mert közben kezét fogott egy pár felsőbb évfolyamba járó diákkal, akik velünk egy időben érkeztek a portára. Mondjuk, rólam tudomást sem vettek, de ezt megszoktam. Ricsi és Cortez más eset, ők eleve idősebbek egy évvel (mindketten a tizenhetet töltik), meg aztán totál menőnek számítanak a suliban.

Mivel Ricsi a továbbiakban ügyet sem vetett rám, előresiettem a többiekhez. A portán felmutattuk a belépőkártyánkat, ami a táskánkon lévő kék-fehér, Szent Johannás passtartón lóg, közben kikerültünk két tanácstalan kilencedikest, akik nem értették, hogy most mit kell tenniük.

– Menj a portáshoz, húzasd ki a neved a listáról, aztán majd a titkárságon átveheted a kártyád – szólt rájuk Dave. A kilencedikesek hebegtek valami kösz-félét, mi pedig beléptünk az aulába. – Taknyosok, fogalmuk sincs, hogy mennek itt a dolgok – legyintett Dave, amolyan „idősebb és bölcsebb vagyok tizedikesként” arckifejezéssel.

Szólni akartam, hogy egy éve mi is ugyanígy bénáztunk, de nem volt alkalmam, mert a Jeanne d’Arc-szobor mellett álló igazgatóhelyettes asszony arca felderült, amikor meglátott minket. Vérszemet kapott, szinte csak erre várt.

– Máday – sziszegte Virág, de késő volt. A következő pillanatban fülsüketítő kiabálástól visszhangzott az egyébként is zajos aula.

– Felmayer Dávid, azonnal tedd el a telefonod! – üvöltött Dave-re.

– De igazgatóhelyettes asszony, fontos hívásban vagyok – kezdte Dave.

– Engem az sem érdekel, ha a Wall Streettel beszélsz, ez egy iskola, elteszed vagy én teszem el!

Dave „majd visszahívlak, apu” köszönéssel eltette a telefont.

– Virág, könyörgöm, megvakulsz, fésüld már ki a szemedből a hajad! – fogta a fejét Máday, mire Virág lehajtott fejjel kullogott tovább.

– Nagy Zsolt, miért, miért kell állva enned? Tudtommal nem vagy ló.

– Én nem, de ismerek az osztályban olyat, aki az – törölte le a morzsát Zsolti az arcáról, és teli szájjal a büfénél sorban álló Kingára röhögött.

– Roppant szellemes – bólogatott Máday türelmetlenül, aztán átnézett rajtam és a mögöttem érkezőket kezdte szemügyre venni.

– Pósa, a gördeszkádat két percen belül a szekrényben akarom tudni!

– Igenis! – jött Ricsi válasza a hátunk mögül, aztán hatalmasat röhögött az idősebbekkel.

Hát, kábé így érkeztünk meg tizedikesként.

Máday még mondani akart valamit, de elterelte a figyelmét egy kilencedikes lány, aki elvileg szoknyát viselt, de az olyan rövid volt, hogy inkább úgy tűnt, a pólója lóg le egy kicsit. Az ig. helyettes feje azonnal bevörösödött, és ész nélkül ordítani kezdett.

– Az alsó ruházat nélkül érkező kilencedikes diák azonnal idejön!

Az aulában lévő tanulók egy emberként fordultak szegény lány irányába, aki megtorpant a bejáratnál, majd rettegve és elég bizonytalanul lépegetett a tomboló ig. helyettes felé. Hát, nem lennék a helyében. Kilencedikesként kihúzni a gyufát, ráadásul első nap, Mádaynál. Na, igen. Máday. Ha egyszer elkap, akkor véged. Egyszerűen nem ismer kegyelmet. Többek között neki köszönhető, hogy a suliban nincs piercing, tetkó, miniszoknya, erős smink, mély dekoltázs, de még sötét körömlakk sem. A szülők persze hálásak, a diákok kevésbé. Ez van.

Virággal beálltunk a büfé sorába, közben pedig csendben nézelődtünk. Valamennyi diák csoportokban vonult, mindenki tele volt nyári sztorival, így elég nagy ricsaj keletkezett, de azért jól hallatszott a sulirádió, ami Bryan Adams *Summer of 69* című dalával köszöntötte az érkezőket. Kakaós csigával a kezünkben mentünk fel a lépcsőn. Az első emelet utolsó terme a miénk (szemben az a-soké), úgyhogy Virággal lassan sétáltunk végig a folyosón, ahol igencsak nagy káosz uralkodott. Ricsi gördeszkázott (Máday még sosem kapta el, de rajta van az ügynön), a hírhedten undok és kirekesztő négy a-s lány a suliboxoknál trécselt, Zsoltit Dave kergette valamiért, kis híján fellöktek minket. És akkor még nem mentünk be a terembe. Ott még inkább elszabadult a pokol, ahogy beléptünk, örült lármában és egy vitában találtuk magunkat.

– Kapcsoljátok már ki ezt a degenerált zenét! – csapkodta Kinga a lovas mappáját a padjához, folyamatosan üvöltve Andrissal és Robival, akik egy távirányítóval hangosították a teremben lévő tévét.

– Sziasztok – kiáltottam, de azt hiszem, senki nem hallotta meg.

Andris Metallica, Robi pedig AC/DC pólót viselt, amin automatikusan elmosolyodtam. A maratoni Guitar Hero hatására úgy tűnt, a kockák rockerek lettek! Vicces.

– Komolyan mondom, kiverem a kezedből, ha nem halkítod le! – rikácsolta Kinga.

A fiúk erre elszaladtak az ablak felőli padsorhoz (pont, ahol én pakoltam le), és onnan szekálták tovább Kingát, miközben a *Seek and Destroy* eszméletlen decibellel üvöltött a tévéből.

– Kaptunk távirányítót a tévéhez? – csodálkozott Virág, mire megráztam a fejem.

– Tuti, hogy a kockák hozták – vontam meg a vállam. Többek között Andris és Robi miatt bővül folyamatosan a házirend, akiket ez nem igazán zavar, állandóan sikerül kijátszaniuk, miközben mindenféle dekódert meg kábelt dugdosnak a tévébe, ahol így, a többi teremmel ellentétben, legalább ötven csatorna fogható. És ezek szerint beújítottak valami metál adót is. Óriási.

Ügyet sem vetve a hangzavarra, leültem az egyszemélyes padomba, és miközben Virág *IM*-et olvasott a mellettem lévő

asztalnál, Kinga radírral dobálta Andrist és Robit, én kihasználtam az alkalmat és fellapoztam a *Váratlan utazást*.

Jacques lépett be a terembe. Francia osztálytársunk érkezése eléggé feldobott, és láthatólag ő is boldog volt, hogy újra lát, mert rögtön az én padomhoz lépett, és „Bonjour, Réni” köszöntéssel ült le elé.

– Nézd már, itt van Zsák! – röhögött Zsolti, ahogy belépett a terembe.

Jacques kedvesen mosolyogva intett nekik, aztán Zsolti megdobta egy összegyűrt alufólia labdával. Mindketten lehajtottuk a fejünket, pedig nem kellett volna, mert Zsolti véletlenül Virágot találta el, aki letette a magazint, és visszadobta, de célt tévesztett. Dave idegesen lefogta a headset mikrofonját, lehajolt, és visszahajította. A következő pillanatban már repkedtek az alufólia labdák, a tévé továbbra is üvöltött, Kingával együtt, Andris és Robi kergetőzött, én Jacques száját szuggeráltam, hátha le tudom olvasni, hogy mit mesél, merthogy folyamatosan mondott valamit, Ricsi a gördeszkájával próbált ugratni (a tanári asztalra!!!), Gábor pedig az ajtóban őrködött. Örömmel állapítottam meg, hogy komoly, érett és stabil tizedikesek lettünk.

– Jön Haller – mondta hirtelen Gábor, és visszaugrott a terembe. A következő pillanatban mindenki a helyére pattant, tévé kikapcs, és mint a „kisangyalok” vártuk az ofőt.

Haller tanár úr becsukta maga mögött az ajtót, és töprengve feltolta az orrán a szemüvegét.

– Innen jött ez a rémes zaj?

– Az a-sok voltak – kiáltotta Zsolti.

– Értem – bólított az ofő, és mosolyogva végignézett rajtunk. Azt hiszem, meghatotta, hogy újra lát minket, pedig annyira nem voltunk szívderítő látvány. Virág az újságból tépkedett ki Pete Wentz-képeket, Ricsi a fingerboardját tologatta a padján, Zsolti vonalzóval bökdöste az előtte ülő Kinga fejét, aki próbált mereven maga elé nézni, és időnként idegbeteg módon hátracsapott. Dave zenét hallgatott a telefonján, Andris és Robi PSP-vel látszott a pad alatt. Egyedül Gábor, Jacques és én figyeltünk.

– Üdvözlök mindenkit a tizedik évfolyamon – húzta ki az ofő a zsebéből a kis beszédet, amit nekünk írt. Sajna tovább nem olvashatta, mert Ricsi egy hangos „Üdv!” kiáltással, fél kezét felemelve intett az ofőnek, mire a teremben kitört a röhögés.

Szegény ofő totál kiesett a szerepéből, úgyhogy a padokat pásztázva rátért a hiányzókra.

– Cortez – üvöltötte Zsolti.

– Tehát Antai-Kelemen Ádám – jegyezte le az ofő, de Ricsi rögtön beleszólt, hogy Cortez elaludt, második órára jön. – Értem. Még valaki?

– Arnold, de mindjárt jön – szóltam. A következő pillanatban nyílt az ajtó, és Arnold lépett be nyugodtan, láthatólag egyáltalán nem sietett.

– Arnold, első nap késni? – cicegett az ofő.

– Elnézést, tanár úr, de ma reggel sokat töprengtem, és érdekes paradoxont véltem felfedezni a... – kezdte, mire az ofő egy legyintéssel félbeszakította.

– Rendben, menj, gyorsan ülj le...

Mosolyogva néztem Arnoldot, aki kilencedikben bizonyította, hogy milyen tudással rendelkezik, így bármikor kivágta magát a késésből. A legtöbb tanár ezért csak legyint, komolyan, még ők sem mernek szólni, mert tartanak a kimerítő magyarázattól. ☺ Arnold elsétált a padom mellett, arcába hulló tincsei között találkozott a tekintetünk, mosolyogva tátogtam egy „sziaát”, aztán elhaladt mellettem. Fél vállára dobott katonai hátizsákján millió kitűző csilingelt, ahogy minden lépésnél összeütödték. Arnold bevágta magát a középső padsor utolsó padjába, fellapozta a regényét, és azonnal olvasni kezdett.

Már csak egy hely volt szabad, mögöttem. Cortezé.

– Nos, remélem, jól telt a nyár! – kulcsolta össze az ofő maga előtt a kezét. Érdeklődő arcot vágott, azonban hamar összeszaladt a szemöldöke, amint legalább kilencen kezdték üvölni a nyár legnagyobb sztoriját (Zsolti), poénját (Ricsi), versenyét (Kinga), találkozását (Virág azt hiszi, látta AFC Tomit) stb. Szegény Haller bólogatott meg kapkodta a fejét, végül egy „örülök, hogy jól éreztétek magatokat” mondattal lezárta az egészet.

– Most pedig – ellenőrizte az óráját – hallgassuk meg az évnnyitó beszédet.

Az ofő bekapcsolta a teremben lévő tévét, ahol Charles Borrel igazgató úr (alias Borrel Károly) röviden köszöntötte a régi diákokat és a két új kilencedikes osztályt. Aztán a képernyőről szinte kilökték az igazgatót, és ijesztően közlőrl (még én is hátrahőköltem) megjelent Máday feje, aki szigorú arccal kiselőadást tartott a házirend bővítéséről.

– Huh, még jó, hogy nem 3D-ben néztük. Szörnyethaltam volna – közölte Dave, amikor a tévé képernyője elsötétedett.

– Felmayer, ne szemtelenkedj, a házirend bővítése fontos – szidta le az ofő. Dave vállat vont, és tovább játszott a telefonjával.

Körülbelül harminc másodpercenként néztem az órára, és minden erőmmel azon voltam, hogy sikerüljön felgyorsítanom az időt, ami így, hogy állandóan csekkoltam, egyáltalán nem akart telni. Örökkévalóságnak tűnt, mire végre megszólalt a csengő, és az osztály egy emberként pattant fel. Virág megállt a padomnál, fél szemmel rám nézett (a másikat eltakarta a haja), és kedvesen bólintott.

– Ahogy megbeszéltük, oké?

– Oké – sóhajtottam és feltápászkodtam.

Ahogy kiléptünk a teremből, nekem azonnal a torkomba ugrott a gyomrom, és dobolni kezdett a fülemben a vér. Az érzés leírhatatlan. A folyosó másik végén állt, a lépcsőnél. Sötét, szinte fekete haja „most keltem fel” kuszán állt, és mosolyogva beszélgetett a körülötte állókkal (akik egyre többen lettek). Fekete, kapucnis pólót, farmert és fekete-fehér deszkás cipőt viselt, nyakán feszült a fa nyaklánc, ami totál menőn néz ki. Fél kezében a gördeszkáját fogta, másikban egy üveg kólát, amibe néha beleivott. Annyiszor, de annyszor elképzeltem a nyáron, hogy milyen lesz újra látni. Hát, őt ilyennek képzeltem. A találkozást már nem.

Cortez fél vállán megrántva a táskáját elindult a folyosón felénk, közben Ricsiékkel röhögött. Egy rakás diák, akik piócaként lógtak rajta, rögtön követte. Az a-s lányok (köztük Edina, a Cortez-őrült) elsétáltak mellettük, közben kórusban nyávogták, hogy „szijaa, Cortez”. Komolyan, az egész olyan volt, mint egy béna tinifilmben,

amikor megérkezik a legmenőbb diák és szinte megáll az élet. Csak ez nem film volt.

A torkomban dobogó szívvel néztem, ahogy felénk sétál, és bár Virág bátorítón megszorította a karom, nekem végem volt. A gyomromban az egész nyáron át békésen szunyókáló lepkék egyszerre ébredtek fel, és úgy döntöttek, hogy ki akarnak szabadulni. A saját szívverésemen kívül semmit nem hallottam, pedig mindenkinek mozgott a szája, ergo beszéltek. Lassított felvételnél érzékeltem az egészet. Cortez lehajtott fejjel, mosolyogva lépett még egyet, lassan megemelte a fejét, ránk nézett, nyitotta a száját... És itt vége a lassított felvételnek. – Sziasztok – köszönt, és bement a terembe. A döbbenettől mozdulni sem tudtam. Ennyi? Erre vártam két hónapot? Annyi, de annyi mindent akartam kérdezni és mondani!. Hogy hogy telt a nyara, meg milyen volt a szüleinél Amerikában. Meg hogy nagyon sajnálom, hogy nem tudtam megköszönni kilencedik év végén, hogy miatta nem buktam meg rajzból. És hogy hiányzott, meg hogy sokat néztem a neten, és szívesen váltottam volna pár szót msn-en, de mindig offline volt. Meg hogy év végén el sem tudtam köszönni tőle, és ez annyira bántott egész nyáron... Igen, sok mondanivalóm lett volna. De mivel Cortez egy laza köszönéssel lerendezett, mindent megtartottam magamnak. Klassz.

Csengetéskor bementünk a terembe (addig Virág próbált magamhoz téríteni, mert kicsit összezuhantam), és beültem a padomba. Idegesen kopogtattam az asztalon, körbe-körbe néztem, végül erőt vettem magamon és hátrafordultam. Cortez sms-t irt a telefonján, felnézett rám, és egy pillanatra találkozott a tekintetünk. Mivel azonnal elvesztem a sötétké szempárban, zavartan elkaptam a fejem és visszafordultam.

Magamban gyorsan összegeztem a dolgokat. Körülbelül százötven év, mire Cortez szemébe bírok nézni tíz másodpercnél több ideig. Utána még kétszáz, mire tudok vele úgy beszélgetni, hogy nem kapok hányingert és nem pirosodik ki a fejem. És további ezer, mire összeszedem minden bátorságom és megmondom, hogy szeretem. Óriási, tehát ezerháromszázötven év múlva visszatérünk a dologra. No comment.

Az ofő bejött a terembe, és folytattuk az osztályfőnöki órát.

– Tanár úr – jelentkezett Dave azonnal. – Kinőttem a tesicuccom meg az ünneplőt is.

– Én is – üvöltötte azonnal Zsolti.

– Te inkább kihíztad – fordult felé összefont karokkal Kinga.

Zsolti ahelyett, hogy megsértődött volna, simán kiröhögte Kingát, aki azonnal „gyerekes és nevetséges” viselkedésről kezdett magyarázni.

– Rendben! – csitította el őket az ofő. – Akinek új méret kell, szünetben lemegy a titkárságra. Most pedig lediktálom a félév menetét.

Egész órán lázasan körmöltem, igyekeztem az első oldalhoz méltó „gyöngybetűkkel” írni, de sajna a tempó miatt kapkodva, kuszán sikerültek a sorok. Virág ötlete is meghiúsult, ő szeretett volna színes pontokat és alpontokat írni, lila kihúzóval kiemelni a fontosabb dolgokat, de már az elején lemaradt, végül egy „Ajj már, akkor nem írok” mondattal befejezte az egészet, ráborult a padjára és óra végéig aludt. Csengetéskor Arnolddal felráztuk, és mentünk szünetre.

Leültünk az udvar közepén kirakott padra (ez szinte a mi helyünknek számít), és amíg én a *Váratlan utazást* olvastam, Arnold az *IPM*-et, Virág csigalassúsággal másolta az ofő diktálását. Olvasás közben néha fellestem a lapokból, és az árkádok alatt ácsorgó Cortezék felé néztem, akik felsőbb évesek társaságában, borzalmas hangosan sztorizgattak meg röhögtek. Az udvaron lévő diákok közül mindenki kicsit irigykedve vetett rájuk egy-egy lopott pillantást. Hát igen. A gimi legmenőbb srácai, egy csoportban, az árkádok alatt. Minden fiú álma köztük állni, minden lány álma, hogy észrevegyék. Na persze.

Éppen lapoztam volna a könyvemben, amikor Virág az ölébe ejtette a füzetet, hirtelen kifésülte a szeméből a haját, és immáron két szemmel bámult az udvarra vezető ajtó felé.

– Mi az? – kérdeztem totál hiába, mert Virágnál se kép, se hang effektus lépett fel. Meg se hallotta, amit kérdeztem. Felvont szemöldökkel néztem arra, amerre Virág tekintette rabságba esett, aztán egy pillanat alatt zavartan összeráncoltam a szemöldököm.

A fiú, akit Virág bámult pislogás nélkül, egyértelműen új srác volt. A jó idő ellenére fekete-fehér csíkos, hosszú ujjú pólót viselt, amire rávett egy fekete rövid ujjút. Csőszárú fekete farmert hordott tornacipővel. Éjfekete haja, amely emósan a szemébe volt fésülve, erős kontrasztot alkotott fehér arcával. Merengő, bánatos tekintettel, csendben bolyongott az árkádok alatt. Kutattam az emlékeim között, aztán hirtelen beugrott. Év végén egy tizedikes elhagyta a Szent Johannát, ezért új diák érkezett a helyére tizenegyedikbe. És ezek szerint ő az. A Pete Wentz-klón. Az emók emója. Az, akit Virág pislogás nélkül, legalább két perce bámul.

Az udvaron lévő diákok vetettek rá egy rövid pillantást (oké, Ricsiék kicsit többet, mert Zsolti beszólt valamit, amin hatalmasat röhögtek, az emós srác meg tovább sétált), de különösebb felfordulást nem okozott az új fiú. Illetve egy aprót mégis. Virágnál, aki hirtelen észhez tért és zavartan lehajtotta a fejét. Törökülésben ülve az összekulcsolt kezeit tanulmányozta, mintha csak baromi érdekes lenne, közben pedig rákvörös volt a feje. Arnold kérdőn rám nézett, aztán a titokzatos emós fiúra, végül unottan legyintett, és a fejét rázva tovább olvasott. Neki ez túl gyerekes. Nekünk egyáltalán nem.

Mosolyogva vállat vontam, és tudomásul vettem, hogy Virág egy pillanat alatt, kíméletlenül és végtelenül beszerelmesedett. Első látásra. Pont.

Ma csak négy osztályfőnöki volt, megint Hallerrel jött óránk. Következett az órarend. Mivel Virág sokkot kapott a szerelemtől, neki is leírtam, ő inkább egész órán csendben maga elé bámult.

– Ne már! Szerdán duplamatek, duplafizika? Ki készítette ezt az órarendet, Hannibál Lecter? – üvöltötte Zsolti totál kiakadva.

– Kábé. Hétfőn első két óra Kardossal? Mennyi igazolatlanom lehet egy évben? – számolgotott Cortez kissé megrettenve a hét eleji találkozástól a magyartanárral.

– Jaj, ne! – kaptam a szám elé a kezem, mire mindenki felém fordult.

– Reni, valami probléma van? – kérdezte az ofő.

– Nem, semmi – ráztam a fejem.

– Talán a csütörtöki órarend nem kedvez Renátának. Szegény – mosolyodott el gúnyosan Kinga. Annyi emberség volt az arcán, mint egy éhes leopárdnak.

– Ja, tényleg – röhögött fel Dave. – Csütörtök rajz, művtöri egymás után.

– Ren, neked véged – dobott hozzám Ricsi egy tollat. Lehajoltam és felvettem, közben kínosan elmosolyodtam.

Miért? Miért van az, hogy minden osztálytársam megretten a magyartól, a matektól vagy esetleg Gondos ijesztő fejétől a kémialaborban, én pedig a rajztanártól készülök ki? Ez nem fair! Mennyire kúl, hogy mindenki sebtében másolja a matekházit és görcsöl tézé alatt? Nekem ezzel sosem volt gondom. Bezzeg egy csendélet. Jobban megizzaszt, mint a sulikörök Korponay tanárnőnél. Jaj nekem.

Kicsöngettek a negyedik óráról, és minden diák rekordidő alatt, körülbelül négy perc átlaggal hagyta el a sulit.

Virággal és Arnolddal a dombon felfelé baktattunk, és igyekeztünk a fák árnyékában megvitatni az első napot.

– Hát, van, ami nem változott – mondta Arnold eltűnődve.

– Például? – kérdeztem, aztán lassítottam, mert szűrni kezdett az oldalam. Már egy éve, hogy a II. kerületbe költöztünk, de a hegyen felfelé való séta még mindig kifog rajtam, pláne, ha leszakad a hátam a táskától.

– Például az iskolai hierarchia, a kasztrendszer, „a menő eltapossa a gyengét” elv. Ez számomra érthetetlen, de még érthetlenebb a tinilányok rajongása, akik úgy somfordálnak és sustorognak bizonyos tagok körül, hogy nézni is rossz.

Csendben lapítottam, mert pontosan tudtam, hogy Arnold mire és kikre gondol. Legjobb barátom lévén soha nem nézte jó szemmel, hogy odavagyok Cortezért, hogy Ricsiéknek önként átadom a házim és segítek, ahogy csak tudok. Szerinte kihasználnak. Lehet. Mindenesetre ezáltal van velük egyfajta kapcsolatom akkor is, ha ez minimális. Persze nem okolom Arnoldot, amiért így látja, hiszen nekem akar jól. Így az ilyen megjegyzéseit általában nem reagálok le, csak hallgatok, jelezve, hogy megértettem. Vele eszembe sem jutna vitába szállni, egyrészt, mert Arnold érvelése bárkit a földbe

döngöl, másrészt pedig, ami a nagyobb gond, átkozottul nem kedveli Cortezt, és féltő, hogy egy megjegyzésem alapján úgy ítélné meg, hogy szembeszállok vele Cortezért. Ezért csendben bólintottam.

– Hú – szólalt meg Virág annyira hirtelen, hogy mindketten ránéztünk. – Láttátok az új srácot?

– Aham – bólintottam, visszatartva a nevetésem.

– Hú – sóhajtotta ismét.

– Örülök, Virág, hogy összetetten és kimerítően megfogalmaztad az érzéseidet – gúnyolódott Arnold.

– Hagyd már – löktem meg nevetve.

Otthon átnéztem a mintegy tíz kiló tankönyvet, amit hazacipeltem, majd az új órarendem alapján bepakoltam holnapra. Miközben anyu vacsorát készített, én megmostam egy almát, és felültem a konyhapultra.

– Mi volt a suliban? – kérdezte két klopfolás között. Tippem sincs, mit klopolt, a vacsiban nem volt hús. Mindegy.

– Semmi extra – vontam meg a vállam. Kár volt. Anyu szemöldöke összeszaladt. Tilos, tilos egy szülőnek azt válaszolni, hogy „semmi nem történt a suliban”! Mikor tanulom már meg?

– Semmi extra, első nap? – kérdezte gyanakodva. – Reni, a kamaszválaszok közül a leggyakoribb, a „semmi nem volt az iskolában”. Ez a válasz elfojtott problémákat rejt, megaláztatást, sok esetben a tinédzser zavarodott és kiszámíthatatlan...

– Anya! – szakítottam félbe, mielőtt még rám fogná, hogy mindenféle bajom van. – Oké – sóhajtottam. – A többiek jó fejek, jó volt újra látni őket. Sztorizgattak a nyárról, mindenki elmesélte, hogy mit csinált. Néhányan, mint például Dave, többször is. Összesen hétszer. – Kutattam az agyamban. – Jött valami emós srác a tizenegyedikbe, Virág első látásra beleesett, Arnold lesajnálta. Aztán az ofő totál lelkes, vinnünk kell posztereket a teremben lévő plakáttartóba, de ezen összevesztek, mert Kinga lovat akar, Andris és Robi metált, mert ők most rockerek, Ricsi gördeszkát, Virág AFC Tomit, Dave pedig magát... – hadartam. Beleharaptam az almába, megrágtam párszor, közben anyu türelmesen várakozott. Végre lenyeltem, és folytathattam. – Az a-s lányok gonoszabbak, mint valaha, azt hiszik, hogy menők, ami igaz is, de mindegy. Kinga

kíméletlen, ma összesen hétszer tett rám gúnyos, megsemmisítő megjegyzést, legalábbis addig számoltam. Asszem, ennyi – vontam meg a vállam.

– Értem. Nem hagytál ki semmit? Vagy senkit? – kopogtatott anyu türelmetlenül a konyhapulton.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Mi van a hősünkkel?

Aha! Szóval erre ment ki az egész. Cortez érdeklí. Ráadásul úgy tűnik, ez a „hős” dolog megmarad; amióta Virág kilencedikben rajzolt nekem egy szuper Cortez mangát, anyu csak így nevezi.

– Hát, Cortez jól van – legyintettem, és szerettem volna hamar túl lenni ezen a beszélgetésen. – Felnézek a netre vacsi előtt.

– Rendben. Tudod, hogy hétköznapra visszaállt a netkorlátozás, ami annyit jelent, hogy iskolaidőben napi...

– ...egy óra. Tudom – fejeztem be anyu helyett, aki lassan nehezebben éli meg a kamaszkoromat, mint én.

Az msn azonnal betöltött, és szinte még át sem tudtam nézni, hogy ki van online, amikor Virág videóhívást indított.

– Reniiii! – kiáltotta.

– Baj van? – néztem bele a kamerába riadtan.

– Mindent tudok – sipította.

– Virág, nyugi. Miről van szó?

– Doriánról?

– Kiről?

– Dorián?

– Az meg ki?

– Dorián, akit szeretek!

– Ó – bólintottam. Tehát van neve. Óriási. – Mit derítettél ki?

– Bíró Dorián, tizenhét éves, tizenegyedikes. Átlinkelem.

– Oké.

Na jó! Virág konkrétan mindent kiderített a srácról, ami annyira nem nehéz. A közösségi keresőjébe beírta sulinak a Szent Johannát, és mivel évfolyamonként két osztály van, mindkettőben tizenkét diákkal, a találati arány hamar leszűkült. Szóval Dorián hamar meglett, de azért mégis durva, hogy egy óra alatt még a kedvenc színét is megtudjuk valakinek, akit csak egyszer láttunk. Doriánnak

körülbelül hat közösségi lapját néztem át hirtelen, és egész idő alatt azon vacilláltam, hogy ez vajon helyes-e. És hogy jó-e az, ha az első beszélgetésük előtt Virág tudja, hogy mit szeret, mit gondol, olvassa a blogját, megnézi a képeit... fura dolgok ezek. Oké, nem vagyok egy modern gondolkodó, emiatt a legtöbben cikinek is tartanak, de nem lenne jobb, ha az emberek az örült kattintgatás előtt beszélgetnének? Rendben, hivatalosan is ódivatúnak minősítem magam. No comment. ☺

– Ez klassz – bólintottam.

– És láttad a képeit? Az a halálfejes pólós kép, úúú, na, az a kedvencem. Beállítom háttérképnek!

– Virág, Virág! – tettem fel a kezem. – Még nem is ismered. Maradjon Pete Wentz a háttérred, legalább, amíg nem köszöntök egymásnak Doriánnal.

– Miért? Hiszen szeretem! – pislogott Virág a kamerába.

– Oké, én értem – kezdtem, aztán megakadtam. Hogy tudnék én tanácsot adni Virágnak, amikor a magam dolgát is képtelen vagyok irányítani? Nekem is ott van Virág Cortezről készült rajza az íróasztalom fölötti tükrön. Én is lementettem a képeit. Én is úgy estem bele, hogy egy szót sem váltottunk. – Tedd háttérnek – bólintottam végül.

– Oksi – tapsikolt Virág a kamerába.

Hiába, a netkorlátozás húzós dolog, alig beszélünk Virággal, amikor anyu szól, hogy kész a vacsora és letelt az időm. Na, ez nem fair. Egész nyáron untam a netet, sehol nem volt senki, erre sulikezdekskor mindenki az msn-en lóg, nekem meg korlátozva van. Pech.

Vacsora után a babzsák fotelemben ülve olvastam, amikor kopogtak az ajtómon. A könyvet az ölembe téve felnéztem. Apu lépett be a szobámba.

– Milyen volt az első nap?

– Káosz – feleltem egyszerűen.

– Az jó – mosolyodott el megértően, aztán megállt az asztalomnál, felkapott egy-egy tollat meg noteszt, forgatta az ujjai között, aztán visszarakta, és inkább zsebre tett kézzel tanulmányozta az íróasztalom fölötti tükröt, amit szétdekoráltam. Beatles-kép, Cortez

manga, Virággal közös, „felfelé nézünk emósan” fotó, néhány post it- és egy könyvlista Arnoldtól.

– A Beatles még menő? – érdeklődött apu.

– Nekem igen. A korosztályom szerint vérciki, de például Cortez nagymamájával azonos az ízlésem. Talán velem kéne lógnom – hadartam.

– Cinizmus? – ráncolta a szemöldökét apu.

– Öniróniának nevezném – bólogattam.

Apu pár pillanatilag tehetetlenül ácsorgott a szobámban, aztán kiment. Láttam rajta, hogy szeretne tanácsot adni meg hogy tudja, hogy bajom van, de nem tudta elkezdeni. Tíz perccel később a konyhában találkoztunk. A titkos esti zugevésünk mindig jó alkalom arra, hogy amíg anyu tudta nélkül pótvacsorázunk, meg is beszéljük az élet nagy dolgait.

– Szóval ez a baj. Hogy Cortez nem vesz észre – bólított apu, miközben beleharapott a vajas-mézes molnárkába.

– Hát, tulajdonképpen igen. Mert annyira elterveztem, hogy nyár végén majd az új énem lehengerli, meg minden. Még abban a béna tesztben is az jött ki, hogy belém szeret, amit Virággal töltöttem ki a nyáron...

– Értem. Nos, a fiúk néha furák. Tudod, sokszor nem mutatják ki az érzéseiket.

– Apu, Cortez azért nem mutatja ki, mert nincs neki. Irántam semmi. Nulla.

– Akkor talán felejtse el. Nem éri meg szomorkodni miatta.

– Könnyű azt mondani – vontam meg a vállam. – De amikor meg észrevesz, akkor tök kedves. Mondjuk, ma pont nem vett észre, de... nem tudom. Nehéz. Cortez totál menő, minden lány összeség utána. A kilencedikesek is csak pislogtak rá, a felsőbb évfolyamba járók is az ő társaságát keresik.

– Népszerűségi index? – kérdezte apu.

– Kábé úgy néz most ki, hogy 60% Cortez, 30% Ricsi. A maradék meg eloszlik az összes többi diák között.

– Ajjaj – vakargatta meg a homlokát apu.

– Igen. Szerintem is.

Újra sulis: 5/5 – nagyon hiányzott!

Cortez: 5/5* – nagyon hiányzott!

Cortez: 5/1 – nagyon nem szólt hozzám. ☹

Órarend: 5/2 – nagyon húzós. ☹

Virág: 5/4 – nagyon szerelmes. ☺

Váratlan utazás: 5/5 – nagyon tetszik.

Szóismétlés: 5/1 – tényleg hatszor írtam, hogy nagyon? Jaj. ☹

Szeptember 2. szerda

Reggel némi hezitálás után rövid ujjú zöld pólót vettem fel trapézfarmerrel és kockás Converse-szel. Apu türelmesen várakozott, még akkor sem szólt, amikor hatodszorra szedtem ki a hajgumit a hajamból, mert nem tetszett, végül kiengedve hagytam. Virág a kapuban ácsorgott, és hát, ez a szerelem dolog nagyon jót tett neki, sokkal vidámabb volt, mint eddig bármikor. Oké, teljesen feketében volt, viszont a haját oldalra tűzte egy hatalmas, csillag alakú csattal, így mindkét szeme szabadon maradt.

A kocsiban némán utaztunk, a pár perces út után pedig kiszálltunk, és szinte egymás szavába vágva magyaráztunk. Tipikus reggel.

– És a zenék, amiket szeret! Én is ugyanazokat hallgatom! – ecsetelte tovább Virág, hogy mit derített ki a neten imádott Doriánjáról.

– Az klassz – bólintottam.

– És egyébként is. Ott van az a kép, amin felfelé néz, és a szemébe lóg a haja, na az tök kül és... – Virág megakadt, és nagyokat pislogva nézett rám. – Szomorú vagy!

– Dehogy – ráztam meg a fejem, mert nem akartam elvenni az örömét. – Na szóval, bejelölted? – tereltem el a szót magamról és a „Cortez nem vesz észre” című szomorú történetemről.

– Ááá. Csak csekkoltam.

Odaértünk a lépcsőhöz, ahol Zsolti, Ricsi és Cortez ácsorgott.

– Sziasztok – köszöntem. A fiúk csak intettek, és tovább beszéltek valami riffről. Csalódottan mentem fel a lépcsőn, és ezúttal nem is akartam palástolni, hogy mennyire rosszul esik Cortez viselkedése. –

Nem értem. Év végén tök jól kijöttünk egymással. Most meg rám se néz – sóhajtottam.

Virág szomorúan elmosolyodott, ami annyit jelentett, hogy ő sem tud mit mondani a dologra. Jaj nekem!

– Renáta! – szólt rám élesen egy hang az aulában, amitől teljesen ledermedtem. Máday. Jaj nekem 2! Mivel a ruhámon nem találtam kivetnivalót, kérdően néztem az ig. helyettesre. – Órák után megbeszélés!

– Rendben – bólintottam megkönnyebbülten. Szerencsére csak a suliójságról van szó.

Virággal felbaktattunk a lépcsőn, és amíg én bánatosan merengtem, ő ide-oda tekergette a nyakát, láthatóan nagyon keresett valakit. ☺

A suliboxunkhoz érve kinyitottuk a szekrényeket, és bepakoltunk.

– Nocsak. A földet bámuló, magába roskadt Renáta és hú barátja, szótlán Virág. A sulis legszánalmasabb diákjai – nyitotta ki mellettünk Kinga a szekrényét. Mi lehet rémesebb annál, mint hogy Cortez nem köszön és Máday rám ordít korán reggel? Nem kérdés. Kinga. Ez volt a Jaj nekem 3! És még nyolc óra sem volt.

– Kinga, szállj le rólunk – ráztam a fejem fáradtan.

– Borzalmasak vagytok. Rátok nézek és elalszom.

– Akkor irányíts hozzánk pár insomniást! Hátha valakivel még jót is teszünk – vágtam rá és éreztem, hogy kezd elfogyni a türelmem.

– Pszt – jelzett Virág, és azonnal elbújt a szekrényajtaja takarásába. Végignéztem a folyosón, és láttam, hogy Dorián az egyik terem ajtaja előtt ácsorog. Sajna Kinga elég okos lány, rögtön észrevette, hogy valami van, ezért előbb Virágra (aki a szekrényébe bújt), rám (aki a folyosót bámultam), majd Doriánra nézett. Azonnal átlátta a dolgokat, és hangosan nevetni kezdett.

– Hagyd már abba! – förmedtem rá, de nem csillapodott, csak vihogott, totál kárörvendően.

– Ez annyira béna – törölgette a szemét, pedig nem is könnyezett. Még hogy színjátársós! Na persze. – Most már Virág is rajonghat titokban valakiért!

– Kinga, fejezd már be! És halkabban! – kérleltem, mert féltem, hogy Dorián meghallja.

Kinga egy utolsót mosolygott, aztán legyintve elfordult tőlünk és kinyitotta a szekrényét.

Csak egy pillantást vettem oda, aztán mégis sikerült sokáig nézmem a nyitott szekrényajtáját. Múlt évben Vilmos herceg és egy halom ló bámult az ajtajáról, most azonban egy fiú. Ugyanaz a fiú, több képen, kettőn ráadásul Kingával.

– Ő ki? – szaladt ki a számon, mert bár Kinga egy vipera, mégis úgy tűnt, erre szívesen fog válaszolni. Nem tévedtem. Nagyképűen, lekezelően és nagyon gúnyosan, de közölte, hogy a képen Olivér látható, a barátja.

– Van barátod? – nyílt tágra Virág szeme.

– Virág, baj van a felfogásoddal? Mondom, ő itt Olivér, a barátom.

Még egyszer ránéztem a képekre. Olivér a lovak között, Olivér lovon ülve, Olivér és Kinga mosolyog a kamerába, háttérben lovak, Olivér, ahogy ránevet a lóra... Kétségtelenül a lovastáborban találkoztak.

– Nos, ha megbocsátotok, amíg ti összesúgtok és titkon reménykedtek, addig én válaszolok a barátom sms-ére.

Kinga átdobta a haját a válla fölé, megperdült és fontoskodva bement a terembe. Totál lealázott minket. Ez annyira nem viselt meg, viszont az üzenete, ami a nyitott szekrényajtájából nézett ránk, az már inkább. Ha Kingának barátja van, az a vég. Innentől kezdve ez a trend, emiatt viszont mi, Virággal még cikibbek vagyunk. No comment.

Becsaptam a szekrényajtóm, és bár szívesen bementem volna a terembe, mivel Dorián a folyosó másik végén állt, kint maradtam Virággal. Csengetésig ácsorogtunk a saját termünk ajtaja előtt, és addig a következő beszélgetés zajlott le köztünk. Virág: „Idenéz?” Én: „Nem.” Virág: „Most?” Én: „Nem.” Virág: „Mit csinál?” Én: „Áll.” Virág: „Idenéz?” Én: „Nem.” Közben Cortezék szó nélkül átléptek köztünk és behúztak a terembe. Anélkül, hogy egy szót szólott volna.

Első órán rögtön egy új tanárral kezdtünk: megismertük Baranyai Zitát, a biosztanárt. Kedvesnek tűnik, lényegében végigbeszélgettük az órát, érdeklődött a nyárról, meg ilyenek. Sok minden nem derült

ki róla, az első órán minden tanár ultralaza és jó fej, Ha jól emlékszem, tavaly első rajzórán még Vladár is szimpinek tűnt. Haha!
☺

Biosz után következett a fél osztály rémálma, a duplamatek. Gazdag tanárnő közölte, hogy kemény évünk lesz, a tavalyi átszúszók (voltak egy páran) szedjék össze magukat. Az év eleji „jaj lesz nektek” monológ után elfoglalhattuk magunkat, és miközben Gazdag adminisztrált a tanári asztalnál, a néma csönd halk duruzsolássá erősödött. Andris és Robi felült az első padokra, és halkan tévézett (valami zenecsatornát bámultak), Zsolti, Dave, Cortez és Ricsi a hátsó padoknál nézett videókat Dave telóján, Kinga levelet írt (kézzel, papírra! Éljen a retro szerelem ☺), Jacques képregényt olvasott (*Lucky Luke*), Gábor egyedül akasztófázott, hozzám pedig odaült Arnold és Virág. Amíg mi Arnolddal az *IPM* rejtvényét oldottuk meg, Virág előszedett egy üres füzetet, és elkezdte teleírni Dorián nevével.

– Mégis mit művelsz? – vetett egy pillantást Arnold Virág füzetére.

– Semmit – nevetgélt Virág zavartan.

Arnold kérdően rám nézett, de én csak mosolyogva megráztam a fejem. Ha Virág tele akar írni egy egész vonalas füzetet Dorián nevével, akkor tegye. Infón Tölgyessy békén hagyott minket, teljesen lenyűgözte, hogy Andris és Robi milyen eredményt ért el a Guitar Hero-ban, és egy ideig képtelen volt elhinni, hogy majd’ három napig játszottak. Mivel erről felvétel is készült, csekkolták a YouTube-on.

Amíg ők ezzel foglalkoztak, mi Arnolddal Honfoglalóztunk, de négyszer mentett meg attól, hogy a harmadik játékos ledöntse a váram. Arnold csak hümmögött és rosszállóan nézett rám.

Ebédszünetben az udvarra mentünk, és mindhárman a gondolatainkba merültünk. A nap szikrázóan süttött, legalább huszonöt fok volt, a diákok többsége jókedvűen, teli energiával és élménnyel zajongott, a sulirádió vidám punk-ska zenét játszott, egyszóval minden olyan klassz volt, kivéve három mélabús arcot. Igen, azok mi voltunk. Virág, aki maga elé bámulva ábrándozott, Arnold, aki elítéli a jó hangulatot, mert feleslegesnek tartja, és én, aki

a könnyeimmel küszködve bámultam Cortezékre, akik a szokott helyükön ácsorogtak zajosan, jókedvűen. Óriási.

Nap végére totál kikészültem, összeszámoltam, összesen huszonhárom alkalom lett volna, hogy Cortezzel beszéljek, de semmi. Nulla. Még csak felém se nézett. És még hátravolt a suliujság megbeszélése. A szerkesztőség termébe utolsóként érkezünk Arnolddal, már mindenki ott volt. Kinga csettintgetett is az óráját nézve, jelezve, hogy késtünk, de nem izgatott, inkább Arnolddal leültünk. Én egy székre, ő a padra.

– Nos – csapta össze a tenyerét Timi, a főszerkesztő. – Örülök, hogy itt vagytok, remélem, jól telt a nyár, szép színetek van, nagyszerű, haladjunk – hadarta. Ez azt jelentette, hogy baromira nem érdeklí semmilyen élménybeszámoló.

– Én készítettem fotókat, szerintem sokat felhasználhatnánk a magazinban... – szólt közbe Kinga.

– Miről?

– A lovastábor...

– Nem kell. Haladjunk – nyitotta ki a jegyzetfüzetét, és már kezdte volna, amikor Kinga felhördült.

– Már elnézést, de én komolyan sokat foglalkoztam a fotózással a nyáron, vethetnél egy pillantást a felvételekre...

– Kinga, őszintén senkit nem érdekelnek a lovak, nem rakhatjuk be az újságba. Biztosan nagyon szép képek, a lovak is szépek, meg ez így egyben örült jó, tedd fel a netre. Most pedig haladjunk.

– De...

– Nincs de! – zárta le szigorúan. Hát, ha van valaki, akit Kinga nem tud manipulálni, az Timi. Nem véletlenül ő a főszerkesztő, a végzős lány hihetetlenül profi és kemény, és ez így van jól, pont ezért ennyire nívós és keresett a Szent Johanna havi magazinja. – A következőket kell S. O. S. megbeszelnünk – nyomott meg egy gombot Timi, mire a kivetítőn megjelent a grafika. – Három suliujságos ballagott el tavaly tizenkettőben, köztük Dani, a fotós. Ezek a helyek most szabadok. Tudom, hogy mindenkinek megvan a saját cikke, sokan szeretitek, még többen utáljátok, éppen ezért, a nyílt szakkörök hete előtt cserélhettek – magyarázta.

– Ez mit jelent? – suttogtam. Arnold kicsit lehajolt és halkán válaszolt.

– A jó témákat elosztjuk most, és ami senkinek nem kell, az marad a kilencedikeseknek a nyílt szakkörök hetén.

– Aha – bólintottam.

– Először is, a riport oldal. Érdekel valakit? – kérdezte Timi. Automatikusan feltettem a kezem, de azt hiszem, Kinga egy másodperccel gyorsabb volt. Körbenéztem, még az a-s Krisztián lengette a karját. A suliójság riport oldala az egyik legmenőbb, ott jelenik meg az interjú, amit a legtöbben olvasnak.

– Sejtettem, akkor döntsünk. Mindenki kap pontosan két percet, hogy érveljen, miért neki adjam. Kinga, kezdheted. – hadarta Timi, és az óráját csekkolva már el is kezdte mérni Kinga idejét.

– Rendben – pattant fel Kinga. – Először is, interjút készíteni nagyon nehéz, ehhez kell magabiztosság, intelligencia és jó beszédkészség. Krisztián, te ezen a ponton ki is szállhatsz a versenyből – mondta Kinga gorombán, mire szegény Krisztián zavartan letette a kezét.

– Ezt majd én eldöntöm, de mondd tovább – szólt közbe Timi.

– Értem. Továbbá szükség van kapcsolatokra, kell, hogy az embert ismerjék, senki nem ad szívesen interjút Renátának, amikor az iskola 90%-a azt sem tudja, hogy kicsoda. Meg merem kockáztatni, hogy még némelyik tanár sem emlékszik rá.

– Kösz – sziszegtem.

– Sajnálom, de ez az igazság. Egy riporter rátermett, mer kérdezni, zavarba hoz, összezavar, a lényegre tör. Úgy érzem, ez az én szakterületem, ha én leszek a Szent Johanna iskolaújság új riportere, ígérem, egy kérdés sem marad megválaszolatlanul, lerántom a leplet, és addig üldözöm a riportalanyt, amíg zokogva be nem vallja, ami érdekli az olvasót. Köszönöm – mosolyodott el Kinga, bár a tekintete kissé eszelős volt.

A szerkesztőségben némi csend után hangos taps csattant fel, ami még több erőt adott Kingának, aki felvont szemöldökkel rám nézett.

– Te jössz.

Óriási, ezek után mit mondhatnék? Komótosan feltápászkodtam, és egy pillanatig haboztam, az agyam folyamatosan kattogott. Végül kínosan elnevettem magam, és megráztam a fejem.

– Sajnálom, embereket megalázni, kihasználni a zavarukat, majd arcátlanul megírni... ez tényleg Kinga asztala – közöltem. Kinga ügyet sem vetett arra, hogy ezzel a kissé negatív jellemzéssel mindenki egyetért, csak elégedetten hátradőlt.

– Én is így gondolom, jól döntöttél, Reni – szólt rám Timi. – Maradt a fotós... Kinga, tedd le a kezed, nem vihetsz el mindent.

– De szeretném megkapni a fotós helyét is.

– Majd ha egyszemélyes újságot készítesz, minden te leszel benne. Most azonban örülj a riport oldaladnak. Tehát. Senki nem viszi, akkor marad a kilencedikeseknek. Reni, te cserélnéd a kultúrát?

– Nem is tudom. A könyvajánlót szeretem írni, azt megtartanám, de a film- és zenerovat nem igazán megy, ahhoz eddig is mindig kértem segítséget.

– Az ajánlókat nem lehet szétbontani, egyben van. Írod vagy nem?

– Írom – bólintottam, mert egy tizenegyedikes fiú és egy végzős lány már jelentkezett is a helyemre.

Tény, hogy a kultúra rovatot csak a film- és zeneajánlók miatt olvassák, a könyvajánlóm szinte senkit nem érdekel, pedig abba fektettem a legtöbb energiát (a zenét és filmet legtöbbször Virág tanácsára csaptam össze). De legalább egy olyan rovatom van, aminek egy részét olvassák. Még mindig jobb, mint a semmi.

– Maradt még a keresztrejtvény és vicc oldal – állapította meg Timi, kérdően végignézve a társaságon.

– Én részemről kivenném. Totál béna, ráadásul kit érdekel? – csattant fel Kinga.

– Virág például mindig megcsinálja az útvesztőt, szerintem sokan szeretik – feleltem.

– Mert Virág értelmi szintje alacsony – kontrázott Kinga.

– Nincs igazad – emelte fel Timi a jegyzetfüzetét, és beleolvasott.

– A statisztikák alapján a diákok 78%-a minden hónapban megcsinálja a keresztrejtvényt. 50% Gondos órája alatt, 25% osztályfőnökin, a többi eloszlik.

Arnold feltette a kezét, mire Timi automatikusan megrázta a fejét.

– Két okból nem kapod meg – kezdte. – Az első, hogy a te feladványodat biztos, hogy senki nem tudná megoldani. – Erre mindenki elnevette magát. Arnold unottan megvonta a vállát. – A másik komolyabb ok. Hogy neked mást szántam – fejezte be Timi.

– Mit? – kérdezte egyszerre Kinga és Arnold.

– Mivel végzős vagyok és ezermillió dolgom van, kezdve a szalagavató próbájától egészen az érettségiig, úgy döntöttünk, hogy Arnold lesz a főszerkesztő-helyettes, mindent ő szerkeszt, húz, és írat át, hozzám már csak jóváhagyásra jön az anyag – jelentette ki.

A teremben hirtelen csend lett, mindenki a hallottakat emésztette. Timi szerint a Szent Johannában még soha, senki nem érte el ezt tizedikesként, mégis, amikor Mádayval egyeztettek, mindketten kizárólag rá gondoltak. Őszinte büszkeséggel néztem Arnoldra, tök meghitt pillanat volt, elvégre ez nagy dolog, meg minden. Sajna, Kinga ocsúdott fel először a döbbenetből.

– Mi van??? – sipította, hangja megütötte azt a magasságot, hogy a közelében ülő Krisztián majdnem elájult.

– Rendben, végeztünk, Arnold és Kinga kivételével mindenki mehet, jó délutánt – szolt Timi, és kicsit szomorúan nézett utánunk, a szabad emberek után. Merthogy ő totál ott ragadt délutánra, tekintettel arra, hogy Kinga azonnal odapattant és érvelni kezdett Arnold kinevezése ellen. Szerintem még mindig ott vitáznak. ☺

Hazaérve bepakoltam a táskámba, kicsit begörcsölt a gyomrom a holnapi első két órától (rajz és művtöri Vladárral), aztán olvastam a *Váratlan utazást*. Neteztem egy órát vacsora után, de azon kívül, hogy meghallgattam Virág tanakodását arról, hogy melyik Dorián-képet nyomtassa ki és hordja magánál, és azon kívül, hogy amőbáztam egyet Jacques-kal, az égvilágon senki nem írt rám. Cortez neve mellett a kis felkiáltójel pedig azt jelentette, hogy elfoglalt. Hurrá.

Suliújság: 5/5 – maradt a rovatom, Arnold a főszerkesztő-helyettes, Kinga a riporter. Érdekes és főleg örült vitás évünk lesz.

Cortez: 5/1 – nem is tudok mit mondani. Egész nyáron arra vártam, hogy... Á, mindegy.

Kinga: 5/2 – megnéztem a közösségin Olivért, Kinga barátját. Tizenhét éves, debreceni (tehát távkapcsolat), lovaspólózik, és a feltöltött képei alapján (huszonnégy lovakról, tizenegy Kingáról) igazán kedveli Kingát. Hihetetlen, hogy valaki kedveli Kingát.

Dorián: 5/? – fura emós srác, csak bolyongani láttuk a folyosón. Virág szerint kül. Nem is tudom.

Holnap: 5/1* – jaj nekem 4! Jön a rajz.

Szeptember 3., csütörtök

Minden kétséget kizáróan totál béna vagyok, de úgy rettegtem az első találkozástól Vladárral, mint más egy duplaórás törítézé előtt. Jellemző. Anyu az uzsonnámat csomagolta (sonkás, főtt tojásos, mustáros dolog, amit Zsolti fogyasztott el), közben pedig próbált nyugtatni.

– Új év, új esélyek. A tanár úr biztosan elfelejtette már, hogy voltak nézeteltérések köztetek.

Pislogás nélkül meredtem anyura. Képtelen voltam elfogadni, hogy ő ezt elhiszi. Először is Vladár nem felejt el semmit, a tanárok, főképp a gonosz tanárok nem a szenilitásukról híresek. Másodszor pedig, nézeteltérések? Milyen nézeteltérések? Vladár rám szállt, minden erejével azon volt, hogy megbuktasson, miatta kis híján évet kellett ismételnem (ha év végén Cortez nem vállalja be a rajzsakkört, akkor Vladár az utolsó jegyért rajzoltat, ami bukta)! Nekünk nincs semmiféle nézeteltérésünk. Vladár gyűlöl, és hát, hogy őszinte legyek, nekem sincs a top 5 barátlistámban.

Anyu pár biztató szó és egy „nem, biztosan nincs olyan felsőd, amin Picasso-kép van” fejrázás után engedett el, hogy első két órát magával a nagybetűs Gonossal töltssem. No comment.

Annyira koncentráltam a dologra, hogy a sulis előtt ácsorgó fiúknak csak odaköszöntem, majd Virággal be is mentünk. Na, nem mintha a fiúk bánták volna a rohanást, konkrétan az sem biztos, hogy visszaköszöntek.

Kivettem a suliboxomból a rajzcuccom, és már csengetés előtt a helyemen ültem, várva az órát. Új év, tiszta lap. Ezt hajtogattam magamban. Mindhiába.

Vladár becsukta maga mögött az ajtót, és mosolyogva végignézett a diákokon. Amikor hozzám ért, én kedvesen rámosolyogtam, remélve, hogy szent a béke. Nos, a tiszta lapról annyit, hogy Vladár egyáltalán nem mosolygott vissza, sőt, elkapta a fejét, és az óra további részében nem is nézett rám. Mindegy, legalább megúsztam ennyivel. A többiek persze soha nem fogják megérteni, hogy lehet ennyire félni a „jó fej” Vladártól, amikor érdeklődött a nyárról meg meghallgatta az élménybeszámolókat, és még nevetett is Zsoltin, amikor arról magyarázott, hogy kilökte Dave-et a vízibicikliből.

– Nem is löktél ki! Magamtól ugrottam – védte magát Dave, de senki nem hitt neki.

A kegyetlenül hosszú és részemről szótlánul töltött második óra végén Vladár összecsukta a tanári zsebkönyvét, és kért még pár szót.

– Virág, akkor úgy készülj, hogy jövő héten, a nyílt szakkörök hetén képregényrajzolás lesz, a kilencedikesek élvezni fogják.

– Jó, akkor viszem a mangáim! – bólogatott Virág. Vladár biccentett és az ajtó felé indult, de mielőtt kiment volna, megtorpant.

– Antai-Kelemen. Hétfőn utolsó óra után rajzszakkör – közölte.

– Tudom – szólt Cortez a hátam mögül, nekem pedig megremegett a gyomrom.

Abban a pillanatban megszólalt a csengő, és az osztály felbolydult. Andris és Robi csatlakoztatták a tévéhez a magukkal hozott X-Boxot (ha ezt Máday tudná!), Ricsi valami Korn-számot üvöltetett a telefonján, Dave és Zsolti a „vízibicikli” sztorit próbálták tisztázni, Virág a „Dorián-füzetébe” írogatta Dorián nevét, én pedig egy csapat pillangóval a gyomromban hátrafordultam. Cortez miattam kell, hogy rajzra járjon, holott, ezer százalék, hogy a háta közepére nem kívánja az egészet. Úgy éreztem, ideje megköszönnöm. Éppen a zenelejátszója zsinórját vezette át a fehér pólója nyakán és felállni készült, amikor észrevette, hogy nézem. Nagy levegőt akartam venni, de szaggatottra sikerült, ezért azt hiszem, leginkább hörögtem. Nagyszerű. Képtelen voltam kinyögni bármit is. Mégis mit mondhatnék? Hogy kösz? Ez két hónap után elég hülyén venné ki magát. Vagy hogy milyen rendes? Ugyan, az olyan béna. Cortez mélyen a szemembe nézett, úgyhogy ha lehetséges, még inkább zavarba jöttem. Egy pillanatig úgy tűnt, egy

hullámhosszon vagyunk, azt hittem, ugyanarra gondolunk. Hamar kiderült, hogy nem.

– Milyen óra jön? – kérdezte. Ennyit a mély, hosszú szemezésünkről, ami nem is az volt, mivel kiderült, hogy Cortez azért bámult rám, mert az órarenden filózott. No comment.

– Irodalom – feleltem.

Cortez kissé lesápadt, én pedig felálltam, mert Arnold odaért a padomhoz. Lementünk az udvarra, és mindhárman dühöngtünk. Én azért, mert Cortezzel már megint nem sikerült beszélnem (legalábbis úgy, ahogy szerettem volna), Virág azért, mert a „Dorián-füzetének” utolsó előtti oldalán rontott (a kapkodásban Doiránt írt), Arnold pedig azért, mert elmondása szerint végtelenül fárasztó és megerőltető követnie a folyamatos hisztiket. ☺

Irodalomra Kardos pontosan érkezett, vékony, csontos arca nyúzottnak tűnt, ha jól sejtem, akkor kikészült az első napoktól. Becsukta maga mögött az ajtót, és kifejezéstelenül meredt ránk, amolyan „még egyszer végig kell hallgatnom a nyári élményeket” tekintettel.

– Hogy telt a nyár a tanár úrnak? – üvöltötte előre Zsolti a jól bevált szöveget.

– Nagyszerűen, és nektek? – sóhajtotta Kardos.

Mintha mindenki csak erre várt volna, elkezdték bekiabálni az unalomig ismételt beszámolókat.

– Ez tényleg érdekes. A kötelező olvasmányokkal hogy álltok? Ki olvasta őket? – terelte el a szót.

Ösztönösen feltettem a kezem, általában ahol elhangzik az olvasni szó, ott én jelentkezem. Körbenéztem, rajtam kívül Kinga és Arnold lóbálta a kezét.

– A többiek? – húzta fel a szemöldökét Kardos. Ez volt az ijesztő nézése, jó páran meg is remegtek.

– Tanár úr, én már megrendeltem a neten, de még nem jött meg – próbálkozott Dave.

– Felmayer, június óta még gyalog is odaért volna a futár. Javaslom, hogy látogass el egy könyvesboltba – hallgattatta el Dave-et egy „gyilkos-Kardos-pillantással”, ami Máday üvöltése után simán nyeri a legrettegettebb szituációt a suliban. A legenda szerint. ☺

– Szedjétek össze magatokat, és kezdjétek olvasni a kötelezőket, mert minden házi dolgotat duplán ellenőrzök, és aki még egyszer az internetről plagizált dolgozattal próbálkozik, azt megbuktatom. Kérdés?

Természetesen senkinek nem volt. Kardos ezután közölte, hogy kulturáltan elfoglalhatjuk magunkat, úgyhogy én egész órán olvastam. A szünetben a tanár szólt Arnoldnak és nekem, tehát mialatt a többiek kiviharzottak a teremből, mi a tanári asztalhoz mentünk.

– A jövő heti nyílt szakkörök hetéről szeretnék besz... – kezdte, majd dühösen felnézett. – Bernáth, Haraszi! Még itt vagyok! – szólt mérgesen Andrisra és Robira. – Mellesleg mit dugtatok a tévébe?

– Semmit, semmit – pakolta el villámgyorsan Robi a játékkonzolt.

Kardos a fejét csóválva, hitetlenül meredt rájuk, majd visszafordult hozzánk.

– Ötleteket várnék, hogy mit mutassunk be a kilencedikeseknek.

– Poe – vágta rá Arnold.

– Ez nagyon jó ötlet, csakhogy az a pár lézengő, aki betéved a könyvtárba hétfő délután, a kilencedikesek szintjéből és tudásából kiindulva sírva fut hazáig, ha Poe-ról próbálunk diskurálni velük.

– Én az *Alkonyatot* javaslom – mondtam halkán. Arnold afféle „nemááár” nézéssel jutalmazott, Kardos viszont bólintott.

– Rendben, elég populáris, mindenki ismeri, és leköti az érdeklődőket. Reni, csináld meg az előadást!

Azzal kiviharzott a teremből, mielőtt még fellázadhattam volna. Ez nem volt szép. Ötlethiány ürügyén kikéri a véleményünket, közben pedig arról van szó, hogy előadást kell tartani belőle. Óriási.

– Ezt megkaptam – néztem Arnoldra.

– Megcsinálod, jó lesz az. De választhatnál volna mást is! Ha már vámpír, akkor Stoker!

– Tudom, de a cél, hogy rávegyük a kilencedikeseket az olvasókörre! Ehhez *Twilight* kell.

– Te tudod – tette fel a kezét, és egész szünetben a „napfényben csillogó vámpírok” képtelenségén zsörtölődött.

A büfében sorban állva Virág szinte végig a földet szuggerálta, ugyanis Dorián az aulában tartózkodott, ami miatt Virág fel sem mert

nézni. Az udvarra kiérve a szokásos helyünkre sétáltunk, miközben a sulirádióból egy Green Day-szám szólt. A nap ragyogóan sütött, így feltettem a pilóta fazonú napszeműt, és a kezemre támaszkodva, lehunyva szemmel meredtem az ég felé, közben pedig Arnold és Virág beszélgetését hallgattam. A kettejük eszmecsereje mindig tökre szórakoztat, konkrétan soha, semmiről nem tudják meggyőzni a másikat, a legtöbbször pedig a sima beszélgetés sem megy nekik.

– Virág, utoljára kérdezem. Hogy érted, hogy a nyarad legjobb pillanata volt, amikor azt hiszed, láttad AFC Tomit? Hogy lehet „azt hiszem, látni” valakit?

– Hát úgy, hogy azt hiszem, ő volt.

– De nem biztos... – próbálta értelmezni Arnold.

– Csak asszem – vonogatta a vállát Virág.

– Rendben. A legutóbbi tesztém alapján száznegyvenkettes intelligenciahányadossal rendelkezem, de tudod mit? Ezt nem értem – tárta szét a karját.

Virág válaszra nyitotta a száját, de mivel meglátta, hogy Dorián kilép az udvarra, automatikusan lehajtotta a fejét és úgy is maradt. Arnold ezt már tényleg nem tudta hova rakni, úgyhogy rám nézett.

– Virág az anyukájával vásárolt a bevásárlóközpontban, és a mozgólépcső tetejéről egy pillanatra látott valakit, aki szerint AFC Tomi volt. Mire leért, már nem volt ott. Ezért azt hiszi, hogy látta.

– Értem. Akkor már csak egy kérdésem van.

– Igen?

– Virág, miért gondolod, hogy ez engem egy cseppet is érdekel? Mert komolyan mondom, minimálisan sem.

– Ajj már, csak meséltem. Én is meghallgatom amikor a fura, dohos szagú könyveidről mesélsz... – motyogta Virág teljesen lehajtott fejjel.

– Még ha neked mondanám! Azokat Reninek mesélem. És mi az, hogy dohos?

Ismét lehunytam a szemem, és próbáltam feltöltődni az arcomat égető napsugaraktól. Virág és Arnold vitája eltartott egészen a szünet végéig.

A kémialaborba lépve beültem a kétszemélyes padba, és elővettem a füzetem. Ricsi levágta magát mellém (Gondos névsor

szerinti ülésrendje miatt mellettem Ricsi ül), és csengetésig a legelső padban ülő Cortezzel beszéltek, átkiabálva a fél osztályon.

– A francnak van kedve kémiázni – nyöszörgött Zsolti.

– Zsolt, megértem, hogy nehezen viseled az iskolát, tekintettel arra, hogy egy csimpánznak is több esze van nálad, de elhallgatnál? Van, aki szeretne tanulni – közölte Kinga felszegett állal.

Kinga kijelentésére körülbelül öten „húúúú”-ztak, Zsolti pedig simán kiröhögte. Csengetéskor a labor másik ajtaján (a tanári asztal mögötti titkos ajtó, a suliban terjengő legendák szerint Gondos ott kísérletezi ki magának a lángvörös hajszíneit) belépett a tanárnő.

A laborban azonnal csend lett, Gondos pedig letette az asztalára a tanári zsebkönyvét, és fürkészve nézte az osztályt.

– Felmayer, jelents! – szólt rá Dave-re.

Dave komótosan feltápáskodott és körbenézett.

– Tanárnőnek jelentem, minden rendben – forgolódott. Gondos szemöldöke felszaladt, szinte felért a piros, egybefésült hajáig.

– Ez meg milyen jelentés? Rendesen mondd el! Hiányzik?

– Semmi. A nyári szünet egy kicsit. Meg bővítenem kéne a telefonom memóriáját, szóval egy jó micro sd kártya igazán hiányzik.

Szinte mindenki elnevette magát. Gondos nem. Bár Dave leülhetett, biztos voltam benne, hogy amint a tanítás rendesen elkezdődik, izzasztó percek várnak rá a táblánál. Jaj. ☹

Gondost egyáltalán nem érdekelte a szünetünk, elsorolta a tanév menetét, a tézék számát, meg ilyesmi, aztán hagyta, hogy mindenki ellegyen. Úgy csinált, mintha írogatna valamit, de közben tudtuk, hogy figyel. A beszélgetésekre, a lármásokra, a nagyszájúakra és a feltételezett rendbontókra. Dave beszólása, Zsolti evése az óra alatt és Cortez nyílt zenehallgatása az első padban mind olyan dolog, amit Gondos megjegyez. A mellettem ülő Ricsi viszont megúsza. Totális protekciósként semmi baja nem eshet, ő Gondos kedvenc tanítványa. Kilencedikben olyan profin lesett le rólam mindent, hogy nemcsak kitűnő lett, de a tanár azóta is úgy gondolja, hogy Ricsi segített nekem. Vicces. Egyébként Ricsi azt sem tudja, hogy mi az a periódusos rendszer.

Csendben olvastam a helyemen, mellettem Ricsi a fingerboardját tologatta, és láthatólag unatkozott, mert a kis gördeszkával kétszer ráment a könyvemre, úgyhogy végül becsuktam és odaadtam neki akadálypályának.

– Egész nyáron olvastál, mi? – kérdezte összeráncolt szemöldökkel, amikor átfutotta a *Váratlan utazás* tartalmát.

– Nem, nem egész nyáron. De sokat – feleltem halkán.

– És amúgy mit csináltál?

– Leginkább Virággal és Arnolddal voltam. Meg nyaraltam anyuékkal – meséltem. Ricsi ugratott egyet a könyvemre, és raszta tincsei alól felnézett rám.

– Neményivel lógtál?

– Igen, vele is – bólintottam. Persze hogy Arnolddal lógtam, ő a legjobb barátom. Nem is értettem Ricsi döbbenetét, de nem is lehetett nagyon fontos, mert a következő pillanatban Ricsi azzal fárasztott, hogy egész nyáron basszusgitározni tanult és hogy baromi jól megy neki.

Kémia után még jött egy matek és két francia Monsieur Durand-nal. Matekon belekezdünk az új anyagba (a legtöbb osztálytársam legnagyobb felháborodására), a két francia viszont szinte elrepült. A Szent Johanna erősen francia kötődésű sulis, így ebből a tárgyból kivétel nélkül mindenki jól teljesít. Még szép, hiszen a felvételi is francia nyelven folyt.

Utolsó óra után Virággal a suliboxunkhoz léptünk, és kinyitottuk a szekrényeket. Természetesen előre megbeszéltük, hogy kiplakátoljuk, mert a tavalyi képeket év végén le kellett szedni, üresen pedig nem maradhat, az totál ciki.

Csendben néztem, ahogy Virág Dorián kinyomtatott fotóját celluxszal rögzíti a szekrényajtájára. Én sose merném kitenni Cortez képét, mert félnék, hogy meglátja. Éppen elég stressz a tükromön lévő rajz róla, amit állandóan lekapok, ha jön hozzám valaki. Na jó, Virág, Arnold és Kinga érkezésekor maradhat. Ők tudnak a dologról.

Megvártam, amíg Virág beilleszti a világ összes Pete Wentz-képét a szekrényébe, aminek a fala végül annyira zsúfolt lett, hogy egy milliméter szabad hely sem maradt.

– Na?

– Igazán szép – bólintottam.

Virág vidáman ugrabugrált, aztán rátértünk az én suliboxomra is. Nekem nem volt annyi képem, csak párat ragasztottam be: Beatles, Oasis, Eiffel-torony, Shakespeare, egy kép az *Állj mellém!* című filmből (a kedvenc filmem) és két dalszöveg, az *Across the Universe* és a *Wonderwall*.

– Klassz lett – léptünk hátra egészen a falig, és mindketten elismerően néztük a kitárt szekrényajtókat.

Kinga felvont szemöldökkel lépkedett felénk a folyosón, már vártam, hogy beszéljön vagy ilyesmi. Ez nem történt meg, helyette ahogy odalépett, becsapta Virág szekrényajtóját, és összefont karral nekidőlt.

– Hé! – háborodtam fel azonnal, de elharaptam a végét, ugyanis Dorián közvetlenül Kinga mögött jött, és majdnem meglátta a saját képét a szekrényajtón! Tényleg, egy másodpercen múlt.

Virág automatikusan lehajtotta a fejét és a cipője orrát tanulmányozta, mi pedig Kingával némán néztünk farkasszemet, amíg Dorián elhaladt köztünk. Nem köszönt, csak némán lépkedett, azonban két lépés után visszanézett a fejét leszegő Virágra! Csak egy pillanatra, de akkor is! Visszanézett!

– Kösz, Kinga, totál ciki lett volna, ha meglátja! – sziszegtem hálásan. Kinga unottan legyintett, ellökte magát a szekrénytől, és rápillantott az én szekrényajtómra, aminek nyitva maradt az ajtaja.

– Renáta, ez igazán unalmas, a dekoráció maximális személyiséghiányra utal – hadarta kíméletlenül. Hát, lehet, hogy Virágot megmentette egy örült ciki helyzettől, de attól ő még Kinga. Imádja, ha megalázhat másokat.

– Neked Clint Eastwood van a szekrényedben, az sem jobb! – vágtam rá dühösen. Elvégre, ha ő személyiséghiányosnak nevezhet (ami nem is igaz, legalábbis remélem), akkor én is cikizhetem kicsit.

Azt hiszem, a cowboyos példa rosszul eshetett neki, Kinga kikérte magának, hogy Olivérrel, a barátjával viccelni mertem, aztán elviharzott.

Fáradtan néztem utána, aztán szóltam Virágnak, hogy nyugodtan felnézhet, Dorián elment, és mi is elindultunk haza. A dombon

felfelé baktatva kénytelen voltam nyolcszor elmesélni, hogy pontosan hogy történt a „Dorián visszánézett” dolog.

– Úgy nézett, mint aki belém esett? – kérdezte Virág. Sokadszorra.

– Nem, nem, hanem inkább olyan volt, mintha fél szemmel látott volna valami érdekeset, és visszánézett, hogy jobban szemügyre vegyen – feleltem. Sokadszorra.

Virág visszafojtott mosollyal, csillogó szemmel lépkedett mellettem, én pedig tényleg örültem, hogy örül. Igaz, este az msn-en még kétszer el kellett mesélnem neki azt a tíz másodperces jelenetet, de szívesen tettem.

Vacsora közben feltűnően csendben voltam, és a szüleimnek, akiknek legalább három könyvük van csak arról, hogy mit tegyenek, ha a gyerek nem beszél, azonnal feltűnt a szótlanságom.

Mindenképp a fejükbe vették, hogy feldobnak, ezért apu beígért egy hétvégi DVD-zést, anyu megkért, hogy vasárnap menjek vele dolgozni a meteorológiai intézetbe, és utána csavargunk egy nagyot, meg ilyesmi. Bágyadtan néztem rájuk, végül, tekintettel arra, hogy a hétvégém totál szabad, olyannyira, hogy ennél szabadabb már nem is lehetne, bólintottam. Felőlem.

Sulibox: 5/5* – nekem tetszik. Nem is unalmas!

Virág: 5/5 – totál bezsongott. ☺

Cortez: 5/1 – hagyjuk. ☹

Vladár: 5/2 – nem kötött belém, ezért jár a két pont.

Váratlan utazás: 5/5* – megyek olvasni ☺

Teveclub: 5/4 – megtanult egy új trükköt a tevéim. Viszont láttam, Virág két napja nem látogatta a sajátját, úgyhogy mindjárt üzenek neki.

Szeptember 4., péntek

Reggel fél nyolckor, amikor már indulóban voltunk apuval, Virág a következő sms-t küldte: Jujjjjjj elaludtam, várj meg, rohanok, mindjárt megyek, jujjjjjj.”

Virág 7:55-kor rohant lefelé a dombon, és azonnal bepattant a kocsiba.

– Mi történt? – fordultam hátra, miközben apu kikanyarodott az útra és kicsit gyorsan indult meg a suli felé.

– Ajj, későn aludtam el, és reggel nem is hallottam a telóm, háromszor kinyomtam.

– Mit csináltál? – kérdeztem.

– A MySpace-en lógtam – közölte egyszerűen, miközben egy lila kiscica mintás hajkefével próbálta feltupírozni a haját a hátsó ülésen.

– Ó – biccentettem. A MySpace. Virág kedvenc oldala, komolyan, képes órákat szörfözni az együttesek között, sőt, az a kezdőlapja is. – De nincs netkurlálózásod? – töprengtem, mire Virág mutatóujját a szája elé tette, jelezve, hogy apu előtt egy szót se a dologról.

Na, igen. Virágnak is van egyórás netkurlálózása, az ötletet tavaly anyu kezdeményezte, Virág anyukája pedig rögtön egyetértett. Csak azzal nem számolt senki, hogy Virág állandóan felnyomja a jelszót, így a napi egy óra után esténként még simán netezik. ☺

Őrülden rohanva pattantunk ki a kocsiból, éppen bezuhantunk az aulába, amikor megszólalt a csengő. Máday rosszállóan a karórájára nézett, és kétszer megkopogtatta a számlapot.

– Elnézést – ragadtam meg Virág karját, és sietős léptekkel húztunk el az ig. helyettes mellett.

Duplaangollal kezdtünk, és szerencsére Mr. O'Realy előtt zuhantunk a nyelvi előadóba.

A három hosszú, négyszemélyes padsornál csak a középső sor három széke volt üres. Virággal beültünk a tavalyi helyünkre, és a rohanástól fáradtan meredtünk a tanárra, aki mosolyogva köszöntött minket, aztán szólt három mondatot az osztályhoz. Biztos kedves szavak voltak, a többség viszont értetlenül bámult, és forgolódva azt kérdezték, hogy „Mi? Mit mondott? Nem értem. Cortez, fordítsd le, légsz...”

Na, igen. Franciából mindenki baromi erős, viszont a legtöbben csak kilencedikben kezdtünk angolul tanulni. Ez amúgy is gáz, pláne, ha hozzávesszük, hogy Arnoldon, Jacques-on és Cortezen kívül az osztály egy sima mondatot sem ért meg. ☺

Cortez kivette a füléből a fülhallgatóját, és unottan elhadarta, hogy Mr. O'Realy mennyire örül, hogy újra lát minket.

A tanár türelmesen kivárta, amíg mindenki megérti, hogy mit szeretne mondani, aztán, mivel tizedikesként először találkoztunk, bekapcsolta a tévét, és szólt, hogy aki szeretné nézni a filmet, tegye fel az asztalokon lévő fejhallgatót, a többiek pedig csendben ellehetnek. (Ezt is Cortez fordította.) Virág azonnal felrakta a fülére, és pillanatok alatt bekapcsolódott a *Twist Olivér*be, és mivel Arnold örökös későként még nem érkezett meg, unottan pillantottam körbe. Végül óvatosan hátrafordultam, és az utolsó padosorban ülő négyesre néztem. Dave a telefonján játszott, Zsolti a könyökével lökdöste, hátha elrontja. Ricsi a feje monoton mozgatójából kiindulva zenét hallgatott, Cortez pedig a füzetbe firkált valamit. Mikor észrevette, hogy megfordultam, felnézett a lapokból.

– Szerinted milyen? – fordította meg a füzetet, hogy rendesen meg tudjam nézni.

Kicsit szapora lélegzettel vettem tudomásul, hogy nemcsak hozzám szólt, de egyenesen kikéri a véleményem a... Miről is? Összeráncolt szemöldökkel néztem a filccel rajzolt dologra.

– Klassz – bólintottam. – De mi ez?

– Logót tervezek – vontam meg a vállát. Hű, de menő!

– Milyen logót?

– A bandánknak.

– Ez lesz az együttesetek logója? – néztem újra a papírra. Nemcsak beszélget velem, véleményt kér, de beavat a bandájuk dolgaiba! Végre! Észrevettem!

– Nem, ezek csak próbák. De valami ilyesmit gondoltam – bökött a filccel az egyik rajzra, amiben furcsa betűkkel volt valami írva...

– Jala... – próbálkoztam a kiolvasással, mire Cortez mosolyogva közbeszólt.

– Jalapeno – biccentett. – Az egy...

– Chilifajta – fejeztem be helyette. Mivel Cortez elismerő csodálkozással nézett rám, zavart mosollyal megvontam a vállam. – Anyu hobbiszakács – magyarázkodtam, közben pedig azon kattogott az agyam, hogy mi most tényleg befejezzük egymás mondatait? Mert oké, a témában egyáltalán nem vagyok jártas, de láttam már

filmekben, hogy két ember között ez jót jelent. A végén legalábbis mindig garantált a „hepiend”.

– Hát, ha engem kérdezel, akkor ez tőkre jó. De Virág jobban ért a grafikai dolgokhoz, kérdezd meg tőle – mondtam még mindig az ábrákat nézve.

Cortez mosolyogva bólintott, és kicsit előrehajolva megbökte Virág hátát a tollával.

– Mi az? – fordult hátra a szemét dörzsölve. Azt hiszem, őt annyira nem kötötte le a *Twist Olivér*, simán bealudt rajta.

– Szerinted melyik a jobb? – kérdezte Cortez, mire Virág felemelte a füzetet, és erősen tanulmányozni kezdte a rajzokat.

– Ez, de én itt húznék bele egy... – kezdte. Cortez automatikusan felé tartotta a filcet,

Virág megfordította a székét, és odahúzta közvetlenül a mögöttünk lévő padhoz. Ők ketten néma csendben javígták a logókat, én pedig kiszálltam a témából, mert ha valamihez tényleg nem értek, akkor az a rajz.

– Cortez, hétfőre fejezd be a firkálást, szükségem van az együttes hivatalos logójára – szólt oda Dave, akinek a kezéből Zsolti végre kivette a telefont.

– Nyugi, meglesz – biccentett Cortez.

– Minek kell hétfőre? – csodálkoztam. Ricsi abbahagyta a fejrázást, és unottan a plafonra nézett.

– Mivel mindhárman értünk a zenéléshez, és Dave képtelen kimaradni valamiből, úgy döntött, ő menedzsel minket – hadarta. Nem akartam megbántani Dave-et, de ösztönösen elnevettem magam.

– Most mi van? Azt hiszed, nem leszek jó menedzser? – háborodott fel.

– Dehogy! – közöltem, de sajna még mindig mosolyogtam. –Csak ez viccesen hangzik.

– Egyáltalán nem vicces. Komolyan veszem a menedzseri feladataimat! Összesen két napja vagyok menedzser, de már szereztem próbatermet, szerkesztem a MySpace-oldalt, kész a YouTube, a Twitter és a Facebook, sőt, beüzemeltem az egyik régi

telefonomat egy új számmal, amin csak az együttes ügyeit intézem! – közölte.

Csodálkozva néztem rá, aztán a többiekre. Cortez, bár lehajtotta a fejét, a válla rángott, így rögtön tudtam, hogy nevet. Zsolti a telefon nyomkodása közben helyesbített:

– Nem intéztél semmilyen próbatermet! Megkértem apámat, hogy használhassuk a garázst.

– Jó, de kinek az ötlete volt? – hadakozott Dave.

– Az enyém – vágta rá Zsolti.

– Jó, de kinek az ötlete volt, hogy kell egy próbaterem? Ha jól emlékszem, én voltam, aki elkezdte pedzegetni.

– Dave, még a hülye is tudja, hogy a zenészek próbálnak valahol. Az, hogy te mondtad ki hangosan, nem jelenti azt, hogy mi nem kerestük a legjobb helyet – röhögött Ricsi.

Dave, mivel nem akart tovább égni, kikapta Zsolti kezéből a telefonját, a füléhez emelte és úgy csinált, mintha hívása lenne. Értetlenül néztünk rá, majd kitört belőlünk a nevetés.

– Végül mi lett a bandátok neve? – kérdezte Virág, még mindig Cortez füzetébe rajzolgatva.

– Jalapeno – felelték a fiúk egyszerre.

– Jaj már, miért nem Pete Wentz? – csettintett Virág csalódottan.

– Emó, ne legyél sötét – rázta meg a fejét Ricsi. A következő pillanatban mindenki egyszerre kezdett beszélni, én pedig mosolyogva néztem őket.

Az elmúlt napokban tudtam, hogy hiányzik a társaságuk (és nem csak Cortez), hogy beszélgessünk meg ne vessünk együtt, de az, hogy mennyire rosszul éreztem magam a sulikezeds óta, csak akkor derült ki, amikor minden újra olyan volt, mint régen. És én komolyan nagyon örültem. Arnold az óra felénél esett be, váltott pár szót angolul a tanárral (simán kimagyarázta a késést), aztán levágta magát mellém.

– Miről maradtam le?

– *Twist Olivér* angolul, angol felirattal a tévében – feleltem.

– Értem.

Arnold előszedte a táskájából Michael Crichton *Jurassic Park* című könyvét, fellapozta, és már el is merült a sorokban.

– Dickens-rajongó, te nem nézed? – kérdezte egy fél pillanatra felnézve a könyvből, amikor észrevette, hogy csendben ücsörgök mellette.

– Láttam egyszer, olvastam kétszer – magyaráztam. – Meg egyébként is, Cortezékkal beszélgetünk a bandájukról.

– Örülten izgalmas – közölte unottan, majd tovább olvasott, én pedig visszafordultam a fiúkhoz, akik éppen hatalmasat röhögtek valamin.

– Virág, hagyjál már a hülyeségeddel, biztos, hogy azt nem adjuk elő – fogta a fejét Ricsi. Azt hiszem, Virág valami emó számot akart velük megtanultatni.

– Tényleg, milyen zenéket játszatok? – érdeklődtem.

– Olyat, amit te biztosan nem ismersz – felelte Cortez, fel sem nézve a füzetéből.

A többiek nevettek, én pedig a döbbenettől nem is tudtam reagálni. Fürkésztve néztem Cortezt, hogy ezt vajon hogy értette. Azt hiszem, megbántott. Oké, biztos tényleg nem ismerem azokat a zenéket, de azért válaszolhatott volna rendesen. Így nemcsak nem tudtam meg, hogy milyen műfajt képviselnek, de jól le is égetett. Hurrá.

– Leginkább punk meg ska-punk dalokat, de még nem írtunk saját zenét, csak feldolgozásokat nyomunk – nézett rám Ricsi, aki legalább nem röhögött ki, hanem normálisan válaszolt.

– Aha. Klassz – mondtam, és visszafordultam a helyemre.

Előszedtem a könyvem, és óra végéig olvastam.

Csengetéskor kimentünk az udvarra, leültünk a padra, és amíg Arnolddal a Kvízpart-eredményeinkről beszéltünk, Virág továbbra is az együttes logóját tervezgette. Hirtelen megállt előttünk két kilencedikes lány.

– Te vagy Virág, ugye? – kérdezte az egyikük.

– Ühüm.

– És te jársz rajzsakkörre, ugye?

– Ühüm – bólogatott Virág, és nagy, barna szeme csodálkozva csillogott.

– És igaz, hogy Cortez is rajzsakkörös? – érdeklődött tovább a lány.

– Ühüm – ismételte meg Virág harmadszorra.

– Kösz – szólt a lány, és elhúzta a barátójét. Miközben távolodtak, hallottam, amint megvitatják, hogy ha Cortez jár rajzra, akkor a nyílt szakkörök hetén tuti, hogy ők is mennek.

A szám szélét rágva néztem utánuk, majd a tenyerembe tettem az arcom. Te jó ég, mégis mit szeretnék? Szinte minden lány Cortezért rajong a suliban, az első hét elegendő volt ahhoz, hogy a kilencedikesek is rászálljanak. Ehhez még ott vannak a felsőbb évesek, akik állandóan rajta lógnak, plusz a négy a-s lány, akik folyamatosan ürügyet keresnek arra, hogy Edina Cortez közelében lehessen.

– Oké vagy? – kérdezte Virág, kizökkenve a gondolataimból.

– Azt hiszem – mosolyodtam el halványan. – Dorián-veszély – tettem hozzá gyorsan. Virág egy pillanat alatt lesápadt és lehajtotta a fejét. Szünet végéig a füvet bámulta.

A sulirádió befejezte a Sum41-dalt, amit játszott, majd a stúdiós hangja szólalt meg.

– Megkérném a stúdió ajtaja előtt sorban álló kilencedikeseket és a gyengébb felfogású felsőbb éveseket, hogy ne próbálkozzanak! Ez nem kívánságműsor, nincs dalkérés! Három kemény éven át tanultunk, még fizikából is átmentünk csak azért, hogy tizenkettedikben, stabil átlaggal sulirádiósok lehessünk! De tudjátok mit? Megérte. Mert most mi adjuk a zenét, azt, amit akarunk, úgyhogy húzás az ajtó elől! – hadarta mérgesen.

Az udvaron álló diákok elismerően tapsolni kezdtek, majd elkezdődött egy Marilyn Manson-szám. Sajna nem mehetett végig, mert időközben Máday elért a stúdióig és rárontott a két végzős rádiósra. Mindegy, a feléig hallottuk.

Második angolon Mr. O'Realy folytatta a filmnézést, és amíg Virág hátrafordulva rajzolt Cortezzel, én játszottam a sértődöttet (sajna senkit nem érdekelt) és Arnolddal sudokuztunk.

Ofőórán Haller közölte, hogy tök érdekes játékot talált ki nekünk, amit fel is írt a táblára. Mondjuk, amíg háttal állt, gazdát cserélt egy szendvics (odaadtam Virágnak, amit anyu készített), Robi és Andris beüzemelte a PSP-t a pad alatt, Zsolti felállt és kidobta a chipses zacskót a szemétkébe, Dave meg gyorsan elküldött egy sms-t.

– Nos – fordult meg az ofő boldogan. Addigra persze rend lett. Felnéztem a táblára, és elolvastam a feladatot, ami így szólt:

„Ha lenne egy hajód, mi lenne a neve?”

– Tanár úr, nem értem. Kapunk egy hajót? – üvöltötte be Dave.

– Nem, Dávid, egyáltalán nem erről van szó – mosolyodott el az ofő. – A játék lényege, hogy név nélkül mindenki leírja egy papírra azt a nevet, amit a hajójának adna.

– Tanár úr, ez mire jó? – kérdezte Robi.

– Ez csak egy érdekes feladat.

– Akármit írhatunk? – lóbálta a kezét Ricsi.

– Igen, és ígérem, nem olvassuk fel. Csak én fogom látni, és én is név nélkül.

Mindannyian kiteptünk egy lapot a füzetünkből, és elkezdődött a töprengés. Szinte hallottam, ahogy kattognak az agyak, végül szinte mindenki lefirkált valamit. Az ujjaimmal a padon kopogtattam és az üres lapomat bámultam. Hirtelen ötlettől vezérelve elkezdtem írni, de a C betűnél megakadtam és áthúztam, olyan sebesen, hogy kicsit ki is szakadt a papír.

– Tanár úr, összeszedhetem? – pattant fel Kinga türelmetlenül, és miután az ofő bólintott, körbejárt.

Pár pillanatig mindenki csendben nézte a tanári asztalon lévő papírköteget, aztán egyszerre kezdték el beordítani, hogy olvassuk fel.

– Nem, úgy beszéltek meg, hogy csak én látom majd – rázta a fejét az ofő.

– Ne már! – kiáltotta Zsolti. – Vicces lesz, úgysis mindenki elhülyülte!

Lehunytam a szemem és hálát adtam, hogy nem fejeztem be, amit eredetileg akartam írni.

– Ne olvassuk fel, mert egyáltalán nem érdekel, hogy Zsolti mekkora poént talált ki, és óra végén úgysis lefáraszt vele – szólt Cortez unottan.

– De, de! Olvassuk fel! Az enyém tökre jó lett! – tapsikolt Virág izgatottan.

– Csak nem Pete Wentz? – kérdezte, mire Virág csalódottan rászólt, hogy most elrontotta a meglepít.

Mivel a többség hallani akarta (csak Kinga, Cortez és Arnold nem), az ofő felemelte az első lapot a kupac tetején, és megköszönte a torkát.

– Pete Wentz.

Virág vigyorogva bólogatott, közben Ricsi és Dave is felé dobott egy alufólia labdát.

– Hogy lehet egy hajó neve Pete Wentz? Ez kész! – röhögte ki Zsolti.

– A következő kicsit nehezebb lesz – mosolygott az ofő. – Metallica.

– Ez vagy Beavis, vagy Butt-Head – közölte Cortez Andrisra és Robira célozva, mire az egész osztály felröhögött. Még az ofő is elmosolyodott, majd rögtön utána felolvasta az AC/DC hajónevet. Tényleg Andrisé és Robié volt. ☺

– A következő: Olivér.

– Kinga – szoltam automatikusan. Az ofő kérdően Kingára nézett, aki határozottan bólintott.

– Ki a bánat az az Olivér? – kérdezte Dave.

– A barátom – mondta.

A fiúk gúnyosan „húúúú”-ztak egyet, mire Kinga dühösen magyarázni kezdte, hogy ez igenis komoly dolog és Olivér a legjobb lovaspólós, és a lovastábor és blablabla.

– Hé, Kingának van barátja, Telivér. Muhahaha – ordította Zsolti. Ezen mindenki jót szórakozott, Kinga pedig sértődötten összefonta a karját, és az ofőtől kért segítséget, hogy csitítsa már el az „eszetlen” Zsoltit.

– Rendben, elég lesz – tette fel a kezét Haller. Egymás után felolvasta a hajóneveket: Paris (Jacques hajóneve a szülővárosa után), Dopi (Gáboré, a kutyája után, azt hiszem.), Faith No More (Ricsi neve a kedvenc bandája után) és Microsoft (Dave választása Bill Gates iránti tisztelete jeléül).

– Titanic? – csodálkozott az ofő. Mindannyian Zsolti felé néztünk, aki elégedetten bólintott.

– Tényleg oltári poén volt – szolta le Cortez.

– Most miért? Poén. Érted. Titanic – vihogott.

– A következő – nézett a lapra az ofő. – Definitely Maybe. Mindenki kérdőn forgolódott, miközben feltettem a kezem.

Egy Oasis-album után választottam ezt a hajónevet, egyrészt, mert egész nyáron ezt a CD-t hallgattam, ráadásul Arnold fordítása alapján a „Mindenképpen talán” név passzol a hajómhoz, tekintettel arra, hogy még azt sem tudnám egyedül eldönteni, hogy kifusson-e a kikötőből vagy sem.

– Hát, erre senki nem jött volna rá – közölte Kinga. – Nem is fontos, haladjunk – türelmetlenkedett.

– Kösz – néztem rá döbbenet. Azért szívesen elmagyaráztam volna.

– Nos – emelte fel az ofő a maradék lapok egyikét. Tartott egy kis szünetet, aztán összeráncolt szemöldökkel megszólalt. – Reni.

– Igen? – kérdeztem.

– Nem, úgy értem, ez szerepel a papíron.

– Ó – bólintottam döbbenet. Az osztályban hamar zúgolódás keletkezett, mindenki körbe-körbe forgolódott. Hirtelen annyira zavarba jöttem, hogy szinte lángolt az egész arcom.

– Biztos Reni írta – kiáltotta Dave.

– Én most voltam, ha figyeltél volna – válaszoltam. – És egyébként is, nem adnám a hajómnak a saját nevem!

– Én igen – kontrázott Dave, mire egy csomóan elnevettek magukat.

– Oké, ki nem volt még? – térdelt fel Virág a székére. – Jacques?

– Már volt – szólt Robi.

– Az enyém – emelte fel a kezét végül Arnold, mire az egész teremben döbönt csend lett.

– Értem – biccentett az ofő. Összeráncolt szemöldökkel hátrafordultam és széttártam a karom. Arnold megvonta a vállát, és visszamélyedt a *Jurassic Park* olvasásába.

– Az utolsó lap pedig – vette a kezébe az ofő. – Lucy in the Sky.

– Enyém – lóbálta meg a karját Cortez kizárásos alapon.

A többiek hamar túlléptek a dolgon, és egymásnak ordibálva vitatták meg a leghülyébb hajónevet (Zsolti nyert), miközben az ofő leült a tanári asztalhoz, és gondterhelten nézett végig rajtunk.

– Lucy in the Sky? – fordultam hátra Cortezhez.

– Aha.

– Ez egy Beatles-dal, hogy jutott eszedbe? – mosolyodtam el.

– A nagyanyám miatt. Szereti – vonta meg a vállát.

– Ez a nicknevem a Honfoglalón – mondtam, remélve, hogy érdekl. Tévedtem.

– Jó neked – bólintott Cortez türelmetlenül, és bedugta a fülébe a zenelejátszója fülhallgatóját.

Nyitottam a szám, de képtelen voltam megszólalni. Cortez ritka bunkó, ma már másodszorra. Nem is tudtam hova tenni a dolgokat, de amúgy is csengettek, úgyhogy értetlenül felálltam.

A szünetben aztán jól elővettem Arnoldot, hogy miért adná a hajójának az én nevem.

– Hajlamos vagyok a tengeribetegségre és ha lenne egy hajóm, a barátságunkra való tekintettel átruháznám rád, így téged illet a név – közölte unottan, és látszólag le is zárta a témát.

– Ó! Hát, kösz – bólintottam. Oké, ha ezt tudom, akkor én is valami személyesebb nevet adok a képzeletbeli hajómnak. Ja, és klassz tudni, hogy Arnold adna nekem egy hajót. Rendes. ☺

Tesi előtt átballagtunk az udvar másik végében lévő különálló tesiterembe. Egyébként is kicsit frusztrált voltam Cortez beszélései miatt, de az első közös tesióra az a-sokkal még jobban kiakasztott. Az öltözőben én már a kék-fehér Szent Johannás egyenmelegítőmben ültem a padon, és vártam, hogy Virág elkészüljön, miközben szemben Kinga az a-s lányok társaságában öltözött. Folyamatosan csacsogtak, szó volt Olivérről, a romantikus nyári lovastáborról, valami új filmről, a jövő heti nyílt szakkörök hetéről, és terítékre került a „Cortez mennyire jól néz ki” téma is. A térdemen könyökölve hallgattam az eszmefuttatásukat, de úgy éreztem, a csevegésüktől szétrobban a fejem.

– Megvagyok, mehetünk – pattant fel Virág, és megigazította a halálfejes fejpántját, amivel hátrafogta a haját.

– Renáta, egy szóra! – kiáltott utánam Kinga. Megtorpantam az ajtóban, és hagytam, hogy az a-sok kimenjenek előttem.

– Megvárlak az udvaron, oksi? – intett Virág. És otthagytott Kingával az öltözőben.

Fáradtnak éreztem magam, Cortez komolyan vérig sértett, ennél még az is jobb volt, amikor levegőnek nézett, úgyhogy egyáltalán nem voltam kíváncsi Kingára.

– Oké, béna vagyok, ciki, nincs személyiségem, idegesítelek, szájalmasnak tartasz, rossz rám nézni – motyogtam monoton hangon. – Kihagytam valamit, vagy ennyit akartál közölni? – néztem végül a szemébe. Kinga felvonta a fél szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Tudod mit? Megérdemled a sorsod – felelte kíméletlenül, és kísértelt az öltözőből.

A „ma mindenki meghülyült” elv alapján sóhajtottam egy hatalmasat és kiballagtam az udvarra.

A fiúk fociztak, az ő tanáruk (Szekeres Tamás) elég laza; bezzeg Korponay tanárnő! Rögtön azzal kezdte, hogy látja, a nyáron kissé „eltunyultunk”, úgyhogy kezdésnek húsz sulikört javasolt. Virággal félig ájultan fejeztük be az órát, és tényleg nem érdekelt minket, hogy Kinga és az a-sok hat kört ránk vertek, a fiúk kiröhögtek, Korponay pedig végig üvöltött velünk. Majdnem meghaltunk. ☹

Utolsó óra után (irodalom Kardossal) Virággal és Arnolddal indultam haza, közben a hétfévégéről beszélgettünk. Arnold a szülei ügyvédi irodájában segít kartonokat rendszerezni, úgyhogy Virággal úgy döntöttünk, Simsezni fogunk.

Hazaérve kicsit tétlennek éreztem magam, így bepakoltam hétfőre, aztán kiültem a kerti pagoda árnyékába, és olvastam. Kábé így telt a délutánom. Elég menő. Pff. ☹

Amíg anyu vacsorát készített (mandulás csirke valami fura állagú szósszal), gondoltam, felnézek a netre. Az msn azonnal betöltött, és amíg fogadtam Virág videóhívását, gyorsan végigfutottam a névsoron, hogy ki van online. Aztán hirtelen bevillant egy ablak, amiktől megremegett a gyomrom. Másolom.

Cortez üzenete: Vagy?

Reni üzenete: Igen.

Cortez üzenete: Mit csinálsz a hétfévégén?

Reni üzenete: Pill.

Aztán remegő kézzel ablakot váltottam, és Virág bambulását láttam a kamerában.

- Viráááág! – kiáltottam, amitől szegény totál megrémült.
- Mi az?
- Cortez! Cortez azt kérdezi, mit csinálok a hétvégén!
- Te jó ég! – kapott a szájához. – És mit válaszoltál?
- Hogy pill!
- Jaj, gyorsan, írj neki?
- Oké.

Reni üzenete: Bocs, itt. Szóval semmit.

Cortez üzenete: Van kedved takarítani?

Reni üzenete: Tessék??

Cortez üzenete: Lol, nem úgy értem. :D Holnap meg akarjuk csinálni a próbatermet, és ki kell pucolnunk. Poén lesz. Gyertek Virággal.

Vadul dobogó szívvel olvastam a sorokat.

– Na, mi az??? – zökentett ki Virág a gondolataimból, aki egészen közel hajolt a webkamerához, szinte már átmászott a gépemen. ☺

- Elhívott minket, hogy segítsünk kipofozni a próbatermüket.
- Húúúú – kerekedett el Virág szeme.
- Szerintem is. Ugye, megyünk?
- Persze. Naná – bólogatott vigyorogva.
- Akkor írom neki.

Reni üzenete: Oké, persze.

Cortez üzenete: Jó, akkor holnap délelőtt Zsoltiéknál.

Reni üzenete: Várj. Virág kérdezi, hogy hozhatja-e Doriánt.

Cortez üzenete: ??? Mi?

Reni üzenete: A kutyáját.

Cortez üzenete: Nem más volt a neve?

Reni üzenete: De, először Pete Wentz, aztán Robert Pattinson, de most már Dorián.

Cortez üzenete: Ez kész. :D

Reni üzenete: ☺

Cortez üzenete: De akkor biztos oké a holnap? Nincs más programod? Könyvtár? Múzeum? Könyvtármúzeum? LoL.

Reni üzenete: Nagyon vicces.

Cortez üzenete: :D Na léptem.

Reni üzenete: Szia.

Egy pár pillanatig néztem az egymásnak küldött sorokat, végül elmosolyodtam. Elhívott. Klassz. ☺

A vacsoránál az örömöm kicsit alábbhagyott, amikor is közöltem anyuékkal a programom.

– Jaj de bájos! A kis barátaid zenélgetnek! – mosolygott anyu.

– Hogy érted, hogy Zsoltiék garázsában? Mit keres a lányom egy garázsban? – értetlenkedett apu.

– Nem, ez próbaterem. És Virággal megyek. Szerintem ki kell pakolni, meg rendet rakunk...

– Miért takarítasz másoknál? – rázta a fejét apu.

– Nem én takarítok! Együtt. És poén lesz. Ugye elmehetek? – kérdeztem, olyan „légysziiiiiii” arcot vágva. Apu elég negatív jeleket küldött, de anyu megnyertem.

– Persze hogy mehetsz. Jót tesz a közös program a kis osztálytársaiddal.

Apu egész vacsora alatt arról beszélt, hogy szerinte nem helyes, hogy más garázsát takarítom, ráadásul a mienkben is akad tennivaló... Próbáltam meggyőzni, hogy engem nem a garázsok érdekelnek, tehát nem azért megyek holnap. Mindegy. Anyu viszont, azt hiszem, értett. A héten először látott igazán örülni valaminek. ☺

Cortez: 5/4 – jó, lehet, ma megbántott párszor, de akkor is! Elhívott. ☺

Arnold: 5/5 – szétvert a Honfoglalón, négyszer ledöntötte a váram, egyáltalán nem kegyelmezett. Viszont a hajónév dolog rendes volt tőle. ☺

Ofőóra: 5/2 – fura játék, annyira nem tetszett, és totál káosz lett a vége. ☹

A-s lányok: 5/1* – Edina jó formában volt ma, az egyik sulikörnél félrelékött, így majdnem nekiestem a kerítésnek. Örülök, hogy kedvel.

Kinga: 5/2 – mivel estére lenyugodtam, próbáltam megkérdezni msn-en, hogy mit akart mondani, de „Olivérral beszélék éppen, nem zavar????” üzenettel lerázott. Klassz.

Szeptember 5., szombat

Virág reggel tízre jött át, addigra pont elkészültem. Fehér, rövid ujjú pólót vettem fel kertészfarmerrel és valaha fehér, mostanra inkább rongyos, szürkés színű tornacipővel, amit nyugodtan tönkretethetek.

– Klassz a kendőd – köszöntem Virágnak, aki szintén pakoláshoz öltözött, haját egy fekete-fehér halálfejes fejkendő alá rejtette.

– Kösz. Indulhatunk? – kérdezte.

– Mindjárt, csak meg kell várni aput.

Na, igen. Aput valószínűleg komoly rémálmok gyötörték, amiért „egyszem lánya” olyan veszélyes programot talált magának, mint pár osztálytársával garázst pakolni. Képtelen voltam elmagyarázni neki, hogy ebben semmi rossz nincs, ragaszkodott hozzá, hogy elvigyen minket. Az utat gyalog is kibírtuk volna, Zsolti apukájának a háza durván negyedórás séta, de így, hogy apu vitt minket, 10:07-re ott voltunk.

– Ren, Emó – jött ki elénk Ricsi a kapuba, aztán amikor észrevette aput, köszönt neki is.

– Szervusz, Richárd. Régen láttalak. Hogy vagy?

– Köszönöm, minden atom – bólintott Ricsi.

– Gondolom, ez jót jelent – fordult felém apu elég értetlenül, mire mosolyogva bólintottam.

Bementünk a kapun, a garázsajtó fel volt nyitva, így rögtön láttam, hogy a többiek nagy munkában vannak. Cortez a szája elé kötött kendővel éppen egy dobozt emelt fel, Zsolti a pólója nyakát húzta fel az arcáig, és megemelte a másik oldalt. Dave a garázs előtt állt, és irányította őket néhány „kicsit arrébb, nem jó, vigyázz, leejted” utasítással. Cortez letette a dobozt, a délelőtti napsütésben csak úgy szállt a por.

– Dave, vagy segíts, vagy fogd be! – szólt rá. Dave láthatólag egy ideje akadályozta a haladást.

A fiúk, ahogy megláttak minket, köszöntek, aztán folytatták a dolgukat.

– Szerintem akkor... – fordultam apuhoz, úgy látva, hogy ideje elköszönnünk.

– Már megyek is. Ne emelj semmit! És ne lélegezd be a port! És egyél valamit! És... – gondolkozott apu, miközben én zavartan egyik lábamról a másikra álltam. – Lassan kezdek ciki lenni, ugye?

– Lassan – sziszegtem mosolyogva. Apu megértően bólintott, és elköszönt tőlünk.

A kapu felé menet összefutott Zsolti apukájával, így a felnőttek gondterhelten meredtek felénk, miközben megbeszélték, hogy „zenéljenek csak a srácok, mi is ezt tettük, de rég volt...” stb.

Közben mi odasétáltunk a fiúkhöz, és Virág elengedte a pórázon tartott Doriánt (mármint a kutyát).

– Virág, fogd vissza a kutyádat, én itt most dolgozom – közölte Dave, aki a pakoló Cortezt és Zsoltit kamerázta.

– Mit csinálsz? – léptem mellé.

– Videókat, amiket majd felteszek az együttes YouTube-channeljére.

– Azt, hogy pakolnak? – csodálkoztam.

– Reni, Reni – támaszkodott Dave a vállamra, ami miatt kicsit furán néztem rá. – Látszik, hogy az utolsó együttes, amit hallgattál, 1920-ban feloszlott... – mosolygott lesajnálóan.

– Hé! Nem is! – kértem ki magamnak.

– Mostanában már más a menő. A mai bandák a képeket Twitterre és Facebookra küldik mobilról... Az „így készült” és „kulisszák mögött” videókat a YouTube-ra tolják fel...

– Oké, én mindent értek – löktem le Dave könyökét a vállamról, merthogy miért is támaszkodik rám? – És tök jó, hogy nézegethetnek képeket valami pakolásról meg videót arról, hogy dobozokat emelnek, de őszintén szólva ebből nem derül ki pontosan, hogy zenészek vagy rakodómunkások. Szóval a zenéjük, az pontosan hol található meg? – kérdeztem.

– Ott a pont, Ren, jó voltál – bólintott felém Ricsi mosolyogva.

– Nyugi. A MySpace folyamatban van – tette fel a kezét Dave. – Készen lesz, amint valaki odaadja végre a logót – célozgatott Cortezre, aki lehúzta a szájáról a kendőt.

– Este átküldöm. De a zenénket feltöltheted logó nélkül is...

– Most mi van, mindenki összefogott ellenem? Professzionális munkát ígértem, úgyhogy kérlek, ne zavarjatok. Minden rendben lesz. Még holnap megcsináljuk a fotókat, és mindent feltöltök.

– Dave, annyi kép van rólunk, mi a bánatnak csináljunk még? válassz már ki egyet, és told fel a netre – sóhajtotta Zsolti.

– Nem! Én vagyok a menedzser és zenei producer. Azt mondom, kell egy portfólió – erősködött Dave.

– Felőlem. De ha ma végezni akarunk, akkor talán el is kezdhetnénk – lépett hozzám Cortez, és egyik kezében egy dobozos kólát, másik kezében egy seprűt nyújtott felém.

– Köszí – mosolyodtam el zavartan.

– Mikor lesz ebédszünet? – kérdezte Zsolti, aki éppen ráült egy dobozra.

– Fél tizenegy van. Most reggeliztél! – röhögött Ricsi.

– Csak kérdeztem. Mert ha leesik a vércukrom...

Zsolti kijelentésére hangosan felneveltünk, majd Ricsi „ilyen csendben nem lehet dolgozni” megjegyzése után kezelésbe vette az egyik dobozon heverő laptop zenelejátszóját, amiből felcsendült... valami rémes hörgés.

– Ne mááár, Dorián megvadul a Korntól! – kiáltotta Virág. Szegény kiskutyája körbe-körbe rohangált, el akarta kapni a saját farkát, és folyamatosan ugatott. Nos, a Korn vagy mi tényleg nem neki való. ☺

Délután egykor álltunk meg először, addig Cortez, Ricsi és Zsolti kipakolt minden lomot a garázból, mi, Virággal fellocsoltuk, hogy ne fulladjunk bele a porba, Dave pedig mindent rögzített. Nagy segítség.

– Oké, le kell ülnöm – fogta az oldalát Zsolti. Valószínűleg beszorult a levegője.

A kocsibehajtóra kipakolt rekeszekre meg dobozokra ültünk le, és végignézve magunkon megállapíthattuk, hogy rémesen koszosak lettünk. ☺ Virág visongatva csapkodta a karját, amire pókháló ragadt, Zsolti közölte, hogy olyan éhes, hogy megkeresi azt a pókot és megeszi, Ricsi zenét váltott a lapon (Korn helyett jött valami Slipknot), Dave maga felé fordította a kamerát, és köszönt a nézőknek, Cortez pedig csendben rágózott. A fehér pólója csupa kosz

volt, a farmere a térdénél kikopott, a deszkás cipője fekete helyett sötétszürke színűre váltott. Alkarján néhány karcolás keletkezett, amit valamelyik dobozból kiálló kacsat okozott. Totál menőn nézett ki, a szikrázó napsütésben az egyébként szinte fekete hajában sötétbarna tincsek csillantak meg. Ahogy körbenéztem a rekeszeken ülő fiúkon, hirtelen ötlettől vezérelve előszedtem a telefonom, és az ezeréves készülékkel csináltam néhány fotót.

– Reni, nem hiszem el, hogy még mindig ez a mobilod! – kapta ki a kezemből Dave, és tartott egy kiselőadást arról, hogy ez mennyire gáz.

Próbáltam elmagyarázni Dave-nek, hogy addig, amíg tudok vele sms-t küldeni meg telefonálni, sőt, még egy béna, de azért működő kamera is van rajta, addig nekem jó ez.

Dave a „menthetetlenül műszaki analfabéta vagy” jelzővel illetett, ami így, hogy a többiek is kinevettek, kifejezetten jólesett. ☺

– Srácok, gondoltam, éhesek vagytok – jött ki a házból Zsolti apukája egy halom pizzás dobozt cipelve.

– Ó, hála az égnek! – pattant fel Zsolti. Hála Zsolti apukájának, egy pillanat alatt leakadtunk a mobilom cikizéséről.

Legalább egy órán át lazáltunk, evés után totál leapadt a kedvünk, és egyikünknek sem akaródzott folytatni a takarítást. Inkább a napsütésben ülve beszélgettünk, meg leginkább röhögünk Zsolti és Dave véget nem érő piszkálódásain (folyamatosan egymást égették).

– Na, szép! Tudtam, hogy ezt a pakolást érdemes megnézni – sétált be a kapun Kinga. Döböntően néztünk felé; az ő érkezésére senki nem számított.

– Te hívtad a lovat? – suttogta felém Zsolti riadtan.

– Én? Én nem! – ráztam meg a fejem.

– Ne aggódjatok, nem maradok sokáig, csak edzésről jövök, és ezt nem hagyhattam ki!

– Honnan tudad...? – vakargatta meg a homlokát Ricsi.

– Mivel Dave belehalna, ha valamit nem kürtölne világgá, természetesen olvastam a Twitteren.

Mindannyian az eget kémlelő Dave felé néztünk, aki úgy csinált, mintha nem tudna semmiről.

– De már megyek is. Jó szórakozást! – fordult meg hirtelen Kinga. Néztem a távolodó alakot, aztán visszafordultam a fáradtan ücsörgő társaság felé. Ricsivel találkozott a tekintetünk, azt hiszem, egyre gondoltunk.

– Várj! – szóltunk utána egyszerre. – Maradhatnál. Totál hullák vagyunk, és még csak félig vagyunk készen – magyarázkodott Kicsi.

– És miért segítenék? – tette csípőre a kezét Kinga, és szúrós pillantásokat lövellt felénk. A többiek a vállukat rángatták.

– Hát – köszörültem meg a torkom végül. – Irányíthatod a munkát, mérheted az időt, kiabálhatsz... Egyszóval lehetne egy boldog napod.

Kinga hunyorogva végiggondolta a hallottakat, és természetesen bólintott. Naná, igazi diktátoralkat, neki egy ilyen program kész kikapcsolódás.

– Rendben! – dobta le a táskáját az egyik dobozra, és összecsapta a tenyerét. – Ricsi, kikapcsolod ezt az örült hörgést, és átrakod valami dallamos, inspiráló zenére, ami alatt halad is a munka. Dave, tedd el a kamerát, és állj be segíteni. Zsolti, ezt most már add ide – vette ki a kezéből a pizzaszelet megszáradt vígét, amit Zsolti még rágcsált.

– Ne már! – nyúlt utána, de Kinga undorodva bedobta a dobozba, és egy papír zsebkendővel letörölte a kezét.

– Ezeknek a pizzáknak minimum a felét te etted meg, úgyhogy elég volt, állj fel!

Kinga három perc alatt rendet rakott a társaságban, kiosztotta a feladatokat, és kíméletlen ellenőrzés alatt tartotta a munkát. Oké, kicsit durva volt, meg néha kegyetlen beszólásokkal bombázott minket. Viszont „hála neki”, délután négykor hullafáradtan rogytunk le a kitakarított, berendezett garázsban.

– Na! – csapta össze a tenyerét elégedetten, és megigazított egy Ramones-plakátot, ami kicsit ferdén lógott a falon. – Így kell ezt – fordult körbe büszkén.

A dobszerkó a sarokban állt, előtte Cortez gitárja, állványon, mellette az erősítő és Ricsi basszgitárja. A falakon együttesplakátok lógtak, a legtöbbet nem ismertem, de akadt, amiről már hallottam (például a Clash), alatta pedig egy kis hűtő, amit Kinga saját kezűleg,

gumikesztyűben takarított le, és végig olyasmit motyogott, hogy „márpedig vele szemben egy hűtő nem nyerhet!”. Nos, ez így is lett. Az érkezésemkor a hűtő úgy nézett ki, mintha ezeréves kosz rakódott volna rá, az ajtót alig lehetett kinyitni, és a színe sárgásbarna volt. Határozottan az volt az érzésem, hogy nincs ember, akinek gusztusa lenne kivenni belőle valamit. Ehhez képest amikor készen lettünk, a hűtő hófehéren csillogott, az elején szépen elrendezett hűtőmágnesek sorakoztak, az üdítők pedig katonás sorban álltak, azt hiszem, szín szerint rendezve. Hát, Kinga tényleg nem ismer lehetetlent, a hűtőn kívül még újra felocsolta a garázsban lévő betont, körbefújta rovarirtóval, kicipelte a fűre a szőnyeget, majd ki is sikálta, és még arra is volt energiája, hogy kijavítsa, amit szerinte mi, Virággal elrontottunk (nekünk maradt a lestrapált, helyenként kiszakadt ülőgarnitúra lepucolása).

– Hát, ez elég jó lett – nézett körbe elégedetten Dave.

– Igen, elmegy... – biccentett Kinga szigorúan. Tuti, hogy ő is tökre odavolt a helyért, csak nem akarta mutatni. – Azt hiszem, most már tényleg megyek – kapta fel a földről a táskáját, és átvette a vállán. Érdekes, annyit dolgozott, mint egy állat, mégsem viselte meg, sőt, szinte kivirult. Na, igen. Kinga és a kihívások. ☺

– Maradj már – dobott felé Ricsi egy kólás kupakot –, ha már eddig itt voltál, legalább hallgasd meg, ahogy játszunk.

Kinga türelmetlenül az órájára nézett és unottan bölintott.

– Jó, megnézem, hogy mit bénáztok, de hatra haza kell érnem, mert Olivér vár a Skype-on – közölte, és felvette a kupakot a földről. – Lennél szíves tartani a rendet, legalább pár percig? – szidta le Ricsit, aki felvette a gitárját és a vállát vonogatva olyasmit mondott, hogy a rend nem túl „rákendros”.

Zsolti beült a dobszerkójához, Cortez bedugta az erősítőbe a kábelt, Ricsi állított a hevederen (valamiért azt szereti, ha a gitárja lelóg a térdéig, és lehajolva játszik), pár perc múlva pedig elkezdtek zenélni. Dave kamerázott, én pedig Virág és Kinga között ültem a kanapén, és szinte pislogás nélkül figyeltem. Oké, még sosem voltam zenekarpróbán, és tény, hogy legalább két napig csengeni fog a fülem, de simán megérte. Ami a zenét illeti, jók voltak. Nagyon. Feldolgozásokat játszottak, viszont teljesen áthangszerelték, amitől

punkosabb és gyorsabb tempójú lett minden dal. Nem az én stílusom, mégis tetszett, úgyhogy szuperjól éreztem magam. És azért néhány szó Cortezről mint zenésről. Hogy gördeszkázik (nem is alapszinten), azt tudtam. Hogy gitározik (csak úgy lejátszik egy csomó számot, mert miért ne), azzal is tisztában voltam. Hogy anyanyelvi szinten beszél angolul (a szülei diplomaták, a fél életét Amerikában töltötte velük), az sem újdonság számomra. Ez mind tény. De akkor, amikor az ember azt hinné, hogy ennél már nem lehet menőbb, mert az egyszerűen pofátlanság, akkor két barátjával alapít egy bandát, felveszi a gitárját, megáll a mikrofon előtt és bebizonyítja, hogy még egy garázsban próbáló, pár hetes punkrock banda frontembereként is megállja a helyét. Sőt! A gyomromban lévő lepkék vadul csapkodtak, a szívem majd kiugrott a helyéről, és miközben ámulattal hallgattam a zenét, azon filóztam, mennyi az esélye annak, hogy Cortez valaha úgy néz rám, ahogyan szeretném. Túl a házi elkérésén, túl a cikizésen, túl a segítségkérésen. Nos, rövid számolgatás után az eredmény: semmi. Az esélyem konkrétan semmi. Hurrá.

A mai nap: 5/5 – soha nem éreztem még ennyire jól magam.

Cortez: 5/5* – annyira laza és menő és kül... Szeretem. ☺

Kinga: 5/4 – oké, alig bírom felemelni a karom, már most olyan izomlázam van, de nélküle tényleg soha nem lettünk volna kész.

Apu: 5/3 – beígértem a DVD-zést, úgyhogy mindjárt megszáritom a hajam, és utána jöhet a *Transformers*. Jaj, ne!

Fényképek: 5/4 – a telómmal csinált fotók közül néhány nem lett jó a napsütés miatt, a többi viszont klassz, úgyhogy majd átküldöm Dave-nek, hogy nézze meg. Talán felhasználható. Remélem. ☺

Szeptember 7., hétfő

A hétvégém összességében szuperül telt, bár a jókedvű pakolás, rámolás, garázstakarítás szombat után a vasárnap egy kicsit átlagosabbra sikeredett. Reggel bementem anyuval a meteorológiai intézetbe, onnan fél egykor mentünk tovább vásárolni, hazaérve pedig nekiültem az olvasóköri előadásnak. Ezzel elvoltam kora estig,

majd Virággal kimentünk megsétáltatni Doriánt (mármint a kutyát), közben pedig olyan fontos dolgokról beszélgettünk, mint Cortez, Dorián (mármint az ember, nem a kutya), mitesszereket eltüntető arctonik, Pete Wentz rövid hajjal vagy emós hajjal menőbb-e, alhasi görcsök és Farmville a Facebookon, amit beállítottam Virág miatt, hogy szomszédok lehessünk. Szóval csak a szokásos megbeszélőnivalók. ☺

Első órán Kardossal kezdtünk, így az osztály viszonylag csendben várta a tanárt csengetés után. Viszonylag.

– Felmayer elteszi a telefont, Antai-Kelemen elteszi a zenelejátszót, Haraszi és Bernáth kikapcsolja a tévét, Nagy befejezi az evést! – kezdte Kardos.

– Tanár úr! – tette fel a kezét Ricsi.

– Tessék?

– Beszélgetünk az órán? – vigyorodott el Ricsi, bepróbálkozva a lehetetlennel. Vagyis lazsálni akart Kardos óráján. Bátor, én nem kérdeztem volna meg.

– Természetesen, beszélgessünk – bólintott Kardos. Egy pár embernek (mint pl. Virágnak) felcsillant a szeme, egészen a következő mondatig. – Pósa, kezdheted is. Beszélgessünk kicsit a Felvilágosodásról.

Ricsi, aki éppen a raszta hajába próbálta meg beleilleszteni a tollát úgy, hogy ne essen ki, totál értetlenül meredt a tanárra.

– Sejtettem – legyintett Kardos. – Van valakinek bármi fogalma a témáról?

Az osztály és Kardos legnagyobb döbbenetére Dave lóbálta meg a kezét.

– Felmayer?

– Én tudom, mi a felvilágosodás – közölte Dave. Na, erre én is kíváncsi voltam, ezért félig hátrafordultam. – A múltkor történt, hogy a digitális fényképezőgépet csatlakoztatni akartam a notebookomhoz, de sehogy sem sikerült. Próbáltam pár percig, aztán rájöttem, hogy az USB kábelt fordítva akartam csatlakoztatni a porthoz – hadarta, és a mondat végén egy afféle „de ciki szitu volt” arcot vágott. Oké, mindenki pislogás nélkül meredt rá. Végül Kinga a homlokára csapott, és unottan megrázta a fejét.

– Idióta! Amiről te beszélsz, az megvilágosodás, nem felvilágosodás!

Körülbelül két másodperc hatásszünet után az egész osztály felröhögött, Dave pedig a vállát vonogatva mondogatta, hogy tökmindegy, a kettő ugyanaz. Kardos két ujjával az ornyergét masszírozta, azt hiszem, sokkot kapott hétfő reggel. Hirtelen kinyílt az ajtó, és Arnold lépett be.

– Elnézést a késésért – szólt, majd gyanakodva körbenézett. – Lemaradtam valamiről?

– Felvilágosodás – legyintett Kardos, aki végre kinyitotta a szemét.

– Klasszicizmus és szentimentalizmus? Nagyszerű – bólintott Arnold.

Kardos egy „hála az égnek” nézéssel nyugtázta, hogy léteznek még értelmes diákok, úgyhogy gyorsan a helyére küldte Arnoldot, és még késést sem húzott a naplóba.

A Szent Johannában elkezdődött a nyílt szakkörök hete, úgyhogy nagyjából az egész nap erről szólt, a suliboxok ajtajába szórólapokat dugdostak, a rádió minden szünetben bemondta, hogy ma az olvasókör, a rajzszakkör és az énekkar tart nyílt előadást.

Ebédzünetben az udvaron evés közben Virággal beszélgettünk, mellettünk pedig Arnold némán olvasta az *Alkonyat*-előadásomat.

– Küldesz nekem tehenet? – kérdezte Virág, és a fogával letépte a Túró Rudi csomagolását.

– Persze. Lovat sajnos még nem tudok – feleltem. Na, erre a beszélgetésre Arnold felkapta a fejét. – Farmville – legyintettem.

– Értem – biccentett. – Jut eszembe, Virág, megtennéd, hogy nem küldözgetsz nekem mindenféle meghívót játékokra? Nem áll szándékomban virtuális farmot, kávézót, vidámparkot, de még szigetet sem karbantartani.

– Miért nem? Tök jópofa – vonogatta a vállát Virág.

– Ennek egyszerű oka van. Kevesebb időm van, mint amennyire igényt tartanék, de ha több időm lenne, annyi, hogy esetenként a tétlenségem még unalomba is fulladna, akkor sem pocsékolnám olyan dolgokra, aminek nem látom hasznát – fejezte be. Virág pislogott körülbelül ötöt, majd megrázta a fejét.

– Mi? – kérdezte végül. Arnold az ölébe fektette a lapjaimat, majd fél kezével Virág felé nyúlt, és megkopogtatta a homlokát.

– Kevesebb net, Virág, kevesebb net!

Virág kérdően felém nézett, én pedig mosolyogva bólintottam. Minden bántás nélkül egyetérték azzal, hogy Virág kicsit többet foglalkozzon a neten kívüli dolgokkal, mert néha kifog rajta egy összetett mondat értelmezése, ami azért elég kellemetlen tud lenni. Arnold még arról győzködte, hogy olvasson könyvet, akár könnyítettet is, Virág pedig rögtön érvelt, hogy igenis sok mangát olvas... Én csendben hallgattam őket, közben pedig az árkádok alatt álló társaságot néztem. Ricsiékhez odacsapódtak az a-s lányok, és éppen ment a röhögés valamin. Klassz.

– Dorián – szólaltam meg hirtelen, amikor a búbánatos emófiú kijött az udvarra. Virág lehajtotta a fejét és a fűszálakat nézegette. Arnold közben még mindig beszélt hozzá, végül félbehagyta a mondatát.

– Na jó, egyrészt még beszéltem – kezdte –, másrészt pedig elárulnád, hogy miért csinálod ezt?

– Mit? – kérdezte Virág, szigorúan a földet bámulva. – Akárhányszor megjelenik az a tag, te ebben a fura, természetellenes pózban merevedsz meg.

– Jaaa, izé... nem merek odanézni – sziszegte Virág. Arnold felvont szemöldökkel széttárta a karját.

– Tény, hogy emocionálisan nulla vagyok, de úgy gondolom, hogy akit kedvelek, annak a szemébe nézek, akit azonban nem szívelek, arra rá sem bírok nézni.

– Ez csak elméletben működik – vágtam rá tapasztalatból. – Furcsák vagytok – emelte fel Arnold a lapokat, és tovább olvasott.

– Emoci... Micsoda? – kérdezte Virág lehajtott fejjel.

– Majd elmagyarázom – legyintettem. – Elment, felnézhatsz. Virág felemelte a fejét és a becsukódó ajtóra bámult.

– Háromszor nézett ide, ebből az utolsó tizenkét másodpercig tartott. Ez az új rekord – csekkoltam le a fehér Casio óram stopperét.

– Hú, az sok! – vigyorgott Virág csillogó (fél) szemmel. Arnold ismét az ölébe ejtette a lapokat, és merev arccal nézett ránk.

– Jó, nem kell mindent megértened! – nevettem el magam.

Utolsó óra után Virággal elváltunk az aulában, ő ment rajzra, mi pedig Arnolddal elindultunk a könyvtárba, az olvasókörre.

Útközben egy rakás diákkal haladtunk, de a könyvtárig az összes lemorzsolódott. Na, igen. Az olvasókör tényleg nem a legmenőbb szakkör.

A félkör alakú terembe lépve azonnal megcsapott az ismerős „újkönyv”-illat, ami a könyvtárban tárolt tankönyvek után maradt, és még mindig belengte a helyiséget. Ennek örültem, a minicsoporthoz, akik a polcsorok előtt összetolt padokon ücsörögtek, már kevésbé.

– Hol vannak a többiek? – kérdeztem, és hirtelen köszönni is elfelejtettem. Három ember! Ennél még tavaly is többen voltunk!

– Kiszálltak – válaszolta egy tizenegyedikes lány.

– Hogyhogy kiszálltak?

– Átmentek más szakkörökre.

– Miért? És egyébként is, lehet? – ráztam a fejem értetlenül.

– Persze. A szakköröket csak egy évfolyamra választjuk, utána mindenki válthat.

– Na jó, akkor a régiiek váltottak. De mi van a kilencedikesekkel? Senki nem jött?

– Nem – rázták meg a fejüket.

– Ó! – csodálkoztam, és felültem az egyik padra. Kardos rögtön utánunk érkezett, és bár azt mondta, nagyon örül, hogy idén is az ő szakkörét választottuk, azért látszott rajta, hogy totál csalódott. Nem csodálom. Engem sem dobott fel, hogy három órán át írtam egy előadást a semmiért.

Kardos még egyszer ellenőrizte a karóráját, aztán bólintott.

– Rendben, szerintem el is kezdhetjük.

Körbenéztem, és hirtelen mérhetetlen szomorúságot éreztem. Arnolddal és velem is csak öten voltunk, plusz Kardos meg a számítógépe mögött gúnyosan mosolygó könyvtárosnő, aki a színjátszókört vezeti. Na, persze, ő könnyen vigyorog, a színjátszó tök menő szakkör. ☺

– Akkor *Alkonyat*... – szóltam, és a nagy, csendes térben visszhangzott a mondatom.

Már majdnem elkezdtem olvasni, amikor kinyílt a könyvtár ajtaja. Mindannyian egyszerre fordultunk oda, és nálunk döbrentebb arcot csak a szemüveges srác vágott, aki megtorpant egy lépés után.

– Olvasókör? – kérdezte sokkal vékonyabb hangon, mint feltehetőleg tervezte.

– Igen – bólintott Kardos. Összehúzott szemmel vártuk a kilencedikes fiú reakcióját.

– És jöhettek? – nézett körbe zavartan.

– Persze! – invitálta a tanár, mi pedig megkönnyebbülten felsóhajtottunk, és még meg is tapsoltuk. Szegény srác megilletődötten odajött a csoporthoz (útközben nekiment egy széknak és megbotlott egy táskában, ami a földre volt rakva, de végül odaért), felült mellém a padra, és miközben az ujjait morzsolgatta, kerek szemüvege mögül figyelt.

– Oké, én készültem a *Twilight* sorozattal, de mivel csak egy új tagunk van, szerintem nem fontos előadnom – hajtogattam össze a papíromat.

Kardos egyetértően bólintott, majd megkérdezte a kilencediket (Karcsit), hogy miket olvas, úgyhogy a szakkör végéig a *Narnia krónikáiról* beszélgettünk, amit már mindannyian kiolvastunk.

Mikor végeztünk, elpakoltam a táskámba. Arnold mellettem várakozott, a többiek is szedelődzködni kezdtek, Karcsi pedig némi tanakodás után odalépett hozzánk.

– Ilyen kevesen leszünk? – kérdezte halkán.

– Hát – emeltem át a táskám pántját a vállamon –, úgy tűnik.

– Miért?

Válaszra nyitottam a számat, aztán megakadtam és körbenéztem. A tizenegyedikes lány a szemüvegét tisztította egy törülközővel, egy tizenkettedikes fiú egy Coelho-könyvet maga elé tartva indult ki a könyvtárból úgy, hogy nem is látta, hova lép. Móni (tizenkettedikes, szalmaszínű haja állandóan elektromos, emiatt körülötte száll, egyszer véletlenül hozzáértem, de megrázott; érdekes) egy Ulickaja-könyvbe merült bele, Arnold pedig a katonai hátitáskáján igazgatta a kitűzőket. Összeszorítottam a fogamat és az engem fürkésző Karcsira néztem. Mit mondhatnék neki? Hogy üdv a nyomi klubban? Vagy hogy az olvasókörösöket állandóan cikizik?

Esetleg, hogy ha menő akar lenni, akkor felejtse el még a könyvtár környékét is? Lehet, hogy ezt kellett volna mondanom. De nem tettem. Mégpedig azért, mert ha szeret olvasni, érdeklik a könyvek, és nyitott az újdonságokra, akkor itt a helye. Ha hatan vagyunk akkor hatan.

– Tudod, a többi diáknak más az érdeklődési köre. De attól még ez egy klassz szakkör, és kedves, jó fej emberek járnak ide! – mondtam végül. Karcsin látszott, hogy nem győztem meg teljesen. – Neki pedig legalább száznegyvenötös az IQ-ja, ami elég menő – tettem hozzá, és megböktem Arnoldot.

– Azta! – nézett Karcsi csodálattal Arnoldra, aki nem szerénykedett, egyszerűen bólintott.

Legalább sikerült meggyőzőnöm. ☺

Kimentünk a könyvtárból, és a folyosón beszélgettünk könyvekről, miközben Kinga az a-s lányokkal együtt szembejött velünk.

– Az énekkaron és rajzon is rengetegen voltak! – közölte Kinga, majd összeráncolt szemöldökkel nézett ránk. – Mi volt az olvasón? Látom, Harry Pottert megtaláltátok.

– Kinga, állj le! – szóltam rá nagyot sóhajtva. Szegény Karcsi lesütött szemmel ácsorgott mellettem.

– Hányan voltatok?

– Hatan – mondtam. Kinga és az a-sok hangos röhögés közepette megfordultak, és otthagytak minket.

– Viszonylag könnyen megúsztuk – motyogtam, és alig vártam, hogy találkozunk Virággal.

Az aulában Jacques-kal futottunk össze, gyorsan megkérdeztem, hogy mi volt énekkaron. Jacques nagy átéléssel mesélte, hogy szuper volt, a *Kóristák* főcímdalát adták elő. Karcsi végig mellettem állt, azt hiszem, én vagyok az első, aki beszélt vele a Szent Johannában, így eszében sem volt hazaindulni, örült, hogy megismerhet pár embert. Pár perc múlva egyre több diák érkezett rajzlappal a kezében. Vége lett a rajzsakkörnek.

Virág boldogan ugrált oda hozzánk, és rögtön megmutatta a szakkörön készített képet.

– Hú, ez baromi jó lett – bólintottam az újabb Pete Wentz-portrét tanulmányozva.

– Eszméletlenül sokan voltunk, legalább harmincan! – mesélte Virág. – Mondjuk, a legtöbben egy fát sem tudnak lerajzolni, nem értem, mi ez a nagy felhajtás...

Elfordítottam a fejem a hangzavar irányába, ahol Cortez sétált felénk, körülötte egy rakás viháncoló lány és néhány felsőbb osztályos haverja.

– Én sejtem – motyogtam, és szomorúan végignéztük, ahogy nagy ováció és röhögés közepette elsétálnak a büfé előtt és kimennek az épületből. Szótlanul bámultunk utánuk. Ez van.

– Amúgy ez ki? – kérdezte Virág, én pedig feleszméltem a bambulásból. Virág csodálkozva nézte a mellettem ácsorgó Karcsit.

– Karcsi vagyok – mutatkozott be Karcsi. Virág félretolta a haját, így két szemmel is megnézhetné a vézna, alacsony srácot.

– Én meg Virág. Szereted a FOB-ot?

– Mit?

Virág a kilencedikest fárasztotta a kedvenc zenekaraival, Jacques magában dúdolt, Arnold állva olvasott, én pedig sóhajtva néztem Cortez után. De már elment. No comment.

Hazaérve anyunak beszámoltam az olvasóköréről meg arról, hogy milyen kevesen voltunk, meg hogy a rajzra mennyien mentek, meg hogy az olvasókör idén nyomibb, mint volt, meg hogy ezáltal én is nyomi vagyok, és... És ekkor anyu visszakérdezett, hogy pontosan mi az a nyomi.

– Nem népszerű – tártam szét a karom tanácstalanul.

– Reni, az iskolai szakkör érdeklődés szerint választható. Te szeretsz olvasni és szeretsz könyvekről beszélgetni, így természetesen ott a helyed. Az, hogy mások csak azért járnak rajzra, mert most „menő”, az az ő bajuk. Ne foglalkozz vele.

– Jó, de akkor is... – zsörtölődtem tovább.

– Apád egész kamaszkorában modellezett, őt is nyominak tartották, aztán egyszer csak rájöttek, hogy a hobbijában van fantázia, munka és kreativitás, és megváltozott az emberek véleménye.

– Mikor? – kérdeztem.

– Húszéves kora körül.

– Óriási – nevettem el magam kínosan. Jó, ha még öt évet kell várnom arra, hogy népszerűbb legyek. Fesztelen és boldog évek várnak rám. ☹

– Reni, tudom, hogy nehéz időszakon mész keresztül. Keresed magad, a választ a rengeteg kérdéssre, a dolgok miértjét, az igazságtalanság...

– Nem, dehogya – szakítottam félbe, mielőtt még nagyon elkalandozna. – Csak arról van szó, hogy nyomi vagyok. De majd biztos elmúlik – vontam meg a vállam.

– Szeretnél szótlanul, gondterhelten járkalni a házban?

– Nem, inkább felmennék a szobámba készülni a holnapi órákra – válaszoltam kicsit zavartan.

– Hát jó.

Miután megnéztem az órarendet, rájöttem, hogy szinte semmiből nincs házi, így felnéztem a netre. Az msn tömve volt, Andris és Robi rögtön rám írt, hogy tegyek igazságot, mert nagyon összevesztek valami pontokon. Egy ideig hallgattam őket, de aztán képtelen voltam koncentrálni. A kockák vitáját rajtuk kívül szinte soha, senki nem érti. Virág ugyan elindította a videóhívást, de látott Dorián iWiW képgalériájában egy lányt, és mindenképp ki akarta deríteni, hogy ki az, így ő leginkább csak hümmögött a kamerába. Nem akartam zavarni a nyomozását, de kicsit untam a netet, mert Arnold offline volt. Gyorsan átfutottam a többiek állapotát: Ricsi (Freak On a Leash) – állapota elfoglalt, Cortez (Wake me up when September Ends) – állapota nincs a gépnél, Gábor (Dopit sétáltatom) – állapota nincs a gépnél, Dave (get busy) – állapota nincs a gépnél. Próbaszerencse alapon ráírtam. Másolom.

Reni üzenete: Szia, Dave, itt vagy?

Dave üzenete: Persze.

Reni üzenete: Az állapotod nincs a gépnél...

Dave üzenete: Elterelő hadművelet. Éppen a MySpace-oldalt csinálom. Ha valaki nagyon keres, úgysis rám ír, de így csak fontos dolgok miatt zavarnak. Szóval??

Reni üzenete: Csak akartam kérdezni, hogy halad Cortezék oldala.

Dave üzenete: Jól, nagyon jól. Szinte kész, csak a képekkel vagyok bajban.

Reni üzenete: Tudok segíteni?

Dave üzenete: Naná, segíthetnél kiválasztani! Küldöm. Tudod, hogy kell fogadni a fájlt?

Reni üzenete: Ha-ha.

Dave üzenete: ☺

Nem sokkal később megnyitottam a mappát, amiben legalább harminc kép volt. Sorban átnéztem őket. Azok a fotók, amik zenélés közben, mindhármukról készültek, baromi jól sikerültek. Azonban a többi tragikusan rossz lett. Kábé mintha tablóképek lennének, fehér háttér, túl sok fény... nem túl rock-zenészes.

Reni üzenete: Hú, a külön képek nagyon gyengék.

Dave üzenete: Ajjaj. Sejtettem.

Reni üzenete: Ezeket fogod felrakni? Mert választhatnál régi képekből is.

Dave üzenete: Új képek kellenének.

Reni üzenete: Igaz. ☹

Újra átnéztem a fotókat, de továbbra sem nyerték el a tetszésemet. Aztán hirtelen beugrott valami. Előkaptam a mobilom, és megnéztem a szombati garázstakarításon készített képeket.

Reni üzenete: Figyi. Nekem van egy pár baromi jó képem szombatról.

Dave üzenete: Küldd!!!!

Reni üzenete: Segítesz, hogy kell felrakni a telómról?

Dave Üzenete: :D:D:D:D:D:D:D:D:D

Reni üzenete: ???

Miután Dave jól kiröhögött, videóhívást indított, és szóról szóra elmondta, hogyan kell feltennem a képeket a gépre. Alig fél óra alatt megvoltunk vele. Szerinte ez örülten vicces. Szerintem kevésbé, de mindegy, a lényeg, hogy átküldtem neki a képeket, és pár percig némán meredtünk a kamerába.

– Elég kis méretűek, de a profiloldalra pont jók lesznek – vakargatta Dave az állát, és láthatólag nagyon gondolkozott.

– Rakd át fekete-fehérbe – tanácsoltam, folyamatosan bámulva a fotókat.

– Na, látod, ez zseniális ötlet. Várj, csinálom.

Egy ideig csendben vártam, hogy Dave mit művel, sőt, már azt hittem, hogy teljesen megfélemedezett arról, hogy webkamerázunk, amikor végre hozzám szólt.

– Küldöm.

A három kép, ami átjött, tényleg örülten menő lett. Zsolti egy dobozon ül, mindkét kezével a térdén könyököl és oldalra néz. Ricsi (aki Virághoz beszélt a kép készítésekor, de Dave kivágta) raszta haja fejpánttal van hátrafogva, és a szemébe sütő naptól kicsit hunyorog. Cortez pedig mosolyogva ül egy rekeszen, úgy, hogy kicsit oldalra dönti a fejét. Woow! Na jó, a képet automatikusan átküldtem Virágnak, hogy nyomtassa ki nekem. ☺

Mindháromukról baromi jól sikerült a fotó, fekete-fehérben a rajtuk megtörő napsugarak sokkal jobban kiéleződtek. Ez az egész rekeszes, dobozos, koszos, néhol szakadt pólós kép baromira illik egy punk rock bandához, de még egy farmerreklámba is simán elmenne.

– Na? – türelmetlenkedett Dave.

– Hát – mosolyodtam el. – Szerintem elég kúl.

– Akkor beillesztem a profilba.

– Okés, én meg lépek, mert lejárt a netidőm.

– Kösz, Reni.

– Nincs mit. Szia, Dave.

– Várj!

– Igen?

– Nagy gond lenne, ha köztünk maradna a dolog? Tudod, bár beleadtam mindent, mégsem lettek túl jók a képeim, és ha megmondom, hogy végül nem is az én fotóimból került ki a végleges, akkor mint friss menedzser...

– Dave! – szóltam közbe mosolyogva. – Ez köztünk marad.

– Kösz, rendes vagy!

Beleintegtettem a kamerába, aztán elköszöntem Virágtól (akit, mondjuk, időközben kinyomtam, de észre sem vette).

Olvasókör: 5/4 – klassz volt, csak lehattunk volna többen. ☺

Rajzszakkör: 5/1* – szép, mindenki Cortez nyakán lóg. ☺

Váratlan utazás: 5/5 – kezdem a második részt.

Fotók: 5/5* – hála nekem, a MySpace-en is belezúgnak páran Cortezbe a képe alapján. Most gratulálhatok magamnak! Engedtem volna a béna, tablószerű képet. ☹

Időjárás: 5/5 – anyu szerint még marad a napsütés és a meleg. ☺

Karcsi: 5/5 – bejelölt a közösségin. Összesen kilenc ismerőse van. Szegény! ☹

Szeptember 8., kedd

Reggel Virág kissé feldúltan érkezett, úgyhogy alig vártuk, hogy apu kitegyen minket a sulinál, és megbeszélhessük.

– Doriánnak eszméletlenül sok lánybarátja van! – panaszkolta letörten. Úgy látszik, ezt derítette ki a közösségiken. Próbáltam komolyan koncentrálni, de mindig elterelte a figyelmemet Robert Pattinson, aki Virág pólójáról nézett rám.

– Hát – töprengtem –, szerintem az nem baj. Mármint tudod, biztos tartja a kapcsolatot a régi sulijából a barátaival, meg ilyesmi. Addig nincs gond, amíg az állapota „egyedülálló” – vigasztaltam.

Virág szomorúan biccentett, és azt hiszem, rájött, hogy ebben nyugodtan hallgathat rám, mert sajna elég nagy jártasságom van a témában. Bár Cortez kapcsolatállapota rejtve van, leleményesen Edina adatlapját böngésztem egész kilencedikben, és amíg ő egyedülálló volt beállítva, addig legalább tudtam aludni. Többé-kevésbé.

Cortez, Ricsi és Zsolti a sulis előtt álldogált, úgyhogy odasétáltunk hozzájuk. Köszöntünk, aztán próbáltunk bekapcsolódni a beszélgetésbe, de nem igazán sikerült. Szó esett a délutáni fociról, Dexterről (azt hiszem, egy sorozat), zenekari próbákról, meg ilyesmi, úgyhogy némán ácsorogtunk egy darabig, végül már majdnem elindultunk befelé, amikor megállt mellettünk Dave apukájának a kocsija.

– Reggelt! – pattant ki Dave az anyósületről. Kicsit furán néztünk rá, ugyanis a farmeréhez és pólójához zakót vett fel, és sulitáska helyett egy laptoptáska lógott az oldalán.

– Dave, mi van veled, business classon utazol? – nézett végig rajta Cortez értetlenül.

– Mi? – kérdezett vissza Dave, majd mikor leesett neki, kezét végigsimította a zakóján, és elégedetten bólintott. – Menedzser vagyok, mégsem járhatok úgy, mint egy diák...

– Elsősorban diák vagy – vágtam rá mosolyogva.

– Na jó, ne értetlenkedjete, inkább mondjátok, hogy csekkoltátok-e az oldalt...

A fiúk rögtön témát váltottak, és a zenekaruk MySpace-oldaláról kezdtek beszélgetni. Természetesen mindenki odavolt érte.

– Nem megmondtam, hogy bízzatok rám? Feleslegesen görcsöltetek annyit. Tudhattátok előre, hogy professzionális... – kezdte, de Ricsi közbeszólt.

– Ja, persze. Jól van, ez most sikerült, de ne éld bele magad. Egyikünk sem tett volna arra, hogy a béna fotóidból kihozol valamit.

– Hát pedig látod – bólintott Dave büszkén, majd egy pillanatra felém lesett. Én mosolyogva bólintottam, aztán karon ragadtam Virágot, és bementünk a suliba.

Virág a szekrényébe pakolt, én pedig vártam, amikor egy tizenegyedikes lány egyenesen hozzánk lépett.

– Sziasztok – köszönt.

– Szia – köszöntünk vissza. Én csak látásból ismerem, Virág viszont együtt jár vele rajzsakkörre. – Mi újság? – érdeklődött Virág kedvesen.

– Kösz, minden oké. Figyelj csak, azt akarom mondani, hogy tudod, van egy új srác az osztályunkban...

– Ühüm – bólogatott Virág kicsit határozottabban, mint amit a mondat egyébként megkívánt volna.

– Szóval Dorián megkérdezte, hogy ismerlek-e, meg ilyesmi. Megkérdezte a neved, és én megmondtam. Remélem, nem baj – hadarta a lány. Mivel Virág éppen légszomjjal küszködött és az ájulás határán volt, én válaszoltam helyette.

– Nem, dehogy – bólintottam.

– Akkor nem csináltam rosszat, ugye? Elvégre csak Virág nevét mondtam meg, és ez egy sulis, az ilyesmi nem hiszem, hogy titok...

– Dehogy, nagyon jól tetted. És köszöni, hogy szóltál – nyugtattam meg a lányt, aki megeresztett egy bátortalan mosolyt, aztán elsietett a folyosón. – Virág? Virág, itt vagy? – integettem közvetlenül Virág arca előtt, de még csak nem is pislogott. Hurrá, sokkot kapott.

Irodalom előtt az osztályban totál káosz uralkodott, szinte mindenki zajongott. Dave telefonon beszélt „fontos ügyben”, Ricsi a padot ütögette a szöveggyűjteményével (fogalmam sincs, miért), Andris és Robi a tévében üvöltő AC/DC-t hallgatta. Jacques énekelgetett (valami egészen mást, mint ami a tévében szólt), Kinga Zsoltival kiabált, aki elvette az Olivérnek írt levelét, és hangosan felolvasott belőle. Cortez pedig azzal szórakoztatta magát, hogy megbökött a tollával, és mikor hátrafordultam, megkérdezte, hogy „mi az?”. Hát, kábé így vártuk Kardost, aki egy határozott „Ebből elég!” kiáltással szinte azonnal rendet teremtett. Szinte. Ugyanis Kinga nem maradt csendben, folyamatosan zsörtölődött.

– Megtudhatnám, mi a probléma? – kérdezte Kardos türelmetlenül.

– Igen – térdelt fel fél lábbal Kinga a székére. – Egyesek annyira gyerekesek és komolytalanok, hogy viccesnek tartják elvenni más levelét, és hangosan felolvasni! – méltatlankodott vörös arccal. Kardos nem is kérdezte, kiről van szó, automatikusan Zsolti felé fordult.

– Nagy Zsolt, visszaadnád Kingának a szóban forgó levelet, és megosztanád velünk, hogy ebben mi a szórakoztató?

Zsolti unottan előrenyújtotta az összehajtott papírt, mire Kinga kikapta a kezéből.

– Tanár úr, csak vicceltem. Mégis, ki ír ma kézzel levelet? – röhögött Zsolti, mire többen (leginkább a fiúk) egyetértően bólogtak.

– Ha hiszed, ha nem, elég sokan. Az elektronikus levél gyors, praktikus és egyszerűen kezelhető, azonban a valódi levél a mai napig személyesebbnek számít, a hivatalos levelekről nem is beszélve – mondta Kardos. Az osztály amolyan „na, persze” biccentéssel ráhagyta volna, Kardos azonban leragadt a témánál.

A tanár megfordult, és felrajzolt egy téglalapot a táblára.

– Nagy, gyere a táblához, és címezd meg a borítékot.

Zsolti sziszegve feltápáskodott, és unottan kísétált. Pár pillanatig tanácstalanul ácsorgott, végül a bal felső sarokba felírta a nevét, és megerősítést várva a tanárra nézett.

– Tovább – bólintott Kardos.

– Mennyi az irányítószámom? – fordult hátra Zsolti, mire az egész osztály felröhögött.

– Az utca következik! – üvöltötte Andris.

– Nem, a neve alá az e-mail cím kell – szólt bele Dave.

Egy pillanat alatt örült nagy vita alakult ki, mindenki máshogy vélekedett a boríték megcímzéséről. Kardos egy ideig kapkodta a fejét, végül megelégette az egészet.

– Elég lesz! Nagy, ülj a helyedre! – utasította Zsoltit, és szúrós szemmel nézett végig az osztályon. – Felháborító, hogy tizedikes diákok képtelenek megcímezni egy borítékot! Tisztelet a kivételnek – tette hozzá gyorsan, és bocsánatkérően Arnold és Kinga felé nézett.

Mivel Kardos szemrehányós kedvében volt, az osztály némán lapított, legalábbis reméltük, hogy mindenki felfogja a helyzet komolyságát. Sajna Dave nem hazudtolta meg magát, közölte, hogy „mindent el lehet intézni e-mailben, minék címezgetnénk borítékot és fázasztanánk a kezünket az írással”. Hát, Kardosnak ennyi kellett. Íme, az első beadandó irodalomból: jövő hét keddre egy nyári városlátogatásról ötoldalas levelet küldeni Kardosnak, kézzel írva, megcímzett borítékban. A beadandó két jegyet ér: irodalomból fogalmazás, nyelvtanból helyesírás. Pont.

Miután a tanár kiment a teremből, szinte mindenki egyszerre kezdett üvölni Kingával és Zsoltival, akiknek az egészet köszönhattük.

– Sajnálom, ha tényleg annyira unintelligensek vagytok, hogy nem tudtok megírni egy levelet és megcímezni egy borítékot – húzta meg szoros copfját Kinga, és felszegett állal kivonult a teremből.

– Oké, az enyém megvan. Így kezdem. Kedves Kardos, örülök, hogy kitalált levelemben kétezer kilométerre lehetek az iskolától... – gondolkozott Zsolti. Mosolyogva hallgattam a többiek egyre durvább hangvételű levélötleit, majd hátrafordultam. Cortez felvont szemöldökkel meredt rám.

– Segítsek megírni? – néztem rá, de a kérdésem abszolút költői volt. – Segítetek megírni – bólintottam, mielőtt még bármit is mondhatott volna. Cortez mosolyogva biccentett, én pedig a szám szélét rágva felálltam. Klassz, vissza a kezdetekhez.

Arnold lépett a padomhoz, és megkérdezte, megyünk-e az udvarra.

Nagy nehezen felkeltettem Virágot, aki láthatólag még nem volt túl a „Dorián megkérdezte a nevem” okozta traumán, és együtt mentünk ki a szünetre.

– Ez a levélírás jó ötlet – mondta Arnold.

– Aha – bólintottam.

– Honnan küldöd?

– Szerintem Párizsból. Az enyémet.

– Hogy érted, hogy a tiédet? – húzta össze a szemöldökét, és lassított a léptein, úgyhogy én is megálltam.

– Segítetek Corteznek megírni az övét is – vontam meg a vállam. Arnold tekintetéből üvöltött a felháborodás.

– Reni, úgy döntöttél, tizedikben is végigjátszod ugyanazt, mint amit kilencedikben?

– Nem játszom semmit – ráztam meg a fejem.

– Persze, tudom. De ne hidd, hogy bármifajta különleges képességgel rendelkezem, mégis előre látom az egészet.

– Mit láatsz? – kérdeztem, de éreztem, hogy a válasz fájni fog.

– Megint ugyanaz a nóta. Cortez nem vesz észre, aztán észrevesz, segítséget kér, te segítesz, utána ejtve vagy, összezuhansz, megint hozzád szól, örülsz, elhív, örülsz, nem hív el, kiborulsz, baja van, te rohansz, majd elfelejt egy időre, amíg te a változatosság kedvéért összezuhansz. És mire felocsúdsz, vége a félévnek. Aztán kezdődhet minden előlről.

Hát, tényleg fáj. Arnold szavai hosszú másodpercekig visszhangoztak a fejemben, és miközben agyam vadul bólogatott, a gyomromban repdeső lepkék és összevissza kalimpáló szívem határozottan ellenkezett. És, sajna, megint győzött az érzélem.

– Ez nem igaz!

– Tudod, hogy igaz – vágott vissza Arnold. – De azért hozzátenném, hogy tekintettel lehetnél a környezetedre is. Vagyis

őszintén nem tudom, hogy meddig bírom még a hangulatingadozásaid tolerálását.

– Tessék? – kérdeztem döbbenet.

– Reni, még csak most kezdődött a tanítás, de már belefáradtam, hogy azt figyeljem, Cortez hogy viszonyul hozzád, mert ettől függ a hangulatod. A hangulatodtól pedig az függ, hogy tudunk-e értelmesen beszélgetni – közölte durván.

– Miért veszekedtek? – kérdezte hirtelen Virág, miközben kilökte az udvar ajtaját és kilépett a vakító napfénybe.

– Nem veszekszünk, beszélgetünk – mondtam, aztán félve Arnoldra néztem. – Ugye?

Arnold sóhajtva bólintott. Éreztem, hogy a megkönnyebbüléstől ellazulnak a vállaim. Hirtelen marcangoló lelkiismeret-furdalásom támadt, ahogy végiggondoltam az egészet. Arnold a legeslegjobb barátom, és tényleg, a sulikezdés óta mást sem csinál, csak a hangulatomat próbálja feldobni, amit Cortez egy-egy beszólása változtat meg percenként.

– Igazad van, és sajnálom – suttogtam annyira halkán, hogy Virág nem is hallotta.

Arnold azonban igen. Találkozott a tekintetünk, és hirtelen rádöbentem, az elmúlt napokban annyira önző voltam, hogy szinte semmi mással nem foglalkoztam, csak magammal. És Cortezzel. Arnold közben Honfoglalózt velem, elolvasta az *Alkonyat*-előadásom (miközben tudom, hogy mennyire nem szereti), sőt, nekem adná a hajóját is! Én meg még felhívni is elfelejtettem a hétvégén. Egy szörny vagyok! No comment.

Némán telt az ebédszünet, mindannyian a gondolatainkba merültünk. Virág Doriánon agyalt, időnként teljesen váratlanul elmosolyodott, aztán ugyanilyen váratlanul magába is roskadt, Arnold csendben olvasott, én pedig köztük ücsörögve tépelődtem azon, hogy milyen barát lehetek. Egy pillanatra az árkádok alá néztem, a fiúk ott csoportosultak és beszélgettek. Cortez középen állt, és, bár napszemüveg volt rajta (eszméletlenül jól áll neki!), láttam, hogy felénk fordul. Mosolyogva intett, én pedig esetlenül meglóbáltam a karom és elkaptam a tekintetem. Azonnal elöntött a boldogság, aztán lehunytam a szemem és végiggondoltam a

dolgokat. Nem, Arnoldnak igaza van. Egy köszönés, egy integetés, de még egy mosoly sem határozhatja meg a napom. Akkor sem!

Utolsó óra után felvettem a táskám, és a folyosón vártam Virágot, aki a suliboxban pakolászott.

– Hé, Ren! – szólított meg Ricsi, mire odafordultam. A folyosón előrerúgott egy labdát, amit a lépcsőnél álló Cortez állított meg. – Jöttök megnézni a focit?

– Nem – ráztam meg a fejem. – A sakkra megyünk – tettem hozzá. Ricsi fintorogva nézett rám.

– Minek? A focin lesz az egész sulis!

– Elkísérjük Arnoldot – magyaráztam.

– Ja, oké. Ti tudjátok – legyintett, aztán odaüvöltött Corteznek, hogy passzoljon vissza. Virág csendben nézett egy darabig.

– Biztos nem érdekel jobban a foci? Tavaly is tükre jó poén volt.

– Biztos – mosolyodtam el halványan.

Jó, tény, hogy nem voltam őszinte, de úgy éreztem, így helyes. A foci kétségtelenül a sulis legmenőbb szakköre, minden fiú oda akar bekerülni, a tesiterem lelátói ilyenkor megtelnek, a diákok drukkolnak meg ujjonganak... A sakk kevésbé populáris. Pár diák ül néma csendben, és egy kockás táblát néz. Valóban nem túl szórakoztató. De mégis odamentem. Arnold miatt.

Otthon anyu persze totál büszke volt rám, szerinte sikerült igazán jó döntést hoznom.

– Hát, emiatt lemaradtam a fociedzésről... – vonogattam a vállam a konyhapulton ülve.

– Tekintettel arra, hogy még a futball szabályait sem tudod, szerintem ez nem akkora probléma – mondta anyu, és a kezembe nyomott egy banánt.

– Igaz. Viszont Arnold verhetetlen sakkban.

Anyu mosolyogva bólintott, és meghallgatta a beszámolómat a sakkszakköréről meg arról, hogy összesen nyolcan voltunk (ebből Virág meg én csak nézőként). A többi, állítólag normális diák megosztva ment a focira és a színjátszóra. Hurrá.

Vacsora után felnéztem a netre. Virággal webkameráztunk, Arnolddal Kvízpartoztunk, közben pedig megnéztem, hogy mi

történt a farmomon. Hát, a paradicsomom szétruhadt. Viszont Virág küldött nekem egy lovat. ☺ Mielőtt kinyomtam volna a gépem, csupán kíváncsiságból csekkoltam Cortezék MySpace-oldalát. Háromszáz ismerősük már van. Wow!

Irodalom: 5/5 – nekem tetszik a levélírás. Szerintem jó feladat.

Váratlan utazás: 5/5 – nagyon klassz! ☺

Arnold: 5/1 – sajnálom, ha az elmúlt időkben dög voltam vele.

Még mindig emészt a büntudat. ☹

Színjátszó kör: 5/2 – állítólag rengetegen jelentkeztek színjátszósnak.

Foci: 5/1 – mindenki ott volt délután. ☹

Apu: 5/5* – pótvacsoráztunk egyet (találtunk diós kalácsot), közben pedig megosztottam vele a problémáimat, mint Arnold elhanyagolása, Virág szótlansága és a sötétzöld pólóm kifakulása. Mondjuk, sok tanácsot nem kaptam aputól, de meghallgatott.

Szeptember 9., szerda

Igen jó hangulatban telt a nap, főleg, mert Gazdag tanárnő hiányzott, emiatt matekra az ofő jött helyettesíteni.

Zsolti, amikor meglátta Hallert, önkívületi állapotban üvöltötte, hogy „Igeeeeeen!!!!”, amitől az ofő kissé megijedt.

– Rendben, Zsolt, azért nyugodj meg, a tanárnő holnap már lesz.

– Neeeeeeem – váltott át automatikusan Zsolti, mire felnevtünk.

Mivel Gazdaggal duplaóránk lett volna, az ofő megengedte, hogy elfoglaljuk magunkat.

– Bekapcsolhatjuk a tévét? – kérdezte Andris.

– Persze – engedélyezte az ofő, aztán kissé értetlenül meredt a képernyőre. – Nem is tudtam, hogy jön a kábeladó – csodálkozott.

– Biztosan a gondnok állítgatta – vágta rá gyorsan Robi.

Az ofő megvonta a vállát és valamit adminisztrált, miközben a teremben mindenki átült valahová. Virág és Arnold hozzám húzták a székeket, mögénk pedig Cortezhez ült át Ricsi, Zsolti és Dave.

– Pszt – szólt felénk Ricsi. – Mit csinálsz, emó?

– A fizikát másolom Reniről – közölte Virág a Hello Kitty-s tolla végét rágva. A fiúk előbb össze, majd rám néztek.

– Volt házi?

– Persze – bólintottam. Egyeseknek kicsit későn esik le, hogy elkezdődött a tanítás.

– Hú, ha kész vagy, elkérhetjük? – csattogtatott a rágójával idegesen Dave.

– Aha – bólintottam. Arnold felnézett a könyvéből.

– Mi történne, ha egyszer megkísérelnétek a lehetetlent? Mondjuk, készülnétek egy órára?

– Neményi, ne zavarj, nem látod, hogy éppen készülünk? – förmedt rá Zsolti, végül dühösen kihúzta a sort, és kezdte előlről a másolást. – Na tessék, most jól összezavartál!

Arnold szóra sem méltatta, csak lapozott egyet a könyvében.

A fiúk gyorsban leírták a házimat, aztán visszaadták a füzetem. Kérdő tekintettel Cortez felé nyújtottam, aki csendben zenét hallgatott. Ő még nem írta le.

– Tessék – tettem le a padjára.

– Kösz, majd leírom – toltá vissza felém.

– Írd le most.

– Ráér.

– Gondos egyest ad, írd már le!

Cortez lazán megvonta a vállát.

– Mi lenne, ha mindannyian könyörögnénk, hogy írja le? Felállhatnánk és kérlelhetnénk közösen – szólalt meg Arnold, fel sem nézve a könyvéből.

– Na, én húztam a szünetre – állt fel Cortez olyan hirtelen, hogy feldöntötte a székét, mire mindenki felénk fordult.

Némán néztem a termet elhagyó társaság után, aztán kérdően Arnoldhoz fordultam.

– Mi bajod?

– Csak nem gondolod, hogy egész órán hallgatni fogom, ahogy kérlelni kell, hogy ugyan másoljon már rólad! Ez nevetséges!

– Jó, de... – sóhajtottam és megakadtam. Most erre mit mondhatnék? Semmit.

Második helyettesítő órán az ofő azzal jött, hogy beszélt a gondnokkal, aki semmit nem tud a kábeltévénkről. ☺ Hoppá. Andris és Robi valahogy kimagyarázta magát, viszont a továbbiakban nem tudták nézni az HBO-t, úgyhogy lemaradtak a film végéről. Mindegy, megnézték Dave mobilján.

Az ofő megkérte Arnoldot, hogy segítsen diktálni valamit, úgyhogy ő átült a tanári asztalhoz.

Virág csendben rajzolgatott mellettem (Dorián mangafiguráját tökéletesítette), én pedig hátrafordultam a fiúkhoz.

– Szerintem nézzünk körül hangszerboltban – vonta meg a vállát Dave.

– Okos vagy! Szerinted mennyi esély van arra, hogy ott összefutunk eggyel? – kontrázott rögtön Zsolti.

– Okos, hol máshol, ha nem hangszerboltban?

– Miről van szó? – érdeklődtem, miközben újra leraktam a padra a fizikafüzetem. Cortez mosolyogva csóválta a fejét, végül komótosan kinyitotta és másolni kezdte. Na, csak elértem, hogy leírja rólam. Ezzel együtt azt hiszem, kiütöttem a hülyeség mércéjét. No comment.

– Kell még egy tag a bandába – mondta Ricsi, mire az előttünk ülő Jacques felcsillanó szemmel hátranézett. – És nem egy kórista – tette hozzá gyorsan. Jacques lebiggyesztett szájjal fordult vissza.

– Milyen tag? – kérdeztem, és magamban azt kívántam, bárcsak tudnék zenélni.

– Trombitás.

– Trombitás? – csodálkoztam.

– Trombitás – felelték egyszerre, mind a négyen.

– Ren, a ska számokhoz kell egy trombitás – magyarázta Ricsi.

– Ó, értem. Hát az klassz – vonogattam a vállam, és szerettem volna témát váltani, mielőtt még beégnék.

– Fogalmad sincs róla, ugye? – kérdezte Cortez mosolyogva, fel sem nézve a füzetemből. Zavartan széttártam a karom, mire felém tolt a fél fülhallgatóját.

– Kösz.

Vadul zakatoló szívvel belehallgattam Cortez zenelejátszójába(!!!), és azon túl, hogy örült boldogság fogott el, rá kellett döbennem, hogy semmit nem ismerek ezekből a zenékből.

– Miért nem adtok fel hirdetést? – néztem fel, fél füllel még mindig valami kaliforniai punk bandát hallgatva.

– Mert ez a 21. század – vágta rá Dave azonnal. A többiek jót röhögtek a poénján, én viszont megráztam a fejem.

– Netes hirdetésre gondoltam. De egyébként pedig a Spice Girls is újsághirdetés alapján alakult.

– Hú, Reni, ez jó ötlet. Mi lehetnék a következő Spice Girls – bólogatott Zsolti. Jó, ezen én is elröhögtem magam, aztán próbáltam megmagyarázni, hogy nem így értettem. Mindegy, a fiúk nem akadtak le a témáról, sőt, Ricsi óra végéig a *Wannabe*-t énekelgette, úgyhogy egy pillanatig sem vettek komolyan. ☺

Egy laza francia és egy izzasztó fizika után végre kicsengettek.

Virággal gyorsan bepakoltunk a szekrényünkbe, aztán rohantunk tovább, mert késésben voltam a sulióvás megbeszéléséről. A folyosón siettünk, amikor előttünk hirtelen kivágódott egy ajtó, és Dorián lépett ki rajta. Konkrétan le kellett fékeznünk, hogy ne szálljunk bele. Az emós srác fél kezével félresöpörte szemébe lógó haját, majd komor arccal ránk nézett.

– Sziasztok.

– Szia – mosolyodtam el zavartan, és szorosan Virág mellett állva kissé megszorítottam az ujjait, hogy szólaljon már meg.

– Öhm.

Virág körülbelül ennyit mondott vagy legalábbis valami ilyesmit, majd égővörös arccal továbbsétált, magával rántva engem is.

– Ne fordulj meg, ne fordulj meg – suttogtam, miközben mindketten a folyosón gyalogoltunk és azon görcsöltünk, hogy szinkronban maradjanak a lépteink.

– Virág! – kiáltott utánunk Dorián, mire megtorpantunk.

Én lehunytam a szemem és némán hálát adtam az égnek, Virág pedig bizonytalanul megfordult.

– Szép délutánt! – szólt Dorián.

– Köszí. Izé. Neked is. Meg ilyesmi – motyogta Virág, én pedig megfogtam a kezét, jelezve, hogy lassan elég lesz a dadogásból, jöjjön.

Virág visszafordult hozzám, láttam, hogy fülig ér a szája és örülten csillog a szeme. Továbbindultunk, aztán Virág hátranézett és intett egyet búcsúzóul. Sajna annyira hátrafelé bámult, hogy nem vette észre az időközben kinyíló teremajtót, és a következő lépésénél lassítás nélkül ment neki. Borzalmasan nagyot szólt, azonnal a vállához kapott, és vihogva legyintett Farkas tanárnőnek, aki rémülten állt az ajtóban.

– Jól vagyok, tényleg – erősködött Virág, és még egyszer visszanezítettünk a folyósóra.

Dorián mosolyogva támasztotta a falat, és felvont szemöldökkel figyelte a bénázásunkat.

Mindketten intettünk egy utolsót, majd lefutottunk a lépcsőn Mire az aulába értünk, már nem bírtuk abbahagyni a vihogást, visszhangzott tőlünk az egész sulisuli.

– Ekkora cikis – fogta a fejét Virág, miközben még mindig lángolt az arca.

Elköszöntem Virágtól, és még mindig nevetve léptem a szerkesztőség termébe.

– Renáta, örülök, hogy jól szórakozol, de mi itt egy páran rád várunk. Nem zavar? – szólt rám Kinga, és automatikusan lehervadt a mosolyom. Klassz.

– Elnézést a késésért – szabadkoztam, de azt hiszem, Kingán kívül ebből senki nem csinált nagy ügyet.

A kilencedikesek félénken és zavartan néztek körbe, és várták, hogy megkapják a feladatot. Na, igen. A Szent Johanna suliujsága. Enyhe nosztalgiával néztem a szorongó jelentkezőkre, eszembe jutott, hogy mennyire féltem tavaly, milyen görcsös voltam és hogy izgultam... Bátorítóan rámosolyogtam egy lányra, aki az ujjait morzsolta idegességében, aztán vele együtt én is összerendeztem, amikor Kinga összecsapta a tenyerét.

– Na jó, a feladat a következő...

– Kinga, talán ezt bízd rám – sóhajtotta Timi unottan. – Tehát a feladat.

A kilencedikesek azonnal nekiálltak a cikkírásnak a húzott témából, én pedig a többiekkel együtt felügyeltem a teremben. Mikor végeztek, Máday és Timi még Arnold segítségét kérték a javításhoz, úgyhogy összekaptam a holmim és indulni készültem. Kinga, aki totál felháborodott azon, hogy ő nem vehet részt a döntésben, fújtatva jött velem.

– Hogy képzelik? Jogom van belenézni a cikkekbe!

– Kinga, nyugi – szóltam rá. – Legyen elég, hogy te választhatod ki a fotóst.

– Még szép! Végére is én vagyok a riporter!

„Ez egy hosszú út lesz” gondolattal mentem ki a sulis kapuján, és a dombon felfelé ballagva kénytelen voltam meghallgatni Kinga sopánkodását a suliójságról, felvágását a színjátszókörről (tegnap ő adott elő jelenetet a kilencedikeseknek) és ömlengését Olivérről.

Miután becsuktam magam után a kaput, szinte fellélegeztem. Otthon megcsináltam a házikat, meg készültem holnapra (jaj, ne, Vladár!), aztán a zenelejátszómmal együtt kivonultam a kertbe, és vacsoráig olvastam. Mivel evés közben néha csak úgy elnevettem magam, anyuék elég furán néztek rám. Mielőtt azt hinnék, hogy megbolondultam, gyorsan elmeséltem Virág égesét.

– Tényleg elég „gáz” lehetett – bölintott apu erősen koncentrálnak, hogy a szájából természetesen hangozzon az egyébként nem használt kifejezés.

– Hú, nagyon – bólogattam nevetve. – Virág szerint ez volt élete legnagyobb LL szituja. Anyu és apu kérdően néztek össze.

– Vagyis?

– LL – ismételtam. – Lőjete le! Akkor mondjuk, ha valaki óriásit égett! – magyaráztam.

– Nos, ezt jó tudni – jegyezte meg anyu, és azt hiszem, később fel is írta magának.

Msn: 5/3 – csak Virággal beszéltem, de vele egy egész órán át vihogtunk. ☺

LL: 5/1* – juj, ez tényleg nagy ciki volt.

Cortez: 5/5 – végül lemásolta a házim, és jól tette, mert Gondos ellenőrizte.

Vacsora: 5/1* – spenótos valami. Sose derül ki, hogy mi. ☹

Facebook: 5/5 – Karcsi a szomszédom lett a farmon. ☺

Szeptember 10., csütörtök

Reggel még legalább tíz lépésre voltunk a sulitól, amikor Ricsi, Zsolti és Cortez már kiabált Virágnak.

– Mit csináltál? – kérdeztem elfojtott mosollyal.

– Nemtom', miről lehet szó – vonogatta a vállát álmosan.

– Na jó, emó! – kezdte Ricsi köszönés nélkül. – Utoljára mondom, hagyj békén a farmoddal!

Aha, szóval erről van szó.

– Ajj már, most miért? – kérdezte Virág, miközben a szemébe fésülte a haját.

– Mert nem játszunk! Ne küldj meghívót, ne küldj fát, és csirkét se! Nem kell! – szállt be Zsolti a vitába.

– Jóóó, de kell a szomszéd, nem tudom bővíteni a területem! – szomorkodott Virág.

– Emó, a Facebookot nem azért használjuk, hogy valami béna farmmal üssük el az időt – rázta a fejét Ricsi.

– Ja, mi Maffia Warsszal játszunk – tette hozzá Zsolti.

Szegény Virág próbálta győzködni a fiúkat, de nem sok sikerrel. Igazából be kellett volna szállnom, merthogy nekem is jól jönne néhány szomszéd a virtuális farmomon, de mivel Cortezék ennyire ellenzik, így inkább lapítottam.

– Reggelt – szállt ki a kocsiból Dave, majd gyorsan beállt a társaságunkba, és a fejét kapkodva próbálta kideríteni, hogy miről lehet szó. – Ja, Virág – szólt közbe hirtelen. – Ebédszünetben le lehet aratni a paradicsompalántáimat, és láttam, hogy neked is akkor érik meg a búzád, úgyhogy majd a telefonomról megcsináljuk.

– Hú, köszi – bólogatott Virág örömmel. A fiúk úgy néztek Dave-re, mintha nem is ismernék.

– Most mi van? – tárta szét a karjait.

– Dave, ciki vagy! – közölte egyszerűen Zsolti, mire mindannyian elneveltük magunkat.

Együtt indultunk be a suliba, én kissé lemaradtam hátul Dave-vel, aki arról magyarázott, hogy magához ad szomszédnak, de akkor küldjek neki sok ajándékot. Folyamatosan bólogattam, aztán mikor sikerült elhúznunk Máday mellett (Ricsit kiszedte a sorból a pólója miatt), témát váltottam.

– Hogy áll a trombitáskeresés? – érdeklődtem.

– Jól, nagyon jól! Kösz a tippet, tegnap délután feltettem a netre egy hirdetést, és ma reggelre már ketten jelentkeztek is.

– Hú, ez gyors volt.

– Ja. A hétvégén meg is hallgatjuk őket, kíváncsi vagyok – mesélte Dave.

Csengetésig a helyemen ültem, és igyekeztem lelkiekben felkészülni a rajzóra. Aztán mikor Vladár belépett, rádöbentem, hogy erre sose lehet igazán felkészülni.

– A mai óra témája: szeptember.

Az egész osztály tudomásul vette, mindenki pakolászott kicsit, előkerültek a rajzlapok, vázlatfüzetek, tempera, szécneruza... Egyedül én üldögéltem nyugodtan a helyemen és gondolkodtam azon, hogy ez vajon mit jelenthet.

– Rentai, megköszöném, ha legalább az év elején úgy tennél, mint aki nem akar megbukni. Köszönöm – szólt rám élesen Vladár.

– Tanár úr – tettem fel a kezem, figyelmen kívül hagyva a beszólását. – Nem pontosan értem, hogy mi a feladat.

– És én ezen egyáltalán nem lepődöm meg. Kinek nem világos még? – kérdezte a nyakát nyújtogatva. Hát, egyedül az én kezem volt a magasban, a többiek csendben dolgoztak.

Vladár irtó rendes volt, csak nekem megismételte a feladatot. Szó szerint. Egy betűvel sem mondott többet, mint elsőre, úgyhogy ezzel nem voltam kisegítve. Igazán nem akartam kihúzni a gyufát, úgyhogy a lapom fölé görnyedtem, és leginkább úgy csináltam, mint aki rajzol. Most komolyan, hogy kell lerajzolni azt, hogy szeptember? Ennek semmi értelme.

Óra végéig a lapom fölött görcsöltem, nem mellesleg beállt a nyakam, mire végül Vladár szólt, hogy valaki szedje össze a rajzokat. Természetesen Kinga örömmel vállalta, peckesen járkált a padok

között, és minden összeszedett munkát összehasonlított a sajátjával. Mikor mellém ért, láttam az arcán a döbbenetet.

– Renáta, te biztos nem vagy normális – mondta, és a fejét rázva elvette a lapom.

– Miért? – kérdeztem értetlenül, de Kinga már lerakta a lapköteget a tanári asztalra, és a helyére igyekezett.

Vladár felemelte az első lapot, és akkor megértettem, hogy Kinga mire gondolt. Jaj nekem! A tanár egymás után felmutatta a színes, szépen megrajzolt képeket. Volt ott narancssárga és sárga árnyalatú napraforgótenger (Virág), levelét hullató őszi fa (Jacques), az avarban vágatózó lovak (Kinga), tó felszínén sárga levelek (Cortez)... aztán Vladár megakadt. És az egész osztály egy emberként fordult felém.

– Nos – vakargatta meg a fejét Vladár. Összefontam magam előtt a karom, és vártam. Ó, a régi szép idők. ☹ – Azt hiszem, ez nem szorul magyarázatra.

És akkor felemelte a lapom. Égővörös fejjel, a szám szélét harapdálva vártam, hogy elcsendesedjen a röhögés, aztán komótosan feltápáskodtam és kimentem a munkámért.

– Tessék, gratulálok – nyújtotta felém a tanár, szavaiból csak úgy üvöltött a gúny.

Még az asztalnál álltam, amikor kinyílt az ajtó, és Arnold sétált be.

– Neményi, negyvenhárom perces késés! Ez bizony igazolatlan – nézett Vladár az órájára.

Arnold megvonta a vállát és kérdően rám nézett. Rajzórán a tanári asztalnál állok, miközben a többiek röhögnek? Arnold ösztönösen a kezemben lévő lapra meredt, és elkerekedett szemekkel bámult. A csengő megszólalt, úgyhogy az egész osztály felbolydult.

– Várj, ne mondj semmit – ült fel Arnold a padomra, és kezébe vette szégyenletes művem.

– Oké – bólintottam mosolyogva.

– Egy színes kilences. Egy színes kilences a lap közepén... – tűnődött Arnold, belőlem meg kitört a nevetés. – Szívesen gondolkoznék rajta, de megöl a kíváncsiság. Szóval, mi volt a feladat?

– Szeptember – vontam meg a vállam. Arnold pislogás nélkül meredt felváltva rám és a lapra.

– Megkérdezem, hogy miért vagy hogy mi alapján, esetleg hogy mi volt a koncepció?

– Egyszerű. Szeptember a kilencedik hónap, ezért a kilences... – érveltem, szerintem ésszerűen.

– És miért színes? – kérdezte Arnold.

– Mert rajzóra!

– Ah, teljesen egyértelmű – adta vissza Arnold a munkám, és gondterhelten nézett rám. – Reni, nagy bajban vagy!

Hogy Arnold ezt pontosan hogy értette, az a következő órán, művtörin derült ki, amikor is Vladár beírta a rajzjegyeket. Nem voltam túl boldog.

Ma volt az utolsó nyílt szakkör nap a Szent Johannában, mára szinte mindenki megtalálta a magának valót, így a legtöbb diák csak poénból nézte meg a maradékot. Mi a francia konyhakultúrára mentünk, Jacques tökre örült nekünk, ráadásul Monsieur Durand-nal trüffelgolyókat készítettek, és minden érdeklődő kapott belőle.

Hazaérve rá kellett döbbernem, hogy az, hogy a többiek „állati nagy poénnak tartották” a rajzom meg hogy kaptam franciából egy ötöst, kémiából pedig egy órai munka négyest, anyut egyáltalán nem hatja meg. A konyhában állt, csípőre tett kézzel (ami amolyan „fenyegető” testtartás), és a következő szemrehányásokkal bombázott:

„Csak annyit kértem, hogy figyelj oda a rajzra!” „Nem igaz, hogy képtelen vagy összerajzolni egy kettest!” „Most mit csináljak? Év eleje van, és megint bukásra állsz rajzból!” „Nem, ne neved, ez a kilences a lapodon inkább szomorú!” „Nem, nem azt mondtam, hogy sírj, azt mondtam, hogy ne neved rajta, mert nem vicces!” „Reni, ki kell javítani a rajzot!” Ezt megkaptam.

Mikor úgy tűnt, anyu befejezte, felmentem a szobámba tanulni, megcsináltam az angolházim, meg elkezdtem megírni a beadandót Kardosnak.

MySpace: 5/5 – Virág tanácsára regisztráltam, hogy magamhoz tudjam adni Cortezék bandáját. Mivel fogalmam sincs, hogy mi hogyan működik ott, Virág megígérte, hogy megcsinálja nekem.

Dave: 5/4 – szomszédom lett a farmon. Ez klassz, de, mondjuk, megírta, hogy ezért milyen ajándékot küldjek neki. ☺

Anyu: 5/2 – már most célozgatott a rajz korrepetálásra. Jaj, neee!

Justine: 5/5* – a sulis által megjelölt francia levelezőtársam küldött mailt, aminek tökre örülök, mert július óta nem is hallottam róla.

Szeptember 11., péntek

Reggel apu kitett minket a sulis előtt, mi pedig odasétáltunk a fiúkhoz.

– Ren, emó – köszönt Ricsi.

– Sziasztok – köszöntem vissza.

– Figyeljete, mit csináltok holnap? – érdeklődött.

– Miért? – kérdeztem vissza.

– Próbálunk, meg Dave beszervezett négy trombitást, akiket meghallgatunk. Nem jöttök? Jól kiröhöghetjük őket!

– Bár ez igen jól hangzik – feleltem, és cinikus akartam lenni, de sajna nem vették észre. – De nekem nem jó a holnap – ráztam meg a fejem, mert közben eszembe jutott, hogy elígérkeztem.

– Mit csinálasz? – nézett rám hirtelen Cortez, és éreztem, hogy kipirul az arcom.

– Könyvesboltba megyünk Arnolddal, kaptunk e-mailt, hogy 50%-os akció van néhány regényre, meg az albumokat is leértékelték...

– Azta, ez annyira érdekesen hangzik, hogy mindjárt elfutok! Egyszerűen nem bírom kivárni a holnapot! – közölte Zsolti, mire a fiúk elröhögtek magukat.

– Ez nagyon jó poén volt, főleg, ha azt vesszük, hogy Zsolti két lépést sem tud futni, mert kidől – lépett hozzánk Kinga.

– Na, megjött a cowgirl – nézett unottan az ég felé Zsolti. Kinga lesajnálóan megrázta a fejét, majd felszegett állal nézett körbe.

– Én sem érek rá a hétvégén – mondta. – Edzésre megyek, valamint Olivérrel megbeszéltük, hogy skype-olunk.

– Már nem azért – vakargatta Ricsi az állát –, de ez kit érdekel?
– Ja, Kinga, nem kell bejelenteni, amikor Telivérrel skype-olsz! –
vágta rá Zsolti.

– A neve Olivér! OLIVÉR! – rikácsolta Kinga.

Egy pillanat alatt örült hangzavar keletkezett, mindenki mást fűjt, Kinga Zsoltival vitázott, Virág Ricsinek panaszolta, hogy nem ér rá, mert a hétvégét az apukájával és A NŐ-vel tölti, én pedig a káosz közepén állva hallgattam, és a szótlán Cortezhez fordultam, akivel találkozott a tekintetünk.

– Neményivel mész könyvesboltba? – kérdezte és a szája szélén gúnyos mosoly bujkált.

– Igen. Miért? – kérdeztem vissza, közben pedig próbáltam egyenletessé tenni a légzésem. Nem igazán sikerült. Cortez mosolyogva megvonta a vállát, és láthatólag totál bénának tartott. Óriási. Nem is kezdődhetne jobban egy péntek reggel.

– Na! – állt meg mellettünk hirtelen Dave, és a zakója zsebéből kivette a telefonját. Ujját összevissza húzogatta az érintőképernyőn, végül büszkén felnézett. – Holnap délután háromtól ötig hívtam a trombitásokat, összesen kilencen jelentkeztek a hirdetésre, ebből kettőt elutasítottam, mert túl idős volt, egyet pedig, mert túl fiatal – olvasta fel.

– A túl fiatal nem gáz, legalább hallgassuk meg – szólt közbe Zsolti.

– Kilencéves – meredt a kijelzőre Dave. A többiek kiröhögték, mire Dave folytatta. – Tehát holnap hat embert hallgatunk meg, ebből egynek láttam a YouTube-on videóját, az nem rossz, a többiről nincs infóm. Illetve de. Utolsónak egy lány jelentkezett, ezen vacilláltam kicsit, szerintetek lemondjam vagy megnézzük?

– Nemár, nem kell lány a bandába – rázta a fejét Zsolti.

– Mi az, hogy nem kell? – förmedt rá Kinga. – Egy lánynak ugyanúgy van helye egy együttesben, mint egy fiúnak. Mi ez a nőgyűlölő szöveg?

– Mivan? – hőkölt hátra Zsolti. Sajna Kinga totál rákattant a témára, úgyhogy szegény Zsoltinak tartott egy kisebb előadást a sikeres nőkről, az egyenjogúságról, a patriarchális kontra matriarchális társadalomról... Igaz, Zsolti egy szót sem értett az

egészből, viszont kiakadt, amikor Kingát annyira elkapta a hév, hogy magyarázás közben kiverte Zsolti kezéből a fánkot, amit evett. Úgyhogy ők elváltak.

– Na? – nézett körbe Dave a maradék társaságon.

– Hú, szerintem nézzük meg a lányt. Hülyére fogjuk röhögni magunkat, ha jön valami nyomi, pattanásos trombitás lány, és rájön, hogy ska-punk dalokhoz keresünk tagot – vigyorgott Ricsi gonoszul.

– Ne már! – tiltakoztam. Ösztönösen védem a nyomikat, vajon ez miért van? – Ez nem szép dolog.

– Ren, szép, nem szép, ez van! Hú, ha nagyon gáz a lány, megijesztem a Slipknot maszkossal! – tette fel az ujját Ricsi, mint akinek valami elképesztő ötlet jutott eszébe.

– Cortez? – fordult felé Dave, és mindannyian csendben várták a választ. A reakciókból kiindulva nem kérdés, hogy csak és kizárólag Cortez teheti fel azt a bizonyos pontot.

– Felőlem hallgassuk meg – vont a vállát.

Ricsi és Kinga boldogan bólintott (előbbi, mert szeretne kiakasztani egy idegent, utóbbi, mert szerinte lánynak is lennie kell egy együttesben), Zsolti azonban a fejét rázva hőbörgött. Véleménye szerint a jó kis punk-rock bandájuk nevetségessé válik valami kislánnyal.

– No Doubt, Guano Apes, Paramore... – nézett Virág fél szemmel. – Ezeknek a bandáknak mind van lánytagjuk, sőt, énekesek, mégis tökre jó rock- meg punkzenészek.

– Na, csak megértem, hogy Virág kinyögött egy értelmes gondolatot – bólintott Kinga tettetve, hogy lenyűgözték.

Duplaangollal kezdtünk, Mr. O'Realy azonnal feleltetett is (Virág hármast kapott, Andris négyest), aztán továbbmentünk az anyaggal. Arnold negyedórás késéssel esett be, levágta magát mellém, és egész órán csendben olvasta *Az elveszett világot*, angolul.

Ofőórán Haller kicsit mérgesnek tűnt, felhívta a figyelmet arra, hogy néhányan sikeresen begyűjtöttek pár elégtelent rögtön az év elején (sajna a hülye rajz miatt én is beleestem), úgyhogy elkérte az ellenőrzőket. Miután túlleszünk a fejmosáson, további nagyon fontos dolgokat kellett megbeszelnünk, mint például, hogy Gondos panaszkodott a zenelejátszók miatt (megesküdünk, hogy semmi

ilyesmiről nem tudunk ☺), Gazdag tanárnő az órai evés miatt (Zsolti közölte, hogy muszáj volt ennie, mert leesett a vércukra; Kinga rávágta, hogy az IQ-ja esett le, de már régen), valamint a gondnok árulkodott, hogy valakik szétszerelték a távirányítót. Mi erről sem hallottunk semmit.

– Igen, ezt sejtettem – vakargatta az állát az ofő. – Nos, más téma. Gratulálok a sikeres szakkörválasztáshoz, örömmel hallottam, hogy a legtöbben maradtatok a tavaly választott délutáni programon. Továbbá nagy büszkeséggel tölt el, hogy Arnold az iskolaújságnál főszerkesztő-helyettesi posztot tölthet be.

Gyér taps hangzott fel a teremben, Virág, Jacques, Gábor és én pár pillanatig összecaptuk a tenyerünket, aztán abbahagytuk. A többieket totál hidegen hagyta, egyedül Kinga zsörtölődött, amiért szerinte ez „egyáltalán nem fair”.

Tesi előtt Arnolddal és Virággal az udvaron ebédeltünk (májkrémes szendvics fél paprikával, bah) és a MySpace-ről beszélgettünk.

– Jó, mivel a hétvégém úgyis dögunalom lesz, akkor megcsinálom az oldalad – mosolygott Virág. – Milyen layoutot szeretnél?

– Mit? – vontam fel a szemöldököm. Nekem ilyen oldalt, amikor azt sem tudom, mi az!

– Háttérképnek mit szeretnél? Beatles vagy Oasis?

– Hm – töprengtem, mert úgy ítéltem meg, ez fogós kérdés. – Legyen Beatles.

– Jó. Húú, tök jól megcsinálom. Hasonló lesz, mint az enyém, oki?

– Hát, oké – bólintottam kicsit félve. – Illetve lehetne az enyém kicsit egyszerűbb?

Virág megkérdezte, hogy ezt hogy értem. Mondtam, hogy kábé úgy, hogy nem szeretnék csillagokat meg Pete Wentz-képeket, meg animált kiscicákat, akik táncolnak, sem masnis halálfejeket, de még fotóvetítést sem.

– Zenelejátészó?

– Az mehet – bólintottam. – De ne pink színű! – tettem hozzá gyorsan.

– Jó – mosolygott Virág, és mindent gondosan lejegyzetelt a twilightos noteszébe a twilightos tollával. – Top barátok? Mehetnek elsőre Cortezék?

– Nem – ráztam meg a fejem. – Elsőnek te – kezdtem. Virág hálásan pislogott, és láttam rajta, hogy ez most tőkre jólesik neki, pedig nem azért mondtam. Hanem mert így gondolom. – A többit elrendezheted akárhogy, a lényeg, hogy a top nyolcban legyenek benne Cortezék. Meg Jacques!

– Minek neked MySpace-oldal? – nézett fel Arnold a könyvéből.

– Hogy új infókat tudjak meg a kedvenc együtteseimről – böktem ki a jó előre kigondolt válaszomat. Sajna Arnold ellen hiába készülök fel.

– Az új információk nagyon fontosak, főleg, ha a Beatlest vesszük alapul – jegyezte meg szárazon.

–Jó, de mindenkinek van MySpace-oldala.

– Akkor gyorsan legyél te is mindenki – bólintott Arnold cseppet sem kedvesen.

Elengedtem a fülem mellett a megjegyzést, és Virágra néztem, aki nagy problémával állt szemben.

– Hú, akkor beraklak első barátként a topba, így a FOB lecsúszik második helyre, aztán harmadik lesz Pierre, negyedik az AFC, utána Cortezék...

– Pierre? A „jó hétvégét” barátod?

– Ühüm – mosolygott Virág. – Ma is üzent.

– Kitalálom, jó hétvégét kívánt?

– Pontosan!

Virággal neveltünk egy sort az emós francia haverján, akivel hónapok óta levelezik, de eddig mindig csak jó hétvégét kívántak egymásnak.

– Na, akkor megvan a top 11 barátom a 12-ből.

– Direkt hagyta ki egyet? – kérdeztem, mire Virág hatalmasat sóhajtott. Ezt igennek vettem. Az a hely Doriánra vár.

Egy borzasztóan fárasztó tesióra után (Korponay meg a sulikörök, jaj!) Virággal az öltözőben folytattuk a beszélgetést a hétvégéről.

– De bájos – csapta össze a kezét Kinga, mire az a-s lányok nevetve néztek felénk. – Virág a maradék agysejtjeit is megöli a

hétvégén a MySpace-en, Renáta pedig Neményivel andalog a könyvesboltban. Elképesztő program. Nem csodálom, hogy ti vagytok a sulis legnépszerűbb diákjai.

– Úgy csinálsz, mintha neked jobb programod lenne – tártam szét a karom értetlenül. – A Skype előtt gubbasztani, az sem jobb...

– Már ne is haragudj, de igenis fontos, hogy a barátommal beszéljek! – vágott vissza, erősen kihangsúlyozva, hogy márpedig neki van barátja. – Egyébként pedig moziba megyünk vasárnap – mondta Kinga, az a-s lányok pedig vadul bólogattak, így rögtön rájöttem, hogy ők így, együtt terveztek programot.

– Klassz. Jó szórakozást. Mit néztek? – érdeklődtem. Komolyan, semmi rossz szándék nem volt bennem, csak gondoltam, megkérdezem.

– Az új Hugh Grant-filmet – felelte Kinga összehúzott szemmel. Azt hiszem, arra várt, hogy valami rejtett gúnyt vagy beszólást fedezzen fel.

– Az jó, azt én is megnézném, láttam a bemutatóját. Tuti jó lesz – mosolygott rájuk Virág kedvesen.

Kinga és az a-sok teljesen értetlenül néztek ránk. Edina még súgott is valamit Kingának. Nyilván nem értették, hogy miért beszélgetünk. Mármint mi így, mindannyian. Szerintem mindenki azon agyalt, amin én. Hogy ott vagyunk, hét lány, konkrét konfliktus nincs köztünk, a múltbéli sérelmek elfelejtődtek (legalábbis Edina már ritkábban néz rám gyilkos tekintettel), úgyhogy miért ne mehetnénk együtt moziba? Hát, a válasz hamar kiderült. Azért, mert végül nem hívtak meg. ☹ No comment.

– De majdnem szóba került, hogy menjünk velük – gondolkozott Virág, miután ketten maradtunk és kifelé indultunk az öltözőből.

– Igen, majdnem. Majd egyszer elmeséljük, hogy a menő a-sok majdnem elhívtak minket, emiatt majdnem népszerűek lettünk és majdnem sok barátunk lett a gimiben – feleltem. Virág mosolyogva megvonta a vállát, aztán megbeszéltük, hogy az a-sok Kingával együtt le vannak ejtve, majd megnézzük külön a filmet.

A szekrényekhez érve Virág megtorpant, és egy pillanat alatt lesápadt.

– Reni – suttogta, de a hangja vékony volt és riadt.

– Látom – fújtattam, és bár próbáltam megnyugtatni, engem is legalább annyira megrémített a látvány, mint őt.

Virág szekrényajtájából egy félbehajtott lap lógott ki. Ez még nem is lenne gond, mert a Szent Johannában sokszor üzennek így eseményekről meg programokról. A különbség, hogy az egész szekrényből csak a Virág ajtájába dugott papír zizegett, ahogy a délutáni huzat lobogtatta a folyosón.

– Hívjam a nemzetbiztonságiakat? – kérdezte Arnold unottan.

– Túl sok krimi olvasol – feleltem visszafojtott mosollyal. – És ez egyáltalán nem vicces. Ez komoly dolog! – suttogtam.

Virág lassan odalépett a suliboxhoz, egy határozott mozdulattal megragadta a levelet, lehuntya a szemét, majd „gyorsan legyünk túl rajta” stílusban azonnal kinyitotta és beleolvasott.

Arnold a falnak dőlve, közömbös arccal, én pedig vadul dobogó szívvel, iszonyat izgatottan vártam. Virág körülbelül három sort futott át, végül leengedte a kezét a papírral együtt, és halálsápadtan rám nézett.

– Mi az? – kérdeztem, teljesen átélve Virág helyzetét.

– Msn-elérhetőség, Facebook és MySpace. Dorián... – motyogta, majd mindketten egyszerre sikoltottunk fel, a szánk elé kapva a kezünket.

– Te jó ég! – mosolyogtam őszintén, miközben Virág a karomat rángatva ugrált, totál összegyűrve a „szent levelét”.

– Te jó ég! – sikoltotta Virág is.

– Te jó ég! – jegyezte meg Arnold, és kicsit odébbment. Oké, neki ez nem jelentett annyira sokat.

Virág még akkor is boldogan ugrált, amikor beszállt az apukája kocsijába. Miután elhajtottak, szinte azonnal érkezett az első sms tőle. ☺ Arnold csendben sétált mellettem, nem értette, de tolerálta az örületet, amit Dorián levele váltott ki belőlünk.

– Akkor holnap – köszöntem el tőle a kapunkban.

– Jó, érted jövök kettőre – intett Arnold, és a hatalmas lombkoronák árnyékában tovább sétált.

Hazaérve anyunak gyorsan elmeséltem, hogy Virág és Dorián tuti, hogy ismerősök lesznek a Facebookon, barátok a MySpace-en, és

fix, hogy msn-en is beszélnek majd, ha Virág magához meri adni. Anyu mélyen hallgatott, végül beletúrt a hajába.

– Ez a kis diák, Dorián, ő a Szent Johannába jár, ugye?

– Igen – bólogattam.

– Értem. És miért nem beszélgetnek és barátkoznak az iskolában?

Miért az interneten jelölgetnek...

– Hát, mert ez így szokás. Ha bejelöl egy közösségin vagy felvesz msn-re, akkor kíváncsi rád – magyaráztam.

– Nem lenne egyszerűbb, ha szóba elegyednének?

– A neten? – kérdeztem.

– Nem, Reni, a folyosón.

– Ó, hát azt nem tudom. Lehet. Mindegy.

– Hová tűntek az emberi kapcsolatok? – nézett anyu merengve.

Egy ideig vártam, mert azt hittem, tőlem kérdezi, de aztán kiderült, hogy csak filozofált. Mivel anyuékhoz vendégek jöttek (apu munkatársa a feleségével), a szobámban vacsorázhattam, csak előtte le kellett mennem köszönni meg jópofizni egy sort. Ami körülbelül annyiból állt, hogy széles vigyorral bólogattam olyan felesleges megjegyzésekre, mint például „a suli szívás, mi? Lázadunk, lázadunk? Gáz a tizedik, mi?” Kicsit kelleetlenül feszengtem a társaságukban, szerintem nincs is annál kínosabb, mint amikor egy felnőtt megpróbál lazának tűnni, mindenesetre anyu és apu kimentett, és miután bájologtam egy sort, felmehettem a szobámba. A lépcsőn felfele baktatva hallottam, hogy apu munkatársának a felesége nevetgélve megkérdezi anyutól, hogy „na, és mi újság a fiúkkal?”. Az utolsó előtti lépcsőfokon megálltam, és összeráncolt szemöldökkel füleltem.

– Renivel borzasztó nagy szerencsénk van, teljesen leköti a tanulás, az olvasókör és az iskolaújság. Bár van egy kis osztálytársa, aki, úgymond, menő, de a dolog teljesen plátói.

– És a kamaszkor? Ajtócsapkodás, szótlanság, éjjel párnába zokogás, hisztik, több órás késés, bulik...? – kérdezte halkabban.

Nem láttam, de sejtettem, hogy anyu halványan mosolyogva legyint a válasz előtt.

– Reni mintakamasz. Semmi probléma vele.

Megvontam a vállam és felmentem a lépcsőn. Miután becsuktam magam mögött az ajtót, elővettem a sulicuccom, és megcsináltam a házim hétfőre. Miután be is pakoltam, elgondolkoztam azon, hogy péntek este valószínűleg én vagyok az egyetlen diák, aki ezzel foglalkozik. Mintakamasz. Ááá, inkább menthetetlenül nyomi. No comment.

Dorián és Virág: 5/5* – hűűű. Ezerrel szurkolok!

Cortez: 5/4 – elkérte a szöveggyűjteményem. ☺

Sulirádió: 5/3 – egész nap U2 szólt.

Holnap: 5/4 – örülök, hogy Arnolddal megyünk könyvet vadászni, de azért sajnálom a fiúk próbáját és trombitástesztjét. Tuti vicces lesz. ☺

Farm: 5/5* – Jacques és Gábor is a szomszédom. Hurrá.

Szeptember 12., szombat

Arnold kettőre jött át, de kicsit várnia kellett, mert késésben voltam. Virág már egy órája magyarázott az msn-en, totál lázban volt, mert ugyan magához adta Doriánt, mégsem mert ráírni, pedig látta, hogy online, viszont ettől Virág megijedt, így elrejtette magát. Hallgattam egy darabig, végül azt tanácsoltam, hogy mindenképp köszönjön neki, aztán végre sikerült kilépnem. Szegény Arnold már tíz perce várakozott a kapunk előtt, úgyhogy sűrű bocsánatkérések közepette rohantam ki. Dióhéjban elmeséltem Virág sztoriját, de Arnoldot egy cseppet sem érdekelte, úgyhogy hamar témát váltottunk.

– Megdöntöttem a csúcsom a Kvízparton – mondta, miközben lefelé sétáltunk a dombon.

– Hú, nem is láttam, gratulálok! – mosolyodtam el.

– Nem játszottál tegnap?

– Nem, este átrendeztem a farmom – feleltem, mire Arnold oldalról nézett rám, és azt hiszem, magyarázatot várt. – Most miért, túl sok bárányom volt! – tettem hozzá nevetve. – Tényleg, nem akarsz a szomszédom lenni? Kéne még szomszéd!

– Felejsd el – rázta a fejét határozottan, mire sóhajtva az égre néztem.

Nem értem, az ember elvárhatja a legjobb barátjától, hogy a virtuális farmján a szomszédja legyen. Vagy nem? Te jó ég, talán Virág tényleg rossz hatással van rám. ☺

Mivel baromi szépen sütött a nap, sétálva tettük meg az utat. A fák árnyékában gyalogoltunk, közben mindenféléről beszélgettünk (na jó, nem mindenről, Cortezék például szándékosan nem kerültek szóba). Már szinte odaértünk, amikor a járdán hirtelen eltűntek az árnyékok, és egy pillanat alatt beborult. Felnéztem az égre, a nap nem látszott, csupán szürke felhők, amik hirtelen összeértek. Az első esőcseppek épp csak szétszattantak az aszfalton, amikor egy pillanat alatt szakadni kezdett.

– Futás – ragadta meg a karom Arnold, és rohanni kezdtünk.

Viccen kívül, mire beestünk a buszmegálló fedezékébe, a homlokomon folyt a víz, a drapp rövid ujjú ingem vizesen tapadt a karomra, a farmeremen pedig hatalmas sötét foltok éktelenkedtek.

– Ez nagyon rákezdett – lépett ki Arnold félíg a buszmegállóból, és óvatosan az eget kémlelte. A futástól zihálva bólintottam, és már elő is vettem a mobilom.

– Odaértetek a könyvesboltba? – szólt bele anyu köszönés nélkül.

– Még nem teljesen. Csak szólni akartam, hogy leszakadt az ég a Széna téren – magyaráztam. Papírzörgés, billentyűkattogás, kapkodás. Türelmesen vártam, mire anyu újra beleszólt.

– Ez biztos?

– Anya! Itt állok csuromvizesen. Elképesztően nagy felhőszakadás van, de úgy látszik, már múlik – lestem ki én is a megálló alól.

– Megáztál? Azonnal menj haza és vedd át száraz ruhát!

– Nem vészes, csak egy kis eső.

Anyu még próbált hazaküldeni, de mivel egyáltalán nem volt kedvem visszaindulni, így még megkérdezte, hogy pontosan milyen az idő, hány milliméter csapadék hullott le és milyen a széljárás, aztán letettük.

– Biztos nem fogsz megfázni? – kérdezte Arnold, amikor újra elindultunk.

– Persze – bólintottam, miközben folyamatosan a karomat dörzsöltem.

A zebrához érve már ismét kisütött a nap, pár perc alatt foltokban felszáradt az út, és csak az esőillat meg a buszvátatokban összegyűlt pocsolya emlékeztetett a zuhira. Mondjuk, egy ilyenbe sikeresen bele is léptem, úgyhogy bokáig vizes lettem. Ennyit a tornacipőmről.

A könyvesboltban sikerült három órát eltöltenünk. Ezért is szeretek annyira Arnolddal menni, ő az egyetlen, aki nemhogy nem sűrget, hanem körülbelül annyit nézelődik, mint én. A végeredmény is klassz lett. Robert Merle *Francia históriáján* kívül vettem egy jogakönyvet is. ☺ Hurrá!

Hazaérve felnéztem a netre, az msn-en csak páran lézengtek. Virág azonnal videóhívást indított, és sikoltozva mesélte, hogy csetelt Doriánnal tíz percet!

– Sajna mennie kellett, de fű, képzeld, a képe totál menő, meg éppen a 30STM *From Yesterday* szólt nála, meg fűú, képzeld, írtam, hogy ezt a dalt én is tökre imádom, és akkor fűúú, küldött egy smileyt. Fűú – hadarta Virág. Mosolyogva bólintottam.

– Ez tényleg örülten klassz. És ahogy hallom, most is ez a szám megy nálad – füleltem.

– Ühüm – bólogatott Virág. – Ez a közös dalunk.

– Mert mindketten szeretitek? – nevettem el magam.

– Neeem. Mert erről a dalról most már örökre ő fog eszembe jutni. Örökre! – áradozott Virág. – Hú, mennem kell, A NŐ szólt, hogy kész a vacsora – forgolódott Virág dühösen.

– Oké, jó étvágyat, holnap beszélünk – intettem.

– Juj, kész a MySpace-oldalad, megcsináltam, csekkold. Tényleg lépnem kell...

Miután Virág kilépett, felmentem az oldalamra, és megnéztem a profilom. Hát, mit is mondhatnék. Fogalmam sincs, hogy csinálta, de tény, hogy vérprofi lett. A layout (vagy mi) Beatles *St. Pepper's Lonely Hearts Club Band*, ezen kívül színes zenelejátszó Oasis-dalokkal, a kedvenc filmjeim listája, a kedvenc könyveim (igaz, rosszul írta Dickens nevét, de kijavítottam). Profilképnek az, ami az IWíWen és Facebookon is van (anyu engedélyével, sima padon ülős, mosolygós kép, semleges háttérrel). A barátlistám még csak tizenhét,

de a top nyolcban első helyen Virág, másodikkak a Jalapeno. Tök jó lett. ☺

Francia história: 5/5* – még van egy részem a *Váratlan utazásból*, de nagyon várom, hogy olvashassam. ☺

Könyvesbolt Arnolddal: 5/5 – klasszul telt a nap.

Virág+Dorián: 5/5 – van daluk. ☺

Cortez: 5/1 – be se lépett az msn-re, gondolom, próbáltak... ☹

Megáztunk: 5/1 – még mindig nem száradt meg a tornacsukám. ☹

Szeptember 13., vasárnap

Szörnyen rémes nap! ☹ Reggel ébredés után összesen hetet tüsszentettem, reggeli közben négyet, utána nem számoltam tovább. Sajna, anyu igen. Egy gyors lázmérés és kimondhatatlanul sok orrfújás után anyu nem kertelt, kerek perccel kimondta, amit egy normál diák mindig szívesen hall. Holnap nincs sulis, dokihoz megyünk.

– Nem! Nem. Neeem. Nem. Nemnem! – ilyesmiket mondtam, én, az abszolút nemnormális diák. Mikor végre befejeztem, jól megkaptam a magamét.

– Így jár, aki megázik, vizes hajjal, tocsogó tornacipőben és ázott ruhában mászkál a légkondicionált könyvesboltban! És akkor még az a jobbik eset, ha csak megfáztál! – szidott össze anyu.

Bágyadtan ücsörögtem az étkezőasztalnál, és rádöbbentem, nincs mit tenni. Két orrfújás között küldtem Virágnak sms-t, aki totál kiakadt. Egyrészt, mert nem tudok suliba menni, másrészt pedig, mert holnap tök egyedül lesz, amikor ez lesz az első alkalom, hogy látja Doriánt az msn-ezés után.

Eléggé lehangoltan telt a napom, kiakasztott, hogy holnap nem látom Cortezt, miközben a hétvégén sem hallottam róla, és hiába voltam msn-en egész nap, nem jelentkezett be. ☹

Betegség: 5/1* – jaj már!

Holnap doki: 5/1 – jaj!

Piros az orrom a sok fújástól: 5/1 – ☹

Hülye eső: 5/1 – ☹☹☹

Szeptember 14., hétfő

Hihetetlen, hogy szikrázó napsütésben, amikor mindenki kihasználja a jó idő utolsó óráit, én vörösre fűjt orral, beöltözve, hidegrázással ücsörgök a dokinál. Aki kiírt egész hétre!!! No comment.

Hazaérve megittam az összes pezsgőtablettát és szirupot, amit anyu elkészített nekem, és miután úgy éreztem, több folyadék van bennem, mint egy tevében, felmentem a szobámba. Totál lehangoló betegség miatt otthon maradni, olyan nyomasztó. Olvastam, neteztem (senki sehol, persze suliidőben ez nem meglepő), bámultam az értelmetlen tévéműsorokat, de leginkább csak vártam, hogy délután legyen végre. Az olvasó- és rajzsakkör miatt ráadásul tudtam, hogy sem Virág, sem Arnold nem tud közvetlenül sulit után jönni. Nagyszerű.

Éppen egy bögre forró teát próbáltam lenyomni, de már vert tőle a víz, amikor kopogtak az ajtómon, és anyu dugta be a fejét.

– Hogy vagy? – kérdezte mosolyogva.

– Ennyi folyadékkal túlélnek egy szaharai túrát is. Gyalog – feleltem unottan.

– Nem baj, idd csak meg – bólintott. – Cortez van itt.

– Tessék? – ültem fel az ágyamban azonnal. Mi? Miért? Miért nem ezzel kezdi anyu? Jaj.

– Mondtam, hogy megnézem, alszol-e – felelte anyu mosolyogva.

Hála a jó égnek! Gyorsan felpattantam (kicsit hirtelen, emiatt tíz másodpercig csak apró fekete foltokat láttam), ösztönösen lekaptam az asztalom feletti tükörről a manga rajzot, felkapkodtam az összegyűrt zsepiket és kidobtam, miközben anyu rátette az ágytakaróm az ágyamra. Így nem látszott a shrekes ágyneműm. Hurrá.

Anyu kiment, én pedig gyorsan belenéztem a tükörbe. Nos, a látvány nem volt túl szívderítő. Félrefeküdt copf, pirosra fújt orr, kicserepesedett száj. Ez az én formám!

– Szia – köszönt hirtelen Cortez, én pedig megpördültem és szemben találtam magam vele. Na jó, nem elég, hogy én ilyen ramaty állapotban vagyok, ő még a szokottnál is helyesebb. Az élet nem fair!

– Szia – köszöntem vissza, és összeráncolt szemöldökkel néztem az órára. Csak akkor esett le, hogy ha Virág nem jöhet előbb a szakkör miatt, akkor elvileg Cortez sem. – Rajz?

– Kibirják nélkülem – legyintett mosolyogva, és levágta magát az egyik babzsák fotelemre. Remegő gyomorral ültem le én is, és igyekeztem nem idegeskedni azon, hogy mégis hogy nézhetek ki. – Virág mondta, hogy megfáztál...

– Igen – feleltem szomorúan –, de megírtam tegnap az irodalom beadandód, szóval tessék – nyúltam hátra a táskámért, és kihalásztam belőle a füzetem.

– Kösz, de nem kellett volna – rázta meg a fejét Cortez.

– Szívesen megcsináltam – legyintettem. – Milyen volt a trombitás dolog? – váltottam témát. Cortez mosolyogva bólintott.

– Nagyon kemény. Szétröhögtük magunkat.

– Gondolom – mosolyodtam el én is. – De sikerült találni valakit?

– Aha.

– Örülök.

Pár pillanatig mindketten csendben voltunk, Cortez a beadandóba olvasott bele, én pedig a pulcsim ujját húzogattam, és azt tanulmányoztam. Miután kellőképpen kinyújtottam, felnéztem. Cortez éppen akkor hajtotta össze a dolgozatom.

– Meddig nem jössz suliba? – kérdezte.

– A héten tuti nem.

– Hozzam neked a házit? – vonta fel a szemöldökét, mire elnevettem magam.

– Ma hoztad?

– Nem volt – vágta rá azonnal. Túl gyorsan.

– Gondoltam.

Mindketten elröhögtek magunkat, aztán Cortez elkérte a notebookom, hogy megmutassa az új bandatagot. Az ölébe fektetett laptopon gépelt, amikor két halk kopogás után Arnold benyitott.

– Szia – köszönt, majd mikor észrevette Cortezt, felvonta a szemöldökét.

– Szia – köszöntem mosolyogva, és kérdőn néztem az órára. Megint. – Mi van az olvasókörrrel?

– Elkéredzkedtem Kardostól, mert gondoltam, unatkozol – felelte élesen, és elég csúnyán nézett a gépen pötyögő Cortezre.

– Cortez az előbb jött, de egyébként tényleg egész nap untam magam – legyintettem.

– Értem. Na, és Cortez, megvan a beadandó? – ráncolta a szemöldökét Arnold.

– Mi van? – nézett fel Cortez, és lehajtotta a notebook fedelét.

– Megirattad Renivel? Mondjuk, beteg, de mit számít az? Igaz?

– Mi a fenéről beszélsz? Nem a beadandó miatt jöttem – tárta szét a karját Cortez. Arnold lehajolt és felemelte a földről az összehajtott papírokat.

– Akkor, gondolom, ez sem a tiéd – nyújtotta felé Arnold. Cortez pislogás nélkül nézett a papírokra.

Én még mindig kapkodtam köztük a fejem, fogalmam sem volt, hogy mi történik. Végül erőt vettem magamon.

– Én... én szívesem megírtam – dadogtam zavartan, mivel késztetést éreztem arra, hogy mondjak valamit. Szabályszerűen vibrált köztük a levegő.

Mindketten felém néztek, Arnold lesajnálóan, Cortez pedig mosolyogva, végül Cortez félrerakta a notebookot és feltápászkodott.

– Jobbulást – nézett mélyen a szemembe, én pedig riadtan megráztam a fejem. Nem akartam, hogy elmenjen.

– Már mész is? – kérdeztem, és reméltem, hogy a hangom nem árulja el, mennyire csalódott vagyok.

Cortez halványan elmosolyodott és intett egyet. Arnold, aki háttal ült neki, oda se fordult, csak feltartotta a kezét. Ujjai között az összehajtott papírjaimat tartotta.

– Tudod, Neményi – lépett oda Cortez, és kirántotta a kezéből a beadandót, úgy, hogy kettészakadt néhány lap –, te egy igazi... vagy. (Nem írom le, mit mondott, de nem túl szépet).

Arnold szó nélkül hagyta, hogy Cortez kimenjen a szobámból, én pedig döbbenten ácsorogtam, és azon hezitáltam, hogy most mit tegyek. Legszívesebben utánamentem volna, de helyette inkább dühösen Arnoldhoz fordultam.

– Most ezt miért kellett? – kérdeztem felháborodottan.

– Mit? – vonta fel a szemöldökét.

– Cortez végre eljön hozzám, te pedig elüldözöd!

– Reni, ha látnád magad... – csóválta a fejét csalódottan, és kivette a füzeteit a táskájából. Néma csendben az asztalra dobta, és az ajtó felé indult.

– Most te is elmész? – néztem rá hitetlenül.

– Igen.

– De miért? – kérdeztem.

– Gondolkozz! Egész nap jegyzetelek neked, eljövök olvasóról, hogy ne unatkozz, hozom a házit... Ennek ellenére amikor próbállak védeni, mert véleményem szerint mérhetetlenül nagy pofátlanság az, hogy Cortez eljött a beadandóért, amit betegen megíratott veled, akkor nekem támadsz és őt véded...

– Miről beszélsz? – pislogtam értetlenül. Klassz, hogy én vagyok beteg, és mindenki velem dühöng!

– Arról, hogy bár te vagy az egyetlen barátom, mégis van egy óriási hibád, amit nehéz tolerálni.

– Mi az? – kérdeztem olyan halkán, hogy szinte alig jött ki hang a torkomon. Arnold kinyitotta az ajtót és megpihentette a kezét a kilincsen.

– Cortez – felelte és kiment.

Némán néztem magam elé, hirtelen sírhatnékam támadt, mert nem értettem, hogy mi történt. Még akkor is döbbenten álltam a szobám közepén, amikor anyu bejött.

– Jól elrohantak – állapította meg. Nos, igen, így is mondhatjuk. – Ezt a kezembe nyomta, mielőtt kivi harzott a házból – nyújtott felém anyu egy könyvet.

Szomorúan elvettem és megnéztem a borítóját. Egy könyvtári könyv, John Lennon életéről, franciául.

– A fenébe, Arnold könyvet is hozott nekem, én meg így viselkedtem – motyogtam szomorúan.

– Igen – veregette meg a vállam anyu. – De ezt Cortez hagyta itt.

– Mi? – kerekedett el a szemem.

Virág félórával Arnold és Cortez kirohanása után érkezett.

– Oké! – kezdtem, és öt orrfújás közben elmeséltem Virágnak az egész dolgot.

– Hú – csatolta oldalra a szemébe lógó haját egy kiskutyás csattal, és immáron két szemmel nézett rám. – Mi van, ha azért hozta a könyvet, hogy megköszönje a beadandót?

– Lehet – bólogattam.

– Szívás. És elrohant?

– Aha. De Arnold is.

– Jó, de Arnold amúgy is fura – legyintett Virág. – Az a gáz, ha Cortez berágott.

– De miért rám? Én tényleg nem csináltam semmit, Arnold piszkálta! Én csak megírtam a dogáját!

– Nehéz ügy. Nagyon – rágta a szája szélét Virág.

– Oké – bólintottam. – Mi van Doriánnal?

Virág azonnal elvörösödött, és apró mosoly jelent meg az arcán.

– Ma köszönt!

– Hurrá! – csaptam össze a tenyerem. – Ennyi?

– Nem! Kétszer is szemeztünk a folyosón!

– Hú – néztem elismerően, közben azon gondolkoztam, hogy milyen lehet, amikor Virág és Dorián szemeznek. A hajviseletükből adódóan csak egy-egy szemmel tudják nézni a másikat, tehát ez inkább afféle „fél-szemezés”. ☺

– Amúgy mi volt a suliban?

– Hétfői káosz. A fiúk el voltak foglalva az új trombitásukkal, Andris és Robi összeveszett azon, hogy ki szereti jobban a *Lostot*, Jacques azt üzeni neked, hogy gyógyulj meg hamar és este vár msn-en, Kardos jobbulást kíván, Kinga állítása szerint észre sem vette, hogy hiányzol...

– Ez jellemző – sóhajtottam.

– Hát, kábé ennyi.

– Lecke volt?

– Semmi – rázta a fejét. Szomorúan az asztalomon hagyott füzetekre néztem, és reméltem, Arnold holnap eljön. És nemcsak azért, mert mardosott a büntudat, amiért így viselkedtem vele. Hanem mert ha ő nem jön, sose tudom meg, mit tanultunk.

Este vacsora után felnéztem az msn-re, és bár Arnolddal vagy Cortezzel szerettem volna beszélni, mindketten offline voltak. Helyette Jacques-kal amőbáztam, Virággal webkameráztam, és Ricsivel váltottam pár sort. Másolom.

Ricsi üzenete: Mikor jössz?

Reni üzenete: A héten nem. ☹

Ricsi üzenete: ***** mit kezdjek kémián?

Reni üzenete: Lapíts. ☺

Ricsi üzenete: Az lesz. Figy, lépek, mert Viki hív.

Reni üzenete: Ki?

Ricsi üzenete: A trombitásunk.

Reni üzenete: A lány lett végül?

Ricsi üzenete: Ja, ultrajófej. Na, léptem.

Reni üzenete: Szia.

A Ricsivel folytatott beszélgetés után kinyomtam a netet, és szomorúságomban úgy döntöttem, pótvacsorázom. Aput a konyhában találtam, éppen lekvárt kent egy buktára.

– Kevés benne a töltelék – magyarázta, amikor látta, hogy csodálkozva nézem.

– Oké – bólintottam, és követtem a példáját.

Miközben elfogyasztottuk, én folyamatosan beszéltem, apu pedig nagyon koncentrált, hogy követni tudjon.

– Szóval megírtad Cortez dolgozatát.

– Igen.

– És ezek után „berágott” rád?

– Nem tudom, hogy rám vagy Arnoldra.

– És Arnoldra azért, mert megpróbált védeni?

– Nem tudom – ráztam a fejem. – De Cortez hozott nekem könyvet!

- És ez nagy dolog?
- Corteztől? Igen. Azt se tudom, hogy talált oda a könyvtárba – hadartam.
- Nehéz dolgok ezek – szögezte le apu hosszas hallgatás után.
- Igen. Nehéz – értettem egyet.

Cortez: 5/2 – nem értem, mi baja. Én bántottam meg? De mivel?
 Jaj. ☹

Az orrom: 5/1* – már sebes a sok fújástól. ☹

Arnold: 5/1 – üzentem neki, de nem válaszolt. ☹

Vacsora: 5/4 – semmit nem éreztem az ízéből. ☹

Holnap még csak kedd: 5/1 – jaj, de hosszú lesz a hét! ☹

Szeptember 15., kedd

Ma kicsit jobban voltam, kivéve egy-két új tünetet, amit bár titkolni próbáltam, anyut képtelenség átverni. Éppen felhőtérképet szerkesztett a neten, én pedig csendben üldögéltem az asztal másik végén, és olvastam, amikor egy óra után felnézett.

- Az elmúlt negyven percben négyszer mentél ki a fürdőszobába.
- Mert megfáztam – zártam le a témát, illetve csak szerettem volna.

– Vagy felfáztál – méregetett összehúzott szemmel.

Hát, kábé itt végem volt, anyu kiszedett belőlem egy csomó infót, elég cselesen, mert egyébként el akartam titkolni, hogy nagyon fáj az alhasam, meg ilyesmi. Az egész dolog vége az lett, hogy anyu rám nézett, és azt mondta, amit soha, de soha nem akartam hallani!

– Holnap elmegyünk Kovács doktorhoz!

Legalább fél percig néztem pislogás nélkül.

– Nem! – közöltem egyszerűen.

– De igen, Reni, ez nem játék!

– Semmi bajom!

– Erről nem nyitok vitát!

– Anyuuuu – sziszegtem összeszorított fogakkal.

– Reni, a nőgyógyásztól nem kell félni!

Hát, ez kábé annyira nyugtatott meg, mintha azt mondta volna, „Reni, a fehér cápa barátságos, kedves állat!”

– Én nem megyek!

– De igen, elmegyünk – sóhajtotta anyu, eléggé fáradtan.

– Jó, és mi lenne, ha te elmennél és elmondanád neki a panaszaimat – próbálkoztam.

– Vagyis adjam át az üzenetedet?

– Pontosan! Biztosan meg tudja mondani úgy is, hogy mit tegyek.

– Ez kiváló ötlet, de nem!

Körülbelül háromnegyed órát hisztiztem, teljesen reménytelenül, ugyanis anyu nagyon tart attól, hogy felfáztam, meg mindenféle hurutról meg medencegyulladásról beszélt, miközben én már a gondolattól is rosszul lettem, hogy elcipel nőgyógyászhoz! Jaj nekem!

Virág sulis után jött, már alig vártam. Egészen addig totál kétségbeesve próbáltam elhessegetni a gondolatot a holnapról.

– Gáz van – kezdte, ahogy belépett a szobámba.

– Velem is, de kezd te!

– Cortez olyan karót kapott irodalmon, hogy Kardos egész órán üvöltött velünk.

– Mi? Miért? Megírtam neki?

– Az lehet, de nem adta be!

– Mi??? – hüledeztem, és éreztem, hogy megremeg a gyomrom.

– Nagyon durva volt. Beadott egy üres lapot, és amikor Kardos megkérdezte, hogy ez kinek a levele, Cortez feltette a kezét, aztán azt mondta, nem volt mit írnia...

– Uh – sütöttem le a szemem.

– Ja, még az ofő is feljött szünetben, és kiosztotta. Nagyon durva volt.

– Miért nem adta be?

– Passz – rázta a fejét Virág.

– És Arnolddal mi van? Nem reagál az üzenetemre.

– Arnold ma egy árva szót sem szólt egész nap, kijött velem az udvarra, de csak olvasott. Azt hiszem, szomorú.

– Tényleg? – kérdeztem, és úgy éreztem, megszakad a szívem. Ha Arnold szomorú, arról én tehetek. No comment.

Virág a vállát vonogatta, és kibontott egy pink nyalókát.

– De ez még nem minden.

– Lehet ennél rosszabb? – kérdeztem cinikusan, de Virág nem vette, hanem őszintén bólintott.

– Vladár.

– Nee! Keresett? – hüledeztem, és képtelen voltam felfogni, hogy Vladár még betegen sem száll le rólam.

– Nem téged. Ugye, Cortez tegnap lelépett a rajzsakkörrel, és ráadásul valami béna indokkal, amivel ma lebukott, úgyhogy Vladár durván kiosztotta...

– Miattam jött el rajzról! – kaptam a szám elé a kezem.

– Azt nem mondta el. Ami rendes tőle, mert Vladár így is pikkel rád.

– A francba! – sziszegtem, és kezdtem úgy érezni, hogy megbolondulok.

– Hát, ja. Jó lenne, ha már jönnél, a sulis totál szívás így – mondta szomorúan Virág, és elpanaszolta, hogy kissé elveszettnek érzi magát nélkülem. Ricsiékhez nem megy oda egyedül, mert nem foglalkoznak vele (állítólag állandóan az új bandatagokról magyaráznak), Cortez idegbeteg, Kingaék levegőnek nézik, Arnold megnémult ☹, Doriánnal csak messziről nézik egymást... Szegény Virág.

– Oké, és mi a te rossz híred? – kérdezte, miután kipanaszkodta magát.

– Holnap nődokihoz kell mennem – mondtam ki hirtelen, mire Virág a szokottnál is jobban lesápadt.

– Váááá – suttogta, mikor magához tért.

– Szerintem is – morzsoltam az ujjaim idegesen.

– Fúúú, Reni, ez nagyon gáz.

Hát, Virág nem nyugtatott meg túlzottan; miután megbeszéltük, hogy mennyire, de mennyire rettegünk ettől mindketten, még idegesebb lettem. Már éppen azt terveztük, hogy miként lehetne lefűjni az egész holnapi doki dolgot, amikor anyu bekopogott a szobámba és bejelentette, hogy Kinga itt van. Hurrá, már csak ez hiányzott.

– Renáta, mégis meddig szeretnél még henyélni?

– Neked is szép napot! – tártam szét a kezem értetlenül. Kinga valamit vakkantott, aztán ledobta a táskáját, leült az asztalomhoz, és keresztbe tette a lábát. Komolyan úgy tűnt, hogy most számon kéri a hiányzásom okát.

– Ha nem zavar, akkor éppen beteg vagyok – közöltem egyszerűen.

– De zavar, mert hozhatom a házit neked, amikor láthatólag semmi bajod!

– Arnold nem jön? – döbentem le, és összeszorult a mellkasom.

– Neményi azt üzeni, hogy ma délután nem tud jönni.

– Miért nem? – kérdeztem elcsukló hangon.

– Mi vagyok én, a titkárnője? Mit tudom én! Na, pontosan miért is nem jössz egész héten?

– Kinga, szállj már le róla, holnap dokihoz megy – vett a védelmébe Virág.

– Micsoda izgalmak. És? Ezen meg kéne hatódnom?

– Nem olyan dokihoz. Hanem olyanhoz! – suttogetta Virág.

– Van ilyen orvos meg olyan? Virág, beszélnél érthetően? Köszönöm.

– Nődokihoz – sziszegte, és látszott rajta, hogy még kimondani is fél. Kinga összehúzta a szemöldökét és felém nézett.

– Miért? Mi bajod?

– Felfáztam. Azt hiszem.

– Na és? Elmész, megkérdezi, mi a panaszod, beszélget veled, aztán megvizsgál. Jó, az kicsit kellemetlen, de ha nem idegeskedsz, akkor pár pillanat az egész!

– Mennyi az a pár pillanat? – kérdeztem összeszorított fogakkal, miközben arra gondoltam, hogy ezek szerint Kinga már volt nődokinál. De hát Kinga hol nem volt már? No comment.

– Nem tudom, de az biztos, hogy nem tudsz magadban végigmondani egy verset.

– Mivan? – néztünk össze Virággal.

– Mindenki máshogy relaxál, jó? – közölte Kinga sértődötten.

– Te jó ég – sóhajtottam idegesen.

– Megoldod – legyintett. – Már ennyi az idő? Olivér vár a skype-on. Rohannom kell – pattant fel és elviharzott.

Virág még maradt és Doriánról mesélt, vagyis leginkább arról, hogy ma milyen ruhát viselt és hogy hagyott Virágnak üzenetet az msn-en. Valami integető smileyt vagy mit. Tényleg próbáltam koncentrálni, de időnként bevillant az agyamba a holnap, és levert a víz. Óriási. ☹

Arnold: 5/1 – nem jelentkezett. ☹

Cortez: 5/1* – húú, Kardos tuti nagyon berágott. Tippem sincs, miért csinálta, ráadásul feleslegesen írtam meg a levelét... ☹

Virág: 5/2 – majdnem annyira fél a holnaptól, mint én. Azért tök rendes.

Köhögök: 5/1 – ☹

Holnap: 5/1** – jaj nekem. ☹

Szeptember 16., szerda

Egész éjjel forgolódtam, azt hiszem, még soha nem izgultam semmi miatt annyira, mint ma a doki előtt. Anyu próbált megnyugtatni, meg rengetegszer elmondta, hogy semmi baj nem lesz, meg hogy a doki rendes ésatöbbi... Ezekkel az információkkal semmit nem tudtam kezdeni, mert időnként konkrétan úgy éreztem, hogy ki tudnék rohanni a világból. Egész úton morzsoltam az ujjaimat, egészen addig, amíg anyu rám nem szólt, hogy most már lassan eltöröm a kezem. A váróban kétszer megfordultam a szökés határozott gondolatával, de nem tehettem. Ketten voltak előttem, mindkét nő nyugodtnak tűnt, de rajtam ez sem segített. Egyre több rémkép jelent meg a fejemben, végül már szinte úgy éreztem, Hasfelmetsző Jack vár az ajtón túl.

– Válaszolj szépen a doktor úrnak, mondj el mindent – suttogetta anyu.

– Oké. Kivéve, ha elájulok. Akkor nem tudok válaszolni – feleltem.

– Ne butáskodj, Reni, ez nem olyan nagy dolog...

Még reagálni akartam, de kinyílt az ajtó. „Nekem végem” arckifejezéssel mentem be. Még egyszer visszanéztem anyura, aki

halványan mosolygott és intett. Klassz, én a pokolba készülök, anyu pedig mosolygva néz utánam. No comment.

A doki kedvesen fogadott, beszélgettünk egy kicsit, ami akár oldhatta volna a szorongásom, de ez nem történt meg. Elmondtam körülbelül, hogy mi a bajom, meg hogy egyáltalán nem fontos a vizsgálat, mert biztosan sokszor hallotta már ezeket a tüneteket, így elég, ha felír valamit. A doki nem dőlt be, mondta, hogy azért csak megvizsgál. Hát, gondoltam, jöjjön, aminek jönnie kell. Biztosan sokan estek már össze orvosi rendelőben, ez nem lesz akkora szenzáció. A vizsgálat előtt totál ideg voltam, próbáltam a légzésemet egyenletessé tenni és relaxálni. Ez nem jött be, viszont eszembe jutott valami, ami segített. Az első, hogy millió ember esik át ilyen vizsgálaton, és mindenki túléli, szóval valószínűleg velem sem lesz másképp. A másik, erősebb érv pedig, hogy ha most túl leszek rajta és kapok gyógyszert, akkor sokkal jobban járok, mint ha elhalasztom a dolgot és esetleg tényleg komoly bajom lesz, ami miatt hetente járhatok a dokihoz. Így erőt vettem magamon. Hát, végül is túlestem rajta. Oké, nem mondom, hogy alaptalan volt a félelmem, mert tényleg nem túl klassz egy ilyen vizsgálat, de hát ez van. Viszont két dolog biztos. Az egyik, hogy Kinga tippje bejött. Mondjuk, én nem verset szavaltam, hanem egy dalszöveget próbáltam felidézni magamban, és így tök hamar vége lett a vizsgálatnak, a másik pedig, hogy a doki szerint okos dolog volt, hogy felkerestem, mert csúnyán felfáztam, és kaptam rá antibiotikumot. Anyu türelmetlenül ácsorgott a váróban, és mikor kimentem az ajtón, rögtön beszámoltam arról, hogy mi bajom.

– Na, látod, mondtam, hogy muszáj eljönnünk! És ugye, hogy nem volt olyan rémes?

– Hát. Tényleg ki lehet bírni. Ha muszáj – bólintottam.

Bátor viselkedésem totál feldobott, úgyhogy jókedvűen értem haza. Küldtem Virágnak egy sms-t, hogy élek és jól vagyok, Arnoldnak, hogy hagyja abba a duzzogást és jöjjön át, illetve Kingának, hogy köszi a tippet.

Virág suli után átjött, és egymás szavába vágva magyaráztunk a napunkról. Én arról, hogy mennyire gáz volt az egész, de most olyan

„de jó, hogy túl vagyok rajta” érzés van bennem, Virág pedig arról, hogy ebédszünetben Dorián odaült hozzá az udvaron, és beszélgettek. Wow! Még javában neveltünk, amikor Arnold megérkezett. Rögtön lehervadt a mosoly az arcomról, láttam rajta, hogy nincs túl jó kedve, így én is elkomolyodtam.

– Figyu, én megyek is, mert Dorián lesz ma este msn-en, és még fel kell törnöm a jelszavam – tápáskodott fel Virág.

– Oké, később még üzenek – intettem.

Miután Virág elment, Arnolddal pár percig szótlánul ültünk a szobámban. Sok mindent akartam mondani, de nem tudtam, hol kezdjem. Végül ő törte meg a csendet.

– Elhoztam a házit.

– Köszí – bólintottam. – Arnold, tudom, hogy haragszol rám, de...
– fakadtam ki hirtelen.

– Nem rád haragszom – rázta meg a fejét.

– Pedig úgy tűnik.

– Reni, nem bírom elviselni. Irritál az egész ember! Bánt, ahogy szórakozik veled!

– Nem szórakozik velem! – vágtam közbe határozottan.

– És mindig véded – mosolyodott el szomorúan.

– Arnold, tudod, hogy mi van Cortezzel. Én ezen nem tudok és nem is akarok változtatni. Én ezt nem irányíthatom, ez így van.

– Jobbat érdemelsz – mondta, mire elnevettem magam.

– Jobbat? Még őt sem érdeklek, milyen jobbról beszélsz? Ugyan – legyintettem.

– Honnan tudod, hogy nem érdeklek? – kérdezte Arnold.

– Nos – néztem mosolyogva a plafon felé –, nem vesz észre, nem foglalkozik velem, nem igazán érdeklődik, egyszerűen totál hidegen hagyja, hogy mi van velem. Azt hiszem, ezt hívják úgy, hogy nem érdeklek...

Arnold hümmögött néhányat, végül felnézett.

– Értem.

– Akkor nincs harag? – kérdeztem mosolyogva.

– Nincs – felelte kis gondolkodás után, és nagyon halványan elmosolyodott.

– Akkor jó. Honfoglaló?

- Rendben, de a tiéddel lépünk be.
- Miért?
- Az enyémet most pihentetem pár napig.
- Te jó ég, mit műveltél? – nevettem fel.
- Elég annyi, hogy a problémák megoldásának a keresése némi agressziót váltott ki belőlem, ami a játékomon is meglátszott tegnap.
- Hány várat döntöttél le?
- Hagyjuk – legyintett.
- Megnézem! – röhögtem el magam, és mielőtt még kikapta volna a kezemből a notebookom, gyorsan beléptem az ő nevével. ☺

Miután Arnold elment, totál megkönnyebbültem. Újra szent a béke köztünk, aminek igazán örülök, mert az, hogy haragudott rám, jobban megviselt, mint gondoltam. Este, vacsi után felnéztem a netre. Titkon reméltem, hogy Cortez lesz msn-en, de amikor beléptem, offline volt. Gyorsan átnéztem a listát. Virág (*From Yesterday*) – állapota elfoglalt, Ricsi (Looool, Viki, ez nagy poén volt) – állapota nincs a gépnél, Zsolti (Viki+Cortez! Holnapra hozzátok vissza a PS3 játékom!!!!) – állapota elérhető, Dave (MySpace-t szerkeszt) – állapota nincs a gépnél. Érdekes. Na mindegy.

Doki: 5/3 – túléltem. Ügyes vagyok. ☺

Köhögés: 5/3 – már nem bírok több szirupot inni. Pfuj. ☹

Arnold: 5/5* – örülök, hogy megint jóban vagyunk. Tényleg. ☺

Virág: 5/5 – Doriánnal webkamerázott este! Emiatt, mondjuk, velem nem tudott, de utána hívott, és elmesélte, hogy megbeszélték, mennyire jó banda a FOB. ☺

Cortez: 5/1* – semmi infó róla. Írtam neki msn-en, de vagy rejtve volt, vagy offline.

Farmom: 5/5* – Andris és Robi is a szomszédom. Hurrá!

Szeptember 21., hétfő

Életem legszomorúbb napja! Komolyan, amíg visszatelítődnek a könnycsatornáim és legalább tíz percig nem sírok, gyorsan leírom, mi történt. Jaj. ☹

Reggel még minden klassz volt. Illetve semmi nem volt klassz, csak akkor még nem tudtam. Örültem, hogy újra mehetek suliba, mert bár hasznosan töltöttem az időt otthon (kiolvastam a *Váratlan utazás* maradék részeit meg a *Francia históriát*, sőt, a Corteztől kapott könyvet is), azért nagyon hiányzott, hogy végre lássam a többieket. Most már azt sem bánnám, ha soha többet nem kéne suliba mennem, de tökmindegy. Totál be voltam zsongva, Cortezről múlt hétfő óta semmit nem hallottam, nem válaszolt msn-en, én meg nem akartam erőltetni a dolgot, gondoltam, majd személyesen.

Reggel Virág a kapuban várt, és totál odavolt, hogy végre meggyógyultam. Útközben egy szót sem beszélünk, és amikor kiszálltunk, akkor is csak Dorián került szóba. Hiába kérdeztem, hogy mi újság a fiúkkal (főleg Cortezzel), Virág semmit nem tudott róluk, mivel minden idejét lekötötte Dorián. A sulit előtt Cortez, Ricsi és Zsolti ácsorgott. Vadul dobogó szívvel lépkedtem feléjük, az agyamban már egymilliószor végigjátszottam a jelenetet, de természetesen felesleges volt, mert minden máshogy alakult.

– Sziasztok – köszöntem, és igyekeztem erősen Corteznek címezni.

– Szász, Ren – intett Ricsi, és már vissza is fordult. – Szakadtunk a röhögéstől, Vikit meg még ki is küldték film közben...

– Mi történt? – mosolygott Virág érdeklődve.

– A hétvégét mesélem.

– Mit csináltatok?

– Moziztunk – vont a vállát Cortez.

– Klassz – bólintott Virág, én pedig kicsit furán éreztem magam. Oké, azt nem vártam, hogy ugráljanak körbe, amiért meggyógyultam, de azért elvártam volna, hogy két szót váltanak velem. Ennek ellenére, amikor Dave megérkezett, ő is csak sebtében köszönt oda nekem, és már össze is röhögött a többiekkel, hogy „Viki mennyire nagy arc volt megint”.

– Bemegyünk? – fordult hozzám Virág.

– Aha, persze – feleltem zavartan. – Illetve – torpantam meg. – Cortez, beszélhetnénk?

Bent várlak – hagyott ott Virág.

Cortez odajött hozzám, lazán zsebre dugott kézzel ácsorgott, és időnként röhögve hátrafordult. Határozottan az volt az érzésem, hogy nem is figyel rám.

– Kerestelek msn-en... – kezdtem, de újra félrenézett, és odaszólt Ricsinek valamit.

– Aha, nem voltam – rázta meg a fejét.

– Igen, azt láttam. Mindegy, figyelj, csak meg akartam köszönni a könyvet, kiolvastam és nagyon tetszett...

– Örülök – bólogatott türelmetlenül, és hátranyúlt, hogy meglökje Zsolti vállát, aki éppen sztoriban volt.

– Meg egyébként – kezdtem, de egyre kellemetlenebb volt az egész –, szóval...

– Igen? – nézett rám, fél szemöldökét felvonva. Hirtelen összerándult a gyomrom, és a mélykék szempárba nézve azt sem tudtam, hogy mit akarok mondani. – Bocs – vette ki a mobilját a zsebéből.

– Csak nyugodtan... – motyogtam.

Cortez lazán felvette a telefont, majd Zsolti ugrott mellé.

– Viki az? Add ide egy kicsit!

– Mindjárt – fogta le Cortez a készüléket, és kicsit arrébb sétált. A többiek tovább beszélgettek, miközben mellettem az érkező diákok beszélgetve mentek fel a lépcsőn. Soha nem éreztem még ennyire láthatatlannak magam.

Betámolyogtam az aulába. Virág a büfénél állt Dorián társaságában, már épp oda akartam menni, amikor a Jeanne d'Arc-szobor mellett álló Máday rám üvöltött.

– Renáta! Örülök, hogy meggyógyultál, de a cikkedet lassan le kéne adni az októberi számhoz...

– Persze – válaszoltam. Hétfő reggel semmibe vesznek, majd az ig. helyettes mindenki előtt rám ordít. Lehet ennél jobb? Hajjaj!

– Szia – köszöntem Doriánnak, aki fél szemmel méregetett. Azt hiszem, Virággal éppen beszélgethettek, de amikor odamentem, abbahagyták.

– Ez egy rémes nap... – kezdtem nagyot sóhajtva. Virág megértően bólintott, de Dorián visszafordult Virághoz, és a *Twilight* filmzenéjéről beszélt tovább. – Mindegy – legyintettem kelletlenül, és felfelé indultam a terembe.

Amikor beléptem, Andris és Robi körbe-körbe kergetőztek és Csak akkor vettem észre, amikor átvágtam köztük. Köszöntek, de nem igazán foglalkoztak velem.

– Réni! – szólított meg egy boldog hang, amikor már vagy öt perce ültem csendben a helyemen.

Ó, hála az égnek, végre! Jacques! Az egyetlen, aki igazán megörült nekem. Csengetésig a francia osztálytársammal beszélgettem, látszólag tényleg csak ő hiányolt. Fura volt az egész, olyan érzésem volt, mintha nem egy hétig hiányoztam volna, hanem egy évet hagytam volna ki.

Első két óránk Kardossal volt. Miután becsapta maga mögött az ajtót, rám nézett, biccentve köszöntött, majd kinyitotta a naplót.

– Antai-Kelemen a táblához, a többiek a szöveggyűjteményt olvassák.

Jaj! Riadtan néztem a mellettem elhaladó Cortezre. A felelése két percig tartott, akkora egyest kapott, hogy szinte kilógott a naplóból.

– Gratulálok, ha így megy tovább, sokáig leszel tizedikes – mondta könyörtelen tekintettel a tanár. Cortez lazán megvonta a vállát. Nem érdekelte. Kardost sem. Engem viszont nagyon.

– Próbáltam súgni, miért nem néztél ide? – sziszegtem halkán, miközben hátrafordultam. Cortez rám nézett ugyan, de nem válaszolt. Óriási.

Csengetéskor még akartam váltani vele pár szót, de nem figyelt, mert sms-t olvasott, ráadásul Arnold is odajött hozzám. Cortez és Arnold kapcsolata sosem volt felhőtlen, de ma azt vettem észre, hogy nem bírnak egymásra nézni. Mivel egész múlt héten hiányoztam, valamennyi tanár szólt, hogy sürgősen pótoljam a lemaradást. Mikor mondtam, hogy megtörtént, sikerült kivívnom a tanárok tiszteletét és az osztálytársaim ellenszenvét.

Ha itt vége lett volna a napomnak, akkor azt mondom, simán rémes. Azonban a java még hátravolt.

Olvasókör után (Kästner volt a téma) Arnolddal és Karcsival mentünk le az aulába, és miközben könyvekről beszélgettünk, megálltunk, hogy megvárjuk Virágot.

– Mégis, mit képzeltél? Hogy ezekkel a képekkel bekerülsz a magazinba? Istenem, hogy lehet valaki ennyire lehetetlen? – Kinga éles hangja csattant fel, miközben kilépett a suliujság terméből. Mögötte egy megszeppent kilencedikes lihegett, a fiú zavarában észre sem vette, hogy a kezében tartott mappából potyognak a képek.

– Mi történt? – kérdeztem Arnoldtól.

– Kinga még mindig nem talált fotóst. Már szinte mindenkit elküldött, aki valaha készített egy fotót...

Mosolyogva néztem, ahogy Kinga odalép hozzánk. Lesimígtatta magán a drapp mellényt, húzott egy erőset a copfján, és ingerülten meredt felénk.

– Egyszerűen nem bírom idegekkel. Ezek szakmailag alkalmatlanok! Miért gondolja mindenki, akinek van egy kamerás mobilja, hogy született fotós?

– Kinga, lassan ideje lenne, hogy kiválassz valakit, ugyanis közeleg az októberi szám – mondta Arnold.

– Nagyszerű! – csapta össze a tenyerét Kinga idegesen. – Én itt professzionális munkára törekszem, de szorít a határidő. Renáta lazált egy hétig, sehol a cikke, de ő persze kap haladékat. Miért is?

– Reni beteg volt – vágta rá Arnold.

– Valóban. Micsoda tragédia! Köhintett kettőt, és egy hétig pihent.

Szótlanul hagytam, hogy Kinga szapuljon. Már megszoktam. Ilyeneken kár lenne fennakadni.

– Egyébként szólni fogok Mádaynak, hogy váltson le téged a főszerkesztő-helyettesi posztról, elfogultság miatt – tette hozzá. Arnoldnak több sem kellett, rögtön vitába szállt, úgyhogy ők ketten jól elváltak.

Virág és Cortez együtt érkeztek a rajzról, úgyhogy együtt indultunk ki a suliból. Az ezután történtek eléggé összefolynak, de megpróbálom felidézni az emlékeket. Elöl Kinga ment, még mindig Arnolddal veszekedve. Utánuk Karcsi megszeppenve, aztán Virág és én. Végül Cortez. Ahogy kiléptem, láttam, hogy a sul előtt áll egy

lány. Még gondoltam is magamban, hogy biztos valami felsőbbévest vár, mert idősebbnek tűnt nálunk. Hosszú, (festett) szőke haja közepén elválasztva, néhány tincse pink színűre színezve. Szeme füstösen feketére festve, ami elég szépen kiemeli a kék színét. Kinézete extravagáns, de mégis állati menő. Ujjatlan, fehér atlétapóló (vállnál kilátszó fekete melltartópánt), kockás gatyka, bakancs. Nyakán, karján millió ékszer, orrában kis köpierceg. Kábé mintha Avril Lavigne és Gwen Stefani egyvelege lenne. Mindannyian észrevettük, mindannyian megállapítottuk magunkban, hogy baromi menő a kinézete, és a többiek még forgolódtak kicsit, hogy vajon kire várhat, amikor én már nagyon-nagyon rosszat sejtve lehunytam a szemem. Kire várhat egy divatpunk lány a sulis előtt?

Cortez kikerült minket, lesétált a lépcsőn, miközben a lány már megindult felé. Tudtam, hogy rá vár, tudtam, hogy ő csak Viki lehet, de a következő jelenetet még én sem tudtam előre. A lány vigyorogva átölelte Cortezt, majd hosszú csókkal köszöntötte. Nem, ez nem olyan volt, mint kilencedikben, a díjugrató napján. Most jól láttam. Mindannyian jól láttuk. Lemerevedtem, nem akartam odanézni, de nem tudtam levenni a szemem róluk. A látvány sokkolt, minden energiámmal azon voltam, hogy akkor fulladjak meg, miután elmentek.

– Sziasztok – köszönt hátra Cortez nekünk, aztán megfogta Viki kezét (összekulcsolt ujjakkal), és elindultak.

A többiek egy bárgyú „sziasztok”-ot óbégattak, miközben Virág megszorította a kezem. Együtt néztük a távolodó alakokat, és mikor befordultak az utcába és így kikerültek a látóteremből, éreztem, hogy könnybe lábad a szemem. Próbáltam apró levegőket venni, kilökné az agyamból mindent és arra koncentrálni, hogy hazaérjek azelőtt, hogy teljesen kiborulnék. Egymillió gondolat zakatolt a fejemben, egyikre sem tudtam a választ, a rohamom pedig már nagyon kikíváncozott. És az sem segített, hogy mindenki néma csendben állt körülöttem.

– Mehetünk? – néztem körbe. A hangom még nekem is felismerhetetlen volt, vékony és erőtlen.

– Jól vagy? – suttogta Arnold, látszott rajta, hogy nagyon aggódik.

– Persze! Persze! – nevettem el magam, azt hiszem, enyhén hisztérikusan. – Mivel is kezdünk holnap? Francia kultúra? – néztem

körbe. Kinga lesütött szemmel állt, Virág a szája szélét harapdálta, Arnold annyira ideges volt, hogy szinte rángott az arca. Karcsi pedig értetlenül bámult, fogalma sem volt semmiről.

– Reni... – simította meg a vállam Virág, és azt hiszem, ez volt az a pont, amikor nem bírtam tovább. Szerettem volna, de nem sikerült hazaérnem a sírás előtt. Egyszerűen nem tudtam visszatartani.

Virág fogta a karom, de hirtelen megrogytam és leültem a lépcsőre. Rákönyököltem a térdemre és arcomat a tenyerembe temettem. Hallottam, hogy Virág leül mellém meg hogy Kinga elküldi Karcsit a fenébe (szó szerint, szegény ☹), aztán valaki megsimította a lehajtott fejem. Arnold volt. Elment.

Mikor ismét felnéztem, nem tudom pontosan, mennyi idő telt el, de legalább negyedóra. Addigra már szétbőgtem a fejem. Sokféle sírás van, egyiket sem szeretem különösebben, de ezt a fajtát, ami ma tört rám, kifejezetten utálok. A „mellkasszorítás, levegő után kapkodó, beszélni nem tudok” típusút. Virág a jobb oldalamon ült a lépcsőn, Kinga maga alá rakta a táskáját, és a balomon foglalt helyet. Némán hallgatták a szipogásom, egyszerűen nem tudtak mit mondani. Ez még inkább elkeserített, mert az a szituáció, amit Kinga nem tud kezelni, tényleg nagyon durva. Amikor végre megszólalt, akkor is csak annyit mondott, hogy álljak fel, mert nem akarja, hogy megint „lógjak egy hétig a suliból”...

Könnyezve engedtem, hogy felrángasson, aztán néma csendben indultunk haza. Útközben kétszer álltam meg, mert a sírástól csak foltokat láttam, de végül hazaértem. Virág mondta, hogy vár msn-en, de megérti, ha nem megyek, de azért úgy hagyja... Kinga nem mondott semmit, csak rávert egyet a vállamra. Azt hiszem, ezzel azt akarta mondani, hogy fel a fejjel. Vagy valami ilyesmi. Mindegy. Becsuktam magam mögött az ajtót, és sóhajtvá nekidőltem.

– A konyhában vagyok! Mi volt a suliban? – kiáltotta anyu cseverészős hangon. – Hol vagy? Képzeld, ma... – kezdte, de amikor meglátott, megakadt. – Mi történt? – kérdezte aggódva, és sietve odalépett hozzám.

Igaz, már elcsitult a sírásom, de ahogy anyu kisimította a könnyes arcomra tapadt hajtincseimet, olyan mélyről tört fel belőlem a zokogás, hogy azt hittem, összeesek.

– Fáj! – zokogtam eléggé artikulálatlanul, és mivel képtelen voltam többet mondani, a mellkasomra tettem a kezem. Úgy éreztem, hogy beszakadt, még levegőt is nehezen kaptam.

Anyu riadt arccal nézett, próbálta kivenni a sírásomból a szótöredékeket. Végül amikor kinyögtem, hogy Cortez, anyu szomorúan bólintott és megélelt.

– Gyere, megmossuk az arcod – húzott magával óvatosan, én pedig követtem.

A fürdőszobában behajoltam a csap alá és percekig vizeztem az arcom. A hideg víztől kicsit jobb lett, bár még patakokban folytak a könnyeim, de a rángató zokogás már csitult. Mikor végeztem, felnéztem, és komolyan megrémített a tükörképem. Szétsírt, vörös szemek, fehér arc, csapzott, arcba hulló haj. Óriási. Anyu érezte, hogy nem igazán akarok semmit mesélni, ezért rám hagyta a dolgot, és amíg vacsorát készített, én csendben szipogtam a konyhapulton ülve. Néha kicsit jobb lett, de aztán eszembe jutott Cortez és Viki, ahogy ott álltak, a csók, az, hogy mennyire összeillenek, hogy Viki mennyire szép, meg hogy kézen fogva mentek, és... És minden kezdődött előlről. Apu vacsora előtt ért haza, de mivel anyu kiment elé, már felkészülten érkezett. Nem szólt semmit, bár láthatólag megrémítette a látvány. Egy szót sem kérdeztek a suliról, sem Cortezről, de még azért sem szóltak, mert éppenséggel egy falat nem ment le a torkomon, csak turkáltam az ételben.

– Felmehetek a szobámba?

– Persze, ha befejezted – nézett anyu az érintetlen tányéromra. – Arra gondoltam, hogy ha szeretnéd, akkor netezhetsz ma egy órával többet. Végül is még korán van...

– Igen, szerintem is. Két óra, az nem sok – bólogatott apu egyetértően.

– Nem érdekel a net – feleltem halkán.

– Rendben. És mit szólnál egy filmhez?

– Nem érdekel – mondtam, és tényleg nem akartam megbántani aput, de úgy éreztem, most belehalnék, ha végig kéne néznom egy filmet.

– Menj csak fel a szobádba – legyintett anyu.

Csendben felálltam az asztaltól, és elindultam a lépcsőn. Felfelé menet még hallottam, hogy apu kérdezősködik, hogy pontosan mi történt, de anyu nem tudott rá válaszolni. Becsuktam magam mögött az ajtót és hanyatt dobtam magam az ágyamon. Legalább egy óráig bámultam néma csendben a plafont, és ezt a tevékenységet mindjárt folytatom is. A notebookom érintetlenül a helyén, a mobilom lehalkítva a táskámban. Semmi nem érdekel.

Fáj: 5/1*** – nagyon.

Szeptember 22., kedd

Olyan karikás szemekkel és bedagadt arccal ébredtem, hogy alig ismertem fel magam a tükörben. Jó, ehhez hozzátartozik, hogy az utolsó regisztrált sírásom éjjel 2:38-kor kezdődött. Szinte semmit nem aludtam, és ennek megfelelően néztem ki reggel. A kapunkban ácsorgó Virág haja alól kilátszó fél szeme elkerekedett.

- Igen, sejtem, hogy festek – bólintottam.
- Nem gáz, csak... látszik, hogy sírtál – mondta szomorúan.
- Nem érdekel – ráztam meg a fejem és beültem a kocsiba.

A sulis előtti társaságot messziről el akartam kerülni, de sajna nem tehettem, mert amikor Ricsi meglátott, már messziről széttárta a karját és üvölni kezdett.

- Ren, annyira, de annyira bírlak!

Szó nélkül elővettem a főcífüzetem és a kezébe nyomtam, miközben igyekeztem úgy állni, hogy Cortez ne lássa az arcom.

– Örök hála – mosolygott Ricsi, és kicsit lejjebb hajolt, hogy a szemembe tudjon nézni, mivel folyamatosan lógattam a fejem. – Mi van veled? – kérdezte.

– Allergia – vágtam rá, és szerettem volna túllépni a témán. Ricsi fürkésző pillantással méregetett.

- Aha – bólintott végül. – Kösz a főcit.

Virággal gyorsan felmentünk a lépcsőn, otthagytuk a vidám társaságot (Zsolti egy csomag franciadrazsét evett, közben pár szemmel Dave zakóját dobálta) és bementünk a suliba.

- Jól vagy? – kérdezte szomorúan Virág.

– Nem – feleltem őszintén. Még szerettem volna Virággal beszélni, de Dorián ahogy meglátott műiket, megindult felénk. Mindegy. Virág szeme felcsillant és zavartan felém fordult. – Menj csak, majd megbeszéljük – legyintettem.

Virág mosolyogva odasétált Doriánhoz, és miközben szóba elegyedtek, Virág a sarkán billegett. Szótlatlanul baktattam fel a lépcsőn, átvágtam magam a visongató a-s lányok közt, és bementem a terembe. A padomhoz senki nem jött oda, én pedig próbáltam kikapcsolni az agyam és olvastam. Annyira, de annyira nem kötött le a könyv, hogy kezdtem tényleg megrémülni. Azon kaptam magam, hogy folyamatosan az ajtó felé lesek, aztán mikor Zsolti, Ricsi, Dave és Cortez hangos röhögés közepette megérkezett a terembe, összeszorult a mellkasom.

– Kösz – tette le Ricsi a padomra a füzetem.

– Szívesen.

– Ren, minden oké veled? – húzta oda Jacques székét, és leült mellém. Szegény Jacques emiatt a padja előtt ácsorgott.

– Persze – feleltem, talán túl gyorsan is.

– Nem jössz el délután a próbánkra? Megismernéd Vikit is, meg minden.

– Kösz, nem – ráztam meg a fejem. – Bocs, de – mutattam fel a könyvem, jelezve, hogy éppen olvasok. Ricsi zavartan elröhögte magát és feltápászkodott.

– Oké – emelte fel a karját, és a helyére indult. Hirtelen rádöbbsentem, hogy attól, hogy bunkó vagyok olyanokkal, mint például Ricsi, aki igazából nem tehet semmiről, attól bizony nem lesz jobb. Sóhajtván összecsuktam a könyvem és utánafordultam.

– Ricsi! – kiáltottam. Cortez, aki csendben zenét hallgatott, kivette a füléből a fülhallgatót és kérdően nézett ránk. – Máskor, jó?

– Persze, amikor neked oké – mosolyodott el Ricsi, és láttam rajta, hogy nincs harag.

Ahogy visszafordultam, még találkozott a tekintetem Cortezével, úgyhogy gyorsan visszafordultam. A szemem megint megtelt könnyel, de muszáj volt erőt vennem magamon, egyáltalán nem akartam zokogni az egész osztály előtt. Más kérdés, hogy egész nap egy árva szót sem szóltam, totál némán bolyongtam a folyosón

Arnolddal, és szóltanul üldögéltem Virág mellett az udvaron (Dorián ebédszünetben csatlakozott hozzánk, és ők valami bandáról beszélgettek). Sőt, még amikor a büfés néni megkérdezte, hogy mit szeretnék venni, annyira elbambultam, hogy elfelejtettem, úgyszólván nem vettem semmit.

– Enned kéne – jegyezte meg Arnold.

– Nem vagyok éhes – ráztam meg a fejem. A gyomromat akkoránként éreztem, mint egy gombostű feje, úgyszólván maximum egy szotyit bírtam volna lenyomni.

– Ne csináld ezt – csóválta a fejét szomorúan. Nem válaszoltam, csak csendben leültem a helyemre, és vártam a következő órát. Körülbelül így telt a napom.

Hazaérve megcsináltam a házim, aztán, mivel semmihez nem volt kedvem, felmentem a netre. Virág azonnal videóhívást indított.

– Megnézted már? – kérdezte alig hallhatóan, mert a hangját szinte teljesen elnyomta a Fall Out Boy zenéje.

– Nem. Most fogom – bólintottam erőtlenül.

– Ijjj, biztos?

– Igen. Jobb túl lenni rajta. Lehet hogy rosszul emlékszem, és igazából csúnya, meg nem is olyan kúl... Csak az emlékeim zavartak meg.

– Megvárjam veled? – kérdezte Virág. Éreztem, hogy Dorián neve zöld lehet, tehát miattam nem tudnak egymással beszélni, úgyszólván megráztam a fejem.

– Nem, megoldom egyedül.

– Jó, de figyu, hívj, ha van valami!

Elköszöntem Virágtól, akinek az állapota rögtön „elfoglaltra” váltott. Lehunytam a szemem, két szörnyen mély sóhaj után erőt vettem magamon, és megnyitottam a közösségim. Először Cortezét néztem, semmi változás, állapota nem látható, fotók a régiek, szóval már szinte megkönnyebbültem. Aztán bementem az ismerősei közé. Azonnal megtaláltam. Tóth Viktória (Vicky), a tizenhetet tölti, egyidős Cortezzel és Ricsivel. Tizenegyedikes egy II. kerületi suliban. Állapota kapcsolatban (!!!). A magamról rovatban kiderül róla, hogy szereti a zenét (punk, punk-rock, punk-pop), a zenei fesztiválokat, a tévésorozatokot, a bulikat, a pörgést, meg hogy

egyébként ő minden „állatságban” benne van. Ismerősei száma több mint 1500, egy rakás klubnak tagja.

Egy ilyen „ultrajófej” adatlap után minden mindegy alapon rákattintottam a képeire. Aztán sokkot kaptam. Egy rakás képe van fent, fesztiválon készült, földön ülős, kezében műanyag poharas sörrel, vidáman pózolós kinyújtott nyelvű Rolling Stones pólóban, haverokkal bulizni indulós, „jól érezzük magunkat” vigyorral az arcokon, persze mindenkinél valami üveg... Ezek a partis fotók. No comment. Aztán pár kép következik, amin egyedül van. Hosszú, egyenesre vasalt szőke haj, szépen kiszedett szemöldök, baromi erős, de menő smink, klassz ruhák... ☹️ Viki tényleg olyan lány, amilyen valahol mélyen mindenki szeretne lenni, külsőleg és azt hiszem, belsőleg is. A vad, lázadó, a meg nem értett, extrém ruhákban, amik sajnos szörnyen jól mutatnak rajta. Ezek a képek már kellőképpen elszomorítottak, de a legutóbb feltöltött kettő miatt ismét könny szökött a szemembe. Az utolsó előtti kép Zsoltiék garázsában, próba közben. A fotót Dave készíthette, mert ő nincs rajta. Zsolti Chuck Norris-os pólóban a dob mögött, Ricsi lehajolva a basszgitárjával, Cortez a mikrofon előtt, lehunyt szemmel. Viki kék rövid ujjúban, hullámcsattal felfogott hajjal az erősítő előtt, kezében a trombitája. A kép címe: „Próbálni próbálunk...LoooooL.” Alatta egy rakás komment, valamennyi pozitív. Az utolsó kép a mappájában Cortez. Egyedül ül az erősítőn, lábát a gördeszkáján tartja. Fehér kapucnis pólót, sötétkék farmert visel, haja kuszán összevissza áll, kezében dobozos kólát tart, miközben oldalra nézve mosolyog. A kép alá csupán egyetlen szó van írva. „Pasim”.

Úgy hajtottam le a notebookom fedelét, hogy ki se léptem sehonnán. Sírás reloaded. Indulhat.

A napom: 5/1 – utálom.

Viki: 5/1* – ☹️☹️☹️

Cortez: 5/1** – no comment. ☹️

Vacsora: 5/2 – egy falat sem ment le a torkomon. ©

Pótvacsora: 5/3 – apu megpróbált feldobni, és meginvitált egy doboz tiramisura. Csendben néztem, ahogy megeszi, én nem kértem.

Arnold: 5/4 – hívott, de nem volt kedvem beszélgetni. ☹️

Yesterday: 5/5 – Betettem folyamatos lejátszásra, és igen jól sírtam rá. ☹

Szeptember 27., vasárnap

Rémes hetem volt. Az egész összefolyik egyetlen hatalmas sírássá. Ha nagyon belegondolok, talán húsz mondatot szóltam összesen, abból a legtöbb válasz a tanároknak, de néha még az sem. Úgy tűnt, az étvágyam végleg elment, anyu legnagyobb riadalmára sikerült annyit ennem, mint egy verébnek. A tevéim étlen-szomjan voltak, a farmomon mindenem megrohadt, a simjeim valamikor elmentek dolgozni, de azóta is ott vannak. Egyszerűen semmi nem érdekelt. A napjaimnak kialakult egyfajta monoton ritmusa, miközben leginkább árnyéka voltam önmagamnak. A suliban bámultam magam elé, hazaérve megcsináltam a leckém, aztán zenét hallgattam és olvastam. A netet elkerültem, még msn-re se néztem fel. Hozzá tartozik, hogy a szüleimnek sem volt könnyű hete, sikerült kiolvasniuk az összes kamaszkezelő könyvet, internetes fórumokat böngésztek, de nem tudtak mit kezdeni velem. Nem volt olyan téma, ami feldobott volna. Egyszerűen semmi. Csendben telt az olvasókör, némán hallgattam a szidást, amiért a suliójságcikkem óriási csúszásban van. Még akkor sem szólaltam meg, amikor duplarajzon Vladár rám szállt. Csak fáradtan meredtem magam elé. Arnold sokat volt velem, de az az idő is szótlánul telt. Virággal elmentem esténként megsétáltatni Doriánt (mármint a kutyát), de nem tudtunk úgy csevegni meg nevetgélni, ahogy régen. Minden megváltozott. Összeállítottam egy „top 10 sírós” dallistát, amit elalvás előtt hallgattam, így álomba zokogtam magam.

1. Beatles – *Yesterday*
2. Oasis – *Stop Cryin' Your Heart Out*
3. Muse – *Unintended*
4. Robbie Williams – *Angels*
5. Coldplay – *In My Place*
6. Keane – *Somewhere Only We Know*
7. Dido – *Here With Me*
8. Cat Stevens – *Wild World* (Anyu ajánlotta, bejött, sírtam rá.)

9. Radiohead – *Creep* (Arnold tanácsára. Na, erre nemcsak sírtam, de totál letargiába zuhantam).

10. MCR – *Demolition Love* (Virág küldte át. Nekem mindegy, még erre is bőgtem.) Klassz lista.

Délután a besötétített szobámban éppen Eric Segal *Love Story*-ját olvastam, gyakran könnyezve, amikor kopogtak az ajtómon. Legnagyobb döbbenetemre Kinga dugta be a fejét, és hunyorogva nézett a homályban. Kérdőn figyeltem, miközben az összegyűrt zsepimmal letöröltem az arcom.

Kinga megállt velem szemben csípőre tett kézzel, és igen fenyegető pillantásokkal illetett. Éreztem, hogy akármilyen ramaty állapotban vagyok, most irtó nagy balhé lesz. Kinga már csak ilyen. És nem csalódtam.

– Renáta! – kezdte élesen, én pedig védtelenül hátradőltem a babzsák fotelemben. Sem erőm, sem kedvem nem volt ellenkezni. – Elég volt!

Hirtelen az ablakhoz lépett és egy pillanat alatt világosságot csinált. A délutáni nap beragyogta a szobám.

– Add ide! – ragadta meg a könyvem. Egy darabig fogtam, de Kinga egy határozott mozdulattal kicsavarta a kezemből, elolvasta a címet, majd unottan félredobta.

– Hé! Ne dobáld a könyvem! Jenny beteg! – tiltakoztam elcsukló hangon. Kinga pislogás nélkül meredt rám.

– A zenelejátszót is! – tartotta a kezét. Ellentmondást nem tűrő hangsúlya miatt komótosan kiszedtem a zsebemből és odaadtam neki. Gyakorlott mozdulattal nyomkodta, miközben folyamatosan a fejét rázta. – Csupa szemét!

– Nem is! – ellenkeztem erőtlenül.

– Mégis mik a terveid? Depresszióba zuhansz, a sötét szobámban sírdogálsz étlen-szomjan? Nevetséges!

– Kinga, miért van az, hogy te mindig megtalálsz a módját, hogy még jobban kiboríts? Miért bántasz te is?

Lesajnáló mosollyal nézett rám, amitől kicsit kellemetlenül éreztem magam.

– Bántalak? Istenem, ha látnád magad! Renáta, szánalmas vagy, és engem mérhetetlenül feldühítenek a szánalmas emberek!

– Akkor minek jöttél ide? – csuklott el a hangom.
– Mert... – akadt meg egy pillanatra – mert szükséged van rám.
– Nem, nincs – vágtam rá azonnal.
– Ugyan már! Neményi amúgy is lehangoló, Virág emós, ő alaptól kapható a szomorkodásra. Mit gondoltál, ők fognak segíteni?
– Ők a barátaim – közöltem egyszerűen.
– Igen, persze. Mégis itt gubbasztasz vasárnap délután a szobádban, egyedül a mérhetetlen fájdalmaiddal – magyarázta, enyhén cinikusan.

– Mert ehhez van kedvem.

– Nem, nem ehhez van! Hétfőn megtudtad, hogy Cortez és a trombitás járnak. Két napig még toleráltam, hogy árnyéka vagy önmagadnak, de aztán kezdted idegesíteni.

– Bocs, hogy élek – motyogtam némi iróniával.

– Befejeznéd az önsajnálatot? Úgy csinálsz, mintha bármi közöd lenne Cortezhez. Most van barátnője. Nagy ügy. Ettől még nem kéne megnémulnod, és... – nézett egy pillanatra a kezében tartott lejátszóra – Cat Stevens? Te jó ég! Hány éves vagy? Hetven?

– Tudod mit? Nem hallgatlak tovább! – pattantam fel. Kinga keresztbe font karral és felvont szemöldökkel méregetett. – Fogalmad sincs, hogy mit érzek! Hogy én tanácsoltam a hirdetést, ha akkor nem mondom, soha nem ismerik meg Vikit! Nem tudod, milyen érzés volt visszamenni a suliba úgy, hogy Cortez jár valakivel! Akivel tökéletes párt alkotnak! Aki szép és menő, és mindenki szereti, és annyira, de annyira minden rendben van vele! Aki nem nyomi, aki nem béna, hanem kül, és még zenél is, és jóban van Ricsivel, aki tökre kedveli! Aki igazán illik Cortezhez! Aki nem én vagyok! – üvöltöttem zokogva. – Én nem nézek úgy ki, mint Viki, és nincsenek fesztiválos képeim, mert még sosem voltam, és anyuék amúgy sem engednének el, meg nem festethetem be a hülye hajam, mert anyu szerint még korai, Vikinek meg szép, festett szőke. Meg én nem ismerem azokat a zenéket, és engem nem küldtek még soha ki a moziból popcorndobálás miatt, mert én sosem mernék úgy viselkedni...

Kirántottam egy zsepit az asztalomon lévő dobozból, és kifújtam az orrom.

– Befejezted? – kérdezte Kinga a plafont bámulva.

– Nem! – vágtam rá idegesen, aztán végiggondoltam a dolgokat. – De. Azt hiszem.

Lehuppantam a helyemre, és úgy tűnt, valamennyire megkönnyebbültem. Azzal, hogy ezeket a sérelmeket kimondtam, egy fokkal jobb lett a közérzetem. Kinga leült a másik babzsák fotelemre, és kényelmesen hátradőlt.

– Hogy történhetett ez? – suttoztam.

– Nos – húzta meg a copfját Kinga –, hát úgy, hogy megtetszettek egymásnak és összejöttek.

– Ilyen gyorsan? – néztem rá könnyes szemekkel.

– Renáta, bármilyen hihetetlenül hangzik, de igen. Tudod, kétféle ember van. Az egyik, aki meglát valakit, egy pillanat alatt eldönti, hogy tetszik-e neki. majd megismerkedik vele és járni kezdenek. Ez körülbelül hatmilliárd emberre jellemző. Aztán vagy te, aki megláttad Cortezt, beleszerettél, és egy évvel később még mindig makogysz, ha hozzád szól és lesütött szemmel elpirulsz.

– Kösz – mosolyodtam el halványan, mert magamban sajnos igazat kellett adnom neki.

– Ha nem vennéd észre, még a csöki Virág is hamarabb lépett az identitászavaros Doriánnal, mint te Cortezzel.

– Dorián nem identitászavaros, csak emós – érveltem, azt hiszem, jól.

– Tökmindegy – legyintett Kinga, mintha ez abszolút részletkérdés lenne.

– Jó, de akkor mit csináljak? – tártam szét a karom totál tanácstalanul.

– Érdekel a véleményem?

– Igen. Azt hiszem – bólintottam bizonytalanul.

– Nagyon helyes. Erről van szó – pattant fel Kinga lelkesen. – Először is, nézzük meg, mi a legnagyobb probléma.

– Hogy Cortez és Viki járnak? – kérdeztem.

– Renáta, tudom, hogy nem vagy ostoba, de néha az agyamra mész! Mi van? Felejtsd már el őket! Megtörtént. Ennyi. Most koncentráljunk rád! Őket hagyd.

– Ugye tudod, hogy ez nem könnyű?

– Márpedig meg fogod próbálni! – jelentette ki olyan szigorúan, hogy elhittem neki. Simán.

Kinga fel-alá járkált a szobámban, láthatólag nagyon gondolkozott.

– Először is! Mit akarsz? Hogy szájalmat ébressz az emberekben a sápadt fejjeddel meg a szétbőgött szemekkel, vagy hogy igazán észrevegyenek?

– Hát azt.

– Melyiket?

– A másodikat... – mondtam bátortalanul.

– Jó. Szerintem a legnagyobb gond, hogy túlreagálsz a dolgokat, és már átestél a ló másik oldalára. Szóval jó, hogy szerelmi bánatod van, de ha rád nézek, azt látom, hogy valaki elütötte a kutyád, és még vissza is tolatott rá!

– Kinga!!! – kiáltottam rá. Oké, hogy példálózik, de tehetné kicsit kevésbé morbid stílusban.

– Az, hogy Cortez összeszedett valami jöttment punk lányt, nem jelenti azt, hogy így kell kinézned. Először is, egyél! Ha képes vagy éhezni meg beesett arccal, szédelegve kóvályogni, akkor komolyan nem vagy normális!

– Nincs étvágyam.

– A fenét nincs! Én sokkal komolyabb stressznek vagyok kitéve díjugratóversenyek előtt, mégis van étvágyam! Ha éhezni akarsz Cortez miatt, akkor bátran, de rám ne számíts!

– Jó, oké. Enni fogok! – bólogattam unottan.

– Helyes. Egyébként meg rád van írva a bú. Te egy nagy bú vagy!

– Ne hívj így! – kérleltem rémulten, mert azért ez ultraciki becenév lenne.

– Akkor pedig mosolyogj! Örülj! Az emberek szeretik, ha valakire jó ránézni. Mi bajod is pontosan? Jók a jegyeid, elvagy a nyomi barátaiddal, suliójság, olvasókör...

– A barátaim nem nyomik! – feleltem sértetten.

– Ugyan már! Neményi és Virág mellé most összeszedted Harry Pottert is. Tiszta menő társaság.

– Karcsi. A neve Karcsi!

– Kit érdekel? Na, a lényeg, hogy gondold végig, mitől lenne jobb a közérzeted.

Már nyitottam a számat, de Kinga feltette a kezét.

– Cortez nem szerepelhet a válaszban.

– Akkor nem tudom – vontam meg a vállam.

– Én viszont tudom! – bólintott határozottan. – Hagyd a szomorú könyveket!

– De Olivér és Jenny... – jutott hirtelen eszembe a *Love Story*, és azonnal gombóc nőtt a torkomban.

– Igen, tudom – bólintott Kinga. – De most nincs rád jó hatással. És még valami. Hagyd a lehangoló zenéket! Vidáman is szembe lehet nézni egy ilyen helyzettel.

– Például?

– Például így – nyitotta fel a notebookom fedelét, és pötyögött párat. A következő pillanatban felém fordította a gépet, és meghallgatta velem Beyonce *Single Ladies* című dalát.

– Aha – néztem furán. A dallamos, táncolós videóklip idegenül hatott a sok melankolikus zeném után.

– Esetleg – nyomott tovább, és megmutatta Pink *So What?* videóját. – De ha tutira akarsz menni – nézett rám, és beírta a következő dalt a YouTube-ra.–, Taylor Swift *You Belong With Me*.

Végignéztük a klipet, és azon túl, hogy tényleg jobb kedvem lett tőle, egy óriási felfedezést is tettem, amit azonnal megosztottam Kingával. Vagyis azt, hogy ez a klip pontosan Cortezről és rólam szól!

– Renáta, mégis tévedtem. Néha szörnyen ostoba vagy!

– Miért? Ez tényleg a mi történetünk!

– Meg még egy rakás szürke lányé, aki azt akarja, hogy a sulis nagymenője észrevegye!

– Nem. Ez rólunk szól!

– Felőlem – legyintett Kinga. – Na. Most, hogy kicsit észhez tértél, leszel szíves megírni a suliujság cikkét? Mert óriási késésben vagy!

– Megírom.

– Lekötelezel – tápázkodott fel.

– Már méz is?

– Igen, Olivér vár a skype-on.

– Hát oké – bólintottam. – Kinga – szóltam utána, amikor kinyitotta az ajtót.

– Nem, ne! Hagyjál a hülyeségeddel, ne köszöngess, ne hálálkodj, ne legyél érzelgős! Csak szedd össze magad!

– Jó – mosolyodtam el, ezúttal jól láthatóan.

– És még valami! – nézett vissza rám. – Lehet, hogy úgy gondolod, Viki tökéletesen illik Cortezhez, már ami a külsőségeket illeti. De ha csak egy kicsit is megpróbálnál kibújni a szürkeségből, akkor veled sem lenne gond...

Kinga elment, én pedig ott maradtam egyedül a szobámban. Totál hülyén éreztem magam, hirtelen szégyelltem a viselkedésem, ráadásul olyan maró éhség tört rám, hogy úgy éreztem, meg tudnék enni egy kamionnyi ételt.

Benyomtam a notebookomon a *You Belong With Met*, és folyamatos lejátszásra tettem, miközben összeszedtem a szétdobált zsebkendőimet. Sokkal, de sokkal jobb kedvvel mentem le vacsorázni, mint az elmúlt időben bármikor. Anyu és apu fürkészsze nézték, ahogy jóízűen (!!!) megeszem a sajttal-sonkával töltött pulykamellet, sőt, még repetáztam is.

– Nos – pihentette anyu az állát összekulcsolt kezén –, látom, megjött az étvágyad.

– Ez tényleg jó! – mondtam, és bekaptam még egy falatot. Apu úgy nézett rám, mint aki nem ismer. ☺

– Remek! Akkor lemondom a holnap délutáni időpontot a gasztroenterológusnál.

– Tessék? – néztem döbbenetben.

– Reni, a tinilányok félelmetes százaléka küzd étkezési problémákkal...

– De nem én – ráztam a fejem. – Én jól vagyok. Tényleg.

És nem csak úgy mondtam. Vacs után felnéztem a netre. Baromi rég voltam, azt se tudtam, mivel kezdjem. Az msn magától betöltődött, és egy kisebb sóhaj után a rejtett módot elérhetőre váltottam. Szinte abban a pillanatban villogni kezdtek az ablakok, másolom:

Virág üzenete: Hurráááááá, online vagy!!! Hívlak! (Virág videóhívást indított)

Arnold üzenete: Szia. Hogy vagy?

Reni üzenete: Jól!

Arnold üzenete: Öszintén örülök!

Reni üzenete: ☺

Arnold üzenete: Ne használj hangulatjeleket!

Reni üzenete: Tudooooom.

Aztán beugrott még egy ablak, másolom.

Kinga üzenete: Mit csinálsz?

Reni üzenete: Megyek a farmomra, mert régen voltam...

Kinga üzenete: Örülök, hogy ennyi energiámba telt, hogy újra a régi legyél, és azok a semmitmondó dolgok kössenek le, mint eddig.

Mosolyogva csóváltam a fejem. Kinga már csak ilyen. Segít, hogy újra formába jöjjön az ember, hogy aztán megint elkezdhessen piszkálni. ☺

A következő pillanatban már Dave is rám írt, hogy csekkoljak valamit a MySpace-en, Ricsi, hogy nézzek meg egy gördeszkás videót, Zsolti, hogy szerintem melyik pólót rendelje meg a netről (Bobby vagy Jocky Ewing), Jacques, hogy amóbázzak vele, és Karcsi, hogy látta a farmom, szörnyű állapotok vannak ott...

Mindenkinek írtam, hogy pill, és lehunytam a szemem. Nem tudom, valaha vissza tudom-e adni a barátaimnak, hogy ennyire kiálltak mellettem. Virág végig örülten rendes volt, hallgatott velem, sírt velem, évődött velem. Igazi barát. Arnold csendben támogatott, egy szót sem szólt, mégis tudtam, hogy velem van. Igazi barát. És végül, ebben a nyomasztó szituációban a legnagyobb segítségem, aki rögtön helyre tudott rázni, Kinga. Aki a saját stílusában, de segített. Fura, de azt hiszem, ő is igazi barát. ☺ A nevem melletti megosztott üzenetre kattintottam, és kitöröltem a régit. Némi hezitálás után beírtam az újat: „*With a Little Help Front My Friends*”. Aztán válaszoltam a többieknek, mert narancssárgán villogott minden ablakom.

Jól vagyok: 5/4 – oké, néha még megingok, de alakul!

Kinga: 5/5* – örök hála! Tényleg!

Farm: 5/1 – jaj! Örült nagy káosz volt, majdnem háromnegyed órán át raktam rendet.

Anyuék: 5/5 – látom, hogy mennyire örülnek, hogy újra van életkedvem. ☺

Love Story: 5/5** – Kingának nem mondom el, de mégis kiolvastam este. Brühühü ☹☹☹

Szeptember 28., hétfő

Reggel rosszkedvűen ébredtem, de aztán rájöttem, hogy nem szabad rosszkedvűnek lennem, úgyhogy szokásomtól eltérően zenét hallgattam készülődés közben, és ez eléggé feltöltött energiával. Először összecopfoztam a hajam, és egy sima, ezerszer hordott, sötétzöld pólót vettem fel farmerrel és tornacipővel. Hát, eléggé „szomszéd lány” látványát keltem, vagyis kábé minden második házban lakik egy hasonló, úgyhogy gyorsan átvariáltam a dolgokat. Kikaptam a szekrényből egy vékony anyagú, hosszú ujjú pulóvert, a nyakamra színes kendőt tekertem, ami tökre feldobta az egész ruhám. Átvettem egy farmerszoknyát, és a szétaposított Converse-em helyett lapos talpú velúrcsizmát vettem fel (ami eltakarja a szerintem vastag vádlim). Kiengedtem a hajam, átfésültem még egyszer, és úgy hagytam. A tükörképem ezerszer jobban mutatott, mint pár perccel azelőtt, úgyhogy ettől is sokkal jobb kedvem lett. Apu megkönnyebbülten és egyben döbbenetesen nézett, ahogyan sertepertéltem körülötte, sőt még énekelgettem is kicsit. Azt hiszem, nem értette, hogy mi van velem, de örült neki. Virág amikor meglátott, lelkendezni kezdett, hogy „húúú, mintha kicseréltek volna”. És nemcsak a ruhámra értette, hanem egyértelműen a hangulatomra és a jókedvemre célzott.

Mikor kiszálltunk a sulinál, Virág azonnal magyarázatot követelt.

– Kinga is segített, tényleg, nagyon sokat – bólogattam. – De elég sokat agyaltam elalvás előtt, és... – kicsit megakadtam, hogy végiggondoljam a dolgokat. – Cortez és én, az mindig álom marad. Szép álom. De akkor is csak egy álom.

– De mi van, ha... – kezdte Virág, de muszáj volt közbeszólnom.

– Nincs de. Vele kapcsolatban nincs.

Virág hümmögött kicsit, aztán megigazította a fekete-fehér csíkos sálát a nyakában, és eltakarta vele a pólóján lévő halálfejes kitűzőket, mielőtt Máday meglátná. ☺

– Reggelt! – köszönt oda Dave, amikor melléjük értünk.

– Sziasztok – mosolyogtam a fiúkra. Ricsi kicsit furán nézett, de visszamosolygott rám, Zsolti közölte, hogy „jó a szerkóm”, aztán elkérte a fizikaházim. Cortez a zenelejátszóját nyomkodta, csak egy pillanatra emelte fel a fejét, aztán felvont szemöldökkel nézett rám. Egy másodpercig találkozott a tekintetünk, de aztán újra nyomkodni kezdte az iPodot. – Milyen volt a hétvége? – érdeklődtem.

– Atomjó – közölte Ricsi. – Próba, deszka és PS3.

– Akkor tényleg klassz lehetett – értettem egyet, mivel a fiúkat általában ez a három dolog köti le.

– És neked? – kérdezte Cortez hirtelen.

– Jó – bólintottam. Oké, annyira nem volt jó, de mégsem vallhattam be, hogy egész végig miatta zokogtam, aztán vasárnap Kinga terrorizált, és végre abbahagytam a bögést. – Ma kapjuk meg a matekdogát?

– Ijjj – sziszegte Virág, és a fiúknak sem lett túl jó kedve a témától.

– Jó lenne, ha Gazdag nem jönne – motyogta Zsolti, és a fogával felbontott egy Mars csokit.

– Én már láttam bemenni – jegyezte meg Dave, az ünneprontó.

– Most ezt miért kellett? Máris rosszkedvem van! – szidta le Ricsi.

– De ha úgyis van, akkor miért ne mondjam? Láttam bemenni!

– Meghagyhattad volna nekik az illúziót – mondtam mosolyogva Dave-nek, mire a fiúk bólogatva egyetértettek velem.

– Emó, jön a barátnőd – mutatott Ricsi mögém. Mindannyian odafordultunk.

– Ha-ha! Nagyon vicces – mosolygott erőltetetten Virág. Dorián fekete csónadrágban lépkedett felénk. Sötét pólója elején egy fagyú (?) képe volt, haja félig a szemébe lógott, és szigorúan a földet bámulta járás közben.

– Tényleg, itt van Dóri. Jujj, jujj, köszönjük neki! – csapta össze a tenyerét Zsolti, és idéetlenül ugrabugrálni kezdett.

– Ajj már, hagyjátok abba! – sziszegte Virág, és kérdően rám nézett.

– Menj csak – bólintottam biztatóan.

Virág zavartan megigazította a haját, és Dorián elé sietett. A két emó együtt ment be a suliba, mi meg mosolyogva néztünk utánuk.

– Ez kész – röhögött fel Ricsi elsőnek. Közvetlenül utána a többiekből is kitört a nevetés.

– Ne már, szerintem tök aranyosak együtt – védtem meg őket, sikertelenül.

– Aha. Arik! – bólogatott Ricsi, aztán még jobban röhögni kezdett.

Mivel nem bírtam velük, úgy döntöttem, bemegyek a suliba. Az aulába lépve azonnal éles visítás csapta meg a fülem. Máday. Juj. Gyorsan ellenőriztem, a szoknyám hossza megfelelő...

– Renáta! Szeptember vége van, hol a cikked??? – kiáltotta dühösen. Minden diák felém fordult, miközben én megtorpantam a bejáratnál.

– Írom – motyogtam. Máday a fejét csóválva rám förmedt, hogy szedjem össze magam, aztán szerencsémre bejött mögöttem egy végzős lány haspólóban, úgyhogy az ig. helyettes magán kívül kezdett ordítani velem.

Virág és Dorián a szekrényeknél beszélgetett, és igazából nem akartam zavarni, de kellett a szöveggyűjteményem.

– Juj, Reni, képzeld, Dorián volt már Killers-koncin! – nézett rám Virág csillogó szemmel.

– Hú – mondtam, és megpróbáltam nagyon lelkes lenni. Annyira nem sikerült, de azért próbálkoztam. – A zenéről jut eszembe – tettem fel a mutatóujjam. – A suliujsághoz legkésőbb holnap délután le kell adnom, szerdán már nyomják...

– Meglesz – mosolygott Virág.

– Oké. Na, én bementem – köszöntem el, és otthagytam őket a folyosón.

A terembe lépve örült nagy lárma fogadott. Leültem a helyemre, és elővettem a jegyzetfüzetem. Próbáltam koncentrálni a cikkemre,

elkezdtem összeírni azokat a könyveket, amik szóba jöhetnek az októberi számhoz.

– Andris! Robi! – néztem fel mérgesen. A tévéből üvöltött valami borzalom. – Lehalkítanátok egy kicsit?

– Várj, ez a legjobb rész, most figyelj! – kiáltotta Robi. Ezzel elkezdődött egy háromperces gitárszóló. – Csak egy kicsit halkítsátok le! Nem kell kikapcsolni, csak... – üvöltöttem annyira, hogy szerintem vörös volt a fejem, de a tévéből annyi decibellel szólt a zene, hogy így is alig hallottam a saját hangom.

– Ne már, még ezt a számot pont meg tudjuk hallgatni csengésig.

– Légyszi, nyomd ki. Szétmegy a fejem – néztem rájuk szomorúan. Nem hatotta meg őket, simán kiröhögtek.

Cortez egy csomag chipsszel lépett be a terembe, és miközben beleszórt egy adagot a szájába, lazán a tévére mutatott.

– Kapcsold ki!

– Oké – nyomta ki Andris egy pillanat alatt.

– Hé! – néztem rájuk felháborodottan. Ez nem ér! Én itt ezer évig könyörgök, Cortez meg csak odamutat, és tessék, hallgatnak rá. Klassz lehet menőnek lenni. – Kösz – szóltam Corteznek, aztán visszaültem a helyemre.

– Nincs mit. Mit írsz? – kérdezte és felült a padomra. Azonnal torkomba ugrott a szívem, és zavartan félreraktam a cuccaim, amikre egyébként ráült. – Az ajánlókat a suliójsághoz.

Cortez fél kézzel nyomkodta a telefonját.

– Ne mondd, hogy már a novemberit írod... – röhögött ki. Jó, lehet, hogy kinézik belőlem, de őszintén sokkal jobb lenne, ha már ott tartanék.

– Nem, ez még az októberi.

– Október van – vágta rá mosolyogva.

– Nem! Csütörtökön lesz október! Most még nagyon is szeptember van! – hadartam idegesen, Cortez pedig egyre jobban mosolygott rajtam.

– Beúsznál? Te?

– Igen – feleltem és kicsit szégyelltem magam.

– Tudok segíteni?

– Nem hiszem, Virág megcsinálja nekem a zeneajánlót halloweenre, én meg írom a film- és könyvajánlót.

Kinga belépett a terembe, és kérdőn nézett felém.

– Renáta! – szólt élesen. Cortez félig hátrafordult, én pedig összeszorított fogakkal vártam, hogy mit akar.

– Igen?

– Most beszéltem Mádayval! Kicsapnak az újságtól, ha nem lesz meg az ajánlód!

– Meglesz!

– Ajánlom! Bár Neményi adott neked ennyi haladékat, úgyhogy őt is elküldik, és akkor én leszek a főszerkesztő-helyettes! – kalandozott el Kinga. – Tudod mit? Ráér – legyintett.

– Ne örülj, mert megírom! Arnold pedig marad a helyén!

– Meglátjuk – vigyorgott gúnyosan.

Hát, Kinga igazán kiismerhetetlen. Akárhányszor padlón vagyok, segít, hogy összekapjam magam. Ha összekaptam magam, akkor pedig azon van, hogy padlón legyek. Érdekes.

Csengetéskor Kardos beterelte maga előtt Virágot a terembe, aki a csukódó ajtón át még kiintegetett Doriánnak.

– Virág, ülj már a helyedre! – szólt rá Kardos unottan. Virág a helyére szökkent, és nagy zörgés közepette előkereste a pink színű tollát. – Sikerült? – dörzsölte a halántékát Kardos.

– Igen, megvan! – mutatta fel a tollat.

– Szívből örülök – gúnyolódott a tanár. – Angol próza – csapta össze a tenyerét. – Nagy, befejeznéd az evést?

– Tanár úr, megszárad a kakaós csigám! – mondta Zsolti teli szájjal.

– Elteszed!

– Még egy hari!

– Még egy, de aztán elteszed! – rázta a fejét Kardos hitetlenkedve.

Zsolti egy másodperc alatt végiggondolta az egészet, szerintem elképzelte a megszáradt szélű csigát, így inkább úgy döntött, hogy egy harapással megeszi. Elképesztő, sikerült az egészet begyűrnie, bár néhol kilógott, ott még az ujjával megpróbálta benyomkodni a szájába.

A fiúk szakadtak a röhögéstől, Kardos döbbenetn nézte, Kinga pedig a fejét rázva közölte, hogy „ez eszméletlenül undorító”.

Mivel Zsolti nem tudta becsukni a száját, Kardos kiküldte a teremből, hogy egye meg, nyelje le vagy köpje ki.

– Elkezdhetnénk végre? – nézett végig rajtunk. – Antai-Kelemen, tedd el a zenelejátszód! Reni, kérlek, fejezd be, amit éppen csinálsz.

– Tanár úr – emeltem fel a kezem. – Könyvajánlót írok a cikkemhez...

– A novemberi szám még bőven ráér, tedd el!

– Ez az októberi – sziszegtem.

Kardos elkerekedett szemmel nézett rám.

– Nos. Rendben, pótold az anyagot, és csendben dolgozz – legyintett.

– Tanár úr! – lóbálta a kezét Ricsi.

– Tessék, Richárd!

– Én is megcsinálhatom órán az angolházim?

– Már akkor sejtettem, hogy ilyesmit fogsz kérdezni, amikor feltetted a kezed – nézett rá unottan Kardos. – A válaszom természetesen nem.

– De akkor Ren...

– Majd ha te is fel tudsz sorolni annyi íróat az angol próza világából, mint Reni, akkor megengedem, hogy mást csinálj az órámon. De akkor sem az angolházyd!

Mosolyogva hátranéztem Ricsire, aki vigyorogva azt suttogetta, hogy „csókos” vagyok. Lazán megvontam a vállam és visszasúgtam, hogy „ez van”.

Zsolti visszajött a terembe, és bejelentette, hogy sikeresen megette a kakaós csigát. Mi ezt tapssal jutalmaztuk, de addigra Kardosnak végképp elfogyott a türelme és elordította magát. Uppsz. ☺

Matekon megkaptuk a dogánkat. Az eredmény siralmas lett, összesen két ötös (Arnold, Kinga), két négyes (Gábor és én), az összes többi egyes. Húú, Gazdag tényleg nagyon berágott, főleg Dave-re, aki lebukott, mert puskázott, és Virágra, aki a feladatot számok helyett betűvel írta le. Juj, ez nagyon durva volt, Gazdag azt mondta, még soha nem találkozott ennyire ostoba dolgozattal. Virág

rögtön elsírta magát, és óra végéig szípozott. Ezzel együtt pedig ő is bukásra áll matekból, ahogyan az osztály háromnegyede. ☹

Utolsó órán, tesin, Korponay ritmikus gimnasztikát szánt nekünk. Igazán örültem. Az a-sok és Kinga csak úgy szökkentek, meg elváltak, mi, Virággal szűrő oldalunkat fogva, botladozva próbáltuk tartani a tempót. A végeredmény nekem hármas, Virágnak pedig egyes lett, mert Kopronay nem tudta értékelni a feladatot, miután Virág elesett. Úgyhogy összességében fárasztó nap volt.

Olvasóköron én tartottam előadást. A *Love Story* a lányokat igazán érdekelte, és Kardos megdicséért a szép történetvezetésemért, de a fiúk eléggé unták. Nem értem, hogy miért nem hatja meg őket a sztori. Nekem még mesélés közben is elcsuklott néha a hangom. A fiúk persze száraz szemmel bámultak, sőt, Karcsi a végén tagadta, de én láttam, hogy egyszer elaludt!

Miután végeztünk, gyorsan kivettem a könyvtárból Neil Gaimantól a *Csillagport*, aztán Arnolddal és Karcsival átmentünk az aulába.

– Juj, Reni, ezt nézd! – futott oda hozzánk Virág, nyakig festékesen. Átvettem tőle a képet, és alaposan megnéztem.

– Zseni – bólintottam, hosszas tanulmányozás után. Virág tájképei egyre durvábbak, lassan kiállításra kéne vinni, annyit fejlődik.

– Sziasztok – köszönt ránk Cortez, és kikerülve minket, kiment a suliból.

– Várjunk kicsit? – fordult felém Arnold. Virág és Karcsi fürkésztve nézett rám. Igaz, a szívem a torkomban dobogott, a gyomrom émelygett, de mégsem akartam gyáva lenni.

– Nem. Mehetünk.

Így közvetlenül Cortez után léptünk ki a suliból. A lépcső előtt Ricsi, Zsolti és Viki ácsorgott. Éppen borzalmasan hangosan röhögtek valamin. Amikor meglátták Cortezt, rögtön neki is elkezdték mesélni a sztorit. Közben Cortez gyorsan megcsókolta a lányt (Nekem összeszorult a gyomrom, és alig bírtam kiegyenesedni).

– Hé, itt vannak a többiek is – mutatott ránk Zsolti, én pedig lefehéredtem. – Gyertek! Emó, mit eszel?

– Lekváros levelet – mutatta Virág a kezében tartott szalvétát.

– Hú, van még?

– Az utolsót hoztam el a büféből.

– Felezünk? – kérdezte Zsolti, aztán letörte a bukta háromnegyedét. Meg is ette.

Amíg ők ezzel foglalkoztak, én feszengve, remegő térdekkel ácsorogtam mellettük. Viki ma is szörnyen menő volt: feketefehér csikos, kapucnis pulcsi (a kapucni a fején volt, két oldalt előrelógott a hosszú, szőke haja), fekete csőfarmer, hosszú szárú tornacipő. Hideg kék szemével úgy pásztázta végig a társaságunkat, hogy akkor is magamon éreztem a tekintetét, amikor nem néztem rá.

– Ja, ő itt Viki, a trombitásunk – csapott egyet Ricsi a lány fejére óvatosan, aki röhögve meglökte. Nagyszerű, egy ilyen verekedős haverlány. Hurrá! – Ők pedig – mutatott ránk sorban Ricsi – Neményi, emó, nemtudomki és Ren.

– Karcsi vagyok – szólalt meg vékony hangon „nemtudomki”. ☺

– Óriási – veregette vállon Zsolti szegény kilencedikest.

Viki még egyszer alaposan végigmért minket. Még a hideg is kirázott a nézésétől, és az a legdurvább, hogy a fiúk ebből semmit nem vettek észre.

– Szóval veletek jár Cortez rajzra – mondta végül, apró mosolya irtóra gúnyos volt.

– Nem, csak velem, Reniék olvasókörre járnak – felelte Virág. Viki ezúttal szélesen elvigyorodott.

– Mi a suliban köpöcsövezzük a könyvmolyokat – közölte, mire a fiúk hangos röhögésben törtek ki.

Őszinte döbbenettel hallgattam a sztorit. Zsolti félre is nyelt, annyira nevetett, Ricsi lehajtott feje rázkódott, miközben Viki mesélte, ahogyan az ebédszünetben terrorizálják a sulijuk olvasóköröseit. Elmondása szerint a „nyomi könyvmolyok” totál bénák, mindig lehet szívatni őket, nem szólnak, ha dobálják őket, sőt, a köpöcsövezést is némán tűrik. Aztán mesélt a sulijuk emósairól, akiket folyamatosan szekál a haverjaival, mindig kiröhögik őket, meg az összeset Tokio Hotelnek hívják... Arnold, Virág, Karcsi és én csendben, kicsit feszengve hallgattuk a sztorizgatást. Az egész olyan hülyén jött ki, mert érintettek voltunk a témában (egyértelműen rólunk jutottak eszébe ezek a dolgok), viszont mivel hivatalosan nem

rajtunk röhögtek, így nem sértődhettünk meg rajta. Pár pillanatig még zavartan hallgattuk, aztán tényleg megelégteltem.

– Na, sziasztok – köszöntem el hirtelen. Zsolti és Ricsi még mindig vihogva intett felénk, aztán vissza is fordultak Vikihez, aki folyamatosan beszélt.

Cortez mosolyogva hallgatta a barátnőjét, majd egy pillanatra felénk nézett.

Találkoztam a tekintetünk, és úgy láttam, hogy sajnálja, de nem számított. Olyan mérhetetlen csalódottság volt bennem, hogy tisztán láthatta rajtam, sőt, el is fordult. Most fordult elő először, hogy ő kapta el előbb a fejét. Nem baj. Az oké, hogy nekem fáj az egész Viki téma. Az oké, hogy azt a lányt a butasága ellenére mindenki imádja és totál jó fejnek tartják. De az nagyon nem oké, hogy attól lesz népszerű, hogy másokat éget be. Tök tenyérbemászó és gyáva viselkedés! Hát, Cortez barátnője szépen bemutatkozott. No comment. ☹

Késő este, pizsiben a konyhában kutakodtam, aztán, mivel hallottam, hogy valaki jön, gyorsan becsuktam a hűtőt. Szerencsémre csak apu volt.

– Mit eszünk? – kérdezte.

– Találtam somlóit – vettem ki a dobozt ünnepélyesen.

– Felezünk?

– Simán – mosolyodtam el. A konyhapulton ülve, a villámmal hadonászva magyaráztam, apu pedig a hűtőnek támaszkodva hallgatott.

– Utálom, ha valaki azért éget be valakit, hogy a többiek jót röhögjenek. Ez annyira gáz!

– Hát, igen – bólogatott apu, de azt hiszem, pontosan azt sem tudta, hogy kiről van szó, sokkal jobban érdekelt, hogy elfogyott tejszínhab.

Olvasókör: 5/5 – szerintem jól sikerült.

Cikk: 5/3 – juj, megírtam a könyv- és filmajánlót, Virág holnapra ígérte a zenét. Arnold pozíciója múlik rajta, úgyhogy váá. ☹

Viki: 5/1** – no comment. Tényleg.

Msn: 5/2 – alig voltak, mindenki valami sorozatpremiert nézett...

Kinga: 5/1 – kiírta a Facebookra, hogy hamarosan ő lesz az új főszerkesztő-helyettes. Tizenketten lájkolták ezt a hírt, hárman gratuláltak neki kommentben. Hihetetlen!

Szeptember 29., kedd

Reggel rácsörögtem Virágra, mert nem várt a kapunkban, ahogy szokott. A hetedik csörgésre vette fel, és félálomban motyogott a telefonba, úgyhogy rögtön rájöttem, én keltettem. Mint kiderült, este későig msn-ezett Doriánnal, úgyhogy sikeresen elaludt, emiatt pedig apu egyedül rakott ki a sulinál.

– Emóval mi van? – érdeklődött Ricsi, ahogy odaértem hozzájuk.

– Majd jön, csak elaludt – magyaráztam. – Készültetek bioszból?

– Minek? – kérdezett vissza Zsolti, mintegy magyarázatot várva arra, hogy miért is kellene készülni az órákra.

– Mert felelünk az autotróf és heterotróf baktériumok jelentőségéről a bioszférában – mondtam. A fiúk úgy néztek rám mintha nem lennének normális.

– Igen, Ren, készültem. Egész este ezt tanultam – bólogatott Ricsi gúnyosan.

– Én éjjel fel is ébredtem, hogy még egyszer felmondjam – vágta rá Cortez mosolyogva.

– Autó micsoda? – röhögött Zsolti. Már éppen válaszolni akartam, amikor Zsoltinak eszébe jutott valami, ami szerint sokkal fontosabb, mint a biosz. Sietve az órájára nézett, aztán előhúzta a mobilját.

– Renáta, készen vagy a cikkekkel? – förmedt rám a hozzánk lépő Kinga. A fiúk egy határozott „psssssst!”-tel hallgattatták el, és visszafojtott röhögéssel figyelték Zsoltit. – Mi ez az egész? nézett rám Kinga.

– Még én sem tudom – ráztam meg a fejem.

A következő pillanatban Zsolti elvékonyította a hangját, és „lányos” hangsúllyal szólt a készülékbe.

– Halló! Felmayer Dávidot keresem – nyávogta, Cortez és Ricsi pedig rázkódó vállal, csendben nevetett. Kingával mi csak

csodálkozva néztünk. Zsolti folytatta. – Ó, hát te vagy? Láttalak a neten, és azt akarom mondani, hogy úúúúgy megismernék... – mondta, de a végén elcsuklott a hangja. – Igen, igen. A MySpace-en találtam meg a csodálatos képed!

Zsolti lehunyta szemmel próbált koncentrálni, de nehezen ment neki, mert Ricsi egyre hangosabban fuldoklott, úgyhogy gyorsan letette.

– Megint bevette – csúsztotta a zsebébe a telefont, és kitört belőle a röhögés.

– Elképesztően gyerekesek vagytok – jegyezte meg Kinga szárazon.

Én mosolyogva néztem a fiúkat, akik ezt nagyon viccesnek találták. Egyébként az igazsághoz hozzátartozik, hogy tényleg jó poén volt. Ráadásul amikor Dave pár perccel később megérkezett, végleg elszabadult a pokol.

– Mi újság? – érdeklődött Cortez, szája sarkában pimasz mosoly bujkált.

– Csak a szokásos – rántotta meg a vállát Dave, és zakója zsebéből elővette a mobilját. – Nem hagynak békén a nők...

Kész! Zsolti köhintve, vörös arccal röhögött, Ricsi lehajtott fejjel tanulmányozta a földet (persze hogy nevetett!), Cortez pedig tettetett érdeklődéssel bólintott.

– Komoly?

– Ja, már korán reggel zaklatnak. Nincs mese, ez a menedzserkedés megmozgatja a lányok fantáziáját...

– Abszolúte – bámult rá Kinga pislogás nélkül. Dave nem vette a célzást, széttárta a karját, és egy afféle „ez van, na” nézéssel nótázta a dolgot.

Ilyen jókedvűen mentünk be a suliba, de sajna én lemorzsolódtam az aulában, mert Máday a suliujság termébe irányított, ahol Timi már várt rám.

– Készen van – rángattam ki a táskámból a papírokat.

– Meg kell, hogy mondjam, Reni, ez épphogy benne lesz!

– Tudom, tudom. Sokat késtem veled, és nagyon sajnálom. Többet nem fordul elő!

Timi átfutotta az oldalakat, én pedig a szám szélét rágva várakoztam, miközben beremegett a gyomrom.

– Ez így mehet is, de... – nézett fel rám. – Hol a zeneajánlód?

– Öhm – köhintettem. – Jó, ha a következő szünetben odaadom Arnoldnak?

– Reni, ugye kész van?

– Igen! – vágtam rá habozás nélkül.

– Jó, nem bánom. De legyen Neményinél. Ha egyszer nem késne...

Timi ezután inkább csak magában beszélt, úgyhogy otthagytam. Egész első órán (francia kultúra, Jacques tartott előadást a Mont Saint Michelről) azon görcsöltem, hogy Virág essen már be!

Csengetéskor elsőként rohantam ki a teremből, Virág a folyosón ácsorgott Doriánnal.

– Sziasztok – köszöntem türelmetlenül.

– Juj, Reni, annyira bealudtam! Akkor keltem, amikor hívtál, tiszta ciki... – nevetgélt Virág, miközben megigazította a pillangós hajcsatját.

– Virág, elhoztad az ajánlót? – kérdeztem erős szívdobogással.

– Mit? – pislogott nagyokat, aztán a szájához kapott. Sajnos ez nagyon rosszat jelentett. A fenébe!

– Virág! – dörzsöltem meg az arcom, ami elég idegbeteg látszatot kelthetett, de hát ez van! Ha nincs cikkem, az nekem is rossz, de Arnoldnak annyi!

– Bocsesz, teljesen kiment a fejből! Juj – sopánkodott Virág. Erősen töprengtem, hogy most mitévő legyek, amikor Dorián kérdően felém fordult.

– Miért Virág írja a cikked?

– Mert jól ismeri a zenéket, és a halloweeni albumajánló igazán neki való – hadartam, de nem is nagyon figyeltem, mert a megoldáson kattogott az agyam. Aztán a következő mondatra mégis felkaptam a fejem, ugyanis Dorián így szólt:

– Jó lenne, ha nem csesznéd le azért, amit egyébként neked kellett volna megcsinálnod!

Olyan hirtelen zökkentem ki a gondolataimból, hogy szinte sokkolt a nyers, durva stílus. Virág nevetgélve legyintett, és arról

kezdett beszélni, hogy ez neki nem teher, meg mindig szívesen segít, és amúgy is tényleg ő akarta ajánlani az AFC-albumot halloweenre, meg ilyesmi... Dorián mindeközben elég ellenségesen méregetett. Nem értettem az egészet. Az idegeim amúgy is kivoltak, és bár igaz, hogy Virágtól ez az egész csak szívesség, de tényleg vállalta, hogy segít. Ráadásul szó sem volt „lecseszésről”, Dorián kicsit túlreagálta. És egyáltalán miért szólt bele? Válaszolhattam volna, hogy egyébként pedig Virág összes háziját én írom kilencedik óta, és soha nem volt ezzel bajom. De tudtam, hogy ha ezt mondom, az úgy hangzik, mintha ezért cserébe elvárnék dolgokat, így hallgattam, bár őszintén szólva kicsit nehezemre esett. Mert oké, hogy Virág elfelejtette, de erre Dorián még az ő lelkét kezdte el pátyolgatni. Én meg ott álltam ajánló nélkül, rég letelt határidővel, és még le is szidnak! Na jó, no comment!

– Jössz az udvarra? – kérdezte Virág szomorúan.

– Nem, menjetek csak, én gyorsan kigondolom, hogy mit csináljak... – legyintettem, és erőltettem a fejemre egy mosolyt, bár elég nehezen ment. Virág és Dorián elindult a folyosón, én pedig kicsit összeszorult szívvel néztem a két emó után. Nem volt időm agyalni, gyorsan berohantam a terembe. Az ajtóban szinte beleszálltam Arnoldba, aki szintén az udvarra igyekezett.

– Virág nem hozta!

– Értem – bólított komoran.

– De akkor most mi lesz? Te adtad a haladékot, most meg nincs meg, Timi őrjöngeni fog, téged kiraknak, Kinga pezsgőt bont...

– Reni – nézett rám Arnold nyugodtan. – Ha nincs ajánlód, akkor nincs. Megtörtént.

– De ki fognak tenni! – néztem rá könnyes szemmel. Nem rakhatják ki Arnoldot a suliujságtól azért, mert éppenséggel én elszúrtam. Ő Arnold! A legjobb cikkek írója, a főszerkesztő-helyettes, aki csak úgy szimplán olyan kifejezéseket használ, mint releváns, adekvát, asszociáció... Egy hülye zeneajánló miatt nem rúghatják ki az újságtól! – Még egy órát kérek, csak a következő szünetig!

– Reni, szerintem hagyd!

– Nem! – vágtam rá határozottan, és bementem a terembe. Felültem az asztalom tetejére, és idegességemben a combomon doboltam a tenyeremmel.

– Nem vagy egy Bordin... – jegyezte meg Zsolti, összeráncolt szemöldökkel figyelve az ütemre.

– Ki? – néztem rá kérdően.

– A Faith No More dobosa – magyarázta, és végre sikerült kiszednie a zsömléjét az alufóliából.

– Aha – Hát, most már ezt is tudom. Tovább dobolgattam hol a lábamon, hol a padomon, közben pedig olyan képtelen zenék jutottak eszembe, mint Whitney Houston, George Michael vagy éppen a Pet Shop Boys. Hát, oké, anyu hétvégén ilyen zenéket hallgatott, de csak nem írhatok ajánlót gimiseknek ezekből! Jaj.

– Mi a gond? – nézett rám hirtelen Cortez, amikor leült a padjához.

– Zeneajánló...

– Még mindig nem írtad meg? – csodálkozott. Inkább látszón döböntnek, mint gúnyosnak.

– Virág ígérte, de elfelejtette.

– Most akkor a te zenéid közül lesz valami az ajánlóban? – röhögött Ricsi. Na, ez már gúny volt.

– Nem hiszem, halloweenre kell.

– Van tipped? – kérdezte Cortez.

– Passz. De valamit összehozok – zártam le, és mivel csengettek, leültem a helyemre.

– Írj filmzenét – tanácsolta, én pedig bólintottam. Ez jó ötlet! Föcin Farkas tanárnővel továbbhaladtunk az anyaggal, mármint a többiek továbbhaladtak, én egész órán a füzetem alatt lévő jegyzetet firkálgattam. Csengetéskor egy összekapkodott *Twilight* filmzeneajánló lett belőle, olyan közhelyes mondatokkal, mint például „az albumon a sagához méltó dalok kaptak helyet” vagy éppen „a nagyszerű előadók sorát bővíti...” Kész káosz, szemébe való firka! Amatőr! Ehhez hasonló jelzőkkel illettem magam és a munkám, miközben lerohantam a suliujság termébe.

Éppen akkor zuhantam be, amikor Máday Arnoldot vont a felelőségre.

– Reni, pont jókor – biccentett Timi.

– Elnézést, csak behoztam az ajánlót... – lihegtem az oldalamat fogva. Kicsit rohantam.

– Renáta, elfogadhatatlan ennyi késés! – szidott le azonnal Máday.

– Tudom, és elnézést kérek.

– Arnold, nem adhatsz ennyi haladékot! Főszerkesztő-helyettesként a legfontosabb, hogy elérd, a határidőket tiszteletben kell tartani!

Arnold unottan bólogatott, miközben Timi átfutotta az ajánlóm.

– Szerencséd – nézett fel, és az arca kicsit megenyhült, még egy apró mosolyt is felfedeztem a szája szélén.

Megkönnyebbülten sóhajtottam, meghallgattam még egyszer, hogy sokkal, de sokkal jobban figyeljek ezentúl a határidőkre, meg hogy tőlem azért elvárják, hogy betartsam, meg blablabla. Tökmindegy, a lényeg, hogy megúsztam. És ami a legfontosabb, Arnold is. Már csengettek, amikor én még mindig az egyik gépnél ültem és az ajánlókhoz válogattam S. O. S.–ben képeket, aztán Arnolddal együtt átsiettünk az aulán. Benyitottam a nyelvi előadóba, és sűrű elnézést kérve az angoltanártól, a helyemre igyekeztem.

– Kicsaptak titeket? Enyém a főszerkesztő-helyettes pozíció? – térdelt fel Kinga fél lábbal a székre, és fordult utánunk.

– Sajnálom – ráztam meg a fejem mosolyogva –, de minden maradt, ahogy volt.

– Az meg hogy lehet? Lekésted a határidőt!

– Végül sikerült leadnom – vontam meg a vállam.

– Na, ez azért tényleg több a soknál! Te és Neményi azt hiszitek, hogy mindent szabad? Én kidolgozom a lelkem, hogy minőségi és professzionális munkát adjak le, te meg az utolsó pillanatban összefirkantasz valamit, és ezzel el is van intézve! – háborgott Kinga.

– Hát, végül is igen – ismertem el.

Az egyetértésemmel csak azt akartam, hogy Kinga akadjon le a témáról, de sajna fordítva sült el, ugyanis rám ordított, hogy ő erre egyáltalán nem lenne büszke, és egyébként pedig ultrabénák a cikkeim, nem is érti, hogy mit keresek a suliujságnál, amikor ő profi és... És ekkor Mr. O'Realy tényleg megelégtelt, hogy ezzel menjen el az óra első fele, úgyhogy egy laza „Miss Rentai, Miss Szatmary”

szólítással a táblához parancsolt minket. A példafel-adatot Kinga egy perc alatt megoldotta, és lenéző mosollyal nyugtázta, hogy én mennyit bénázok. Kapott egy kisötöst, megvárta, hogy a tanár beírja, aztán rántott egy nagyot a copfján, és peckesen a helyére ment. Én még elszorakoztam a táblánál egy darabig, végül egy négyessel ültem le.

Arnold mellettem olvasott, Virág a fejét a padra hajtva aludt, én meg kis hezitálás után hátrafordultam.

– Kösz – néztem Cortezre, aki az ötletével most komolyan kihúzott a bajból.

– Elfogadták? – emelte fel a fejét, egy pillanatra elszakadva a mobilja kijelzőjétől.

– Aha – biccentettem, és a kezében tartott telefonra tévedt a tekintetem. Fejjel lefelé is tisztán láttam. A háttérkép Viki volt.

Cortez észrevette, hogy nézem, ezért a kezével óvatosan eltakarta. A mozdulat ösztönös volt, nem feltétlenül szándékos, de nekem ennyi bőven elég volt. A jókedvem elszállt, és komótosan visszafordultam. A padomhoz, az életemhez, a gondolataimhoz... Mert bár nagyon-nagyon örültem, hogy Cortez újabban rendes velem, a leglényegesebb dolgokon ez mit sem változtatott. Ettől még van egy gyönyörű, menő, végtelenül kúl barátnője, aki ezentúl nemcsak a tudatomban mosolyog vidáman, hanem Cortez mobiljának a kijelzőjéről is. Óriási.

Ebédszünetben Virággal és Arnolddal az udvarra mentünk (vittük a büfében vásárolt minyonokat és baracklevet is), és elfoglaltuk a szokásos helyünket. A nap szépen sütött, úgyhogy csak a hátamra teríttem a farmerdzsekimet, és a csoportokban ácsorgó diákokat figyeltem.

– Sziasztok – jött oda hozzánk Karcsi, pár pillanatig tanácstalanul ácsorgott, végül szorított magának egy kis helyet a pad szélén, és félig leült.

A sulirádióból egy Blur-dal szólt (azt hiszem, a *Song2*), ezt próbálták túlüvölteni a beszélgető diákok. Dorián egy dobozos üdítővel érkezett az udvarra, de ahelyett, hogy odajött volna hozzánk, intett Virágnak, és magához hívta.

– Nem baj, ha? – tápáskodott fel Virág, és tanácstalanul nézett rám.

– Menj csak – bólintottam.

– Oksi.

A napszemüvegem mögül néztem utána, és kicsit furán éreztem magam. Persze érthető, hogy totál szerelmes és emiatt minden percét Doriánnal akarja tölteni, de eddig még nem nagyon volt olyan, hogy Virág nélkül töltöm az ebédszünetet. Csendben nézelődtem, Arnold és Karcsi a két oldalamon olvasott átszellemülten, Kinga az a-s lányokkal alkotott csoportot tőlünk jobbra. Hangosan beszélgettek és lesújtó pillantással illették a többi diákot. Mint egy csapat éhes hiéna, prédára várva. Az árkádok alatt Cortezék négyese, pár idősebb diákkal. Időnként fel-felröhögtek, ráadásul Zsolti a dal refrénjére hangosan whoo-who-zott is, ami igazán elnyerte a kilencedikesek tetszését, sugdolózva néztek a menő osztálytársaim felé. A következő pillanatban felkaptam a fejem, mert a sulis egyik ablakából kirepült egy tolltartó, és hangos puffanással esett le a földre. Mindenki egy emberként nézett oda. Az ablakban egy pillanatra láttam Robi fejét, de aztán el is tűnt. Jól tette. Ugyanis infóra Tölgyessyn kívül Máday is megérkezett a terembe. Jaj.

– Tisztelt 10/b! – nézett végig rajtunk dühösen. – Ebédszünetben egy fém tolltartó repült ki a 12-es terem ablakából. A dobáló idejön. Most!

Természetesen senki nem ment ki, úgyhogy Máday feje kezdett vörösödni.

– Értem. Hát nekem így is jó. És mit szólnátok egy tanulószobához délutánonként, egészen addig, amíg valaki nem vállalja a felelősséget?

Na, ez már tényleg kiváltott némi reakciót. Sorban érkeztek a felháborodott bekiabálások, mint pl. edzésem van (Kinga), próbálnunk kell (Dave mint menedzser az egész banda nevében), tanulnom kell, és jön a külön tanár (Gábor), megrohad a farmomon a négyórás eper (Virág), abszolúte nincs joga az iskolának tanítási időn túl kényszeríteni a tanulókat a maradásra, sőt, bizonyos értelemben ez kimeríti a túszejtés fogalmát. (Arnold. Erre sokan pislogva nézték,

de végül ráhagyták, mondván, hátha bejön.) Máday karba tett kézzel bólogatott.

– Nos. Mivel ilyen elfoglalt osztályról van szó, javasolnám, hogy a következő szünetben jelentkezzen a tolltartódobáló. Máskülönb találkozzunk utolsó óra végén – csapta össze a tenyerét, és kiment a teremből.

Mivel Tölgyessy a legjobb fej tanár, természetesen azonnal átlátta, hogy itt igen sok megbeszéltnivaló akad, így közölte, hogy ad tíz percet a helyzet tisztázására. És mi ki is használtuk.

– Idióták! – pattant fel Kinga vörös fejjel. Robi és Andris behúzott nyakkal ült. – Mi a fenének kellett kidobni a tolltartót?

– Véletlen volt! – vágta rá Robi, de nem túl meggyőzően.

– Hogy történt? – kérdeztem, mert azért, ha falazni kell, legalább tudjam a teljes igazságot.

– Robi volt – szólt automatikusan Andris. És meg sem lepődtem azon, hogy vele egy időben Andris épp Robira kente. Ezek tényleg nem normálisak.

A sztori kicsit homályosra sikerült, de a lényeg valami olyasmi, hogy léggitároztak a teremben (nem, senki nem merte megkérdezni, hogy miért), és egyiküket elkapta a hév, és a képzeletbeli színpadon mindent összezúzott, végezetül pedig lerúgta a tolltartót az asztalról. Ami kirepült a nyitott ablakon.

– Lerúgtad a tolltartót? – nézett Cortez totál hitetlenül. Azt hiszem, ő sem nagyon tudta vizuálisan elképzelni, hogy mi történt.

– Ja. Metál volt – röhögött Andris.

Hát, ezután Cortezék baromi jól szórakoztak a történeteken, így arra jutottak, hogy ezért a poénért bevállalják a tanulószobát, szerintük simán megérte.

– Örök hála – sóhajtotta Robi.

– Nem, nem és nem! – üvöltötte Kinga, aki a legrosszabbtól tartott. Vagyis hogy ha Cortezék hallgatnak, akkor mindenki. Ami egyenlő azzal, hogy suli után maradunk. Juj. – Térjetez már észhez! – rikácsolta. – A következő szünetben megyek az igazgatóhelyettes asszonyhoz, és elmondom, mi történt.

– Kinga, ne legyél spicli – szólt rá Zsolti, mire mindenki felé fordult.

– Spicli? Spiclinek nevezel, mert éppen programom van délutánra? Mert a hülyeségetek miatt nem akarok itt ragadni? Mert nem fogok más örült viselkedése miatt itt rostokolni edzés helyett???

– A spicli az spicli. Tökmindegy, mit mondasz – rázta a fejét Zsolti. Kinga tanácstalanul nézett körbe.

– Ki tart velem? Kinek fontos a szabad délután?

Annyira kínos csend következett, hogy szinte hallottam a saját lélegzésem. Nem mertem ránézni, inkább az ujjaimat morzsoltam és azt bámultam.

– Renáta? – kérdezte, én pedig zavartan felnéztem. A fenébe. Kinga tőlem várja, hogy kiállják mellette.

– Én... – dadogtam. – Én csak akkor, ha mindenki – közöltem végül.

– Elképesztően jellemtelen vagy, remélem, tudod! – fújtatott Kinga, én meg nyitottam a szám, de mégsem szólaltam meg. Totál kiakadtam rajta. Először is, mindenki hallgat, akkor miért én egyedül vagyok jellemtelen? Másrészt meg nehéz ilyen helyzetben dönteni. Mert oké, képtelenül gyerekes és meggondolatlan volt a tolltartó sztori, de elárulni őket, az nagyon durva lenne. Viszont Kinga érvelése is jogos, mert hát más hülyesége miatt miért szívnánk mindannyian? Hjjaj.

Úgy éreztem, ki kéne állnom Kinga mellett. De nem voltam benne biztos, hogy az a helyes. Ha Andris és Robi lebukik, azért oltári nagy letolás, intő és még ki tudja, mi vár rájuk. Ha hallgatunk, egy ideig tanulószoba, aztán csitul a sztori. Kinga a terem közepén állt, dühös arcán megvetés tükröződött, miközben kidagadtak az erek a halántékán. Szinte robbant. Andris és Robi csendben ült a helyén, mindkettő maga elé bámult, és bár irtóra „kemény rockerek”, látszott rajtuk, hogy nagyon félnek Mádaytól és a rájuk váró ítélettől.

– Jó – bólintott Kinga mérgesen. – Elmentek a fenébe! – tárta szét a karját tehetetlenül, és levágódott a számítógéphez. Óra végéig meg sem mozdult, csak a monitort figyelte.

A csengetés szinte megváltásként érkezett, annyira nyomott volt az egész óra, hogy elképesztő, ráadásul mindenki fejében kavargtak a gondolatok. Kinga felpattant a helyéről, szó nélkül kiment a teremből, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Most végünk – suttogta Andris rémulten.

– Nem – ráztam meg a fejem. Biztos voltam benne, hogy Kinga nem árulja el őket.

És igazam lett. Máday nem jött a szünetben, legközelebb az utolsó óra után (biosz, Zsolti felelt a baktériumokból, lesúgtam neki, kettést kapott) jött fel hozzánk az igazgatóhelyettes. Nem volt vidám. Mi sem.

– Rendben, akkor tehát el lehet kezdeni a házi feladatok megoldását, csak nyugodtan, van időnk...

Jacques jelentkezett, és megkérdezte, hogy mi lesz a szakkörökkel. Máday gúnyosan vigyorgott. Ez sosem jelent jót.

– A szaktanárok értesültek arról, hogy a probléma megoldásáig nélkülözni kényszerülnek néhány diákot. Most pedig kezdhetitek a munkát, mert mielőtt elmentek, ellenőrzöm.

Ezzel Máday otthagyt minket a teremben. A folyosó egyre csendesebb lett, végül teljesen kihalt. Mindenki hazament. Mi, tizenketten azonban maradtunk.

– Kinga – suttogtam, de mivel úgy tett, mintha nem hallaná, megismételtem, kicsit hangosabban.

– Mi az? – fordult felém. Ha a tekintetével ölni tudna... Akkor jaj nekem.

– Menj! – bólintottam.

– Mi van?

– Siess, lekésed az edzést.

– Mégis hogy mehetnék el? Máday visszajön...

– Majd megmondjuk, hogy... – kerestem a szavakat, de rögtönzésből nem vagyok túl jó.

– Megmondjuk, hogy anyukád jött érted – vágta rá Dave. Kinga hezitált kicsit, aztán bólintott. Egy pillanat alatt felpattant, összerámolta a cuccait és köszönés nélkül kiharzott a teremből.

Körülbelül egy perc telt el, amikor újra kinyílt az ajtó. Én azonnal eldugtam a *Csillagport*, Ricsi a zsebébe rejtette a zenelejátszóját, Virág a pad alá rakta Dave mobilját (amin addig farmozott), Jacques összegyúrta a keresztretjvényét, szóval mindenki kapkodva befejezte, amivel addig lekötötte magát. Legnagyobb meglepetésünkre Kinga jött vissza.

– Mi az? – néztem rá kérdően.

– Ma kedd van – szólott unottan. – Nincs is edzésem. Összesen három összegyűrt alufólia labda repült felé, és kapott egy diszkrét kiröhögést is.

– Na és? Miért nem léptél le? – csodálkozott Zsolti. Kinga vágott egy gúnyos grimasz

– Mi közöd hozzá? És különben is, kész vagy már a matekkal???

– Hagyjál már!

– Kezdd neki!

– Szállj már le rólam!

Ők így jól elváltak, miközben mindenki előszedte az unaloműző zenelejátszót, telefont, PSP-t meg ilyeneket. Andris és Robi csendben ültek a helyükön, egyikük sem csinált semmit, csak a padot bámulták. Azt hiszem, komoly lelki teher lehetett nekik, hogy miattuk ilyen helyzet alakult ki, de azért ez az ön-marcangolás már több volt mint egészség.

– Hé! – szólott rájuk Cortez, mire mindketten bágyadt arccal néztek fel. – Az oké, hogy itt szívnok délután. De miért nem csináltok valami hangulatot? Tévé? Film? Zene? Most ülünk itt csendben?

Ez örülten jó fej dolog volt Cortezettől, a két kocka rögtön feldobódott. Végre megértették, hogy nem neheztelünk rájuk, sőt. Valamilyen szinten jó poén volt a tanulószoba. Mondjuk, én tényleg megcsináltam a házikat, de a többiek például kábeltévét néztek. ☺ Máday ötkor jött fel, szűrőpróbaszerűen ellenőrzött pár füzetet, aztán utunkra engedett. Mielőtt eljöttünk, újra megkérdezte, hogy nincs-e valami mondanivalónk. Nem volt.

Suliújság: 5/5 – elfogadták a cikkem. Huh. ☺

Dorián: 5/2 – nem tudom, a mai beszólása kicsit furán jött ki.

Tanulószoba: 5/4 – nem volt vészes, ráadásul kiderült, az osztályközösség igen jó.

Sims: 5/3 – totál elhanyagoltam a játékot, este benéztem félórára, de ez az idő semmire sem elég. ☹

Virág: 5/4 – este kivittük megsétáltatni Doriánt (mármint a kutyát), és közben elég sokat beszélgettünk. Illetve leginkább ő áradozott Doriánról (az emberről, nem a kutyáról), hogy milyen

menő meg hogy mennyire szép a haja. Nem is tudom. Mindegy, Virág lelkes.

Honfoglaló: 5/3 – Arnold elvert. Nagyon. ☺

Szeptember 30., szerda

Reggel észrevettem, hogy megint gyűlnek a pattanások a fejemen, úgyhogy kisebb hisztin estem túl. Anyu még otthon volt, és megpróbálta kamaszkezelő könyvből kilesni, hogy ilyenkor mi a teendő.

– Iskola után elmegyünk és veszünk egy új krémet – mondta. – Láttam a reklámban, hogy a kislánynak estére el is tűnt, kipróbálhatnánk azt a fajtát.

– A reklámban lévő lány legalább húszéves, és sosem volt ilyenje! – mutattam a homlokomon lévő dudorra.

– Minden kamasz pattanásos!

– Láttam olyat, aki nem – vágtam rá, és eszembe jutott Viki arcőre. Na, neki természetesen tök jó bőrtípusa van, miért is ne lenne? ☹ – Egyébként sulis után tanulószoba van, úgyhogy mindegy.

– Ó, igen, hogyne. A kis barátaid komisszája miatt – kuncogott anyu. Akartam mondani, hogy a 21. században nem használjuk nagyon a „komisz” jelzőt, de mivel annyira jól szórakozott rajta, így inkább nem szóltam.

Virág a kapuban várakozott, szemébe fésült haja alól bánatosan nézett ki, így gondoltam, valami gáz van.

– Szétmegy a fejem – kezdte.

– Megint? – néztem rá furán, mert az utóbbi időben rengeteget panaszkodott fejfájásra.

– Ühüm, így keltem. Anyu délután visz is dokihoz.

– Szerintem ez jó ötlet. Nem árt kivizsgálni – bólintottam.

– Virág, Reni! – szólt ránk élesen Máday, amint beléptünk az aulába. Mindketten megtorpantunk. – Mondanivaló? – húzta össze a szemöldökét az ig. helyettes.

– Semmi – ráztuk meg a fejünket. – Ja, de! – indult el Virág, és a zsebében kutakodott. Végül előrántott egy minire összehajtott papírlapot, amit Máday egy csomó ideig bontogatott ki.

– Délután orvoshoz kell mennem, ezt anya írta, kikérő... – Na persze! Remélem, tudod, hogy mindjárt felhívom édesanyádat, és jaj neked, ha ez nem igaz!

– De igaz! Most is fáj a fejem. Itt! – mutatta meg Virág pontosan, hogy hol fáj a feje. Máday, mivel nem orvos, csak a fejét csóválta.

– Érdekes, mennyi szülői kikérő került elő mára a 10/b-ből. Edzés, orvos, hegedüverseny...

– Hegedüverseny? – kérdeztem csodálkozva.

– Igen. Nagy Zsolt hegedül, nem?

– De! Igazi virtuóz – bólogattam, és alig tudtam visszatartani a nevetést. Ki talál ki ekkora hülyeséget? ☺

Aztán hamar kiderült, hogy sokan. Összesen öten maradtunk a tanulószobán, úgy tűnt, a szerda délután sokaknak fontos. A zenész négyest kikérték a szülők, elképesztő indokokkal. (Dave például állítólag japán nyelvtanfolyamra sietett. Tiszta hülye. ☺) Virág tényleg dokihoz ment, Kinga edzésre, Gábor pedig állatorvoshoz (elmondása szerint Dopi, a kutyája lenyelt valamit??). Úgyhogy a nap végén csak Andris, Robi (ők vezekelnek), Jacques (ő élvez a tanulószobát), Arnold és én maradtunk. Mondjuk, a leckéket megcsináltuk negyedóra alatt, úgyhogy ötig scrabble-öztünk.

Hazaérve elég fáradt voltam, kimerített a duplamatek, amin Gazdag könyörtelenül feladatokat oldatott meg velünk a táblánál, meg a tanulószoba is elég uncsi volt a többiek nélkül, úgyhogy eldöntöttem, nem megyek fel a netre, hanem vacsoráig olvasok. A *Csillagporral* a kezemben lehuppantam a babzsák fotelembe, de alig két oldalt olvastam, amikor valahol a táskám mélyén felcsendült az AFC-től a *Bárhogy szeretnéd*. Virág mindig átállítja a csengőhangom, és így sosem tudom, hogy mire csörög, de a kijelzőn megjelent a „felfelé nézek emósan, a szám elé tartott kezemmel” képe, úgyhogy azonnal felvettem.

– Reni!!! – kiáltotta olyan szomorúan, hogy egy pillanatra meghűlt bennem a vér. – Megtörtént, amitől a legjobban rettegetem! – mondta, én pedig összeráncoltam a szemöldököm.

– Pete Wentz a városban volt, és nem tudtál róla, mert nem volt elérhető a Twitter? – kérdeztem, mert azt hiszem, ez Virág legnagyobb félelme.

– Nem, nem ez, a másik – szipogta.

– Ó! – gondolkoztam. – Nee! Találkoztál végre AFC Tomival, és nem adott autogramot?

– Nem, nem – vágott közbe.

– Hát, izé. Akkor nem tudom – szóltam furán. Virágnak ezek a félelmei, nem tippeltem tovább.

– Szemüveges let-tem, brühü! – zokogta, én meg ösztönösen a szám elé kaptam a kezem.

– Nee!

– De igen! Utálok! Fúúúúj! Most hogy nézek ki? Vááááá!

Oké, úgy tűnt, Virágnak szüksége van rám, úgyhogy letettem a telefont és lerohantam.

– Reni, félóra, és kész a vacsi.

– Ööö – néztem anyura, aki valamit kavargatott. Káposztának tűnt. Talán dinsztelte. – Krízishelyzet, át kell mennem Virághoz.

– Jaj, ugye nincs semmi baj? – nézett rám riadtan.

– Hát. Nincs, de Virág világában ez elég nagy katasztrófa. Szemüveges lett.

– De bájos! – mosolygott anyu. Hát, nem tudom. Azért szerintem ennél kicsit többről van szó. Mindegy, átrohantam.

Virág anyukája azonnal ajtót nyitott, szerintem ott állt, és várt.

– Hogy van? – érdeklődtem.

– Már szétdobálta a párnáit, ötször becsapta az ajtaját, és letépett két plakátot a faláról – sorolta. Juj.

Virág tényleg rémes állapotban volt, amikor bementem a szobájába, éppen egy párnába temette a fejét és folyamatosan hisztizett.

– Virág? – kérdeztem elég bátortalanul.

– Jaj, Reni – ült fel és szomorúan nézett rám. – Ez szörnyűűűűű – mondta nagyon durcásan, és az asztala felé bökött. Ott volt a tettes.

Óvatosan felemeltem a fekete keretes szemüveget, amin apró strasszkövek voltak, és néztem egy darabig.

– Na, mutasd – nyújtottam felé.

– Nem! Nem hordom!

– Csak próbáld fel?

– Nem!

Körülbelül tíz perc múlva Virág mégis felvette, és egyáltalán nem állt rosszul neki. Sőt, tulajdonképpen egy pillanat alatt megszoktam.

– Csak azért mondod, hogy ne sírjak – szipogta.

– Nem, tényleg nem!

– A szemüvegesek bénák, nyomik, csúnyák... Most hogy nézek ki?

– Virág, ez csak egy szemüveg. Szerintem klassz és illik hozzád, és egyébként is! A szemüvegesek nem nyomik! – magyaráztam. Jó, persze általánosban volt egy szemüveges osztálytársam, akit pápaszemnek, hemüvegnek, majd később Harry Potternek csúfoltak, de azért gimiben ez már csak nem fordul elő... Vagy nem tudom. Igaz, hogy Karcsit is így nevezik egyesek.

– Mondj egy menő szemüveges embert! – duzzogott tovább.

– John Lennon – vágtam rá habozás nélkül. Virág fintorgott, úgyhogy ezek szerint egy menőbbet várt. Na, de ki menőbb John Lennonnál? Majd megkérdezem a nyugdíjas klubban, ahová az ízlésemmel simán bekerülnék. – Ööö, van az a tag abban az együttesben... – próbálkoztam. Sajna nem jutott eszembe több, így Virág nem igazán tudta, hogy kire gondolok, de mindegy.

Nagyjából sikerült lenyugtatnom Virágot, olyanokat mondtam, mint pl. legyen büszke a szemüvegére, mert jól áll neki. Meg hogy tükre intellektuel benne. Ezt nem tudta, mit jelent, de azt mondta, tük jól hangzik. ☺ Meg még azt is mondtam neki, hogy jól elrontotta a szemét a hajával, úgyhogy ne nagyon fésülje úgy, nehogy tovább romoljon. Aztán a neten kerestem hírességeket szemüvegben, és mivel nagyon-nagyon sokat találtam, Virág végül megbarátkozott a dologgal. Viszont közölte, hogy Dorián előtt nem hajlandó viselni.

Tanulószoba: 5/3 – semmi extra.

Virág szemüvege: 5/4 – nekem tükre tetszik, remélem, azért hordani fogja.

Csillagpor: 5/5 – én vagyok Yvaine, Cortez pedig Tristan! ☺
MySpace: 5/1 – felkerült Cortezék oldalára egy csomó új kép a próbákról. Asszem, nagyon nem kedvelem Vikit. ☹
Holnap rajz: 5/1 – no comment.

Október 1., csütörtök

Sikerült reggel úgy ébrednem, hogy semmi nem tetszett magamon. Napozás hiányában az arcomon megjelentek a mitesszerek és barátaik, a hajam kezd sötétedni, kopik a szép nyári színem, Ráadásul a kedvenc csíkos pólóm teljesen elnyűtt, már fel sem unokám venni. Ezek miatt a dolgok miatt indultunk kicsit késve, mert szegény apu próbált megnyugtatni, de nem járt sikerrel. Dühösen mentem ki a kapun, Virág dühösen várakozott.

– Utálom a szemüvegem! – morogta köszönés nélkül.

– Utálom ezt a pólót! – rángattam magamon a nem igazán kedvelt darabot.

– Gyerekek, olyan szép nap van, ne dühöngjete! – mosolygott apu. Válaszul két mérges kamaszpillantást kapott, úgyhogy inkább csendben elvitt minket suliba.

Amikor kiszálltunk, ösztönösen vissza is akartam fordulni, de Virág elkapta a karom. Jaj, ne! Az épület előtt Cortezék társaságában Viki ácsorgott. Már messziről kiszúrtam, természetesen senkivel nem lehet összekeverni.

– Mit keres itt reggel? – sziszegtem.

– Fogalmam sincs – rázta a fejét tanácstalanul Virág, miközben elrakta a szemüvegét.

Bátortalanul indultam feléjük, folyamatosan a szám szélét rágva, és közben azon dühöngtem, hogy miért ezt a béna ruhát vettem fel, és miért nincs kiengedve a hajam, és miért... Egyáltalán miért volt ott?

– Sziasztok – köszöntem halkán, és már el is akartam menni mellettük, de pechemre Ricsi megállított. – Ren, a kémiaházi...

– Persze – bólintottam, és kelletlenül megálltam. Kihalásztam a táskámból a füzetem, és sietősen a kezébe nyomtam. Sajnos addigra a többiek is feleszméltek, és ők is elkérték.

Viki Cortez mellett állt és szórakozottan figyelte a jelenetet. Már reggel fél nyolckor úgy nézett ki, mint Avril Lavigne egy *IM*-címlapon. Óriási, az önbecsülésemet meg majd megkeresem. Ennél szomorúbban nem is indulhatott volna a napom, néha megölelte Cortezt, összeröhögött Zsoltival, lökdösték egymást Ricsivel... Nincs mese, ő a menő fiú barátnője, az irigység tárgya, a jó fej, haverkodós lány. Vááá.

– Majd adjátok vissza óra előtt – mondtam a füzetemre mutatva.

– Jó, kösz – mosolygott Ricsi.

– Gratulálok, Renáta, sikerült teljesen semmitmondó ajánlót írnod – lépett hozzánk hirtelen Kinga.

A gyomrom amúgy is a torkomban volt, Kinga érkezése, ha lehet, még tovább fokozta a dolgokat. Megjelent az októberi szám. Jaj.

– Mutasd – vettem ki a kezéből türelmetlenül, és odalapoztam a rovatomhoz.

A Szent Johanna havi magazinja egy iszonyatosan nívós kiadvány, ezért is rémültem meg Kinga beszólásától. A halloweeni dupla oldalam ránézésre jó lett, a twilightos képek, a színek meg a stílus passzolt. Az írás már nem nyugözött le. A könyvajánlómról üvöltött, hogy sokat foglalkoztam vele, és még a filmajánló is elment, viszont a zene... Na, az pont úgy hatott, mintha egy negyvenöt perces főciórán firkantottam volna. No comment.

– Muti – kérte el Virág. Hunyorogva elolvasta, és kicsit elhúzta a száját a végén. Na igen, ez van.

– Nos, kétségtelen, hogy az egész októberi számot a riportom menti meg – fonta össze a karját Kinga. Ellapoztam, és belenéztem a cikkbe. A jobb felső sarokban a gondnok képe volt.

– Te meginterjúvoltad a gondnokot? – csodálkoztam.

– Igen, a tetőre felrúgott focilabdákról kérdeztem... – szólt felszegett állal.

– Aztaa – tapsolt kettőt Zsolti. – Ez annyira baromira érdekes!

– Ha tudnál olvasni, akkor talán reagálnék, de így felesleges – vágott vissza Kinga.

Ők ketten rögtön vitába szálltak, Zsolti cukkolta Kingát, aki különféle sértéseket vágott a fejébe. Szóval csak a szokásos reggeli dolog. Annyi különbséggel, hogy a társaságunkban ott állt plusz egy fő (később kiderült, Vikinek nem volt első órája, ezért volt itt), aki láthatólag tényleg senkit nem zavart. Csak engem. De nagyon. Hamarosan Dave is megérkezett, ő azt kezdte ecsetelni, hogy néhány lány rajongója (mind Zsolti, álnéven) írt neki e-maileket, és alig tudott időt szakítani a válaszra... ☺ Na, persze. Még álldogáltunk a sulis előtt, egészen addig, amíg Ricsi le nem ugrott a deszkájával a lépcsőről, aminek következtében Máday kiment az épületből.

– Pósa, ne mondjam még egyszer, hogy az épület megrongálása komoly...

– Elnézést – emelte fel a kezét Ricsi védekezően.

– Mellesleg. Beszéltem néhány szülővel, és a mai naptól senkit nem engedek el a tanulószobáról!

– De nekem edzésem van! – hüledezett Kinga.

– Köszönd az osztálytársaidnak! – sziszegte Máday, de közben Cortezék alig bírták visszatartani a nevetést.

– Nekem muszáj edzésre mennem! – közölte Kinga.

– Akkor már csak egy lehetőség maradt. Kérem a tolltartódobáló nevét! Felmayer, neked azt is elnézem, ha japánul vallod be! – szúrta oda Máday cinikusan. Kész, a fiúkból kitört a nevetés. Egyébként gondolni lehetett, hogy Dave kikérője sántít, mint ahogy Zsoltié is. – Na, nyomás befelé – tapsolt kettőt az ig. helyettes, és végignézett rajtuk. Vikin elidőzött a tekintete, látszott, nem igazán tudja hova rakni. – Kisasszony, megkérdezhetem, hogy pontosan mit keres itt? – húzta fel a szemöldökét, és nem titkolt ellenszenvvel méregette a lányt. Vikiben minden megvan, amitől Máday kiborul. Erős, füstös smink, orrpiercing, tövig vágott, feketére festett körmök, bőven térd fölé érő kockás szoknya, durván szőkített haj, pink tincsekkel. Első látásra nem szívlelte.

– Semmit, már megyek is – válaszolta Viki pimasz mosollyal az arcán, aztán gyorsan elkészönt a fiúktól. Cortez számára sietve nyomott egy puszit, amitől legalább két embernek meghűlt az ereiben a vér. Sose gondoltam volna, hogy Mádayval egyszer közösen akadunk ki. De ez is eljött.

– Antai-Kelemen, örülnék, ha az iskolára koncentrálnál... – nézett az ig. helyettes Viki után, aki a buszmegálló felé igyekezett.

– Hogyne – bólított Cortez röhögve, és a többiekkel besietett a portára.

Csengetésre zuhantunk a terembe, úgyhogy nem volt időm lelkiemben felkészülni Vladárra. Eleve kiakasztott a reggelem, aztán Viki, a suliujság... Már csak egy jó kis rajzóra hiányzott. No comment.

– A mai órán párban dolgozunk – kezdte Vladár, amint belépett. Kétségbeesetten néztem Ricsi felé, aki kábé ugyanígy nézett vissza rám. Ez ránk nézve mindig borzasztó hír. – A feladatot ismertetem, miután Rentai megtisztel, és nem a hátát kell nézmem – mondta élesen, én pedig azonnal visszafordultam, elnézést motyogva. – Ugyan, megszoktam – legyintett a tanár tettetett sértettséggel, a többiek meg mind nevettek. – Tehát a feladat...

A feladat természetesen mindenkinek tökre tetszett, már megint én pislogtam értetlenül. A jövő hét a Szent Johannában zenei hét lesz, ehhez kapcsolódott a feladat. Egy A3-as kartonra rajzolni, írni, ragasztani zenével kapcsolatos dolgokat. Na most a mi esetünkben ez azért volt nagyszerű, mert Ricsivel ég és föld a zenei ízlésünk, úgyhogy elég nehezen jutottunk közös nevezőre. Mondjuk, ez Cortez és Virág esetében is problémás volt. Természetesen Vladár a rajzórát rögtön meg is duplázta, a művtöri most már zsinórban elmarad, úgyhogy a feladat duplaórán zajlott. Aminek következtében a szünetünknek is lóttak, ugyanis mindenki rohant nyomtatni az infóterembe.

Második órára már nagyjából kezdett összeállni a munkánk, bár nem értettem, hogy egy raszta hajú, szoknyás férfi mit keres a kartonunk közepén.

– Ez Jon Davis – magyarázta Ricsi, sokadszorra.

– Értem, de nem illik a képbe – mondtam, sokadszorra. Vladár csendben mászkált az asztalok között, és hümmögött, meg bólogatott, meg hátrahőkölt. Utóbbi a mi munkánk láttán, természetesen.

Nem is volt kérdés, Kinga szedte össze az alkotásokat. Elégedett fejvel járt körbe, és ledobta a tanári asztalra a vaskos köteget.

– Nézzük – mosolygott Vladár. Egy ideig.

A munkák szuperül sikerültek. Tényleg, tök ötletesek, szépek, jó volt rájuk nézni. Cortez és Virág egy Fall Out Boy-tablót készített (Virág kihisztizte). Megrajzolták a bandát a színpadon, a közönség első sorait, a rajz köré pedig élő felvételeken készült képeket ragasztottak. Csillagos-trillagos-brillagos ötös lett. Nem is kérdés, Vladár el volt ájulva. Andris és Jacques egy Metallica tablót készített, szegény Jacques-nak nem volt sok beleszólása, viszont ők dalszövegeket és kottákat ragasztottak rá, így elég művészi lett. Ötöst kaptak. Dave és Robi egész kartonján nyomtatott képek szerepeltek, amik mozaikként illettek össze, végül a sok kis darabból összeállt egy hatalmas AC/DC-kép. A kreativitásukért Vladár ötöst adott. Zsolti és Arnold munkájáról üvöltött, hogy Arnold egyedül csinálta, és nemcsak azért, mert Zsolti egész órán evett, hanem mert a kartonon csak Beatles szerepelt. Középen *Yellow Submarine* rajz, körülötte az együttes összes albumának borítója, vegyítve néhány fotóval, legalul pedig a *Let it Be* egyik sora, különböző betűtípusokkal. Vladár szerint Virágokéval holtversenyben a legjobb munka. Zsolti büszkén reagált a hírre, pedig, mondjuk, neki tényleg nem volt köze hozzá. ☺ Kinga és Gábor tablóján érezhető volt, hogy Kinga „kicsit” elnyomta Gábort, szegény, semmit nem szólhatott, Kinga egyedül csinálta meg. A karton tetején nagy betűkkel a *Single Ladies* felirat volt olvasható, majd alatta nyomtatott képekkel a Beyonce-videóklip táncjelenetei, lépésről lépésre. Az ötlet mindenképp klassz, úgyhogy természetesen ötöst kaptak. Vladár őszinte büszkeséggel, óvatosan félretette, aztán a láng, ami a szemében égett, egy pillanat alatt kihunyott. Aha, mi jöttünk.

– Rentai és Pósa – nézett ránk komoran. – Ez mi a bánat?

És ekkor megfordította a kartont, hogy az egész osztály láthassa. Éljen a megaláztatás. Persze mindenki felröhögött, és tulajdonképpen nekem is kedvem lett volna nevetni, csak túlságosan féltem az egyestől. Nos, a munkánk a többieké után úgy festett, mintha valami rossz vicc lenne. Káosz, kapkodás és túlszűfoltság jellemezte, ráadásul üvöltött róla, hogy nem tudunk megegyezni, így a karton közepén ott áll (üvölt) a Korn énekese, körülötte maszkos tagok (Slipknot) és raszta társaság (RATM). Sötétkék filccel firkált

dalszövegek, aztán néhány kis kép erejéig Oasis és Beatles, de mivel Ricsi ezeken könyökölt, miközben színezett, ezért néhány kép beszakadt, celluxszal kellett visszaerősíteni. Akárhogy néztem, rémes volt az egész.

– Tanár úr – lóbálta meg a kezét Ricsi, én meg közben kiszedtem az egyik raszta tincсібől egy ragasztócsíkot. Vladár unottan szólította fel. – Az a helyzet, hogy a kartonunk direkt ilyen, így terveztük. Mer’ így olyan művészi, meg minden.

– Nos – bólintott Vladár. – Igen, nyilván. Ez pedig egy művészi jegy rá.

A szívem a torkomban dobogott, és frászt kaptam, valósággal szuggeráltam a naplót.

– Elégséges, de a legnagyobb jóindulattal – közölte.

– Igeeeen! – pattant fel Ricsi, enyhén önkívületi állapotban.

– Gratulálok, gratulálok! – lépett oda hozzánk Dave, és kezet fogott mindkettőnkkel.

– Nem zavar, hogy tart az óra? – kiáltott rá Vladár döbbenten.

Nem, egyébként nem zavart minket. Totál feldobódtunk a jegytől. Elképesztő, hogy kettes lett rajzból valami, amiben én is benne voltam. Hűű ☺

Második óra irodalom volt, továbbmentünk az anyaggal. Kardos a táblára írt, Virág pedig hunyorogva meredt előre. Pisszegtem neki, és mutattam, hogy vegye fel a szemüveget. Csak a fejét rázta.

– Nem látja senki – suttoztam, jelezve, hogy az osztály nagy része mögöttünk ül. Virág kihalászta a táskájából a pink tokot, és komótosan felvette a szemüvegét. Rögtön abba hagyta a hunyorgást, és végre gond nélkül látta a táblát.

– Virág, kérlek, elemezd ezt a verset – szólt Kardos.

Virág bólintott és tovább üldögélt. A tanár felvont szemöldökkel nézte, aztán kezdett fogyni a türelme.

– Most? – kérdezte Virág egy idő után.

– Persze hogy most! – kiáltotta Kardos hirtelen, amitől a fél osztály összerézzenet.

– Juj, megyek – mászott ki a padból, és kibotorkált a táblához.

– Jé, emó hemüveges! – fedezte fel Zsolti, mire mindenki észrevette. Szegény Virág zavartan ácsorgott egyik lábáról a másikra, és látszott rajta, hogy rém kellemetlenül érzi magát.

– Úgy utálok – szomorkodott Virág.

– Nem gáz, olyan, mintha eddig is hordtad volna – gondolkozott Ricsi.

– Ugye? Szerintem is – fordultam felé bólogatva.

Igazából teljesen jól elbeszélgettünk Virág szemüvegéről, egészen addig, amíg Kardos össze nem csapta a tenyerét és egy határozott „Elég legyen” kiáltással el nem hallgattatott minket.

– Virág, valóban csodaszép a szemüveged, jól is áll, de tudod, mi lenne igazán nagyszerű? – kérdezte Kardos erőltetetten kedves hangsúllyal.

– Más színben esetleg? – kérdezett vissza Virág, még mindig a szemüvegén agyalva. Kardos két ujjával megmasszírozta az ornyergét, és csak a fejét rázta.

– Vagy ha például ELEMENED A VERSET!!! – üvöltötte, Virág pedig ösztönösen hátrált egy lépést.

– Juj, elnézést, máris – bólintott, aztán mégis megakadt. – Melyik verset?

Én lehunytam a szemem, és csak reméltem, hogy megússza.

Nem úszta meg. Kardos feje megremegett, bevágta az egyest, és óra végéig olvastatta velünk a szöveggyűjteményt, ráadásul holnapra beígért egy dogát is. Óriási.

Szünetben persze mindenki Virágot okolta, szegény meg csak a szemébe fésülte a haját és teljesen befordult. Fel akartam vidítani, vettem is neki a büfében egy kakaós csigát, de az udvarra kiérve láttam, hogy valaki megelőzött. Dorián türelmesen hallgatta Virág panaszáradatát. Úgyhogy rám nem volt szükség. A kakaós csigával leültem a padra, és a sulirádiót hallgattam; a stúdiósok egyre többször bementék, hogy jövő héten végig zenei hét lesz. Arnold ült le mellém, oda se néztem, mert gondoltam, tuti előveszi a könyvét, és akkor nem zavarom. Meglepetésemre volt kedve beszélgetni.

– Mi a terved a hétvégére? – kérdezte. Ezen ösztönösen elmosolyodtam. Mégis, mi lenne a tervem?

– Hát. Holnap éjjel anyu szerint óriási csillaghullás várható, és az előrejelzések alapján tiszta lesz az ég, úgyhogy Virág nálam alszik, és akkor megnéznénk.

– Olvastam róla – bólintott. – Valószínűleg megnézem, még ma délután összeszerelem a csillagvizsgáló távcsövet.

– Nekünk össze van szerelve – mosolyogtam, aztán eszembe jutott valami. – Gyere át, és nézd velünk.

– Nem is tudom – gondolkozott. – Virággal ilyen természeti jelenséget nézni? Tudja, mi az a csillag?

Hangosan felnevettem, és tényleg örültem, hogy Arnold is csatlakozik hozzánk. Végül is miért nézné egyedül?

Utolsó óra után Máday nem kímélt minket, jött a tanulószobára.

– Nemáár, lassan azt is elfelejtjük, hogy miért vagyunk itt délutánonként – szenvedett Ricsi, lábával az előtte ülő Virág székét rugdosva.

– Egy tanuló kidobott egy fém tolltartót a tizenkettes teremből. El is találhatott volna valakit, aki akár súlyosan megsebesülhetett volna – közölte szárazon Máday. Na, igen, ebben végül is van valami.

– Merő kíváncsiságból – kérdezte Zsolti. – Mit kap, aki bevallja?

– Ja, holnap péntek, szívás lenne itt ülni – túrt a hajába Cortez szenvedőn.

– Ti csak hallgassatok! Lőttek a programomnak, az edzésemnek, a skype-nak... – hóbörgött Kinga.

– Juj, nem tudsz Telivérrel beszélni. Ó, de rémes! – imitált Zsolti női hangot, Kingát utánozva. Dave automatikusan felkapta a fejét.

– Én ezt a hangot már hallottam! – kiáltotta.

– Mivel Zsoltié! Nagyokos! – nézett Kinga a plafonra.

– Nem, nem! – rázta a fejét Dave, és összeszorított szemmel koncentrált. Mikor újra kinyitotta, veszett düh szikrázott a tekintetében. – Te hívogatsz!!!

– Mi? – kérdezte Zsolti, de beleröhögött. Addigra Cortez és Ricsi is kész volt, úgyhogy Dave rájött.

– Ezt még nagyon visszkapod!

– Ragadnak rám a nőőők! Haha – röhögött Zsolti gonoszul, felidézve szegény Dave naiv szavait.

Máday az egészből nem értett semmit, de kezdett elege lenni a hangzavarból és rendetlenségből, így egy határozott „Csendet!” kiáltással rendet teremtett.

– Amennyiben a tolltartódobáló beismeri, megszűnik a tanulószoba.

– Mit kap a tettes? – kérdezte Ricsi.

– Igazgat... – kezdte, de valamennyi osztálytársam a fejét rázta, egyfajta „akkor soha nem fog kiderülni” stílusban, úgyhogy Máday megakadt. – Osztályfőnöki figyelmeztetést, valamint egy beírást a szülőknak a házirend megsértése miatt – javította ki magát.

Ez így már jobban hangzott, úgyhogy meg kellett fontolnunk.

– Kaphatnánk pár percet? – kérdezte Dave, mire Máday szemöldöke felszaladt.

– 10/b, az agyamra mentek – fújtatott Máday, miközben kiharzott a teremből és bevágta maga mögött az ajtót.

Ezzel el is kezdődött a tanácskozás. Kinga, Ricsi és Zsolti egyértelműen azt hangoztatta, hogy vállalják be, az ofő beír, de ezzel vége a délutáni szívásnak. Gábor, Jacques, Dave és Virág azt firtatta, hogy mi van, ha Máday be akar húzni a csőbe, és sokkal nagyobb bünti lesz. Arnold tartózkodott, ő csak annyit tanácsolt, hogy kössünk alkut Mádayval. Én meg nem tudtam. Egyre húzósabb lett a dolog, mert a hétköznapi még elment, de a péntek délutánt sokan fájlalták volna, ráadásul a jövő heti szakkörökről már senki nem akart lemaradni. Andris és Robi tétováztak, látszott rajtuk, hogy nem tudják, mitévők legyenek.

– Cortez? – nézett fel Robi. Na, erre csend lett, mindenki a válaszra várt.

– Hívjuk vissza – mondta egyszerűen.

Gábor kiment az ig. helyettesért, aki visszajött a terembe.

– Nos? – nézett végig rajtuk.

– Aki kidobta az ablakon, az kap egy osztályfőnököt? – kérdezte Cortez.

– Igen – bólintott türelmetlenül Máday.

– És vége a tanulószobának?

– Igen, most azonnal – válaszolta, az osztályban pedig néma csend lett. Andris és Robi a fejüket kapkodták, látszott, hogy most már

félnek és nem szívesen mondanak semmit. A többiek viszont attól féltek, hogy akkor örökre tanulószobán maradunk. Jaj.

– Rendben – szólalt meg újra Cortez. – Én voltam.

Komolyan, nekem a döbbenettől tágra nyílt a szemem, de nem mertem semerre nézni, nehogy feltűnést keltsek. Valamennyien így tettünk. Máday összehúzott szemmel méregette Cortezt.

– Antai-Kelemen, nem voltál te véletlenül az udvaron abban az időben?

– Nem.

– Hát, jó. Akkor kérem az ellenőrződ – nyújtotta a kezét az ig. helyettes. Cortez feltápáskodott a padjából és ledobta a tanári asztalra. – Csak merő kíváncsiságból, miért dobtad ki a tolltartót az ablakon? – kérdezte, fél kézzel már a kilincset fogva. Cortez mosolyogva széttárta a karját.

– Fizikán épp a gravitációt tanultuk. Gondos tanárnő azt mondta, nyugodtan kísérletezzünk – mondta, és Ricsiékből egyszerre tört ki a röhögés.

Máday tekintetét én nem álltam volna, egyértelműen sütött belőle a „még kihúzod a gyufát nálam” fenyegetés, de le a kalappal Cortez előtt, tartotta a szemkontaktust, amíg az ig. helyettes ki nem ment. Mikor becsukódott az ajtó, mindenki egyszerre fordult Cortezhez és kezdett el magyarázni.

– Na. Megvannak a szabad délutánok – közölte lazán, és természetesen mindenki tapsolni meg füttyögni kezdett. Te jó ég! Lehet valaki még ennél is lazább? Nem hiszem.

Rajzóra: 5/2 – túléltem. És kettést kaptam!!! ☺

Dave: 5/5 – rájött, hogy Zsolti szórakozik velem, az előbb néztem a neten, már a Facebookon megy a harcuk. ☺

Farm: 5/4 – vettem egy házat, amivel szereztem sok XP-t. Dejóó.

Kvízpart: 5/5 – megdöntöttem a csúcsom általános kategóriában. Arnoldétól még mindig messze vagyok, de azért ez sem rossz.

Csillagpor: 5/5 – mindjárt megyek olvasni.

Suliújság: 5/3 – sokan gratuláltak, de nem lett az igazi...

Cortez: 5/5* – no comment. Egyszerűen ultramenő.

Október 2., péntek

Laza nap, hamar el is telt. Duplaangolon Mr. O'Realyvel szövegértést tanultunk végig (Arnold és Cortez halálra unta), francián Monsieur Durand-nal nyelvtanoztunk, tesin Korponay utasítására tollasoztunk (Virág eltörte az egyik ütőt véletlenül), úgyhogy összességében jól telt. Ami kicsit húzósabb volt, az az irodalomdoga utolsó órán, mivel sokan azt sem tudták, hogy miről van szó, na meg az öfőóra volt kellemetlen. Mondhatni, Haller tombolt.

– Elégtelenek, tolltartódobálás, tanulószoba, fegyelmezetlenség, szemtelenkedés, tanóra alatti evés, üres dolgozatok, szaktanári panasz... – sorolta mérgesen a zsebkönyvébe feljegyzett bűneiket. – Nagyon nem leszünk így jóban!

Az öfőre persze záporoztak a „de tanár úr, az nem úgy volt” típusú védekezések, és ő egy ideig türelmesen hallgatta, aztán elege lett.

– Most átnézem a naplót, addig lesztek szívesek kulturáltan elfoglalni magatokat.

– Dave, passzold ide a sajtos rudat! – ordította Zsolti. Az öfő döbbenetesen nézett fel.

– Mondom, kulturáltan – csóválta a fejét.

– Tanár úr, én örülnék a legjobban, ha Zsolti tudná, ez mit jelent – szólt Kinga unottan.

Az óra telt, az öfő bekért pár ellenőrzőt (sok egyes szokott hiányozni, rejtély, miért... ☺), aztán számolgotott, az órájára nézett, végül így szólt.

– Arnold, kérlek, gyere velem, Borrel igazgató úr akar veled beszélni, lekísérlek.

A kijelentést néma csend fogadta.

– Neményivel? Miért? – kérdezte Dave.

Az öfő mondott valami olyasmit, hogy ez nem tartozik senkire, aztán bevárta Arnoldot, aki kifejezéstelen arccal kászálódott ki a padjából. Rémulten néztem utána. Mielőtt kilépett, még egyszer hátrafordult és találkozott a tekintetünk. Rá abszolút nem jellemző módon elmosolyodott, azt hiszem, azért, hogy megnyugtasson, aztán kiment.

– Hé, lehet, rájöttek, hogy Neményi földönkívüli – töprengett Zsolti.

– Gratulálok, egy pillanatig azt hittem, gondolkozol, de hiába. Ez soha nem fog megtörténni – rázta a fejét Kinga.

Zsolti csak kiröhögte, aztán el is terelődött a szó. Természetesen a hétvége volt a téma. Szinte mindenkinek volt valami klassz terve, Andris és Robi Band Hero-maratonra készül, Jacques Egerbe megy a szüleivel kirándulni, Kinga a jövő heti díjugratóversenyére edz (még nem hívott meg senkit, de mindegy), Cortezék próbálnak meg deszkáznak, Gábor meg még nem tudja. Csendben hallgattam a terveket, aztán jól zavarba is jöttem, mert Ricsi rákérdezett, hogy mi mit csinálunk.

– Hát – köhintettem. – Csillaghullás lesz, úgyhogy azt nézzük – feleltem. Virág lapozott egyet az *IM*-ben, közben meg felnézett és bólogatott.

– A tévében? – kérdezte Dave. Furán nézhettem rá.

– Nem, élőben. Az égen.

– Ja – értette meg végre, aztán vállat vont.

– Azta, mekkora program. Emó és Reni az eget bámulják. Légyszi, nézzük mi is – vihogott Zsolti gúnyosan.

– Szerintem érdekes lesz – védtem magam, már amennyire tudtam.

– Hánykor lesz? – kérdezte hirtelen Cortez.

– Anyu azt mondta, tizenegy körül – feleltem halkán.

– És min nézed?

Mivel nem láttam jelét az arcán semmi negatív vagy lenéző kifejezésnek, rendesen válaszoltam.

– Távcsovön. De Arnoldé kicsit profibb, lehet, hogy azon jobb lesz – tettem hozzá. Cortez mélykék szeme szélén apró mosolyráncok jelentek meg, amitől azonnal zavarba jöttem.

– Hogyne – bólintott, most már szélesen mosolyogva.

– Figyelj, ha van kedvetek, vagy ilyesmi... anyu csinál forró csokit – szóltam bártortalanul, de ahogy kimondtam, már meg is bántam. Cortez csak a fejét rázta, és azt hiszem, ez a mosoly már gúnyos volt.

– Kösz, nem. Nézzétek csak az eget, biztos jó lesz. – Aztán összeröhögött Ricsivel. Nekem a torkomban dobogott a szívem, és egyáltalán nem értettem, hogy miért bánt, mindenesetre nagyon rosszul esett.

Csengetéskor szó nélkül mentem ki a teremből. Zsolti, mondjuk, utánam szól, hogy beugorhat-e forró csokiért, de csak megvontam a vállam. Felőlem.

Virággal együtt mentünk haza. Miután bazsalygott vagy öt percet Doriánnal, és végül sikerült elszakadniuk egymástól erre a baromi hosszú hétvégére, már indulhattunk is. Szerettem volna Cortezéktől elköszönni, de a sulis előtt ott ácsorgott Viki, úgyhogy jobbnak láttam lelépni. Hazaérve felmentünk a szobámba, és amíg én kipakoltam a táskámból meg előkészítettem a tancuccokat hétfőre, addig Virág netezett.

– Mit csinálsz? – kérdezte, amikor észrevette, hogy az íróasztalom kulcsos fiókjából előszedek egy dobozt.

– Elteszem a cetlit, amit Cortez adott angolon – legyintettem és a tenyerembe gyúrt fecnit néztem. Cortez írta le nekem a válaszokat Mr. O'Realy kérdéseire.

– Húúú, a Cortez-doboz. Muti – huppant le mellém, otthagya a netet.

Na, igen, a Cortez-doboz. Igazából kilencedik óta mindent eltettem, ami hozzá köthető. Végül is az emlékeim vannak benne, róla. Jó, tény, hogy sok mindent elárul a kapcsolatunkról, hogy tele van csokipapírral, rágósdobozzal, Valentin-karkötővel, Meki-számlával, fotókkal vagy éppen kinyomtatott msn-üzenetekkel. De azért én mégis elraktam ezeket, aztán nyáron, amikor szétuntam az agyam, egy cipősdobozt kidekoráltam matricákkal meg képekkel, beleszórtam mindent, és végül ez lett a híres „Cortez-doboz”.

– Hú, de jó ez a kép! – emelte fel Virág a nyomtatott fotót. Odamásztam mellé, nekidőltem az asztalom oldalának és kicsit szomorúan meredtem a jégpályán készült fotóra. Azóta szinte minden megváltozott. Van Viki meg együttes, meg elfoglaltabbak, nem hívnak magukkal... A kép készülése óta csak egy dolog nem változott. Hogy mit jelent nekem Cortez.

– Talán ki kéne dobálnom ezeket – túrtam bele a sok „szemétbe”.

– Dehogy!!! – rázta a fejét Virág. – Nem szabad.

– De amíg én rágópapírokat tartok meg emlékbe, addig Viki például jár Cortezzel – tűnődtem.

– De neked legalább van vele emléked. Egy doboznyi – mosolygott Virág, és végiggondolva tökéletesen igaza volt!

Anyu a csillaghullás miatt tökre izgatott volt, egész délután főzött, hogy közben legyen mit ennünk. Mondtam, hogy nem expedícióra indulunk a Holdra, hanem kimegyünk a kertbe, de tökmindegy. Mi addig Virággal Simseztünk. Átrakta az én játékomba is Dorián simjét. Most már Virág simje Dorián simjével él, simán kirúgta Robert Pattinsont. Viszont Pete Wentz-cel még néha találkozgat. ☺

Arnold este nyolc körül jött, addigra apu a kertben pontosan kijelölte, hogy hol legyen a két csillagvizsgáló távcső.

– Ez annyira jó, gyerekek, az ég tiszta, remekül fogtok szórakozni – mosolygott anyu, miközben megterített a vacsorához.

– Hullócsillagnál kívánhatunk? – kérdezte Virág, a halálfejes kapucnis pulcsiját igazgatva.

– Természetesen – bólogatott anyu.

– Juj, akkor én tök jókat fogok kívánni.

Amíg Virág anyuval csevegett, megkérdeztem Arnoldot, hogy mi volt a dirinél.

– A tanulmányi eredményem miatt hívott be – felelte.

– Mi a gond a tanulmányoddal? Színötös vagy.

– Igen, ezért akart velem beszélni. A kiemelkedő teljesítményű tanulókkal ez a forma... – bólintott.

– Ó. Értem – mosolyogtam. – Ennyi?

– Igen. Nagyjából.

– Klassz.

– Kinek szedhetek krumplipürét? – kérdezte anyu. – Arnold, a laktózérzékenységed miatt neked külön készítettem...

– Nagyon figyelmes, köszönöm – bólintott Arnold, aztán a száját húzva fordult felém.

Ha-ha. Már azt hitte, ilyen ürügyekkel megúszhatja. Ááá, anyu nem ismer tréfát. Szegény Arnold egyébként jobban járt volna, ha a „hagyományos” püréből eszik, mert amit ő kapott... Na, annak sem az állagára, sem a színére nem tudok mit mondani. ☺

Valamikor tíz után jól felöltöztünk (azért késő este nagyon hüvi van), és kicuccoltunk a kertbe (vittünk jó sok forrócsokit meg kekszet is). A pagoda alól (mivel fedett a teteje) az égvilágon semmit nem láttunk, úgyhogy megoldásként pár pokrócot dobtunk le a földre, és azon ülve várakoztunk.

– Ez már az? – mutatott az égre Virág, egy percen belül úgy ötödszörré. Arnolddal odakaptuk a fejünket. Már megint.

– Nem, Virág, ez sem az volt – sóhajtotta Arnold.

– Ajj már, mikor kezdődik? – nézett fel türelmetlenül a kapucnija alól.

– Virág, ez nem tűzijáték vagy film. Türelem, majd látni fogod – dörrent rá Arnold.

Arnold a bőrkabátja zsebébe dugta a kezét és időnként felfepillantott. Én törökülésben ültem, megigazítottam a sálam, hogy nehogy megfázzak, aztán a tiszta égboltot figyeltem. Virág pedig unottan a nyakában lógó távcső zsinórját birizgálta. ☺ Jó, lehet, hogy mi nem vagyunk túl menők, meg hogy péntek este minden normális diák valami trendi programot választ. Viszont akkor, ott, úgy éreztem, hogy nem szívesen lennék máshol. Mert igenis jó poén a barátokkal csillaghullást várni. Az is lehet jó program. Csak aztán eszembe jutott Cortez. Hogy vajon ha nincs Viki, akkor eljött volna? Hogy ő egyáltalán olyan fiú, aki nézne velem csillaghullást vagy egyszerűen kiröhög? Pedig ma úgy tűnt, hogy érdeklí, mert ő nem nevetett, szóval lehet, hogy ő is nézne csillaghullást, így agyaltam, amikor megláttam az elsőt. És azonnal kívántam, gondolkodás nélkül.

– Láttad? – fordult felém Arnold hirtelen.

– Igen! – bólintottam boldogan.

– Mit? Mit kell nézni? Hol van? – kapkodta a fejét Virág. Mi mindketten felpattantunk, és a felállított csillagvizsgálókhöz léptünk. Virág egy ideig bénázott mellettünk, ugye, neki nem volt rendes távcsöve, csak az a klasszikus nyakba akasztható, és elég sokat hisztizett, hogy márpedig ő nem lát semmit.

– Hogyhogy nem látsz? – lépett hozzá Arnold.

– Tök sötét – nyújtotta át a távcsövet Virág. Arnold belenézett, majd egy pillanat múlva leengedte a kezét. –Virág. Itt egyedül te vagy sötét – közölte, és levette a távcső elejéről a védőkupakot. ☺

– Jaa! – röhögött fel Virág, és ezután boldogan nézegetett bele a távcsövébe. Igaz, kábé házmagasságig emelte, de mindegy, elnézelődött.

Mi azért Arnolddal elég sok hullócsillagot láttunk, és csodálatos volt, utólag meg is beszéltük, hogy nagyon megérte kivárni. Sőt, a végén még Virág is látott, összesen kettőt. De az egyikben nem biztos, azt mondja, lehet, hogy repülő volt. ☺

Cortez: 5/4 – néha olyan undok, aztán meg nem. Én ezt nem értem. ☺

Csillaghullás: 5/5* – woow. Arnold még fotózott is, azt mondta, majd átküldi. ☺

Ofőóra: 5/2 – jól leszidtak minket. Én is kaptam a rajz miatt. ☺

Sims: 5/5 – Cortez és én szuperboldogok vagyunk. Klassz, hogy amíg neki barátnője van, addig én ilyen okosságokkal foglalkozom. No comment.

Forrócsoki: 5/4 – a vacsorát hagyjuk, de a forrócsoki jólesett. Oké, inkább volt puding, de mindegy.

Virág: 5/5* – Örülök, hogy itt van. Mondjuk, eddig Doriánnal msn-ezett a gépemen, de most látom, hogy végzett, úgyhogy megyek is.

Október 3., szombat

Virág ma még nálunk maradt, csak késő este ment haza, úgyhogy tökre jól telt a napunk. Például elénekeltük a YouTube-on a *You Belong With Me* dalszöveges változatát körülbelül tízszer egymás után, meg néztünk pár részt a *Szívek szállodájából* (én Jess- ő pedig Dean-fan). Aztán kora délután kimentünk a kertbe jógázni, ami elég viccesre sikerült, merthogy egyikünk sem tud. Viszont, ugye, vettem hozzá könyvet, és gondoltam, majd jól megtanuljuk onnan. Amikor Virág diktált, akkor nagyjából ment a dolog, bár azért elég nehéz.

Viszont amikor én adtam instrukciókat Virágnak, hogy mit csináljon, azon nagyon sokat neveltünk. Mondtam, hogy képzelje magát fának, és akkor ne dőljön el, de nem nagyon sikerült. Ráadásul a gyakorlat közben folyamatosan csörgött a mobilja, és fel is vette. Mondtam, hogy egy fa nem telefonál, de lefogta a készüléket, és örülten csillogó szemekkel suttozta, hogy Dorián az. Mindegy, Virág a kertben mászkálva telefonált, én meg fél kezemmel tartva a könyvet próbáltam elsajátítani az alapokat. Azt nem mondanám, hogy sikerült, de próbálkoztam. ☺

Artisztító krém: 5/1 – konkrétan semmit nem ér.

Msn: 5/2 – csak páran lézengtek, Arnolddal Honfoglalóztunk, Jacques-nak pedig besegítettem egy játékban, (ilyen szobakijutós, logikai), mert megakadt az egyik szinten.

Cortez: 5/1 – offline. ☹

Szilmarilok: 5/5 – mindjárt kezdem olvasni. Megyek is. ☺

Október 5., hétfő

Ma elkezdődött a Szent Johannában a zenei hét, amiről, mondjuk, nem sokat tudtam, de a suliba beérve azonnal megvilágosodtam. A szekrények ajtajába csúsztatott szórólapok szerint a zenei hét azt jelenti, hogy figyelni kell csütörtökig a sulirádióból szóló dalokat, ki kell találni az összest, és a győztes osztály, tehát aki a legtöbbet eltalálja, az szerkeszti pénteken egész nap a zenét. Hű. Na ez aztán tényleg lázba hozott mindenkit, főleg, mert a stúdiósok elég kegyetlenek, szinte soha, senki kérésére nem játszanak dalt, csak amit ők akarnak. Jó, persze, akad kivétel, de az akkor nagyon csókos. ☺ Aztán a szórólap alján még valami, ami hatalmas örületet váltott ki a diákokból. Másolom:

MINDENKINEK JÁR 3 PERC HÍRNÉV!
ÖRÜLETES KARAOKE BULI PÉNTEK ESTE A SZENT JOHANNÁBAN!
MEGJELENÉS KIZÁRÓLAG ZENEKAROS PÓLÓBAN!
(JELENTKEZÉS ÉS DALLISTA A STÚDIÓSOKNÁL.)

Na, ez érdekesen hangzik. Ráadásul már kora reggel kígyózó sorok vártak a stúdió ajtaja előtt. Úgy érzem, ez vicces lesz. ☺

Kardossal duplaórával kezdtünk, ez általában megviseli az osztályt, harmadik órára eléggé leamortizálódott mindenki. Ráadásul kiosztotta a pénteki dogákat. Siralmas eredmények születtek. Aztán jött a matek és a fizika. A hétfő egyébként tényleg kemény nap, még én sem nagyon kedvelem, pedig vasárnap sokat szoktam készülni rá. Ezzel szinte egyedül vagyok, mert ebben a hétfői első négy órában jellemzően záporoznak az egyesek. Zsolti például még szinte fel sem ébredt, amikor Gazdag feleltette, de Ricsi sem volt szerencsés, Kardos az egyes irodalom dogája után nyelvtanból is kikérdezte. Így ő például két eggyessel kezdte a hetet. Jaj. ☹

Csengetésekkor a szokásos nyüzsgés helyett azt lehetett észrevenni, hogy sehol nincs örület. Tényleg, a sulis olyan volt, mintha nem lennének benne diákok. Mi is hang nélkül pakoltunk, nem is mertünk másként tenni, mert a fiúk leüvöltöttek volna. A sulirádió miatt, természetesen. Szegény Jacques például suttogva megkérdezte tőlem, hogy milyen óra jön, erre Zsolti megdobta egy vonalzóval. – Psssst! – tette a szája elé a kezét és tovább fülelt. Amikor lement a zeneblokk (összevágott számok pár másodpercben, elég kegyetlen játék), mindenki egyszerre kezdett beszélni.

– Mondom, hogy a második RHCP volt! – kiáltotta Ricsi. – Azt nem hallottam jól, leragadtam az elsónél – dühöngött Dave.

– Az By the Way – bólintott Cortez, és lefirkantotta egy lapra.

– Hány dal volt a bejátszásban? – kérdezte Robi.

– Tizenkettő – lépett be a terembe Kinga. – Mennyi van meg?

– Kevés, még csak öt – számolt Cortez.

– A fenébe. Az a-sok már hatot tudnak, de még nem sikerült kiszednem belőlük.

– Mert talán ez egy verseny, és nem fogják elmondani? – vontam fel a szemöldököm.

– Renáta, az ipari kémkedés is a verseny része! Meg kell nyernünk, tehát mindent a győzelemért! Megyek, fülelek a folyosón... – hagyott ott minket a teremben.

– Ez kész – röhögött Zsolti.

– Igazából nem érdekli a zene. De a verseny szótól megőrül – bólogattam mosolyogva. Hátrafordultam Cortezhez, aki még mindig a lapot böngészte.

– Tipp? – vonta fel a szemöldökét.

– Nincs, ezeket nem ismerem – ráztam meg a fejem csalódottan. Na, persze, én aztán tényleg nem vagyok képen.

– Mindegy, majd következő szünetben hátha rájövünk párra – hajtotta össze a papírt. – Milyen volt a csillaghullás? – kérdezte hirtelen.

– Szép – vontam meg a vállam zavartan. – És a próba?

– Jó – vágta rá. Hát, ennyi. Az össz, amit meg tudtunk beszélni. Ez azért nagyon szomorú. Sosem álltunk túlzottan közel egymáshoz, de most aztán nem szakadék, hanem óceán van köztünk. ☹

A sulirádió a mai mixet minden szünetben leadta, ebédszünetben háromszor is. Minden diák susogott meg koncentrált, de a hírek szerint egyik osztály sem találta el mindet. Mi összesen kilencet írtunk, abból kettő nagyon bizonytalan. Mindegy, majd holnap, új mix, új dalokkal. Talán én is bele tudok szólni. De menő lenne, ha tudnék egyet! Juj, de jó lenne!

Zenei hét: 5/5 – tök jópofa, ráadásul ezzel elérték azt a stúdiósok, ami még soha, egy tanárnak sem sikerült. Mármint hogy a diákok csendben vannak szünetben. Hű. ☺

Olvasókör: 5/4 – Karcsi tartott előadást, „Rowling világa” címmel, és elég jól sikerült.

Msn: 5/2 – Csak Andris és Robi volt online, de azon kívül, hogy videókat küldözgettek nekem (valami klasszikus rock), nem sokat beszélünk.

Farm: 5/3 – Kéne még szomszéd. Virág tudott bővíteni, mert a francia haverja, Pierre magához adta, úgyhogy neki már sokkal nagyobb a területe.

Komolytalanság: 5/1 – Jó, amíg én ilyen dolgokkal foglalkozom, addig Viki például újabb képet töltött fel az iWiWre Cortezről. Brühü. ☹☹☹

Október 7., szerda

A zenei hét mindent vitt, már-már úgy tűnt, hogy tényleg semmi másról nem szólnak a szünetek (rosszabb esetben a tanórák), úgyhogy tegnap például tökre jó nap volt. Aztán jött a mai nap, és jól lelombozódtam. Kezdem azzal, hogy reggel megint észrevettem egy kisebb tucat pattanást a homlokomon. Na, ez már önmagában rémes, ráadásul akárhogy hisztiztem, anyu nem engedte, hogy frufrut vágjak magamnak. Nem értem, mi ellenvetése van, ha a lánya reggel hétkor ollóval áll a tükör előtt, és kész új frizurát varázsolni magának, amire van úgy hét perce. Na, mindegy. A mítesszer maradt, a homlokom szabadon, így indult a nap. Aztán a sulis előtt (Virág végig sms-ezte az utat Doriánnal, akivel percekkel később találkozott) Cortezék egy árva szót sem szóltak hozzám. De komolyan, semmit. Csak ott álltak, Cortez menőn a gördeszkáját tologatta a lábával, a haja tökéletesen kuszán állt, napszemüvegében úgy festett, hogy minimum egy Ray Ban reklámszerződés... És akkor ezt így megállapítottam, de mivel a kutya sem foglalkozott velem, bementem a suliba. Kár volt. A portán felmutattam a belépőkártyám, beléptem az aulába, aztán Máday, aki a jelek szerint csak rám várt, elordította magát.

– Renáta! Az iskolaújság termébe! Most!

Hű. Remegő gyomorral bólítottam, és komolyan rettegve mentem be. Tudtam, hogy most valami rossz következik, és egy ideig azt hittem, hogy velem van baj. Aztán a terembe lépve láttam, hogy szinte mindenki ott van, úgyhogy minimálisan/de megkönnyebbültem. Éljen a bajtársiasság, meg ilyenek.

– Mi történt? – kérdeztem az a-s Krisztiánt, de válasza azért nem igazán számítottam, mert az arca eléggé riadt és értetlen volt.

– Passz – felelte, ahogyan erre számítottam is.

Pár pillanattal később Kinga csörtetett be, levágta a táskáját egy padra, és fűjtatva nézett körbe.

– Csak tudnám, miért kell állandóan az egész aulát átordítva közölni, hogy megbeszélés lesz...

– Szerintem ez nem megbeszélés – kockáztattam meg, rosszat sejtve.

– Gratulálok, Renáta, megint sikerült lenyűgözőn az ítéloképességeddel. Egy szerkesztőségben minden munkatárs, kora reggel. Igazad van, ez valóban nem megbeszélés – gúnyolódott, és páran el is vigyorodtak. Már épp mondani akartam valamit, hogy azért reagáljak, de Timi lépett be a terembe, nyomában Máday. És becsukták az ajtót.

– No – csapta le az asztalra Máday a suliújság októberi számát. És igazam volt! Bár ne lett volna. Tényleg nem megbeszélés. Hanem örült nagy letolás. Juj. – A Szent Johanna iskolaújságja nívós, igényes havilap. Szerkesztőségünkbe komoly válogatás során lehet bekerülni, és úgy gondolom, az itt jelen lévők megérdemelten dolgozhatnak a magazinon – magyarázta. Kinga, aki ezt dicséretnek vette, egyenes háttal bólogatott. Nem is sejtette, hogy ez csak a felvezetés. Az októberi számot átlapozva azonban én már fel voltam erre készülve. Máday folytatta is. – Éppen ezért értetlenül állok a történetek előtt! Soha, még soha ennyire igénytelen, összekapkodott, minősíthetetlen szám nem jelent meg! – üvöltötte dühtől remegve. A teremben döbrent csend lett, mindenki riadtan pislogott.

– Hogyan? – vont a szemöldökét Kinga. Én nem szóltam volna, de hát ő tudja. Máday helyett Timi válaszolt. Felemelte a magazint, és sietve belelapozott.

– Kész tragédia. A visszajelzések alapján az októberi szám tele van hibákkal, nyomdai és tartalmi egyaránt előfordult, ezenkívül pedig a diákok „eszméletlenül unalmasnak” találták – magyarázta. – De, hogy konkrét példát mondjak – bólíntott, látva a sok értetlen és döbrent arcot –, a halloweeni sütirecept hiányosan került a cikkbe, többen jelezték, hogy az édesség undorítóan rossz lett, és a végeredmény egyáltalán nem hasonlít a képen szereplő süteményre – olvasta fel a jegyzetfüzetéből. – A keresztretjvény úgy hibás, ahogy van, a megoldás senkinek nem jött ki! A három ajánló közül kettőre rengeteg panasz érkezett, a diákok szerint a filmajánló telis-tele van hibával, még a főszereplő neve sem stimmel, a zeneajánlót pedig egyszerűen kuszának és értelmetlennek minősítették – folytatta, én pedig lesütöttem a szemem. Juj. Még soha nem szégyelltem magam ennyire. ☹

– Az '56-ról szóló cikk tele van dátumhibával, ezenkívül kusza és monoton. Ráadásul néhány helyen megegyezik a wikipediával, mondanom sem kell, ugye, hogy ez mennyire amatőr és felháborító! – szúrt le egy tizenkettedikes lányt, aki a szája szélét rágta, és inkább hallgatott. – Összességében felháborító lett az egész szám, továbbá, ha ezek után valaki nem adja le határidőre a cikkét, azt kitesszük. Pont!

Na, ez is rám vonatkozott. Timi idegesen végignézett a társaságon, mindenki olyan „magamba szállók” arccal ült, és töprengett.

– Azért – tette hozzá Timi – egy emberben nem csalódtunk, ő ismét kiváló munkát végzett.

Kinga széles vigyorra húzta a száját, és félig felvont szemöldökkel fordult körbe, merthogy szerinte ez az ő nagy pillanata volt. Tévedett.

– Neményi még nincs itt, de ő az egyetlen, aki azon kívül, hogy főszerkesztő-helyettesként megpróbálta a maximumot nyújtani és néhányótoktól az utolsó pillanatban szedte el az összecsapott cikket – nézett rám jelentőségteljesen –, még volt energiája az októberi szám egyetlen tökéletes és érdekes cikkét megírni. Le a kalappal előtte.

Többen (köztük én is) egyetértően bólogattunk, Kinga azonban felháborodottan pattant fel.

– Mielőtt Neményinek szobrot emelnénk, jelezném, hogy a sok firka között azért ott van az én riportom, amin rengeteget dolgoztam! És amiről most egy szó sem esett! – fújtatott dühösen. Timi, mint akinek csak most jutott eszébe valami roppant fontos, sietve fellapozta a noteszét.

– Köszönöm, Kinga, már majdnem elfelejtettem. A legtöbb panasz az októberi lappal kapcsolatban a riportra érkezett.

– Mi??? – kerekedett el Kinga szeme.

– Kinga, nem fogok kertelni. Utálták!

– Micsoda? – hüledezett.

– A diákok konkrétan panaszáradattal jöttek hozzám, hogy tönkretettük az eddig legkedveltebb rovatot. Ezen sürgősen változtatni kell!

– Már nem azért – magyarázta magából kikelve Kinga –, de én utánajártam, megnéztem, megszerveztem, meginterjúvoltam, utánaolvastam, megszerkesztettem! Pár idióta miatt nem fogok változtatni!

– Az a pár idióta éppenséggel az olvasó! Tehát kérlek, hogy tartsd tiszteltben a véleményüket!

– Nem érdekel! Kifogástalan riportot adtam le!

– Kinga! – förmedt rá Timi még az eddiginél is ingerültebben. – Őszintén? Kit érdekel a gondnokkal készített interjú a tetőre felrúgott labdáról? Néhányan állításuk szerint elaludtak, miközben olvasták.

– Hah! – fonta össze a karját maga előtt Kinga, és résnyire összehúzott szemmel figyelt. – Nem érdekel, ki mit mond. Enyém lett a riport, én döntöm el, kivel és milyen témában készítem el!

– Sajnálom – csóválta a fejét Timi –, de a rengeteg negatív visszajelzés miatt többé nincs szabad kezéd.

– Tessék??? – Kinga valósággal lesokkolódott.

– Populáris és menő cikket kell írnod, olyat, ami éppen foglalkoztatja a diákokat.

– Populáris? Menő? Ugyan már! Ez egy újság! Ne nevetessük ki magunkat!

– Ez egy újság, diákoknak. Sajnálom, de nem engedélyezem a novemberi számhoz az ötleted!

– Micsoda? Ezt nem teheted! – szállt vitába Kinga. – Már az időpontot is megszerveztem, a büfés néni a jövő héten ad interjút arról, hogy a diákok milyen egészségtelenül táplálkoznak!

A teremben szinte mindenki visszatartott nevetéssel nyugtázta Kinga zseniálisan unalmas ötletét.

– Kizárt dolog, hogy ez érdekelne bárkit is! – közölte Timi keményen.

– De én erről fogok írni!

– Nem, erről biztosan nem. A Szent Johannában egészen más dolog tartja lázban a tanulókat...

– Például? – tette csipőre a kezét.

– Például alakult egy együttes diákokból. Tele vannak MySpace-ismerősökkel, a neten mindenki kommentálja a próbáról feltöltött videókat és képeket, a Twitteren az egész iskola követi őket! Miért is

nem olvashattam róla? Már az októberi számban helyük lett volna! A novemberiben pedig benne lesznek! Mert most leginkább róluk szól minden! Úgyhogy, Kinga, egyeztess Cortezékkel, riportot akarok a Jalapenóval, két oldalon, képekkel!

Mivel Kinga sokkot kapott, Timi körbefordult.

– Ami a többieket illeti. Szedjétek össze magatokat, hallgassatok Arnoldra, ne késsetek, és igényes, minőségi munkát adjatok le, máskülönben elválnak újtjaink – jelentette ki gorombán, majd felmutatta az októberi számot. – Ezt pedig felejtjük el, ha lehet, örökre. Na, nyomás órára!

Úgy mentünk ki a szerkesztőség terméből, mintha minimum öt témazárót írtunk volna Gazdag tanárnónél. Rosszkedvűen, bágyadtan, néhányan pedig idegbetegen. Jó, inkább csak Kinga. De ő annyira vibrált, hogy a közelébe se mertem menni.

Csengetésre értünk a terembe, Baranyai tanárnő már bent volt, és éppen lapokat osztogatott.

– Mit írunk? – kérdezte Virág álmosan.

– Dolgozatot – felelte frappánsan a tanárnő. Hű. Na, erre senki nem számított, úgyhogy S. O. S. sercegték a füzetlapok, örült tempóban lapozgatták a könyveket, de hiába. Negyven másodperc alatt senki nem tudta megtanulni. Nem csoda.

Baranyai felírta a táblára az öt-öt kérdést (két csoport, hurrá, duplamunka nekem), addig Dave a telefonjával netezett, próbálta kiguglizni a válaszokat, Ricsi a füzetéből igyekezett kilesni valamit, de akkor járt volna jól, ha, mondjuk, előző órán ír valamit, nem csak a fingerboardját tologatja. Zsolti a tenyerébe írogatott pár választ, de semmit nem ért vele. Én meg unottan néztem a táblát, és azon tűnődtem, Virág válaszait írjam-e előbb vagy a sajátjaimat. Óriási.

A tanárnő csendben járkált a padok között, én meg lefirkantottam a b csoport megoldásait egy cetlire, és vártam, hogy mikor tudom odaadni. Arnold, örök későként, éppen jókor érkezett meg, a tanárnő letolta a késése miatt, én meg gyorsan átnyúltam Virág felé, és a markába ejtettem a puskát.

– Ül a helyedre, és írd meg a dolgozatot. A késésed miatt csak tíz perced maradt, úgyhogy igyekezz! – szólt Baranyai Arnoldra, aki felvont szemöldökkel a táblára nézett.

– Majd megerőltetem magam – felelte cinikusan, én pedig ösztönösen felnevettem. Arnoldnak tíz perc öt kérdésre? Ugyan már.

Abba neki belefér még egy büfé és pár oldal olvasás is, miután megírt egy hibátlan dogát. Baranyai még nem ismeri.

Gyorsban leírtam a saját válaszaim is, majd letettem a tollam. Végeztem. Mármint azt hittem. Óvatosan körbenéztem. Elöttem Jacques megakadt a második kérdésnél, így kicsit megrúgtam a széke lábát. Hátrafordult, láttam rajta, hogy szomorú, amiért nem tudja a válaszokat. Lesúgtam neki, szerintem a felét nem értette, de nagyon koncentrált, és végül írt valamit. Sajna, a tanárnő rám szólt, úgyhogy elnézést kértem és csendben ültem tovább. Aztán megint forgolódni kezdtem. Ricsi Virág vállát bökdöste a tollával, hogy adja már hátra a puskát, de Virág még írt. Zsolti a nyakát nyújtogatta és Kinga lapját próbálta lelesni, de ő a karját a papír köré fonta, és nem segített. Dave arcán úgy láttam, ő improvizál a válaszoknál, mindenesetre valamit írogatott. Cortez lapja pedig üresen hevert az asztalon. Még a neve sem volt rajta rendesen, hanem szokása szerint leszignózta. A papír bal felső sarkában lévő C betű a tanárok szerint irtóra nagy pofátlanság, de szerintem azért elég vagány. ☺ És egyébként is, az a jobb eset, amikor ráír valamit, Kardost például az örületbe kergeti a névtelenül beadott üres dogáival.

– Pszt – sziszegtem neki, aztán felemeltem magam előtt a lapot, úgy, hogy lássa.

– Reni, tedd le a dolgozatod! – szólt rám élesen Baranyai tanárnő.

– Elnézést – vágtam rá azonnal. Tippem sem volt, hogy segíthetnék.

– Tanárnőőőő – lóbálta meg a kezét Ricsi.

Baranyai még egyszer felém nézett, aztán odament és lehajolt Ricsihez. Egy pillanat alatt döntöttem, hátrafordultam, elvettem Cortez lapját, és kicseréltem a sajátommal. A kezem eszméletlenül remegett, annyira féltem, aztán elég csúnya írással, direkt kapkodó betűkkel lefirkantottam a választ Cortez dogájára. Mikor végeztem, már nem volt lehetőségem visszacserélni, mert Baranyai járkálni kezdett. Meghűlt bennem a vér, amikor néhány dolgozatba bele is lesett. Amikor mellém ért, ráhajoltam a lapra, és úgy tettem, mintha még mindig írnék valamit, közben meg levert a víz. Nem lett volna

semmi, ha belenéző a dogámba, és meglátja, hogy nem az én nevem szerepel a tetején. Juj.

– Rendben, összeszedné valaki?

Természetesen Kinga volt, aki vállalta. Ez neki jutalomkör, a hiányos és egyben hibás válaszokat látva mindig akad pár kedves szava az amúgy is a kiborulás szélén álló osztálytársainkhoz. No comment.

– Nocsak – hallottam gúnyos hangját a hátam mögül. Persze hogy észrevette Corteznél az én dogámat. – Ez érdekes.

– Csak vidd ki, oké? – fordultam hátra, és gyorsan a kezébe nyomtam Cortez lapját. Kinga szemöldöke még feljebb szaladt. Lassan felér egészen a hajáig. – Ez aztán a szép munka! – bólíntott gúnyos elismeréssel. – Nem is tudom. Kié melyik volt? – húzott, én pedig szinte elájultam.

– Mi a probléma? – kérdezte Baranyai elég gyanakvóan.

– Semmi – mosolygott Kinga. Aztán beszédte még Jacques-tól, és végre kivitte.

Pechünkre Baranyai még órán kijavította, úgyhogy csengetésre minden erőm elhagyott, annyira izgultam. A végeredmény viszont klassz lett, elég sok ötös született. ☺

Csengetéskor hátrafordultam Cortezhez, hogy megbeszéljük a bioszórát, mármint, hogy milyen izgi volt és majdnem lebuktunk, meg ilyesmi, de a sulirádió miatt egy hangot sem szóltam. Ugyanis mindenki azon volt, hogy végre eltaláljunk mindent. Néma csendben hallgattuk a mixet, én pedig ma ismét rádöbbsentem, hogy semmit nem tudtam hozzátenni.

– Fall Out Boy! – közölte határozottan Virág, amikor elhalkult a zeneblokk, és mindenki vadul találgatni kezdett. – A második, az FOB volt!

– Biztos? – nézett fel rá Cortez, miközben felírta.

– Naná! Álmomban is ráismerek Pete Wentz zenéjére! – nevetgélt Virág büszkén.

– Hé! – pattant fel Kinga hevesen. – Teljesen megőrültetek? – Óvatosan a tanári asztal felé biccentett. Baranyai tanárnő még mindig ott ült, és látszólag a naplóba írogatott. De csak látszólag. – Egy szót se! Tudjátok... – susogta Kinga izgatottan.

Megfogadtuk a tanácsát, és csendben diskuráltunk tovább, aztán amikor végre kiment a biosztanár, Kinga jól felelősségre vonta a többieket. Merthogy Baranyai minden versenyen a saját osztályát akarja nyertesnek, és tuti, hogy kémkedni maradt nálunk a szünetre.

– Mi volt a harmadik szám? Tipp? – nézett fel Cortez. – A negyedik az Hooligans, *Játszom* – kiáltotta Robi.

– Oké – firkantotta le Cortez. – Akkor megvan a FOB, a Hooligans, a Prodigy...

– A harmadik – csukta össze a könyvét Arnold. – Doors. *People are strange* – közölte unottan. Mindenki döbbenetben nézett rá.

– Ezt meg honnan tudod? – csodálkozott Zsolti, miközben beleharapott a rántott húsos szendvicskébe.

– Úgy hívják, zenei műveltség. Javaslom, nézz körül a témában – vonta meg a vállát hanyagul, mire mosolyogva néztem rá. Arnold óriási. ☺

A duplamatek után (elég kemény volt, Andris és Jacques szívott a táblánál, elég sokat) viszonylag nyugisan telt a nap. Ebédszünetben Arnolddal és Virággal mentünk az udvarra, hallgattuk a sulirádióból szóló zenei mixet, meg vettünk a büfében sajtos pogit kólával. Azonnal csatlakozott hozzánk Karcsi, akinek levettem a „hülye vagyok, nem kérdés” cetlit a hátáról. Szegény, valamikor reggel ragaszthatták a pólójára, pech, hogy ebédszünetig senki nem szólt érte. Úgyhogy mi így beszélgettünk, aztán megjött Dorián is. Virág emós szívszerelme búskomoran odaült mellénk, és nem igazán zavarta, hogy éppen beszélgetünk, Virágnak nyújtotta a fél fülhallgatóját, és akkor ők így csendben zenét hallgattak. Láttam Virág arcán, hogy ez most neki amolyan „hűűű” élmény, úgyhogy csak mosolyogva bölintottam. Klassz dolog a szerelem, tűnődtem, és jó volt rájuk nézni. Aztán az árkádok alatt álló társaságot bámulva kiegészítettem magamban a dolgot. Merthogy a szerelem önmagában egyáltalán nem klassz. Ha viszonozzák, akkor igen. Amúgy meg. Bah!

Hazaérve anyut a konyhában találtam, éppen nyújtott. Mármint tésztát.

– Mi volt a suliban? – érdeklődött vidáman. Szívem szerint rávágtam volna, hogy semmi. De mivel ez tabu, kénytelen voltam rendesen válaszolni.

– A szokásos. Lehúzták a cikkem, ötöst kaptam bioszból, nem tudok hozzászólni a zenei héhez, mert nem ismerem a trendi számokat. Cortez ritkán vesz észre, akkor is valami házival kapcsolatos a dolog, egyébként pedig tökéletesen boldog a barátnőjével, akit mindenki annyira, de annyira bír! A suliban kitétték a rajzórán készült tablókat, az enyém egy eldugott helyre került, de még így is közröhej tárgya lettem. Virággal három értelmes mondatot nem tudok váltani, mert nem lát a szerelemtől, Arnoldot pedig nem akarom sokkolni a gyerekes dolgaimmal – hadartam, aztán elgondolkoztam. – Azt hiszem, ennyi.

Anyu döbrent arcából azt vettem ki, néha egy szimpla „minden rendben volt” is jól jönne, de hát velem ilyesmi ritkán van.

– Értem – bólintott furán. – Hát... Szeretnéd, ha a hétvégén csinálnánk valami mókás, lányos dolgot? Takarítunk, zenét hallgatunk, filmezünk? Készítenék pralinét.

– Jól hangzik – mosolyodtam el halványan. – De pénteken karaoke buli van a suliban, szombaton Kinga díjugratóversenye, amire, mondjuk, még nem hívott el, de, gondolom, azért csak szól. Vasárnap pedig Arnolddal megyek kiállításra.

– Ó, hát ez aztán zsúfolt program – biccentett elismerően anyu, és láttam, hogy valamiféle büszkeség tölti el. Sajnos ki kellett ábrándítanom.

– De természetesen ettől még nem vagyok menő, továbbra is a nyomik táborát erősítem, csak véletlenül van programom a hétvégére – lomboztam le, miközben megmostam egy almát. – Megyek, megcsinálom a házim.

Vacsora után benyomtam a gépem, de nem sok minden volt ott. Ültetgettem a virtuális farmomon, megettettem a virtuális tevéimet, megnéztem Virág virtuális halait, aztán arra gondoltam, hogy csinálni kéne valami olyasmit, ami kevésbé virtuális. Olvasás. Naná.

Éppen a *Szilmarilokat* bújtam, amikor apu bekopogott a szobámba.

– Mit csinálsz? – kérdezte.

Egy könyvvel ültem a babzsák fotelemben. Erre mit válaszoljak? Szerencsére apu átlátta, úgyhogy kérdezett párat, mint pl. Jó a könyv?”, „Tolkien, remek”, „A gimiben én is sokat olvastam...”. Kezdt az egész elég kínos lenni.

– Na jó, anyád küldött, azt mondta, szomorú vagy – bökte ki végül.

– Ó. Hát, nem vagyok szomorú. Boldog sem. Inkább olyan nemtudom – magyaráztam bonyolult helyzetem.

– Igen, van ilyen.– Apu elég tanácstalanul, zsebre dugott kézzel ácsorgott. Megnézte az asztalom feletti tükört, fel-felvett pár tollat az asztalomról, majd vissza is rakta. Én meg a szememmel követtem, végül félretettem a könyvem.

– Pótvacsora?

– Mindenképp.

Negyedóra múlva egy csomag keksszel és gyümölcsjoghurttal ültünk a babzsák foteleken a szobámban, miközben én az ölembe fektetett laptopon mutogattam a dolgokat.

– Na, és ez Cortezék MySpace-oldala. Elég menő, nem? Ennyi ismerősük van, és itt vannak a kommentek, és itt meg a képeik, nézd, ez tőkre jó! Itt a videók, mindent Dave szerkeszt... – hadartam.

Apu szinte lesokkolódott a sok új információtól, de a viláért sem vallotta volna be, hogy ez neki túl gyors. Én meg, ugye, abszolút 21. századi gyerek lévén, kellően kapkodtam a neten, mint mindig.

Megmutattam még apunak a farmom, aztán Cortezék Facebook-oldalát is, szóval mindenfélét.

– Na? – kérdeztem mosolyogva.

– Nos. Nagyszerű. És ezek pontosan mire jók?

Mosolyogva elmagyaráztam. Nagyjából. Mert azért mindent én sem tudok, ehhez Dave vagy minimum Robi és Andris kéne. Ők klassz előadást tartanának.

– Na, és hol van a szupermenő lány? – nézett apu összeráncolt szemöldökkel.

– Viki? – csodálkoztam, és még az is fájt, hogy kimondom a nevét. Apu bólintott, én meg vettem egy jó nagy levegőt, amit kissé szaggatottan fújtam ki, és beléptem a közösségire. – Jó, de mielőtt

megmutatom. Nem kell mondanod, hogy csúnya vagy hogy béna, vagy ilyesmi, mert tudom, hogy nem igaz, és nem érezném tőle jobban magam.

– Ígérem.

Betöltöttem Viki képeit, és akkor apuval átnéztük őket. Betartotta a szavát, néma csendben nézte a fotókat, nem ciccegett vagy hőkölt meg. Csak nézte. Mikor végeztem, bezártam az ablakot, és megvontam a vállam.

– Hát, ő az.

– Értem. Na, hagylak olvasni, jó éjszakát – indult az ajtó felé, és a tányérokat fél kezébe véve, lenyomta a kilincset. Mielőtt kiment volna, visszanézett. – Én nem mondok arra a lányra semmit – kezdte lassan, nagyon elgondolkozva. – De annak örülök, hogy te ilyen vagy.

Zavartan néztem, először azt hittem, apu elkezdte az „én lányom a legszebb a világon”, „nekem te vagy a legjobb” meg „a mi büszkeségünk vagy és mi így szeretünk” dolgokat, amik aztán lehet, hogy őszinte szavak, de csak a szülői elfogultságot tanúsítják. Apu szemében azonban mást láttam. Azt hiszem, azt, hogy örül, amiért nem sörrel ülök egy képen a közösségi oldalon, nem csillog kő az orromban, és nem írom senki képe alá, hogy ő márpedig a „pasim”. És nemcsak azért, mert az ismerősei előtt totál égő lenne, ha, mondjuk, ilyen képekkel villognék, hanem azért, mert saját maga előtt sem szeretne szégyenkezni miattam. Lehet, hogy Viki nem is menő, hanem ciki? A felnőttek szerint mindenképp. Kérdés, hogy ez mennyire segít rajtam? Semennyire. Hurrá.

Szilmarilok. 5/5 – Tolkien. Imádom. ☺

Biosz: 5/5 – sikerült ötöst szereznem Jacques-nak, Corteznek, Virágnak, Ricsinek és magamnak is.

Suliújság: 5/1 – juj, de leszúrtak minket.

Kinga: 5/3 – ma kicsit megőrült. Kirúgta a fotósát, mondván, az ő hibája volt a cikk sikertelensége. Azt hiszem, Kinga soha nem ismerné el a vereséget. És most megint nincs fotósa.

Virág: 5/3 – msn-en elfoglalt volt, rá sem írtam. ☹

Október 8., csütörtök

Duplaóra Vladárral. Éljen. Már előre rettegtem az egészszől, de végül csak túléltem. Összesen hatszor alázott meg az osztály előtt, kétszer pedig kimondottan kicsúfolt a munkám miatt, de mivel nem jegyre ment, ráhagytam. A lényeg, hogy eltelt. Szünetben folytatódott a zenék kitalálása, én meg mára pont besokalltam attól, hogy úgysem találok el semmit. Tévedtem, ma rám köszöntött a szerencse. A dalkavalkád közt kihallottam valamit, amit elsőre nem mertem mondani, de a harmadik szünetre biztos lettem a dolgomban, és egyszerűen Cortezhez fordultam. – Oasis!

– Tessék? – nézett rám furán. Jó, mondjuk, nem csodálom, konkrétan nem is köszöntünk ma egymásnak, és akkor egyszer csak közlöm vele ezt, így.

– A hatodik dal, Oasis! Felismertem! Az *Importance of Being Idle!*

– Rémes a kiejtésed – pislogott szemtelenül, én meg azonnal elvörösödtem.

Lehet,

– Jó, azt tudom – motyogtam zavartan. – De biztos, hogy az volt!

– Oké, oké – írta fel mosolyogva.

– Hé, eltaláltam egy dalt! – közöltem boldogan, az egész osztálynak címezve. Merthogy tényleg örültem ennek. Sajnos a reakciók nem voltak annyira pozitívak, kaptam pár cinikus „Hú, de jó”, „Wow, Ren, nem semmi”, „Nobelt neked” beszólást. Kicsit nagyobb lelkesedésre számítottam de hagytam a dolgot, láthatólag lekötötte őket, hogy kitalálják a többi dalt.

– Na, már csak három kell, és ma megvan mind! – tanulmányozta Cortez a papírt.

– TH, Tokió Hotel – vágta rá Virág.

– Melyik? – vont fel a szemöldökét Cortez.

– A hármas. Az tuti hogy a *Durch den monsun*. Olyan jó az a szám – nevetett Virág. A fiúk döbbenet nézték.

– Emó, sötét vagy, de legalább az idétlen zenéid miatt a héten minimum tizenötöt eltaláltál – dicsérte meg Ricsi a maga fura módján. Virág csak mosolygott, és a halálfejes tolla végét rágszálta.

Ebédszünetig le kellett adni az egész heti daltippeket, úgyhogy mindenki ezzel volt elfoglalva. Kémia előtt Kinga valósággal berontott a laborba.

– Tessék! Megvan! Így kell ezt csinálni! – csapott le Cortez és Virág asztalára egy cetlit.

– Honnan szedted? – csodálkozott Dave.

– Beépültem.

– Kinga, hihetetlen vagy! Kitől csórtad el a dallistát? – ámult Andris.

– Kikérem magamnak! Én nem loptam el semmit! Ne sértegessetek!

– Akkor hogy csináltad? – lesett bele Zsolti a listába. Közben leette linzerrel a papírt.

– Pfuj – fintorgott Kinga, aztán, mivel elég sokan vártuk a választ, unottan a plafonra nézett. – Van pár információ a birtokomban, amit néhány illető nem szeretne nagydobra verni, így...

– Zsarolás – szólt közbe Arnold.

– Nos – dobta át a vállán dús, barna haját – attól függ, hogy vesszük. Én inkább „valamit valamiért” elvnek hívom.

– Vagyis zsarolás – ismételte Arnold.

– Kit érdekel? Jók vagyunk! Mi szerkesztjük holnap a zenét! Jöhet a metááál! – üvöltötte Robi.

– Haraszti, jól hallom? Metán? Akkor talán mesélj nekünk róla – csapta be maga mögött az ajtót Gondos. Az egész osztály elcsendesedett, szegény Robi meg kiment a táblához.

Gondos folyamatosan rágott valamit a felelés alatt (cukor, talán, de a sulilegendák alapján lehet elektron, részecske, esetleg atom ☺), aztán bevágta az egyest. Szegény Robi.

Én szorgosan jegyzeteltem egész órán, mert gondoltam, ez a normális egy kémiaórán, de az előttem ülőket elnézve ez egyáltalán nem biztos. Virág a pad alatt mangát lapozgatott, Cortez zenét hallgatott, Zsolti Dunakavicsot evett és megpróbálta halkán ropogtatni, Dave twitterezett a telóján, Andris és Robi pad alatt PSP-zett, Jacques aludt(?), Arnold olvasott, Gábor és Kinga figyelt. Mellettem Ricsi a fingerboardjával játszott, azzal szórakoztatta

magát, hogy nekitolja a tollamnak, így elrontom az írást. Igen, én is remekül éreztem magam.

– Meghalok unalmamban. Nincs valamid, amivel ellehetek?

– Ricsi, ez egy kémiaóra – sziszegtem, ha esetleg neki nem lenne egyértelmű.

– Na és? Itt a zenelejátszód?

– A tiéd hol van?

– A táskámban, de unom. A tiéden jót lehet röhögni...

– Kösz – sóhajtottam, de Ricsi annyira aranyosan nézett, hogy nem tudtam rá komolyan haragudni. – Tessék – nyomtam a kezébe, aztán gyorsan írtam tovább, mert lemaradtam.

Ricsi óra végéig négyszer röhögött fel a zenéim miatt. Na, persze, véletlenül rajta maradtak a sírós számaim meg a sok popzene, amit Kinga tanácsolt. Hurrá.

Ebédszünetben Cortez leadta a stúdióba a listánkat, és reméltük, hogy nyerünk. Negyvennyolc dalt tudtunk az ötvenből (ebből legalább öt csak erős tipp), de nem gondoltuk, hogy más osztály többet tudott volna. Már szinte fel is osztottuk, hogy ki hány számot kérhet holnap, amikor majd az egész suli a mi zenénket hallgatja... Aztán utolsó óra után a stúdiósok bemondták, hogy megvan az eredmény. Mindenki lemerevedett, abbahagyta a pakolást, megállt és figyelt.

– Harmadik helyen a 12/a végzett, akik 37 dalt találtak el. Gratulálunk nekik – Olvasta be a stúdiós. – Második helyen a 10/b, 46 helyes válasszal...

– Mi??? Nem nyertünk? – ordította Kinga, és a halántékán kidagadtak az erek.

– Azta, mennyit tudtunk, akkor sok olyan is jó lett, amiben nem voltunk biztosak! – ugrált Virág vidáman.

– Hallgass már! – szúrta le Kinga. – Ki nyert?

– Első helyen pedig – szólta a stúdiós – a 11/b, akik összesen 47 dalt találtak el. Holnap ők szerkesztik a zenét minden szünetben.

– Ah! – csapott Kinga a homlokára. – Baranyai! Miatta!

– Kinga, csak egyyel maradtunk le – vontam meg a vállam.

– Renáta, az, hogy te összesen egy hervadt dalt tettél a sikerhez, az egy dolog. De hogy egy vállrándítással elintézed a versenyt, ez igen szomorú. Egy kis jellem, tudod, rád férne...

Ez jellemző Kingára. Ha ideges, bánt. Legtöbbször engem. No comment. De egyébként amit mondott, az igaz. Na, nem amit rólam, hanem a biosztanárról. Szünetekben bent maradt az osztályokban naplót írni, így hallotta a tippeket. És véletlenül az ő osztálya nyert.

☹

Suli után Arnold átjött, és megcsináltuk együtt az angolházit. Mármost neki már kész volt, de segített. Virágot is hívtam, de nem jött, rohant haza, hogy msn-ezzen Doriánnal, akivel így összesen tíz percet töltöttek ma külön. Amíg mindketten hazaértek. Na, mindegy. Miután végeztünk az angolházival, úgy döntöttünk, hogy Kvízpartozunk. Bekapcsoltam a gépem, aztán, nem is tudom, ösztönösen Cortez Twitter-oldalára mentem. Megszoktam, hogy csekkolom. A bejegyzés alapján moziba ment Vikivel, amin elgondolkoztam.

– Szólj, ha végeztél – jegyezte meg Arnold szárazon.

– Bocs, csak ... – kezdtem, de aztán egy legyintéssel elintéztem. – Szerinted Viki menő?

– Nem – felelte őszintén és nagyon határozottan.

– Akkor miért kedveli mindenki?

– Cortezt miért kedveli mindenki? – kérdezett vissza.

– Az más. Cortez...

– Ha ömlengeni szeretnél róla, akkor sajnos ki kell ábrándítsalak.

Ebben én nem vagyok partner.

– Tudom. Oké, mehet a kvíz – vontam meg a vállam.

Arnold nagyon-nagyon jó barátom, de van, amit képtelen vagyok megbeszélni vele. Hiányzik Virág!!! ☹

Zenei hét: 5/4 – kár, hogy nem nyertünk. Cortez: 5/1 – ☹

Virág: 5/2 – nagyon örülök, hogy boldog. Csak... Na, mindegy.

Kinga: 5/4 – küldött Facebookon meghívót a versenyére. Oké, lehetett volna kicsit személyesebb is, de legalább elhívott.

Ms: 5/1 – sehol senki. Mármint mindenki van, csak éppen elfoglalt vagy nincs a gépnél. Sorozatot néz vagy dobol, vagy még nem ért haza a moziból. Ááá. ☹

Október 9., péntek

Életem egyik legkínosabb élménye történt ma velem, de csak sorjában. A suliban minden oké volt, reggel apu szokás szerint kirakott minket. Virággal a fiúkhöz mentünk, közben odaadta az egyik pólóját kölcsön. Kicsit húztam a szám, mert nem igazán akartam FOB pólóban menni az esti karaoke bulira. Csak hát mivel a szórólapon rajta volt, hogy megjelenés zenekaros pólóban, nekem meg nincs ilyenem, Virág kölcsönadta. Ami rendes dolog tőle, szóval igyekeztem megbarátkozni a felsőről zordan néző Pete Wentz-cel.

– Sziasztok – köszöntünk, mire a fiúk abbahagyták a röhögést.

– Ha Zsolti jön, semmiről nem tudtok – esketett meg minket Dave. Nem volt nehéz, szokás szerint semmiről nem tudtunk.

– Hé, emó, énekelsz ma? – röhögött Ricsi.

– Nem, nem – csóválta a fejét Virág zavartan. – De Dorián igen!

– Juj, de izgi, juj, juj – ugrált Ricsi idétlenül.

– Hagyd már abba! – vinyogott Virág.

– Istenem, még reggel nyolc sincs, Virág, ne nyávogj! – lépett hozzánk Kinga. – Na, jó! Utoljára mondom, eszetekbe ne jusson deszkázni vagy bármi neveléséges próbát tartani szombaton! Ott lesztok a versenyemen! Pont!

– Nyugi. Mondtam, hogy megyünk – mondta unottan Cortez.

– Na, azért! – bölintott elégedetten Kinga. Igazából megértettem a félelmét. Ha Cortezék mennek, az egész sulis megy. Ha viszont más programot találnak ki... Nos, erre már volt példa. Közben Zsolti is megérkezett, kibontott egy csomag ropit, és monoton tempóban rácsálta.

– Emó, jön Dóri – nézett Dave a távolba. Virág azonnal el is köszönt tőlünk, és Dorián elé futott, hogy aztán együtt menjenek be a suliba.

– Gyerekek – legyintett Kinga lenézően.

– Na, mert Telivérrel olyan komoly a dolog – gúnyolódott Zsolti.

– Igenis, komoly! – húzta ki magát Kinga büszkén.

– Ja, gondolom. Milyen, ha elhív kajálni? Megbeszélitek, hogy este nyolc. Mindketten leültök a gép elé egy tányérral, és a skype-on megeszítetek... – magyarázta, mire Cortez, Dave és Ricsi elröhögte magát. Kinga feje meg vörösödött.

– Ha tudni akarod, egyáltalán nem! Mellesleg holnap végre találkozunk! Alig várom! Ti meg szörnyen nevetségesek vagytok!

A fiúk „húú”-ztak egy sort, Kinga pedig duzzogva bement az épületbe. Ott maradtam pár pillanatig a fiúkkal, de mivel valami zenéről beszéltek, elég kellemetlenül éreztem magam, hogy csak ott állok bénán, úgyhogy egyedül indultam be a suliba. Az esti buli miatt mindenki lázban volt, a kilencedikeseken kívül minden lány arra várt, hogy elhívják őket. Na, igen. Tavaly még nem érdekelt a dolog, állandóan Virággal és Arnolddal mentem az iskolai rendezvényekre, de tizediktől ciki, ha egy lány egyedül érkezik. Virág első szünetben ugrott visongva a nyakamba, merthogy Dorián megkérte, menjenek együtt. És ez olyan „wow” meg „hú”, meg „azta”. Mondtam, hogy nagyon örülök, aztán vártam. Nem kellett sokáig, Arnold második órára beesett, úgyhogy a nyelvi előadóban éppen egy sárkányos gumicukrot próbáltam elrágni, amikor konkrétan meghívattam magam.

– Ez tényleg ennyire fontos? Csupán látszat, hogy kivel érkezel – mondta nem igazán lelkesen.

– Oké, de nem akarok égni. És semmiképp sem érkezhetek egyedül, ebben – halásztam ki a táskámból a FOB pólót.

Arnold arcán ritkán látni komoly reakciót, de ez azért őt is megdöbbsentette.

– Miért? Csak azt mondd meg, miért?

– Mert nincs zenekaros pólóm – vontam meg a vállam szomorúan.

Már csöngettek, amikor Jacques zavartan megállt a padunknál, és lehajolt hozzám.

– Réni – suttogta.

Mosolyogva érdeklődtem, hogy mi újság, mire Jacques dadogott pár pillanatig, végül megkérdezte, hogy mennék-e vele ma este a karaoke bulira. Totál ledöbbsentem, hirtelen elfogott a boldogság,

mert végül is csak először hívtak el valahova, így, de aztán sajnos rájöttem, hogy elkésett. Csak két percet, de akkor is.

– C'est la vie – tárta szét a karját, én meg megígértem, hogy legközelebb mindenképp vele megyek!

Tesi előtt az udvaron ültünk, közben Kingához odament egy tizenegyedikes fiú, és halkán mondott neki valamit. Kinga diszkrétre vette a figurát, és irtó hangosan közölte vele, hogy „nem, eszébe sem jut vele menni a bulira, egyrészt, mert van barátja, másrészt pedig nőellenesnek tartja, hogy egy fiatal lány nem érkezhét egyedül szórakozni”.

– Hihetetlen, hogy mennyire értetlenek az emberek! – fújtattott, amikor odaért hozzánk. Úgy látszik, most éppen olyanja volt, hogy velünk osztja meg a gondolatait. – Nem fogadok el meghívást! Egyedül is képes vagyok bejönni az iskolába, hiszen mindennap megteszem... Miért lenne ez másképp ma este?

– De nem ciki, ha egyedül jössz? – kérdeztem.

– Ciki? Ciki, ha az ujjaidat morzsolgatva várod, hogy valami balek elhívjon! Én a magam ura vagyok!

– A vak is láthatja – jegyezte meg Arnold csak úgy, mellékesen. Kinga ráhagyta, aztán kérdően Virágra és rám nézett.

– Ti kivel jöttök? „Sötét lovag” és Neményi? – tippelt kicsit sajtósan, de azért talált, úgyhogy bólintottunk. – Sejtettem. Javasolnám, ha le akartok döbbsenni, gyertek az öltözőbe. Kiderül ott még ma néhány furcsaság... – vigyorgott gonoszul. – Edináról...

– Csak nem? – kérdeztem, elkerekedett szemmel. A régi jó *déjà vu* Edina elhívta Cortezt? Ne máár! Ezen már túl vagyunk, nem?

– Nem! Cortez senkit nem hívott, és mindenkit lerázott. Viki nem jöhet Szent Johannás bulira, mivel nem ide jár, így Cortez egyedül jön. Azonban...

– Mondd már! – sürgettem, és tényleg totál kíváncsi voltam.

– Na, jó! Edina elhívta Ricsit, aki igent mondott!

– Neee! – kaptam a szám elé a kezem döbbsenten.

– De igen.

– Ricsi és Edina? – csodálkozott Virág. – Hogy? De miért? És hogy?

– A legjobb tudomásom szerint Edina képtelen elfogadni, hogy Corteznek barátnője van, ezért féltékennyé akarja tenni.

– A legjobb barátjával? Edina nem túl okos – ráztam a fejem.

– Nem, egy cseppet sem. De rohanok az öltözőbe, hátha megtudok még valamit – dörzsölte össze a tenyerét, és már ott is hagyott minket.

– Ez fura – mondtam, és így is gondoltam. Edina és Ricsi? De hát utálták egymást.

Suli után Arnolddal és Virággal indultunk haza. A stúdiónál még álltak páran, ők az utolsók, akik feliratkoztak a karaoke műsorra, de úgy nagyjából kiürült a suli. Annyi rossz zenét hallottunk ma (a 11/b-sek kívánságlistája, no comment), hogy kifejezetten jólesett csendben hazasétálni. Az idő szép volt, kicsit csípős, és a levegőben érezhető volt az ősz semmivel össze nem téveszthető illata. Hazaérve nem sok időm volt, megnéztem a farmom, bepakoltam hétfőre meg összekészítettem a házim. Aztán anyunak segítettem gereblyézni a kertben, ami egyébként annyiból állt, hogy néztem, ahogy csinálja. Arnold fél hatra jött, előtte elkészültem, bár meg kell hogy mondjam, a FOB póló rémesen állt rajtam.

– Ez borzasztó – közölte Arnold, ahogy kinyitottam az ajtót.

– Kösz, ez szép bók volt, biztosan remek estém lesz ezek után – bólintottam.

– Nem úgy értettem. De ha tanácsolhatom – nyomott a kezembe egy pólót.

– Mi ez? – néztem meg, aztán elmosolyodtam. Fekete, bő fazonú póló, Beatles – *Hard Day's Night*, a zenekar tagjainak arcképeivel, ahogy a borítón is van.

– Megmentettél, örök hála. De akkor te mit vettél fel? – kérdeztem, mert tudtam, ez Arnold egyik kedvenc pólója.

A másik kedvencét vette fel, a fekete pólón Jim Morrison portréja látható. Így nyugodt szívvel fogadtam el az örületen klassz gesztust. Felrohantam a szobámba, és gyorsan átöltöztem. Átvettem a sűrű kord trapézgatyám, hozzá a bő fazonú (fiú) pólót, de mivel ez így elég bénán festett, mivelhogy leért a combom közepéig, feltettem hozzá egy övet meg egy vékony sálat a nyakamba. Hát, a végeredmény elég klassz lett, már egyáltalán nem voltam béna, a

kiegészítőkkal meg fel sem tűnt, hogy nagy rám a póló, inkább olyan „direkt” látszata volt. És sokkal inkább én voltam, mint a FOB pólóban.

Apu felajánlotta, hogy elvisz minket, de mi inkább sétáltunk. Oké, örülten fura volt Virág nélkül, még soha nem volt rá példa, hogy Szent Johannás bulira külön érkezünk. És még csak nem is hívott.

☹

A sulihoz érve beálltunk a befelé haladó sorba, aztán átmentünk az udvaron, a tesiterembe. A dupla szárnyú ajtónál a két stúdiós megállított minket, ellenőrizték a pólókat, aztán végre beengedtek. A tornaterem lelátóin már rengetegen voltak, azonnal kiszúrtam az osztályunkat, a harmadik sorban ültek.

– Sziasztok – köszöntem, és végignéztem a társaságon.

Ez tök jó poén volt, az egész sulit különböző zenekaros pólókban villogott, volt ott minden. Robi és Andris Metallica, AC/DC (ők, mondjuk, amúgy is azt hordják), Dave Linkin Park, Cortez Ramones, Jacques valami számomra ismeretlen francia popegyüttes. Sokan, főleg a végzős fiúk közül, poénból Britney meg Christina pólót hordtak, a lányok viszont komolyabban vették a feladatot, minden második ruháról Justin Timberlake mosolygott rám. Egyébként jellemzően sok Michael Jackson, Queen és Nirvána póló volt a diákokon. Beatles csak rajtam. Arnolddal felvettük a székre rakott dallistát, majd leültünk. Nem sokkal később Virág és Dorián érkezett meg. Ugyanúgy voltak felöltözve, fekete csónadrág, FOB póló, szembe fésült haj. Kétségtelen, hogy illenek egymáshoz. Rögtön utánuk belépett Ricsi és Edina, úgyhogy rá kellett döbennem, ők tényleg együtt jöttek. Mondjuk, egyáltalán nem passzoltak, Edina feszülős SP pólóban, rendezett hajjal és szolid, de szép sminkkel. Mellette Ricsi arcába hulló raszta hajjal, RATM felsőben, szebb napokat is látott deszkás cipőben. De azért kúl volt. ☺

Hat előtt már telt ház volt, Kinga is megérkezett, egyedül, büszkén. Rögtön felült hozzánk és cikizni kezdte a „kis” kilencedikeseket, akiknek a villogásától állítása szerint agybajt kap.

– Hé, ott jön Zsolti! – intett Ricsi, közben felrakta a lábát az előtte levő szék támlájára. Máday ezt egy határozott vonalzócsapással díjazta.

– Hol voltál már? – nézett Dave a lépcsőn felbaktató Zsoltira.

– A büfében. Kértek? – kínált körbe egy csomag olvadós rágót. Nem kértünk, azonban mindannyian pislogás nélkül meredtünk a szerelésére. Backstreet Boys póló? A nap egyik legnagyobb poénja.

☺

A stúdiósok felmentek az ideglenesen kialakított színpadra, ellenőrizték a mikrofonokat meg a háttérben lévő hatalmas kivetítőt.

– Ez vicces lesz – röhögött Dave, amikor elhalványodtak a fények, és szinte csak a színpad maradt megvilágítva.

– Micsoda? – kérdeztem, de pillanatokkal később rájöttem. A stúdiós ugyanis felkonferálta az első nevezőt.

– Jó, tehát az első dal következik. Megjegyzem, a rémes előadást egyöntetű nemtetszés esetén megszakítjuk – mondta, mire az egész suli felröhögött. – Tehát, kérem a színpadra első előadónkat. Nagy Zsolt, 10/b. A dal pedig, *Baby One More Time*, Britneeeeeey...

Zsolti konkrétan kiköpte az olvadós rágót, rá Kinga pólójára, aki undorodva pattant fel.

– Mi a franc ez? – nézett körbe Zsolti riadtan, de addigra már a fél suli biztatóan tapsolt meg füttyült.

– Úgy hallottam, szeretsz női hangon telefonálni. Akkor az ének is menni fog – csapkodta meg a vállát Dave.

– Zsolti, ne kérsd magad, vár a közönség – röhögött a stúdiós a mikrofonba.

– Ezt még visszakapod! – állt fel Zsolti, és gyilkos tekintettel meredt Dave-re. – Ezt a cikket.

Hatalmas tapsvihár közepette szaladt le Zsolti a lépcsőn, és a fejét csóválva felsietett a színpadra. Idegesen átvette a mikrofont, és megdörzsölte a szemét. Közben már elkezdődött a dal, a mögötte lévő kivetítőn megjelentek az első sorok. Az egész suli néma csendben nézte, Zsolti pedig túl halkán kezdett énekelni, szegény, nagyon zavarban volt. Még engem is vert a víz, annyira drukkoltam, hogy túlélje. Az első versszak lement ilyen bénán, mindenki feszengve várta, hogy legyen már vége, amikor Zsolti erőre kapott. És elkezdett hülyülni, ami megmentette az egészséget. Tényleg baromi sokat nevtünk. Affektálva énekelt, a levegőbe markolt fájdalmas

arccal, és még néhány tánclépést is belevitt, ami nagyon viccesre sikeredett. Őrült nagy tapsot kapott, úgyhogy elégedetten jött vissza.

– Na, így kell ezt! – tárta szét a karját. Dave nem bánta, hogy jól sült el a dolog, végignevette az egészet, Cortezzel és Ricsivel együtt.

A karaoke folytatódott, jött pár lány, melankolikus dalokkal, ami kicsit lehúzta a hangulatot, de aztán a színpadra lépett négy tizenkettedikes fiú, és megénekeltek a sulit a *Szóljon hangosan az énekkel*. ☺

Annyira élveztem az egészet, hogy csak egyszer mentünk át a büfébe, akkor is siettünk vissza. Csak egy Katy Perry-számról maradtunk le, azt nem is sajnáltuk.

– Pósa Richárd, 10/b, *Chop Suey* – szólt a mikrofonba a stúdiós, mire Ricsi felpattant, és óriási üdvrivalgás közepette sietett le.

Nagyon sokat nevtük, mert Ricsi eleve úgy kezdte, hogy behörgött a mikrofonba, aminek következtében Máday már indult, hogy lefújja az egészet, de addigra annyian álltak a színpad előtt, hogy nem jutott oda. Én még sosem hallottam ezt a SOAD-számot, így nem tudom, az eredeti is ennyire üvöltős vagy csak Ricsi adta bele a maximumot, mindenesetre jó pár tanárnál kicsapta a biztosítékot. Viszont a diákok imádták. Ricsi után Tankcsapda-blokk következett, öten is *Menyország Tourist*ot szerettek volna énekelni, de hogy ne legyen unalmas a dolog, így ezt az öt embert egyszerre hívták fel. Ez még csak a buli negyede volt, de a tornaterem küzdőterén többen álltak, táncoltak vagy ugráltak, mint ahányan a lelátókon ültek, és szinte mindenki énekelt az előadóval együtt. Szegény Virág hunyorogva nézte a távoli kivetítőt, nem sokat látott belőle, és mivel Dorián egész este mellette ült, nem merte felvenni a szemüvegét. Tankcsapda után maradt a rock vonal, Andris és Robi visították együtt a színpadon, hogy *Highway to Hell*. A hangulat óriási volt, amikor Jacques egy francia slágerrel következett. Senki, de senki nem tudta hova rakni a dolgokat, végül gyér taps kíséretében lebotorkált. Én biztosítottam róla, hogy nagyon klassz volt, és látszólag megnyugtattam kicsit. Szegény. Éppen két kilencedikes lány nyávogott valami béna számot, amikor a mögöttem ülő Cortez áthajolt a vállam fölött, és irtó közélről megkért, hogy szóljak Zsoltinak.

– Oké – biccentettem, és zavartan előrehajoltam. Ezután Zsolti megkért, hogy cseréljünk helyet, így tükre messze kerültem Cortezettől. Óriási.

– Bíró Dorián – szólt a stúdiós, mire Dorián komótosan feltápáskodott Virág mellől, átverekedte magát a színpad előtt ácsorgó tömegen, és elég boldogtalanul megállt a mikrofon előtt.

– Húú – tette Virág a szívére a kezét, és így, hogy Dorián elég messze volt, gyorsan felvette a szemüvegét, hogy lássa is.

Dorián szívhez szóló dala (MCR *Fekete parádéja*) nem volt rossz, a tömeg elvult vele, Virág szerelmesen nézte, ráadásul Dorián egyszer felintegetett felénk a lelátóra, amitől Virág teljesen odavolt. Vajon egyszer nekem is énekel majd így valaki? Integet a színpadról? Titkosan rám mosolyog, úgy, hogy azt csak én veszem észre? Aha, kizárt dolog. Na, mindegy. Dorián kapott tapsot, nem is volt rossz előadás, viszont utána rögtön Kingát szólították.

– Kinga énekel? – csodálkoztam.

– A legjobb előadót kihirdetik a végén – bólintott Ricsi, aki mellett Edina láthatólag halálra unta magát.

– Ja, így értem – legyintettem. Ha verseny van, akkor tényleg nem meglepő.

Kinga három a-s lánnyal a nyomában (Edina maradt) felment az emelvényre, rutinosan kikapta a mikrofont a döbbszó stúdiós kezéből, és közölte a közönséggel, hogy mikor melyik oldal tapsoljon, továbbá hogy a refrént énekelhetik együtt, de amúgy ne. Oké, Kinga határozottsága kicsit sokkolta a jelenlévőket. Barbee *Popsztár* című dalát adta elő, de olyan profin, hogy a legtöbben döbbszó hallgatták. A három a-s háttértáncosként funkcionált, közben Kinga kitöltötte a színpadot, énekelte, nagyon is jól, de még arra is volt energiája, hogy a videoklip teljes koreográfiáját letáncolja és hogy a legújabb fotósnek pózoljon (akit a színpad elé állított).

– Hú – néztem döbbszó a szám végén. – Ez vérprofi volt.

– Ühüm – bólogatott Virág. A tömeg öröklően megtapsolta Kingát. Ő csak elégedetten odadobta a stúdiósnak a mikrofont, és levonult a kíséretével együtt. Nem semmi.

Kinga után következett pár Jacko-imitátor, két *Billy Jean* és egy *Beat It*. Éppen Zsoltival nevettem valamin, már nem is tudom, min,

amikor hirtelen megfordult velem a világ. Ugyanis hallottam a nevem. A stúdióstól.

– Mi? – néztem körbe zavartan.

– Te jössz – bólintott Dave.

– De én nem... – és egyre csak ráztam a fejem. Virág értetlenül nézett rám, Arnold csodálkozva becsukta a könyvét.

– Rentai Renáta! – szólított újra, egyre türelmetlenebbül a stúdiós, és már a közönség is rákapott, füttyögtek meg óbégattak.

– Ez valami vicc? – kérdeztem.

– Menj – mosolygott Cortez.

Jó, azon túl, hogy a világ legkedvesebb mosolya volt, és még egy pánikroham küszöbén is elvesztem a mélykék szempárban, lel kellett állnom. Az agyam folyamatosan kattogott. Ki utálhat ennyire? Ki akar nekem rosszat? Egy pillanat alatt felmértem a helyzetet. Edina gúnyosan, fél szemöldökét felvonva vigyorgott. Első számú jóakaró. De miért tenné?

Kinga üvöltött, hogy húzzak már ki énekelni. Tőle kitelik. De miért tenné? Újabban nincs konfliktusunk. Ricsi tapsolva röhögött. Mellette Zsolti a kezével jelezte, hogy menjek. Dave vihogott. Ők ketten állandóan szívatják egymást, szerintük ez jó poén. Na, de én nem ártottam nekik, kizárt, hogy ők írtattak fel. Cortez csak mosolygott. Virág értetlenül nézett. Ők nem lehettek. Viszont mellette Dorián. Na, ő úgy nézett, mint aki igazán jól fog szórakozni rajtam. De azért csak nem éget be ennyire, egy egész sulis előtt! Remegő térdekkel lementem a lépcsőn, és átnyomultam a diákok közt. Karcsi megpaskolta a vállam, Máday az óráját kopogtatta, miszerint igyekezzek már. Talán Vladár volt? Ő nevezett volna be? Agyrém, ennél nevetségesebb dolog eszembe se juthatott volna. A rajztanár már csak nem jelentkezik a nevemben egy karaoke versenyre! Jaj nekem. Millió potenciális gyanúsított, egy színpad, egy mikrofon. Felfelé lépve meg is botlottam, ezen már amúgy is mindenki elröhögte magát, úgyhogy lesütött szemmel vettem át a mikrofont.

– Nyugi – suttogta a stúdiós, azt hiszem, láthatta rajtam, hogy nem vagyok a helyzet magaslatán. És nem melleleg világítottam, annyira leféléredtem. – Nem fogsz hányni, ugye?

– Nem tudom – feleltem. Ezt tényleg nem tudtam. – Mi a dal? – tártam szét a karom.

– Valami Taylor Swift-szám. De nem te választottad? – csodálkozott. Nem tudtam válaszolni, egyrészt, mert a dal elkezdődött, másrészt pedig... Kinga volt? Ő mutatta meg nekem ezt a dalt. De Virággal énekeltem annyit. Arnold fordította le nekem. Ricsi kiröhögte a zenelejátszómban. Cortezről és rólam szól! Jaj nekem. Ki a fene nevezett be???

Hirtelen szemben találtam magam egy egész sulival. Millió kíváncsi szempár, millió érdeklődő arc. Néhányan összesúgtak. Néhányan mosolyogtak. De mindenki engem nézett. Te jó ég. Lenéztem a pici monitorra, az első sor már beszíneződött, lemaradtam róla. Nem tudtam elkezdni énekelni, a közönség pedig egyre nyugtalanabbul nézett, egyre hangosabb lett a duruzsolás. Valaki ki akart velem szúrni. Ez fáj. De egy suli előtt nem állhatok, mint egy sóbálvány, miközben a sorok csak úgy színeződnek, belőlem meg egy hang sem jön ki. Rákényszerítettem magam a gondolkodásra, akármilyen nehezen is ment. Oké. Rosszabb is lehetett volna. Például, ha nem ismerem a dalt. Rémesen szörnyű az angolom, de ezt a számot álomból keltve is tudom. A szövegét is, a kiejtést is! Félrenéztem a stúdiósra, aki széttárt karokkal állt és figyelt. Körkörös mozdulatot tettem a mutatóujjammal, jelezve, hogy kezdjék előlről.

– Kis technikai probléma, elnézést – pattant fel mellém a színpadra, a másik mikrofonba beszélve. – Na, ezt cseréljük – kapta ki a kezemből, mintha csak az lett volna a gond, hogy bedöglött az ényém.

– Kösz – mosolyodtam el, és remegő ujjakkal elvettem tőle a másik mikrofont.

Egy pillanatra lehunytam a szemem, miközben a dal eleje újból felcsendült. Óvatosan felnéztem a lelátóra, ahol a többiek ültek. Virág vadul integetett, és ütemre tapsolni kezdett, aminek következtében először csak a mi osztályunk, majd a mi sorunk, végül pedig az egész lelátó rákezdt a monoton, biztató tapsra. A dobhártyám szinte kiszakadt, olyan ritmusban éreztem a pulzusom, a gyomrom émelygett, és legszívesebben sírva elszaladtam volna, de...

De a barátaim ott tapsoltak a lelátón, huhogtak és doboltak a lábukkal, csak hogy oldják a feszültséget. Emiatt úgy döntöttem, valahogy eléneklem a dalt! És még valami miatt. Cortez. Aki hirtelen felállt a székről és elindult, közben a többiek felhúzták a térdüket, meg félreültek, hogy kiférjen a sorból. Matatott a zsebében, és előhúzva a mobilját félrevonult telefonálni. Olyan düh kerített hatalmába, olyan végtelenül szomorú lettem, hogy már az mit érdekelt, hogy éppenséggel egy egész sulis előtt állok, mikrofonnal a kezemben. Az első sor megint beszíneződött a monitoron, ismét lecsúsztam az elejéről. A tömeg fele már abbahagyta a tapsolást, és kérdően néztek, amikor erőt merítettem. Hogy honnan? Nem volt nehéz. Arra gondoltam, ezt a dalt most előadom azoknak a lányoknak a nevében, akik labdába se rúghatnak, akik belezúgtak egy nő srácba, akinek éppenséggel van barátnője. A reménytelenek nevében. Az, hogy Cortez az előadásom közben egyszerűen felállt és félrevonult telefonálni, mindennél jobban fájt. Már ideges sem voltam. Dühös sem. Csak fájt.

Hát, így történt, hogy a második sornál beszálltam a dalba, valahonnan, nagyon mélyről, kínzó keserűség tört fel belőlem, aminek hatására sikerült. Sose gondoltam volna, de megtettem! Igaz, eleinte vékony, remegő hangon kezdtem és csak egy helyben álltam, lehunytem szemmel, de aztán újra felnéztem. Cortez az arcához szorította a telefont, másik kezével befogta a fülét, hogy halljon, közben meg járkált. Éljen! Hát, akkor nekem már minden mindegy volt, az adrenalinszintem az egekbe szökött, úgyhogy beleadtam, amit csak tudtam. Taylor is megcsinálta a klipben, nekem is sikerülni fog! Minden érzelmem belevittem a dalba, hogy mennyire szeretem Cortezt, hogy mennyire nem szeretem Vikit, hogy mennyire láthatatlannak érzem magam, és milyen szomorú vagyok... Mindent. Mikor vége lett a számnak, hirtelen tört rám a pánik, annyira reszketve adtam vissza a mikrofont, hogy szinte kiesett a kezemből. Olyan tapsvihar tört fel, hogy zengett az egész tesiterem.

– Jól van, ügyes voltál – mosolygott a stúdiós.

Lebotorkáltam, vagyis inkább lekóvályogtam a színpadról, és visszaindultam a helyünkre. A pulzusom mérhetetlen volt, még a fülemben is éreztem a szívdobogásom, de túléltem. Jaj.

– Reni, ez állati jó volt! – pattant fel Virág, és megölelt.

– Le kell ülnöm – nyögtem zavartan, és lerogytam a székre. A fiúk egy csomó dicséretet szórtak rám, úgyhogy összességében kezdtem megnyugodni. Kinga viszont csak összefont karral méregetett.

– Gratulálok, Renáta, bámulatos volt! Én egész héten a koreográfiát tanultam, skáláztam, gyakoroltam, hogy professzionális előadást nyújtsak. Erre te mit csinálsz? A bénasággoddal meg a zavaroddal meghatod a közönséget, és örömujjongást érsz el egy hamis, átlagos énekelgetéssel, csak mert olyan esetlen vagy!

– Kinga, állj le! Reni nem is tudott róla, hogy énekelni fog – védett meg Virág, de nem sokra ment vele.

– Na, persze! Még higgyem is el? Nevetséges! – duzzogott, én meg megvontam a vállam és ráhagytam. Cortez akkor ért vissza, a zsebébe rejtette a telefonját, és levágta magát a székre.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte mellékesen.

– Semmi – legyintett Zsolti. Én meg pislogás nélkül meredtem magam elé. Hát, úgy látszik, csinálhatok én bármit. Ami Taylornak sikerült a klipben, az nekem soha nem fog. Hurrá.

Még félórán át tartott a karaoke, volt ott Pink meg Good Charlotte, aztán egy dalcímnél Cortez felpattant és leszaladt a lépcsőn. A tömeg már akkor óriási tapsviharban tört ki, amikor átrohant közöttük, aztán amikor Cortez a lépcső helyett lazán felugrott a színpadra (woow), már mindenki füttyült és örjögött. Menő? Á, dehogy. A dalválasztása is abszolút népszerűségi csúcsot döntött, Ramonest énekelt, úgyhogy az első dallamoknál előrenyomultak egy csomóan a színpadhoz, és ott ugráltak. Cortez lazán feltette a lábát a monitorra (neki nem kell dalszöveget néznie), a mikrofont lazán maga elé tartotta, és mosolyogva beleüvöltötte: „Hey ho, let’s go”.

Oké, életemben nem láttam még pörgősebb, menőbb és zseniálisabb előadást, de szerintem sokan vagyunk így ezzel. A szám végére már a lelátón is álltak, azt hiszem, csak Arnold ült egyedül, mindenki más felpattant. Wow. Cortez előadása után még hárman jöttek, de esélyük sem volt, egyszerűen lehetetlen volt überelni azt a hangulatot, amit ő elért. Nem véletlen, az egész sulis odavan érte.

Az utolsó karaoke dal után a stúdiósok összesítették a szavazatokat, a diákok pedig csoportokban ülve beszélgettek meg nevettek. Rengeteg dolgot kellett megvitatni, ez tény.

– Rendben, megvannak a győztesek! – szolt a műsorvezető a mikrofonba, mire mindenki elhalkult és izgatottan figyelt.

A harmadik helyezett egy végzős lány lett (Madonna *Hung up*), ő örömmel rohant fel a színpadra. Másodikként egy tizenegyedikes fiú végzett, ő Mika *Grace Kelly*jével érte el a helyezést. ☺

Izgatottan, az ujjaimat morzsolgatva figyeltem a színpadot, ahol a stúdiós vigyorgott, direkt fokozva a hatást. A diákok dobogtak meg füttyögtek, hogy mondja már el, a stúdiós pedig feltette a kezét és bólintott.

– Jól van már! Toronymagasan, első helyen végzett... – kezdte. Láttam, hogy Kinga már fészkelődik, és nyugodt arccal várja a nevét, úgyhogy igyekeztem tőle messze kerülni, hogy ne én legyek, akire ráront vereség esetén. – Antai-Kelemen Ádám – üvöltötte a stúdiós, de a várt hatás elmaradt.

Mindenki pislogva, értetlenül nézett körbe, csak mi kezdtünk tapsolni önfeledten, de a gyér zaj elveszett a hatalmas csendben. a stúdiós zavartan széttárta a karját, és újra a mikrofonhoz hajolt.

– Cortez! – közölte. Na, ezt így már mindenki értette, úgyhogy olyan őrzöngés keletkezett, hogy szinte ránk szakadt a mennyezet. Cortez lazán, mosolyogva ment ki a színpadra, átvette az oklevelet, majd egy pillanattal később újra felcsendült a dala, úgyhogy megragadta a mikrofont. Én mosolyogva néztem és igyekeztem nem tudomást venni Kingáról, aki „bundáról”, „elfogultságról” és „csalásról” óbégatott. Pedig természetesen semmi ilyesmiről nem volt szó. Egyszerűen Cortez érdemelte meg az első helyezést.

Karaoke est: 5/5 – nagyon klasszul éreztem magam, jó volt. ☺

Hazaút: 5/3 – mi, Arnolddal csendben sétáltunk, mögöttünk Virág és Dorián csevegtek vidáman.

Kinga: 5/1 – a Facebookon létrehozott egy oldalt, miszerint csaltak a karaoke versenyen. Csak két fanja van, és természetesen én sem léptem be. Szerintem túlreagálja.

Dave: 5/4 – feltette a videókat a YouTube-ra. Én is ott vagyok, megnéztem az előadásom. Hát, rémes, de azért őszinte. És már hatan megnézték! ☺

Cortez: 5/1 és 5/5 – jó, az én éneklésem alatt bunkó módon végig telefonált, de mivel annyira nagyon menő és olyan jó hangulatot csinált, jár neki a szélsőséges pontozás. ☺

You Belong With Me. – 5/? – Taylor a klip végén összejön az álomsráccal. Törvénszerű, hogy hamarosan Cortezzel és velem is ez történik majd, hiszen a dal pontosan rólunk szól! Vagy nem? ☺

Október 10., szombat

Kinga versenye. És egyben életem egyik legboldogtalanabb napja. Korán reggel elkészültem, felvettem a szerintem tök jó ruhámat (farmer, tornacipő, ing és mellény), összefogtam a hajam aztán jött Virág, és megreggeliztünk. Sietnünk kellett, így is épphogy lenyeltük az utolsó falatot, amikor dudáltak. Kingák megérkeztek értünk.

Hátra ültünk hárman (Kinga anyukája vezetett, mellette Kitti, Kinga húga ült unottan), és útközben beszélgettünk. Illetve Virág és Kinga magyarázott, én meg köztük csendben néztem az utat a szélvédőn át.

– Hihetetlen, hogy háromnegyed óra múlva találkozom Olivérrel!
– lelkenedett Kinga boldogan.

– Én már több mint tíz órája nem láttam Doriánt, alig várom, hogy odaérjünk... – türelmetlenkedett Virág.

Erre akartam mondani, hogy nekem is szörnyen hiányzik Cortez, meg hogy alig várom, hogy lássam, de... De nem mondhattam. Mert az én kapcsolatom egyáltalán nem hasonlít az övékéhez. Sőt, mondhatni, nekem egyáltalán semmilyen kapcsolatom nincs Cortezzel. Ellenben Kinga és Olivér járnak, Virág és Dorián pedig már majdnem járnak. Úgyhogy csendben ültem, a szélvédőn át bámultam az utat és hallgattam, ahogy egymásra licitálva vitáznak arról, kinek ki hiányzik jobban.

Ezer évnek éreztem, mire végre kiértünk Gödöllőre és kiszállhattam. A friss levegő jólesett, és szükségem is volt rá, mert a

következő pillanatban megláttam Cortezt és Vikit. Nos, reggel tényleg úgy éreztem, tök jó ruhát vettem fel, de ahogy megláttam Cortez barátnőjét, összeszorult a gyomrom. Mit akartam az ingemben meg a neveléses mellényemben? Viki bakancsba tűrt csőfarmert viselt mintás pólóval és menő dzsekivel, haja a vállára omlott, szemfestéke kifogástalanul füstös, és kiegészítőként Cortezt ölelte át. Mint punk Barbie és deszkás Ken. Gyönyörű összkép, én meg majd megkeresem valahol az egómat. Még a kocsit is alig hagytuk el, amikor Kinga megtorpant egy pillanatra. Mivel ilyen ritkán látok, odanéztam. Azonnal felismertem Olivért, hiszen a közösségin egymillió képet láttam róla, Kinga szekrényajtajáról is ő néz, de élőben egyébként még helyesebb volt. Magas srác, kifogástalan, hófehér mosollyal, félrefésült szőkés hajjal. Ahogy Kinga odaszökkent, Olivér felkapta, erősen megölelte, és még meg is pörgette. Idilli jelenet. Lovas Barbie és lovas Ken. Ja, és ha már itt tartunk, Dorián egymagában lézengett a közönség között, amikor pedig meglátott minket, céltudatosan felénk (illetve Virág felé) indult. Ők ketten vigyorogva köszöntötték egymást, aztán Dorián elhívta Virágot üdítőt venni. Zavartan a keze után nyúlt, mire Virág félénken megfogta és elindultak. Pár lépés után Virág vigyorogva hátranézett rám. Én csak felmutattam a hüvelykujjam, és mosolyogva bólintottam. Virág boldog. Én pedig örülök neki. Ahogy néztem a két fekete ruhás, halálfejes kiegészítőkkal teleaggatott alakot, megállapítottam magamban, hogy kétségtelenül ők emó Barbie és emó Ken. Klassz. De, amíg babákon gondolkoztam, eszembe jutott, hogy tökre egyedül vagyok. ☺

Egy ideig lézengettem az egyre növekvő tömegben, de közben teljesen hülyén éreztem magam. Vettem egy baracklevet meg egy peracet, aztán tovább kerestem a helyem. Virágékat láttam, de egy padon ültek és beszélgettek, nem akartam odamenni zavarni. Kinga a versenyre koncentrált, ráadásul ősi ellensége, Vass Angéla ezen a napon biztosan veszített a népszerűségi versenyükben, mert nemcsak az egész Szent Johanna képviseltette magát, de Kinga eléggé villogott Olivérrel is.

A verseny kezdete előtt már tényleg úgy gondoltam, szívesebben lennék bárhol inkább, mint itt. Csak kószáltam, néha megálltam

valakik mellett, de mivel nem vettek rólam tudomást, továbbssomfordáltam. Bármit megadtam volna azért, hogy Arnold velem legyen, de mivel ő közölte, hogy „legalább száz különb elfoglaltságot talál magának, mint megnézni Kinga versenyét”, meglepetésszerű felbukkanására egyáltalán nem számíhattam.

– Hé, Ren! – kiáltott rám valaki. Mivel a világon csak egyetlenegy ember hív így, megkönnyebbülten fordultam körbe, hogy üdvözöljem Ricsit.

– Sziasztok – köszöntem kissé csalódottan, mert Ricsi nem egyedül érkezett. Edina szorongatta a kezét folyamatosan. Elnéztem őket, Ricsi a saját, laza stílusában, földre lógó, letaposott farmer, bő póló, kapucnis pulcsi. Edina csinos csizmában, kardigánban és szoknyában. Hm. Pláza Barbie és raszta Ken. ☺

– Mi újság? – mosolygott Ricsi kedvesen.

– Semmi különös. Csak vettem pár dolgot, aztán megyek vissza a többiekhez – mutattam fel a perecem, és lehet, hogy füllentettem, de semmiképp nem akartam beégni, hogy egyedül vagyok.

– Kikkel vagy?

– Kingáékkal jöttem, meg Virág és Dorián is itt van...

– Neményi?

– Nem jött – ráztam meg a fejem.

– Nem jössz oda hozzánk?

– Virágék... – kezdtem, de Ricsi biccentett a fejével, úgyhogy odanéztem. Virág és Dorián kézen fogva sétálgattak, ha jól láttam, közös zenelejátszót hallgatva. Klassz. – Oké – vontam meg a vállam.

Rendes volt Ricsitől, hogy hívott, de mikor odaértem, azt kívántam, bár ne fogadtam volna el. Cortez, Dave és Zsolti rendesen köszönt (utóbbi elkérte a perecem), Viki azonban csak hidegen végignézett rajtam, és olyan fejet vágott, mint aki egyáltalán nem örül annak, hogy még egy lány jött a társaságukba, láthatólag elég volt neki Edina is.

Zsolti rendes volt, rögtön beszélgetni kezdett velem, de alig váltottunk három mondatot (a tegnapi karaoke volt a téma), Viki egyszerűen közbeszólt és másról kezdett beszélni. Döbbenet ácsorogtam és a szám szélét rágva számoltam a másodperceket. A verseny még el sem kezdődött, de én már menni akartam.

– Akkora poén volt! – röhögött Viki feltűnően. Néhány nagyszülő, akik körülöttünk álltak, püsszegték is egy sort. Viki és a fiúk még hangosabban vihogtak ezen.

– Mert mondtam, hogy ne lökdöss! – szólt rá Zsolti, mire Viki meglökte a vállát.

Ők így lökdösődtek meg vihogtak, meg zavarták a nézőket, rágólufit pukkasztgattak, én pedig csak álltam, és az egyelőre üres pályát figyeltem. Néha körbenéztem, hátha látok valakiket, akikhez odamehetnék, de egy Szent Johannás diákkal sem volt olyan viszonyom, hogy csak úgy odaállhattam volna a társaságukhoz. ☹

– Baromi érdekes, lovakat bámulunk – közölte Viki, a fiúk pedig egyetértően bólintottak.

– Megtenné, hogy csendben marad? – nézett hátra ránk egy férfi, akinek a kisgyereke a nyakában ült.

– Aha, majd holnap – legyintett Viki, és tovább magyarázott, én pedig zavaromban lesütöttem a szemem. Persze a többiek körében ez nagyon menő beszélés volt, de én hirtelen feszengeni kezdtem. Amúgy sem éreztem jól magam velük, Viki túl élénk volt és bunkó, ráadásul egyáltalán nem hagyta, hogy a fiúk velem beszélgessenek, folyamatosan kivívta, hogy róla szóljon minden.

– Na jó, halálra unom magam – bontott ki egy csomag rágót, és eldobta a papírját. – A lovacskák után megyünk kajálni? Meki?

– Benne vagyok – bólintott Zsolti, és a többiek is egyetértettek velem. Engem nem hívtak, de nem baj. Amúgy sem mentem volna.

Még egyszer körbenéztem a fiúkon, akik Vikivel nevetgéltek. Nem csak Cortez miatt szorult össze a szívem, bár kétségtelen, hogy ő volt a legfőbb oka. A nyakában nem volt ott a megszokott fa nyaklánc, és nem kellett sokat agyalnom, hogy hol keressem. Vikin volt. Az ő kapcsolatuk amúgy is mérhetetlenül fáj, de ezt már kezdtem megszokni. A fiúk viselkedése azonban szörnyen bántott. Nem foglalkoztak velem, csak Viki volt a téma, nevettek velem meg hülyültek, én meg egyszerűen feszengtem és láthatatlannak éreztem magam. A verseny közben elkezdődött, az első díjugrató elindult a pályán, én pedig úgy éreztem, ideje menni.

Lehajoltam, felvettem a rágós papírt és összegyűrtem a tenyeremben.

– Mit kukázol, Reni? – kérdezte Zsolti. A többiek ezen jót röhögtek.

– Nem, csak... – kezdtem, aztán félbehagytam a mondatot. Minek magyarázkodjak? Ugyan. – Majd találkozunk – intettem óvatosan, és elnézést kérve a mellettünk állóktól, elindultam.

– Kajáért mész? – szolt utánam Zsolti. Hátranéztem és megráztam a fejem. Viki éppen mondott valamit, amin Dave szakadt a nevetéstől, Edina is mosolygott, már-már kínosan próbált kapcsolódni. – Akkor hova?

– Csak megnézek valamit – mosolyogtam erőltetetten. Cortezzel találkozott a tekintetünk, de elkaptam a fejem. Nem bírtam ránézni.

Kiverekedtem magam a tömegből, közben tapsoltam, mert végzett egy versenyző, aztán végre kijutottam. Sajnáltam, hogy lemaradok Kinga versenyéről, de képtelen voltam ott maradni.

Nagyon nem találtam a helyem. Sétáltam kicsit, aztán megláttam egy padot, és odamentem. Felültem törökülésbe, elővettem a *Szilmarilokat*, és olvastam. Persze legszívesebben hazamentem volna, de Kingáék nélkül nehezen jutottam volna el Gödöllőről a II. kerületig. ☹

Már majdnem félórája ücsörögtem egyedül, amikor valaki rádobott az ölemben tartott könyvemre egy Mars csokit. Felnéztem, remélve, hogy Virág az, aztán összeszorult a gyomrom. Cortez nézett le rám mosolyogva.

– Te tényleg leültél olvasni? – rázta a fejét hitetlenül.

– Aha, mármint nem láttam jól az előttem állóktól, meg mindenhol sokan vannak, végül gondoltam, leülök ide – hadartam, és zavaromban a hátrafogott hajam egyik tincset csavargattam az ujjaim között.

– Aha – mosolygott úgy, mint aki egyáltalán nem hisz nekem.

– És te? – kérdeztem vissza gyorsan.

– A többiek éhen halnak, úgyhogy mentem venni valamit – vontam meg a vállát. – Persze ezután megyünk enni, de Zsolti alacsony vércukorszintről beszélt meg arról, hogy kis fekete foltokat lát... – nevette el magát.

– Igen, már legalább másfél órája reggelizhetett – néztem egy pillanatra az órára. Cortez felröhögött, én meg zavartan mosolyogtam.

– Mit olvasol? – ült le mellém, és kivette a kezemből a könyvet.

– Tolkien – válaszoltam, de persze addigra már elolvasta a borítót.
– Lehet, hogy hétfőn előadást tartok belőle az olvasón – tettem hozzá. De minek? Miért mondok ilyeneket a sulis legmenőbb fiújának??? No comment. Cortez kicsit fura arccal, de bólintott.

– Jó volt tegnap a karaoke számod – váltott témát, nekem pedig ösztönösen felkeltek a lepkék a gyomromban, és verekedni kezdtek.

– Nem, nem. Bénáztam. A tiéd, az tényleg jó volt... – mondtam, aztán beugrott valami. – De honnan tudod, nem telefonáltad végig az egészet?

– Megnéztem a neten, Dave átküldte.

Szinte elájultam, annyira odavoltam a dologtól, hogy Cortez megnézett a neten, sőt tetszett is neki! Ez most akkor azt jelenti, hogy szeret? Hogy szakít Vikivel és velem akar járni? Hogy örökké együtt leszünk, és majd elvesz feleségül? Vagy realisabban, semmi ilyesmiről nincs szó, egyszerűen csekkolta a neki küldött videót. ☺

– Holnap nincs kedved eljönni a próbánkra? Még nem is jöttetek egyszer se... – nézett mélyen a szemembe. Miközben figyelmeztetnem kellett magam, hogy ne felejtsek el levegőt venni, megráztam a fejem.

– Virág tuti nem jön, mert valami programja van, én meg Arnolddal megyek kiállításra.

– Milyenre?

– Azt hiszem egy holland fotósnak nézzük meg a képeit. – Annyira izgalmasan hangzik, hogy szerintem lemondom a próbát, és én is megnézem – vágta rá mosolyogva, én meg akaratlanul is elnevettem magam.

– Jó, unalmasan hangzik, de egyébként érdekes, majd átküldöm a neten néhány munkáját...

– Alig várom. Még ma, oké? – bólintott, aztán mindketten felnevetünk. ☺

– De azért majd szívesen elmegyek megnézni a próbátokat...

– Jó, majd ha van időtök, jöttök. Holnap úgyis sokan leszünk...

– Hogyhogy?

– Viki néhány haverja már bejelentkezett, meg Edina is.

– Edina – ismételttem visszatartott vigyorral.

– Aha – nézett rám Cortez, és azt hiszem, most tényleg szavak nélkül értettük egymást. Erről egy a véleményünk, az tuti.

Összecsuktam a könyvem és a táskámba raktam, közben kivettem a Beatles pólót, hogy ne gyűrjem. Összehajtottam újra, és óvatosan eltettem. Cortez csendben nézte.

– A tegnapi karaoke után úgy döntöttél, ma duplázol?

– Mi? Ja, nem – ráztam a fejem nevetve. – Csak azt hittem, hogy Arnold mégis eljön, és vissza akartam adni neki.

Cortez összeráncolt szemöldökkel, totál hitetlenül meredt rám. Nem is érttem, amíg nem kérdezett rá.

– Neményi pólóját hordod?

– Nem! – ráztam meg a fejem hevesen. – Csak kölcsönadta a karaoke miatt...

– Aha – biccentett, szája sarkában gúnyos mosollyal.

Pár pillanatig csendben ültünk egymás mellett, aztán mindketten felkaptuk a fejünket, konkrétan egy kiáltásra.

– Ezer éve várunk, hol vagy már? – üvöltötte Viki, kérdően lépkedve felénk.

– Itt – adta meg Cortez az ésszerű választ.

– Mit csináltok? – ért oda hozzánk, és az arckifejezésétől valóban megijedtem. Ne dühíts fel egy vagány punk lányt, akin bakancs van! Ez szabály. Jó, csak most találtam ki, de szerintem hasznos.

– Beszélgetünk – közölte Cortez egyszerűen.

– Aha – erőltetett Viki egy mosolyt az arcára, és megpróbált kedvesen rám nézni. Nem nagyon sikerült neki. – És visszajössz?

– Ja – állt fel Cortez, és ellépett a padtól.

– Lemaradtál, valaki leesett a lóról, iszonyat vicces volt, hülyére röhögtem magam... – mesélte, miközben ügyet sem vetve rám, elindultak a pálya felé. – Asszem az az osztálytársad...

– Mi? – pattantam fel olyan hirtelen, hogy leesett a táskám a földre. Viki és Cortez megállt, én meg felkapva a táskám, utánuk rohantam. – Kinga volt?

– Fogalmam sincs, hogy hívják!

– De láttad már velünk? Szent Johannás?

– Aha – bólintott. Cortezzel összenéztünk, látta rajtam, hogy mennyire kiakadtam, úgyhogy automatikusan a táskámért nyúlt, én meg a kezébe nyomtam, és örült tempóban rohanni kezdtem.

A fejemben ezermillió dolog zakatolt, és kínzó büntudatot éreztem, hogy cserbenhagytam Kingát. Ő versenyen van, én meg egy padon ülve olvasok... Annyira rohantam, hogy szúrt az oldalam, sőt, meg is botlottam, csak nagyon nehezen tudtam megtartani az egyensúlyom. Szinte beleszálltam Kinga anyukájába.

– Mi történt? – kérdeztem riadtan.

– Jól van, szerencsére semmi baja, csak a látvány volt rémes – sóhajtott, és azt hiszem, az utóbbi percekben öregedett vagy húsz évet.

– Beszélhetek vele? – kérdeztem.

Kinga anyukája hálásan mosolyogva megsimította a vállam, és örömmel útba igazított. Szörnyű látványra számítottam, az összezúzott Kingára, aki sápadtan, a sziréna villogójának kékes fényében fekszik. Hála a jó égnek a rémképeim olyannyira nem igazolódtak be, hogy Kingán az sem látszott, hogy történt valami. A lova mellett állt, teljes díjugrató felszerelésben, és valakivel üvöltött. Azt hiszem, az egyik rendezővel. Éppen azt bizonygatta, hogy semmi baja és hogy újra ugrik, és hogy egyáltalán nem érdekli, hogy az orvos szeretné megnézni.

– Mit néz rajtam az orvos? – kiabálta. Olivér mellette állt, időnként bólintott vagy éppen a fejét rázta, és leszögezte, hogy Kinga épsége a legfontosabb. Szívbemarkolóan szép jelenet volt, a lelkem mélyén még egy picit irigykedtem is. A fiú szeméből sütött a féltés és az aggodalom. Dejóó.

– Renáta, mi van? – nézett rám hirtelen Kinga. Oké, a szép jelenetről ennyit. Igazából egy hatásvadász zene alatta, és akkor működik a romantikus filmjelenet. Egyébként Kinga stílusa inkább egy pszichothrillerbe való. Na, mindegy.

– Csak jöttem megnézni, hogy jól vagy-e – motyogtam zavartan.

– Nem látszik? – förmedt rám.

– De, de – bólogattam. Jó, Kinga elveszítette a versenyt, úgyhogy ideje volt elhúznom onnan, mert robbanni készült. – Ööö, ha bármiben tudok segíteni, akkor nyugodtan hívj – intettem.

– Újra tudod szervezni a versenyt? Vissza tudod forgatni az időt? Utólag le tudod nyugtatni a lovam? Nem? Akkor szia! – üvöltött rám dühösen. Pislogás nélkül meredtem rá, aztán Olivér mosolyogva tátogetta, hogy „minden oké lesz”. Bólintottam és otthagytam őket.

Lassan sétálgattam, közben az agyam folyamatosan zakatolt. Összefutottam Kinga anyukájával, aki szólt, hogy lehet, nem tudnak hazavinni. Biztosítottam róla, hogy semmi gond, majd megyek Virággal, a lényeg, hogy Kinga jól legyen... Csak hát hol van Virág?

Időközben a verseny véget ért, az emberek kezdtek szétszéledni, én meg tanácstalanul kerestem Virágot és Doriánt, hogy menjünk haza, meg Cortezéket, hogy visszaszerezem a táskám. Majdnem egy órán át bolyongtam, de senkit nem találtam. Óriási. Itt hagytak volna? Agyrém. Telefonom, pénzem, diákom a táskámban. Ott álltam Gödöllőn, a véget ért díjugratóversenyen, tök egyedül, és nem tudtam, mihez kezdjek. Már-már a sírógörcs kerülgetett, amikor megpillantottam két Szent Johannás diákot. Hála a jó égnek! Gyorsan odamentem hozzájuk, és kölcsönkértem egy mobilt. Azonnal tárcsáztam Virágot.

– Hol vagy? – kérdeztem dühösen.

– Hogyhogy hol? – kérdezett vissza. – Úton haza...

– Mi? Miért? De miért nem vártatok meg?

– Mert Kingáékkal mentél haza, nem?

– Virág, én még mindig itt vagyok?

– Hol?

– Gödöllőn?

– Ijjjj, nemár!

– Jaj, Virág, miért nem vártatok meg? Semmi nincs nálam!

– A táskád itt van, velem!

– De miért?

– Mert Cortez ideadta!

– De... Most hogy jutok haza? – kérdeztem, de inkább magamtól. Gyorsan leraktam a telefont, és megkértem a srácot, hogy még egy gyorsat csörögthessek.

Anyu háromnegyed óra múlva ott volt értem. Egyáltalán nem értette, hogy mi történt, viszont ott kellett hagynia a munkáját, amitől kicsit pipa volt. – Sajnálom – ráztam a fejem szomorúan.

– Semmi baj – bólintott, miközben idegesen dobolt a kormányon.
– De nem értem, hol vannak a többiek!

– A többiek? – kérdeztem vissza, arcomon keserédes mosollyal. Jó kérdés. Virág elhúzott Doriánnal, Kinga Olivérrel dokihoz ment, Cortez Vikivel és a többiekkel Mekibe. Ennyit a többiekről.

Hazaérve még egyszer bocsánatot kértem a bonyodalomért, amit okoztam és amiről egyáltalán nem tehettem, aztán felmentem a szobámba, becsuktam magam mögött az ajtót, és lerogytam a babzsák fotelembe. Senkim nincs. Szomorú. ☹

A mai nap: 5/1 – nem tetszett.

Viki: 5/1 – annyira nagyon nem kedvelem, de annyira!

Cortez: 5/3 – Jó, leült velem beszélgetni, de Viki egyetlen intésére elhúzott. ☹☹

Virág: 5/2 – este áthozta a táskám, és tényleg nagyon sajnálta, ami történt, de mindegy.

Msn: 5/1 – fel sem mentem. Minek?

Kinga: 5/4 – Facebookon üzent, hogy minden oké volt a dokinál. Ez azért jó hír.

Október 12., hétfő

A szombati csúfos díjugratóverseny után a vasárnapom sokkal jobb hangulatban telt. Arnolddal megnéztük a kiállítást, aztán elmentünk könyvesboltba, végül meghívott egy sütire. ☺ Az érzés, miszerint senkim nincs, kissé módosult, mert legalább Arnold törődik velem. De úgy tűnik, csak ő.

Reggel Virág üzent, hogy Doriánnal megy suliba, ha nem gond. Tanácstalanul meredtem az sms-re, nem tudtam, hogy erre mit mondjak. Természetesen visszaírtam, hogy oké, akkor majd bent találkozunk.

– Mehetünk – csaptam be a kocsiajtót, mire apu kérdően nézett rám.

– Virág?

– Most nem velünk jön – legyintettem, és próbáltam lazának tűnni, mint akinek ez tökre normális. Pedig nem volt az.

– Összevesztetek?

– Dehogy. Csak most... Szóval most. Most nem velünk jön – zártam rövidre, és ujjaimmal a műszerfalon doboltam. Idegbajosnak tűnni hétfő reggel? Szuper.

Apu kirakott a sulinál, én pedig köszöntem a fiúknak.

– Emó? – csodálkozott Ricsi.

– Doriánnal jön – vontam meg a vállam. A fiúk „húúú”-ztak egy sort.

– Valaki ejtve lett... – mosolygott Dave.

– Nem! – vágtam rá kissé hevesen. – Csak vannak más barátaink is, de ezzel semmi gond – hazudtam. Mert sajnos ez tényleg az volt. Hazugság.

– Hát, jó. De azért szomorúúú vagy. Látom – mutogatott rám Dave. Ezt kissé gyerekesnek találtam.

– Csak fáradt vagyok.

– Mér', kimerített a holland fotókiállítás? – röhögött Ricsi.

– Mi? – néztem értetlenül. Aztán dühösen Cortezhez fordultam. Nem azért mondtam el neki a vasárnapi programom, hogy jól kiröhögjenek! – Kösz – suttogtam csalódottan.

– Jól van, na, nincs semmi gond, szeretünk – ölelte át a vállam Zsolti. Gyanús volt. Nem véletlenül.

– Fizikaházi? – kérdeztem unottan.

– Ha már így felajánlottad...

Kirángattam a táskámból a füzetem, és a kezébe nyomtam.

– Felszereljük ma a dartsot? – kérdezte Dave a többiektől.

– Milyen darts? – csodálkoztam.

– A próbaterembe... – magyarázta Cortez. Időközben megjött Edina, és odaállt hozzánk. Ricsit annyira nem érdekelt a barátnője, totál lázba hozta a dartstábla.

– Jó, de ha lesz darts, tévé és csocsó... Akkor mikor fogunk zenélni? – kérdezte Zsolti.

– Hűtő is van, az neked pont eléggé elvonja a figyelmed – felelte Dave. Ezen a fiúk jót röhögtek, én meg úgy döntöttem, bemegeyek.

Máday abban a pillanatban rontott ki az épületből, és elordította magát.

– Pósa, Antai-Kelemen! Eltenni a deszkákat!

– Igazgatóhelyettes asszony, nem csináltunk semmit! – esküdözött Ricsi, pocsek színészi alakítást nyújtva.

– Hogyne! Akkor csak képzeltem, hogy egy diák leugrik a lépcsőről!

– Talán a sok stressz – vakargatta az állát Dave, mire Máday homlokán kidagadtak az erek.

– Felmayer, ne szemtelenkedj! Befelé, most!

Hát, Máday eléggé kiakadt már hétfő reggel, ráadásul ahogy felértünk az emeletre, Cortez és Ricsi ösztönösen lecsapták a deszkát, és a többi diákot kikerülve (vagy néha nem), a teremig deszkáztak. Ha egyszer Máday elkapja őket...

A suliboxomba pakolva álltam a folyosón, amikor Virág megérkezett.

– Szia – köszöntem mosolyogva, aztán hozzátettem, hogy „sztok”. Mert Doriánnal volt.

– Szia, Reni – vigyorgott Virág boldogan. Haja féloldalt fel volt tűzve egy lila, pillangós csattal. Dorián csak biccentett. Egy csomó mindent akartam kérdezni meg mondani, de egyszerűen nem tudtam elkezdni. Úgyhogy csak szóltam, hogy a teremben leszek, és otthagytam őket.

Csengetésig a helyemen olvastam a *Szilmarilokat*, miközben körülöttem mindenki őrzöngött.

– Renáta – állt meg a padomnál Kinga. – A héten interjút kell csinálnom Cortezékkel. Vállalnád a fotós feladatát?

– Miért? Hol a fotós?

– Kirúgtam.

– Miért?

– Mert megbízhatatlan, szakmailag nulla és fegyelmezetlen. Ezért amíg nem sikerül új fotóst találnom, ideiglenesen felkérnélek rá.

– Kinga, semmi közöm a fotózáshoz. Még csak profi gépem sincs – tártam szét a karom.

– Csak a novemberi számhoz vállald!

– Jó – sóhajtottam. – Nekem mindegy.

– Mi bajod?

– Semmi, mondom, hogy oké, megcsinálom.

– Értettem. De azon kívül. Rád van írva a világfájdalom. Mi van?

– Semmi.

– Jó, titokzatoskodj csak, igazából úgysem érdekel. Holnap sulit után megcsináljuk a riportot.

– Rendben.

Kardos becsapta maga mögött az ajtót, mire az egész osztály elnémult.

– Rousseau – mondta, és kinyitotta a naplót. Kinga jelentkezett, alig várta, hogy feleljen, azonban színötösként erre kevés esélye volt. Bezzeg a többieknek. – Antai-Kelemen.

– Nem készültem – közölte Cortez lazán, még csak nem is jelentkezett, csak úgy beszólt. Kardos felvonta a fél szemöldökét, és úgy maradt, „naplókinyitó pózban”. Jaj.

– Hogy mondod?

– Nem készültem – ismételte Cortez cseppet sem halkabban, vagy ilyesmi. Ugyanúgy.

– Ellenőrzőt, most. És jelezni fogom az osztályfőnöknek, hogy a magatartásod elfogadhatatlan.

Cortez kivitte az ellenőrzőjét, ledobta az asztalra, aztán visszaült a helyére. Kardos totál ideges volt, Cortez kihúzta nála a gyufát, és a többi felelő még csak eztán következett. Mindenki lapult. Sajna ez a módszer azért nem túl biztos, a tanár általában azokat is látja, akik lejjebb csúsznak a széken. ☺

– Felmayer – szólította fel Dave-et, aki összecuska a bonyolult mobilját, és feltápaszkodott.

– Rousseau... Rousseau – szöszölte le a zakóját Dave, mintha a bonyolult és aprólékos művelet közben eszébe jutna valami. – Rousseau... Lássuk csak. Rousseau.

A tanár pislogás nélkül meredt rá, mi, többiek pedig próbáltuk visszatartani a röhögést. Nehezen ment, Dave kábé tízszer ismételte meg, hogy „Rousseau”, mire Kardos megelégedte és ráordított.

– Felmayer, tudnál valami mást is mondani?

– Gondolkozom! – tárta szét a kezét felháborodottan.

– Na, ebből elég, ülj le!

Dave a vállát vonogatva leült a helyére, közben mosolyogva körbefordult, mivel az osztály nagy része megtapsolta a feleletét.

– Én ezen nem nevetnék. Haraszti!

– Tessék? – nézett fel Robi.

– Talán állj fel!

– Ja, még felelünk? – csodálkozott Robi, és valóban döbrentnek tűnt.

– Igen, ha nem vetted volna észre, még felelünk.

– És miből?

– Mondd, fiam, te mit műveltél az elmúlt percekben?

– Stratégiát készítettem a WoW-hoz – mondta. Én a fejemet fogtam, mert ennyire ostoba nem lehet valaki!

– Hogy mit? – támaszkodott Kardos a tanári asztra, és kicsit lehajolt. Ez volt a „rettegett, fenyegető Kardos-nézés”. – Na, ülj vissza – bölintott dühösen, és már írta is a naplóba az egyest. – Virág!

– Ajj már! – sziszegte a száját húzva, és felállt. – Ruszló... – kezdte.

– Hogy ki? – nézett rá Kardos csodálkozva. – Rousseau, talán... – javította ki unottan.

Virág nagyokat pislogva nézett vissza a tanárra, aztán elkezdett nevetni. De annyira, hogy képtelen volt abbahagyni. Kardos egy ideig várt, aztán leültette. Virág a szemét törölgetve vihogott, néha csitult, de aztán megint kezdte. Hisztérikus röhögőgörcs. Nála előfordul.

– Reni – intett a tanár, én pedig összeszorított fogakkal felálltam. Jaj, ne. – Kezdheted.

– Rendben.

Ötöst kaptam. Ez önmagában csodás hír, meg büszke vagyok rá, azonban nem örültem feltűnően, mert a többiek mind egyest kaptak. Arnold lépett a terembe, huszonegy perces késéssel.

– Neményi, örülök, hogy megtaláltad az iskolát. Esetleg le is felelhetnél – lapozgatta a naplót Kardos.

– Örömmel – bölintott Arnold, és le se tette a táskáját, csak megállt a tanári asztal mellett.

– Rousseau.

Hát, Arnold elkezdte, aztán mondta, csak mondta és mondta. Többen bóbiskoltak, mások nyitott szemmel merengtek, de még Kardos is meg-megbillent párszor.

– Nos – szólta a tanár gyorsan, két mondat között. – Kimerítő, aprólékos, lexikális tudású felelet. Nagyon szép.

– Még nem fejeztem be – tette hozzá Arnold.

– Igen, de azt hiszem... – kereste a szavakat a tanár, majd élesen megszólalt a csengő.

Elment egy irodalomóra. Hú, Arnold tényleg nem semmi.

– Rendben – tapsolt kettőt Kardos, mire az ébredező osztály felkászálódott. – Mehettek szünetre. Kivéve Antai-Kelemen, Haraszti, Felmayer, Bencze, Pósa...

– De én ma nem is feleltem – kiáltotta Ricsi.

– Attól még bukásra állsz – vágta rá Kardos.

Kimentünk a teremből, és miközben én azon agyaltam, hogy Kardos vajon mit mond a többieknek, Arnold a feleletéről beszélt. Szerinte nem helyes, hogy szó szerint belefojtották a szót. Elmondása szerint még nem is elemezte, amit akart.

– Talán majd legközelebb – mosolyogtam.

Utolsó óra előtt (tesi) az öltözőben csendben vártam Virágot, aki cipőfűzőt cserélt, szerinte a fehér totál unalmas, úgyhogy beújított egy lila-fekete, kiscica mintájút. A padon ücsörögtem, közben meg a szemben öltöző a-s lányok trécelését hallgattam, ami elsőre nem tűnt túl érdekesnek, de aztán Edina átvette a szót.

– Szörnyen jó volt a próba, ma is megyek. Eszméletlenül menő, hogy zenésszel járok – közölte, a három a-s lány pedig irigykedve bólintott. Kinga viszont annyira nem lelkesedett, és jó szokásához híven közbe is szólta.

– Igen, tényleg nagyszerű. Csak annyira ne éld bele magad...

– Hogy érted? – nézett fel rá Edina, kicsit lesápadva.

– A „nincs ló, jó a szamar is” elv ritkán működik hosszú távon. Soha nem kerülsz közel Cortezhez, még a legjobb haverja által sem. Törődj bele!

– Én nem... – rázta a fejét Edina, de nem volt elég meggyőző.

Kinga most is fején találta a szöveget. Egyébként nem is értem, hogy Edina hogy gondolta. Most jár Ricsivel, aztán majd ha Cortez

észreveszi, akkor vele fog járni? Ugyan már! Vagy így akarja Edina féltékennyé tenni? Láthatólag ez sem jött össze, mert Cortezt annyira, de annyira hidegen hagyja az egész, hogy az már kínos.

– Amúgy is – copfozta össze a haját Kinga durva mozdulatokkal.

– Cortez teljesen jól elvan Viktóriával, bár érthetetlen számomra, hogy mit eszik ezen a nagyképű, röhejes, primitív lányon, de hát ő tudja.

Csodálkozva néztem Kingára. Jó, ő soha nem kedvel senkit, de az, hogy Vikire ennyire be lenne rágva, az nekem új.

– Pfff. Viki. Láttátok, hogy milyen igénytelen? Lepattogzott, fekete körömlakk – húzta a száját Edina. Csodás, helyben vagyunk. Lányok, akik kibeszélnék valakit a tesióltözöben.

– És a haja is olyan furá. Azok a csíkok benne. Rémes – szólt hozzá Tami, a másik a-s lány.

Mivel Virág kész lett a fűzőcserével, gyorsan kimentünk. Semmi kedvem nem volt részt venni egy ilyen beszélgetésben. Mert hát jó, Viki tövig vágott körmein mindig lepattogzik a fekete lakk, ami valóban nem túl igényes, de a punk stílusába ez belefér.

Nem, nem akarok olyan lenni, aki irigységből elkezd fűrni. Tisztában vagyok vele, hogy Viki nemcsak menő, de übermenő. Mindenki kedveli, mindenki irigyli, Cortezzel jár... Most tényleg hitessem el magammal, hogy a körömlakkja miatt béna lenne? Ugyan már! Ezt amúgy is csak azok veszik észre, akik görcsösen keresnek rajta kifogásolnivalót. Vagyis a legtöbb lány.

Korponay tanárnő kedves feladatot szánt ma nekünk, váltófutás. Óriási. A fiúk az udvaron fociztak, természetesen mindenfajta erőlködés nélkül, mi meg kimentünk a sulis elé. Iskolakörök. Hogy ez hogy fog fájni holnap. Na mindegy. Mivel az egyik a-s lány fel volt mentve, hatan maradtunk. A-sok, b-sek külön csapatban.

– Jó, gyertek ide! – mutogatott Kinga türelmetlenül, majd mikor Virággal odavánszorogtunk, Kinga átölelt minket, lehajolt, és kis kört alkotva tanácskoztunk.

– Most amerikai focit játszunk? – pislogott Virág, én meg elnevettem magam.

– Virág, szörnyen sötét vagy! – suttogta idegesen Kinga. – Ez megbeszélés. Na! Én vagyok a leggyorsabb futó, én maradok utoljára, hogy behozzam a lemaradásotokat!

– Jó, mi mit csináljunk? – kérdeztem.

– Talán fussatok. Mivel ez váltófutás, jegyre! – ordította, én meg ösztönösen hátrahőköltem. Egy kis körben Kinga közelről üvölt az arcomba. Igen, volt már ilyen rémálmom.

Véget ért a kupaktanács, Korponay odaadta a botot, mi pedig elfoglaltuk a helyünket. Kinga terve szerint úgy lett volna a dolog, hogy én kezdem, rohanok, mint az örült, átadom Virágnak a botot, ő is rohan, mint az örült, végül a saroknál átadja Kingának, aki amúgy is örült, tehát csak rohan. Klassz terv volt, elméletben minden simán ment. Aztán Korponay megfújta a sípot. Onnantól meg minden rosszul sikerült. Elrajtoltam, de Edina sokkal gyorsabb volt nálam, így igazából utána futottam. Befordultam, láttam, hogy Virág ugrálva integet, így sprintelni kezdtem. Már szinte ott voltam, amikor Virág „okééé, megyek” kiáltással rohanni kezdett.

Csak éppen nálam hagyta a botot. Kész, rohanhattam tovább, hogy beérem, mert bot nélkül nehéz váltót futni. Kinga a saroknál a térdére támaszkodva várt, aztán amikor meglátta Virágot, tapsolni kezdett. Majd nem sokkal később meglátott engem is.

– Renáta, mi a fenét csinálsz? – üvöltötte.

– Itt a bot! – lihegtem, közben szúró oldalamat fogtam.

– Mi? Mivan? – rázta a fejét hitetlenül. Virág közben megérkezett mellé.

– Fuss! – bólított, aztán lerogyott a fübe.

– Mégis hogyan? Virág, annyira sötét vagy, hogy félelmetes! Add már azt ide – rántotta ki a kezemből a botot, mikor odaértem, aztán ész nélkül elrohant. Én lehupantam Virág mellé a fübe, hanyatt feküdtem, és azon tanakodtam, kiugrik-e a szívem vagy csak úgy érzem.

– Mi baja? – kérdezte Virág értetlenül.

– A bo-tot... Hoz-nod kel-lett vol-na – lihegtem kissé szaggatottan.

– Ó! Ja! – szomorodott el Virág.

Korponay, azon túl, hogy mindhármunk munkáját egyesre díjazta, óra végéig a váltófutás szabályait magyarázta. Az a-sok büszkén mosolyogtak, Kinga szélütést kapott az egyes miatt, Virág pedig az arcába fésülte a haját, totál befordult. Én meg csak figyeltem a tanárra, mert valakinek azt is kell néha. ☺

Olvasóköron Karcsi jelezte, hogy pont most olvassa a *Szilmarilokat*, úgyhogy nem akartam előadást tartani belőle. Kardos ezért úgy döntött, a mai alkalommal beszéljünk Oscar Wilde-ról. Én még sosem olvastam tőle, úgyhogy nagyon figyeltem, és el is határoztam, hogy kiveszek valamit. Arnold a segítségemre volt, olvasó után segített választani.

– Olvasd a *Dorian Gray arcképét*. – tanácsolta.

– Jó? – kérdeztem vissza, amint megállapodott a kezem a könyv gerincén, és kihúztam a sorból.

– Kiváló. Franciául olvastam, de szerintem neked érdemes magyarul kivenned, mivel elég nehéz a nyelvezete.

– Oké – bólintottam, és már vittem is a könyvtárosnőhöz, hogy regisztrálja a kölcsönzést.

Még Wilde munkásságáról beszélgettünk (Arnold elég sokat olvasott tőle), miközben az aulában bevártuk a rajzsakkörösöket. Virág Cortezzel érkezett, mindketten festményt cipeltek.

– Milyen volt a rajz? – érdeklődtem.

– Hú, nagyon izgi. Portréfestés volt, most egy ideig ezt csináljuk. Tök durva – vigyorgott Virág.

Még akartam Corteztől is kérdezni pár dolgot vagy hogy mutassa meg a festményét, de csak intett nekünk, és már ki is ment az ajtón. Szomorúan néztem utána, aztán mosolyt kellett erőltetnem az arcomra, mert Virág büszkén mutatta a munkáját.

– Hú, ez tényleg zseniális – bólintottam elismerően.

– És tudod, mi van? Vladár versenyre akarja küldeni néhány képem. Fúú, tökre örülök – mosolygott Virág.

Őszintén gratuláltam, meg mondtam, hogy azért ennek már itt van az ideje, mert Virág képei magasan verik az összes rajzsakkörös munkáját.

– Mehetünk? – nézett körbe Arnold.

– Ühüm – biccentett Virág, és feltette a kapucniját.

– Dorián? – csodálkoztam.

– Nem várt meg, mert a régi sulijából hívták a barátai, hogy találkozzanak.

– Értem. Akkor szerintem mehetünk – mosolyodtam el.

Tudom, szörnyű vagyok, de azért valahol örültem, hogy Dorián nincs velünk. Nem, nem! Tényleg örülök, hogy Virág boldog, de mostanában annyira keveset vagyunk együtt, hogy egyszerűen jó volt újra úgy hazamenni, mint régen. Csak sétáltunk a hűvös, őszi délutánon, fel a dombon, miközben mindenféléről dumáltunk, Arnold és Virág szokás szerint vitázott. Össze-összehúztuk a dzsekinket, kerülgettük a kupacba gyűjtött leveleket, amiket a szél a járdára fűjt. Olyan volt, mint régen. Azzal a különbséggel, hogy este Virág állapota elfoglalt volt az msn-en, így nem írhattam rá.

Farmville: 5/3 – mivel az msn-en senki nem volt, vagyis mindenki volt, de elfoglalt vagy nincs a gépnél, inkább átrendeztem a virtuális farmom. Még mindig kéne négy szomszéd a bővítéshez. ☺

Kardos: 5/2 – házi dolgozatnak kiadta Goethe *Faustj*át. Én örülök, de a többiek annyit emlegették ma, hogy szerintem estig csuklott. ☺

Vacsora: 5/1 – pesztós tészta natúr csirkemellcsíkokkal. Oké lett volna, ha a hús nem zöld. A pesztó teszi, de azért elég gusztustalanul festett.

Dorian Gray arcképe-. 5/5 – megyek olvasni. ☺

Október 13., kedd

Reggel majdnem elkéstem, mert eszembe jutott, hogy ma interjút kell csinálni a fiúkkal, és én vagyok az ideiglenes fotós. Hurrá. A telefonom annyira béna, hogy kizárt, hogy megfelelő fotót csináljak vele, így a digitális fényképezőgépem keresgélésével telt el vagy negyedóra. Mindegy, végül meglett, úgyhogy indulhattam suliba. Virág ma sem tartott velünk, ezért egyedül szálltam ki a kapu előtt. A nap egyébként eltelt, valamennyi órán továbbhaladtunk az anyaggal. Mondjuk, fura, mert Arnoldot elkérték, az utolsó két óráról. Egyszerűen bejött az infóterembe Monsieur Borrel, és szolt, hogy Arnold menjen vele. Totál tanácstalanul néztünk össze, Arnold pedig

szó nélkül felállt és kiment. Mivel sulis után Kinga sürgetett, meg sem tudtam várni. ☹

– Renáta, szedd már össze magad, nem érek rá egész nap! – üvöltött rám Kinga.

– Jó, de beszélni akarok Arnolddal – ellenkeztem, miközben bedobáltam a táskámba a tollaimat.

– Majd beszélsz vele! Cortezék várnak, indulás!

– Jó, jó – vettem át a vállamon a táskám, és kisettem a tereméből.

Mire Zsoltiékhoz értünk, Kinga legalább ezerszer ismételte el, hogy pontosan mi a feladat. Ez azért jó, mert nem vagyok hülye, azt hiszem, le tudok nyomni egy gombot a fényképezőgépen. Na, mindegy. Az interjú helyszíne Zsoltiék garázsa, vagyis a srácok próbaterme. Ezt Kinga találta ki. Mint mindig.

– Na, jó, szerencsések, hogy a mai színjátzót átrakták, így van időm megcsinálni az interjút veletek. Hozzátenném, egyáltalán nem támogatom, hogy rólatok szóljon az iskolaújság, mert elvileg ez egy nívós magazin. Sajnos a többség szívesen olvas a zenétekről, így kénytelen vagyok...

– Zabos a lovacska – röhögött bele Zsolti Kinga sértegetéseibe. Úgyhogy ők így elváltak.

Én meg letettem a táskám a fotelbe, és körbenéztem a garázsban. Sok minden változott, amióta együtt kitakarítottuk. És nem csak arra gondolok, hogy lett darts a falon meg ősrégi tévé, meg ütött-kopott csocsóasztal. Hanem a kapcsolatokra. A fiúk próbaterme, ahogyan mostanában a fiúk is, nagyon távolinak tündek. Hiába ácsorogtam ott a falra fűrt parafa tábla előtt, amin rajzszöggel felszurkált fotók vannak (majdnem mindegyiken Viki is szerepel), hiába volt minden ismerős, mégis idegen volt az egész.

– Ren, végig ott fogsz állni? – kiáltott rám Ricsi, miközben kivett a hűtőből egy üdítőt.

– Nem, csak várom az instrukciókat – mosolyogtam. Kinga meg sem hallotta a célozgatásomat, éppen azzal volt elfoglalva, hogy hogyan lehet ilyen trehány körülmények között bármit is csinálni, meg ráförmedt Zsoltira, aki leette valamivel a szőnyeget.

– Mondjuk, ma még elkezdjük? A Twitteren már kétszer írtam, hogy csúszik az interjúnk – fontoskodott Dave.

– Ki a bánat követ téged Twitteren? – röhögött fel Cortez, miközben levágta magát a fotelbe, és felrakta a lábát az asztalra. Egyenesen rá Kinga jegyzetére.

– Mi lenne, ha – rángatta ki Kinga az összegyűrt papírokat – normálisan ülnél? Ez egy interjú.

– Jó, kezdjük már – türelmetlenkedett Dave.

– Rendben. Tehát – ült le Kinga a másik fotelbe, de előtte gondosan lesöpörte a kárpitot, nehogy koszos legyen. Egyenes háttal, tollal a kezében fürkészte a többieket, akik nagyjából elhelyezkedtek. Ricsi végigfeküdt a kanapén, Zsolti a dobszerkó mögött ült és chipset evett, Dave a telefonja kijelzőjén pötyögött. Cortez pedig lazán beleivott a kólájába, és félig felvont szemöldökkel nézett vissza Kingára. – Első kérdésem. Miért Jalapeno a neve az együttesnek?

– Mert a Red Hot Chilli Peppers már foglalt volt – vágta rá Cortez, mire mindenkiből kitört a röhögés. Én is elmosolyodtam, de Kinga olyan gyilkos pillantással jutalmazott, hogy inkább elkomolyodtam.

– Ha szórakoztok, akkor hagyjuk az egészet! – förmedt rájuk.

– Nem szórakozunk. Ezt válaszoltam. Mi a baj vele? – mosolygott Cortez.

– Nem akarok idióta válaszokat! Kis komolyságot, jó? Tehát akkor válasznak megy, hogy Cortez spanyol nyelvtudása miatt, valamint a zenei stílusotokból kiindulva, mivel a dalaitok ska elemeket is tartalmaznak...

– Nemár! – ébredt fel Ricsi, és még a fejét is megemelte. –Nem adunk ilyen gyökér válaszokat! Írd, amit Cortez mondott!

– Nem írom! – rázta a fejét Kinga.

– Akkor nem adunk interjút – lépett közbe Dave.

– Mi az, hogy nem adtok? Dehogynem!

– Én vagyok a menedzser, én mondom meg, mikor, kinek adunk interjút!

– Én meg azt írok, amit akarok!

Na, jó, Kinga kijelentésére mindenki vitázni kezdett, konkrétan egy szót sem értettem, mert teljesen egyszerre üvöltöztek. Csak

álltam ott, kezemben a fényképezőmmel, aztán a következő pillanatban nyílt az ajtó, és belépett Viki. Nem számítottam az érkezésére, ami hiba volt, természetesen ésszerű, hogy ő is jelen van. Gyorsan végignéztam magamon. Horgolt, méregzöld kardigán, farmer, copf. A legjobb formám. Ő bezzeg csíkos, hosszú ujjú pólóban, ujj nélküli kesztyűben, szoknyában és bakancsban.

– Azt mondtátok, riport lesz, nem tömegverekedés – közölte köszönés nélkül.

– Úgy volt – bólintott Ricsi.

– Jó, beszálltam – röhögött fel Viki, és rólam abszolúte tudomást sem véve kikerült, félrelökte Ricsi lábát, és levágta magát mellé, a kanapéra.

– Jó, akkor maradjon az egyáltalán nem vicces, jópofának vélt választok! Bánom én! – fújtatott Kinga. – Folytathatjuk?

– Kajaszünet – tette fel a kezét Zsolti.

– Na, ne viccelj velem! – torkolta le Kinga egy határozott nézéssel. – Tehát. Meséljete kicsit a zenétekről.

– A zenénk jó – felelte Ricsi.

– Ez meg milyen válasz?

– Rövid – röhögött Ricsi, és összepacsizott Vikivel, aki láthatólag élvezte a dolgokat.

– Na, jó, ez így nem megy. Megírom nélkületek, egyszerűen az értelmi szintetek alacsony ahhoz, hogy normálisan összehozzuk a dolgot.

– Nyugtassátok már le a lovat! – kiáltott Zsolti, aki félig a hűtőben volt.

– Zsolt, ha még egyszer így hívsz! – rázta fenyegetően a mutatóujját Kinga.

– Húúú – dörzsölte meg Zsolti a karját, mintha csak félne. Ekkor már határozottan úgy éreztem, hogy ebből semmi nem lesz.

– Akkor beszéljünk kicsit a tagokról – tett Kinga egy újabb kísérletet.

– Beszéljünk – bólintott Cortez, de a szája sarkában ott húzódott a gúnyos mosoly.

– Akkor beszélj! – förmedt rá Kinga.

– Mit? – kérdezte Cortez szentelenül, Kingán pedig tisztán látszott, hogy kezd elfogyni a türelme.

– Az agyamra mentek! – pattant fel hirtelen.

– Ne már, most mit akadsz ki? Csak hülyültünk – mosolygott Dave.

– Egyszerűen nem bírok veletek! Belehalnátok, ha rendesen válaszolnátok és hamarabb végeznénk?

– Mér, mennyi az idő? – ült fel Ricsi, aztán, miután lecsekkolta az óráját, a távirányító után nyúlt, és benyomta a tévét. Kinga idegrendszere amúgy sem volt túl stabil, de miután meglátta, hogy a fiúk és Viki is tévézni kezdenek, totálisan kiakadt.

– Befejeztem veletek! Renáta, csinálj pár képet, majd felhasználod a zeneajánlódba! Felhívom Neményit és Timit is, ez a riport nem fog elkészülni. Képtelenség!

Zavartan néztem Kingára, aki tényleg indulni készült.

– Most mit vagy úgy oda? Majd firkálsz valamit a rovatodba, nem mindegy? Úgyis csak a képeket nézik... – közölte Viki, és bevallom, a beszélésétől megfagyott az ereimben a vér.

– Hogy mondd? – kérdezte Kinga. Ettől féltem. Nagyon. A fiúk persze vigyorogva nézték a balhégyanús szituációt. Én annyira nem szórakoztam jól.

– Hogy minek pedálozol annyit? Írd, amit mondanak, aztán csináljatok képeket. Elég az, minek túlspilázni.

– Túlspilázni? Túlspilázni – ismételte Kinga. Viki megvonta a vállát és belemarkolt az asztalon lévő cukros tálba. – Nos, bizonyára neked nehéz lesz megmagyaráznom, de az iskola magazinja nívós, igényes kiadás, ami mögött sok munka van. Honnan is tudhatnád, hogy komoly válogatás kell ahhoz, hogy bekerülj. Hogy ki kell érdemelni a pozíciót. Neked hiába magyarázom. Hagyjuk – legyintett Kinga olyan lekezelően, hogy gombócot éreztem a torkomban. Pedig nem is engem kezdett ki. Vikit sem kellett annyira féltetni, rögtön kontrázott.

– Mit akarsz ezzel mondani? – ült fel. Húha.

– Azt, hogy vannak diákok, akik foglalkoznak értelmes dolgokkal. Ilyen például az iskolaújság. És amíg ti itt vihorásztok meg zenélgettek, én éppen azon vagyok, hogy egy interjúban bemutassam

az együtteseket, népszerűsítsem, megismertessem olyanokkal, akik esetleg keveset tudnak róla. Örömmel látom, hogy ennek nemhogy örülnétek, de direkt megnehezítitek a munkámat. Ami azért jó, mert musicalt adok elő az október 23-i ünnepeken, én vagyok a főszereplő, tele vagyok próbákkal. Közben tanulnom kell, mert tartani akarom a kitűnő átlagom. A barátom vár skype-on, ma már lehet, hogy nem is tudunk beszélni. Persze mindemellett edzésre is kell járnom, mert a díjugratás a mindenem. Mindezek ellenére, mert profi újságíró vagyok, eljöttem ma ide, hogy készítsek egy riportot. Hiba volt. Oldjátok meg! – hadarta Kinga, és szinte mindenki lesütötte a szemét.

– Jó, csináljuk meg, válaszolok rendesen – szólalt meg nagy soká Ricsi.

– Sajnos nincs időm – közölte Kinga kíméletlenül, és az ajtó felé indult.

– Hé, várj már! – kiáltott utána Zsolti.

Kinga válasza sem méltatta, csak kiment a garázsból.

– Hú, ez rendesen berágott – húzta el a száját Dave.

– Na és? – vont a vállát Viki.

Totál esetlenül álltam, nem tudtam, hogy mit tegyek. Kingának igaza volt, bár kicsit túlreagálta a hülyülést, azért megértem, hogy nem lehet könnyű neki. Csak aztán nem tudtam, hogy én pontosan mit csináljak. Menjek utána? Vagy fotózzak?

– Khm – köhintettem, mire mindenki felém fordult. – Szerintetek kell fotó?

– Nemtom – vont a vállát Ricsi, tökre tanácstalanul. Mint minden kérdéses pillanatban, most is mindenki Cortezre nézett.

– Csinálhatsz párat – bólintott végül.

– És hogyan? – kérdeztem.

– Ez kész! A riporter elhúz, a fotós azt se tudja, hogy kezdje – röhögött fel Viki.

– Nem vagyok fotós – szoltam halkán. – Csak beugró – tettem hozzá, de egyébként hiába.

– Figy – szolt Zsolti –, játszunk, és akkor közben fotózol. Biztos lesz pár, ami használható.

– Oké.

Lassan mindenki elhelyezkedett, és akkor zenélni kezdtek. A dalokról nem tudok sokat mondani, klassz volt, meg nagyon ügyesek, de nem igazán figyeltem külön, mert azon voltam, hogy jó szögből csináljak képeket. Ideálltam meg odaálltam, leguggoltam, felléptem az asztalra, szóval úgy próbálkoztam. Közben meg dübörgött a zene, leginkább ska-punk, de volt néhány punk-pop szám is, amit hallottam korábban. Vagy legalábbis ismerősnek tűnt. Mindeközben azért rém kellemetlenül éreztem magam. Viki és Cortez, teljesen közös nevezőn, zenéltek, énekeltek, menőztek. Hurrá. Négy számot hallgattam végig, addig sikerült egy halom fényképet csinálnom.

Mikor végeztem, leültem a kanapéra, mert ellenőrizni akartam, hogy jók lettek-e a fotók. Közben Ricsi megint benyomta a tévét, és azonnal belemerültek valami sorozatba.

– Milyenek? – ült le mellém Cortez.

– Van köztük jó – bólintottam, és kicsit felé fordítottam a gépet, hogy rálásson a kijelzőre. – Figyelj – szóltam halkán. – Kingát kirakják az újságtól, ha nem adja le az interjút veletek.

– Mit tudok tenni? – vont a vállát Cortez.

– Tudom, hogy Kinga néha kibírhatatlan. De azért mégis. Ne ilyenén vérezzen el. Nem segítenél kicsit?

Cortez mélyen a szemembe nézett, láttam, hogy vacillál, végül így szólt:

– Hogyan?

– Mi lenne, ha összeírnék néhány kérdést? És akkor mindenki válaszol rá, Kinga meg majd kiválasztja, hogy melyik választ írja bele a riportba. Tudod, akkor van lehetőség, könnyebben dönt.

– Jó. Írd össze – bólintott.

– Köszönöm szépen – mosolyodtam el. Cortez időközben kivette a kezemből a gépet, és tovább nézte a fotókat.

– Ez rendes dolog tőled – szólt halkán, úgy, hogy csak én hallhattam.

– Mi?

– Tudod te azt – pillantott rám óvatos mosollyal, aztán már nézte is tovább a képeket. Igen, tényleg tudtam, mire gondol. Arra, hogy mindentől függetlenül, teljes mellszélességgel kiállok Kinga mellett.

– Hát – vontam meg a vállam. – Kinga a barátom.

– Tudom – bólintott. – Szerinted ez milyen? – mutatta felém a gépet.

– Én is erre gondoltam, ez a legjobb – feleltem, és épp csak egy pillantást vettem a képre. Az volt a kedvencem. És nem csak azért, mert Viki alig látszik rajta. A fiúk pillanatképe tökéletesre sikerült, mind a hárman remekül mutatnak, ami egy zenekari fotón elég ritka.

– Melyik? – huppant le Viki Cortez ölébe(!!!), és már el is vette a gépet. – Ja, jól sikerült. Bár Zsolti kicsit béna!

– Mi? Csak szeretnéd – pattant fel Zsolti, és már oda is jött. Persze két pillanattal később már Ricsi és Dave is a fényképező után kapkodtak, úgyhogy ők vihogtak meg cikizték egymást. Én meg elővettem a jegyzetfüzetem a táskámból, és gyorsan lefirkáltam tíz kérdést.

– Ennyi? – vette el Cortez, és átfutotta.

– Átküldöd mailben? – kérdeztem, miközben felálltam.

– Nem maradsz? Gyorsan megcsináljuk! – nézett rám Cortez. Maradjak? Azt akarja? Húúú. Persze ez semmit nem jelent, főleg, mert szerintem nem akart egyedül szórakozni a kérdésekkel, ráadásul ott volt a vihogós barátnője, aki éppen dartsnyilakkal dobálta Zsolti combját, aki ész nélkül ordított.

– Nem, késő van – néztem hirtelen az órára, ami azt mutatta, hogy tényleg késő van! Jaj!

– Oké, akkor átküldöm – vontam meg a vállát Cortez.

Felvettem a táskám, visszakönyörögtem a fényképezőgépem, aztán az ajtóhoz indultam.

– Sziasztok! – köszöntem el, és kicsit határozatlanul néztem kifelé, mert sötétedett. – Öhm – fordultam vissza kelletlenül. A többiek mind rám bámultak. – Nem kísérne el valaki?

Jó, persze lehet, hogy ez tök gyerekes dolog, de semmi kedvem nem volt sötétben egyedül hazasétálni. ☺

A fiúk összenéztek, Viki meg egyszerűen kiröhögött. Na ja, ő bátor, és ha megtámadják, akkor jól használja a bakancsát, meg mit tudom én. De én nem vagyok ő, és Korponay tanárnő minden igyekezete ellenére sem bírok hazáig rohanni. Úgyhogy inkább beégek, de legalább nem megyek egyedül.

– Várj, Ren, jövök – tápázkodott fel Ricsi, és miközben felém indult, belebújt a kapucnis pulcsijába.

– Ne lépj már le! – üvöltötte Viki.

– Mindjárt jövök, nyugi – legyintett, és kiengedett az ajtón. Mikor kiértünk az útra, Ricsi elkezdett magyarázni valami HC bandáról, hogy mennyire menők és hogy feltétlenül nézzem meg őket a YouTube-on, mert „akkora pogót én még nem láttam”. Mondtam, hogy ebben egészen biztos vagyok. Egész úton ilyesmiről beszélünk, aztán még egyszer megköszöntem, hogy hazakisért, és gyorsan besiettem. Kézmosás, azonnal vacsora, aztán S. O. S. bepakolni holnapra, csekkolni az e-mailt. Rohanok. ☺

Cortezék próbája: 5/5* – wow.

Kinga: 5/2 – kicsit túlreagálta, de azért sajnáltam.

Virág: 5/5 – hagyott üzenetet msn-en, hogy Dorián moziba hívott minket péntek délután. Illetve őt, de menjek én is. Klassz. Gyertyatartó?

Arnold: 5/4 – az előbb hívtam, mert mindenképp meg akartam kérdezni, hogy mit akart tőle az igazgató. Azt mondja, csak az átlagáról beszéltek.

Október 16., péntek

Hú, jó sűrű lett a hét. Egy csomót kellett tanulnom, dogát írtunk fizikából, meg feleltem főciből is, közben megírtam a Goethe-házidogám, Cortezzel mailben csináltuk az interjút, olvastam a *Dorian Grayt*, szereztem szomszédokat a farmon, meg ilyesmi. ☺ Ma reggel apu kirakott a sulis előtt, és a lelkemre kötötte, hogy időben legyek otthon. Na, igen, a szüleim elég tragikusan élik meg, hogy moziba megyek Virággal és Doriánnal, tudni akarták hol, hánykor, milyen film, sőt, még a jegyemet is csekkolni akarták. Úgyhogy jól elraktam. Persze napközben kiderült, hogy Dorián egyáltalán nem örül annak, hogy én is megyek, de Virág ragaszkodott hozzá. Jó, az emós srác így, szemtől szemben nem mondott semmit, de azért láttam rajta, hogy eléggé húzza a száját. Mindegy. Még ha annyira nem is volt kedvem velük menni, mert mégiscsak ketten járjanak

moziba, azért amikor Zsoltiék megkérdezték, hogy mit csinálók a hétvégén, legalább rá tudtam vágni, hogy moziba megyek, így kevésbé vagyok lúzer. Duplaangollal kezdtünk, Arnold szokás szerint negyedórát késett, de végül csak beesett a nyelvi előadóba.

– Szia – köszöntem halkán, amikor leült.

– Hol tartunk? – kérdezte.

– Ruhabolti beszélgetés – toltam félre a fejemen a fülhallgatót.

– Csodálatos – közölte unottan.

– Figyelj, arra gondoltam, hogy a jövő hét végén úgyis kezdődik a szünet, csinálhatnánk programot, nem tudom, könyvtár, meg ilyesmi.

– Sajnos nem lehet – felelte Arnold. Ez olyan válasz volt, amire egyáltalán nem számítottam, úgyhogy kérdően néztem rá. – Nem leszek egész jövő héten.

– Mi? – döböntem le. – Beteg vagy?

– Nem, dehogy – rázta a fejét. – Elutazom.

– Suliidőben?

– Igen – biccentett.

– Ó. Értem. És az ofő elengedett?

– Igen.

– Klassz. És hova?

– Párizs.

– Párizs??? – kiáltottam fel. Kicsit hangosabban, mint kellett volna, mert Mr. O'Realy a nyakát nyújtogatva nézett felém. Lapultam pár másodpercig, aztán suttogva folytattam. – De jó! És meddig maradsz? A szüleiddel mész?

– Pszt – tette Arnold a szája elé a mutatóujját, és fejével a tanár felé biccentett.

– Jó, de később megbeszéljük?

– Persze.

Igazából Arnoldból túl sokat nem tudtam kiszedni, csak annyit, hogy elutazik és majd az őszi szünet után lesz legközelebb. Megkérdeztem, hogy azért a hétvégén még találkozunk-e, de nemet mondott. Azzal indokolta, hogy holnap pakolnia kell, vasárnap meg már utazik. Hát jó. ☹

Suli után Cortezékre Viki várt, mentek deszkázni, Kinga maradt színjátszó próbán, Andris és Robi rohantak haza Band Herót játszani,

Jacques és Gábor pedig elindultak a sulitól, miközben franciául barkochbáztak.

– Mehetünk? – kiáltott rám Dorián, aki Virággal együtt a saroknál ácsorgott. Rám vártak.

– Még egy pillanat! – mondtam, miközben kapkodtam a fejem. Mindenképp el akartam köszönni Arnoldtól, aki még nem jött ki a suliból. A Szent Johannából időközben kitódultak a diákok, a legtöbb arcon az a tipikus „végre péntek” kifejezés volt látható. Egy hangos kilencedikes csoport után végre megjött Arnold is. Azonnal odaléptem hozzá.

– Eszembe jutott, hogy akkor nem is találkozunk már – mosolyodtam el.

– Nem, majd csak őszi szünet után – bólintott.

– Reni, jössz? – kiáltotta Virág.

– Mindjárt! – néztem hátra feléjük. Közben a lépcső előtt ácsorgó Cortezék egy pillanatra felénk néztek. – Vigyázz magadra, oké?

– Mindenképp – nézett a szemembe Arnold, és egy kicsit el is mosolyodott. De valahogy mégsem tűnt boldognak, ami nagyon fura. Ha valaki Párizsba készül, annak minimum ragyog a szeme, nem?

– Hé, Párizs jó dolog, örülj egy kicsit! – unszoltam. – És nézz meg mindent! És írd sms-t! És küldj képet! És ha netközben vagy, akkor írd rám! És... – hadartam. Aztán kifogytam. – És siess vissza, jó? – fejeztem be végül. Arnold bólintott egyet, aztán gyorsan megöleltem.

Esetlenül átölelte a vállam, közben meg hátulról hallottam, hogy valakik örülten „húúúúú”-znak. Elengedtem Arnoldot, aztán megfordultam. Zsoltiék, ki más. Megráztam a fejem, jelezve, hogy mennyire gyerekesek.

– Na, siess moziba – búcsúzott el Arnold.

– Oké. Leszel még msn-en a hétvégén?

– Meglátjuk.

– És hozol nekem könyvjelzőt? – vigyorogtam, mire Arnold elnevette magát.

– Szerinted vissza mernék jönni könyvjelző nélkül? Az első dolgom lesz, hogy veszek.

– Azért ne az első!

– Reniiiiii! – sipította Virág.

– Mennem kell. Beszélünk! Szia! – köszöntem el gyorsan, és lefutottam a lépcsőn. Ricsiék még mindig röhögtek valamin, így nem is köszöntem, de amikor feléjük fordultam, egy pillanatra találkozott a tekintetem Cortezével. Viki éppen a fél fülhallgatóját nyomta Cortez kezébe, azt hiszem, mutatni akart neki valamit. De Cortez nem figyelt rá. Furán elmosolyodtam, és intettem egyet felé. Nem intett vissza. Csak lenézett, elvette a fülhallgatót a barátnőjétől, és benyomta a fülébe. Jó, lassan már köszönni sem fogunk egymásnak. Csodálatos.

– Mehetünk – mondtam szomorúan.

– Miért ölelgeted Arnoldot? – kérdezte Virág, miközben elindultunk.

– Mert elutazik, és nem lesz már szünetig.

– Juj, nem is tudtam – forgolódtott Virág, hogy intsen Arnoldnak. Ő azonban már átment az úton, és egyedül baktatott felfelé a dombon. Fura volt így utánaéznem, kicsit úgy éreztem, mintha cserben hagytam volna. Elutazik, tökre sokáig nem látom, és akkor moziba megyek. ☹ Mindegy, hülyén jött ki.

A bevásárlóközpontban egyenesen a mozipénztárhoz mentünk és gyorsan megvettük a jegyeket. Mivel miattam kicsit késésben voltunk, Dorián javasolta, hogy vegyük meg az üdítőket, meg ilyesmi, aztán menjünk is be. Beálltunk a sorba, Virág és Dorián előttem volt, én meg még azon hezitáltam, hogy mit vegyek.

– Juj, és még egy csokit – tette hozzá Virág. Dorián kért egy Bountyt is, aztán kifizette, és mindketten félreálltak.

– Ööö – néztem körbe riadtan. – Azért megvártok, nem?

– Aha, csak ideállunk – közölte Dorián. Zavartan néztem, ráadásul az eladó tökre türelmetlen volt mögöttem kezdtek morogni, amiért lassú vagyok, én meg közbe azon agyaltam, hogy ez kicsit ciki. Mármint oké, persze nem vártam el, hogy Dorián meghívjon engem is, akkor sem, ha ők hívtak el, de így, hogy ők, Virággal kikérték a rendelésüket, Dorián kifizette, aztán el is húztak, ez így teljesen úgy tűnt, mintha egyedül lennék. Legalább kértünk volna közösen, és akkor majd utólag kifizetem. ☹ Mindegy, gyorsan kértem egy közepes popcornot meg kis kólát, meg peracet, aztán egy csomót bénáztam, hogy fel tudjam venni a pultról. Persze a mögöttem állók

nem várták meg, hogy összeszedjem magam, hanem félrelöktek és már kérték a sajátjukat. Mindegy, nagy nehezen elindultam. Virágék bevártak, és legalább együtt mentünk be. Az utolsó előtti sorba ültünk a nagyteremben, de azért jó messze volt a vászon. Virág ült középen, jobbján Dorián, balján én. Mellettem egy testes férfi, aki kisajátította a karfát, így az ölembe ejtettem a kezem, és úgy ültem. Klassz.

– Pszt – szóltam Virágra halkán. – Nem veszed fel a szemüvedet?

– Nem, dehogy. Dorián nem tudja – sziszegte alig hallhatóan.

– De messze ülünk.

– Nem baj, látok. Nagyjából – hunyorgott Virág maga elé. Én ezt abszolút nem értettem, ráadásul amikor Virág meglátta, hogy feliratos a film, elég kétségbeesetten nézett. De nem vette fel a szemüvegét.

Hát, a film nem volt rossz, bár láttam már jobbat is. Én speciel néha tökre untam, és olyankor az agyam egészen máshol járt. Arnoldon, Cortezen, a sulin meg azon, hogy mit keresek Virág és Dorián randiján. Kábé a felénél Dorián odahajolt hozzánk, hogy kimegy még üdítőért. Mikor kikászálódott a sorból, Virág gyorsan kivette a táskájából a hemujét, és feltette.

– Miről maradtam le? – olvasta türelmetlenül a feliratot.

– Hát, kábé mindenről.

– Jó, majd megnézem DVD-n. Hú, figyi – nézett rám vigyorogva.

– Dorián végig fogja a kezem!!?

– Tényleg? – mosolyogtam.

– Ühüm.

– Pszt! – szólt ránk a karfa-kisajátító ember gorombán.

– Bocsánat! – suttogtam.

– Juj, totál nyirkos a tenyerem, de ciki! – fújta Virág a kezét, de hiába, annyira izgult és görcsölt a közös mozizástól, hogy verte a víz.

– Jön Dorián – mutattam az árnyékra, ami felénk közeledett. Virág gyorsan eltette a szemüvegét, és tovább hunyorgott.

Én meg komótosan ettem a popcorn, egyik oldalamon Virág, aki amúgy sem látta a feliratot, meg teljesen lekötötte, hogy Dorián fogja a kezét. A másik oldalamon pedig a goromba karfa-kisajátító ember,

aki jó hangosan nevetett minden, nem is vicces poénon. Hát, éreztem már jobban is magam.

Film után jött a kötelező „beszéljük meg, mit láttunk és kinek hogy tetszett” dolog, ezért beültünk egy palacsintázóba. Itt, ha lehet ilyet mondani, még kellemetlenebbül éreztem magam, mint a moziban. Ott legalább csend volt és sötét. Itt viszont nem, és Dorián meg Virág tökre jól elvoltak, beszélgettek meg nevettek. Én meg ott ültem, turkáltam a villámmal a banánkrémes, tejszínhabos amerikai palacsintámban, és folyton azt kérdeztem magamtól, „mit keresek én itt”? Persze Virág örülden hálás volt, amiért elkísértem az első közös mozijukra, de azt hiszem, a továbbiakban már menni fog nekik egyedül is. Igazából egyszer szólaltam meg, akkor is áthívtam Virágot vasárnapra jógázni, de sajna nemet mondott. Szombatvasárnap az apukájával és A NŐ-vel lesz.

– De azért msn-en leszel, nem? – kérdezte Dorián.

– Persze – mosolygott Virág.

– Akkor jó. Mindjárt jövök – állt fel Dorián, és leszaladt a galéria lépcsőjén, valószínűleg a mosdóba ment.

– Reni – tette Virág a karomra a kezét. Ez bizalmas érintés, sejtettem, hogy valami komolyról van szó. – Kísérj haza!

– Mi? – csodálkoztam, és majdnem elnevettem magam. De Virág túl riadt volt ahhoz, hogy kinevessék. – Miért?

– Dorián miatt! Azt hiszem... – rázta a fejét. – Lehet, hogy ma megcsókolna!

– Mi? – nevettem el magam végül, és furán néztem rá.

– Tudod, első csók! Ma!

– Honnan veszed?

– Mozi, palacsinta, hazakísér. Juj, légszki, gyere velünk, akkor tuti nem!

– De... – csavargattam a hajam idegesen – hát jó. De biztos?

– Totál félek, nem vagyok felkészülve! Elbénázom, ideges vagyok, ráadásul hányingerem van

– Annyira izgulsz? – kérdeztem félve.

– Nem, baromi sok popcorn-t ettem – mondta, mire mindketten felnevetünk.

– Figyelj. Aludj nálam, akkor hazakísér minket, és tuti nem akar megcsókolni. Főleg ha én ott vagyok! – tanácsoltam.

– Jó ötlet. Akkor apu meg A NŐ reggel nálad vesznek fel.

– Oké. Aztán kitalálunk valamit – paskoltam meg a kezét, és Virág szemmel láthatóan megkönnyebbült.

Dorián visszajött, mondtuk neki, hogy mi a helyzet, mármint hogy Virág nálam alszik ma. Erre csak annyit kérdezett, hogy de attól Virág még lesz-e msn-en. Hát, nem is tudom. Úgy tűnik, Dorián agya nem terjed nagyon tovább. Msn. Kábé ennyi, amit szól. Mindegy.

Végül megettük a palacsintát, aztán hazamentünk. A kapunkban én előre akartam menni, hogy legalább normálisan elkészönjenek egymástól, mármint négyszemközt, de Virág nem engedte el a kezem. Hát, szegény Dorián csak két pusztit kapott, tőlem, mondjuk, egyet sem, de azért annyira nem is vagyunk jóban, aztán elment.

– Hú – könnyebbült meg Virág, amikor becsuktuk az ajtót. – Egyszer túl kell esnem rajta, de ne ma! Örök hála, Reni – sóhajtotta.

– Igazán nincs mit.

Vacsoráig a neten böngésztünk, mindenféle „első csók” fórumba benéztünk, felolvastunk béna, ciki sztorikat, volt köztük jó néhány LL is, úgyhogy végül Virág kezdett megnyugodni.

– Gyerekek, kész a vacsora – jött be anyu a szobámba. Ösztönösen lehajtottam a laptopom fedelét, amit persze anyu nem hagyhatott figyelmen kívül.

– Titkos beszélgetések? Tinitesztek, hogy melyik sztár illik hozzátok? Talán egy imádott Facebook-adatlap? – tippelgetett anyu szórakozottan.

– Olyasmi – bólíntottam zavartan.

– Jó, de nem jelöltök be idegeneket, ugye?

– Nem, dehogy! – ráztam a fejem.

Két okból sem jelölök be idegeneket. Az egyik, mert nem vagyok hülye. A másik, anyu kétnaponta ellenőrzi az ismerőseimet.

Persze erről elvileg nem tudok, de azért tisztában vagyok vele, hogy van egy alternatív regisztrációja, amivel állandóan rám néz. ☺ Vacsora után (Virág megette, így nem tűnt fel, hogy mi apuval csak összekutyultuk) DVD-ztünk, megnéztük a *Twilight* filmeket. Úgy tűnik, Virág nem unja meg, legalább ezerszer látta már, de mindig

azt akarja nézni. A filmek közben ránéztem az msn-re, de Arnold offline volt. ☹

Mozi: 5/2 – nem is tudom. Furán éreztem magam.

Virág pánikol: 5/4 – szegény. De azért sikerült kicsit megnyugtatnom. Remélem.

Arnold: 5/1* – ☹☹☹ az klassz, hogy elutazik, de azért hiányozni fog.

Cortez: 5/1 – Twitteren csekkoltam, deszkáztak, pizzáztak, aztán próbáltak. Menő pénteki program, az biztos.

Twilight: 5/4 – annyiszor láttam már... Mindegy, Virág totál belelkesült, most is a laptopomon néz Robert Pattinson-háttérképeket. ☺

Október 19., hétfő

Reggel apu kitett a sulinál, én pedig odasétáltam a fiúkhoz.

– Sziasztok. Goethe? – kérdeztem.

– Nem láttuk ma még. De biztos mindjárt jön – vágta rá Cortez, a többiekből pedig hatalmas röhögés tört ki. Én is elmosolyodtam, aztán próbáltam komolyra fordítani a szót.

– Oké, szóval a *Faust* beadandó? Mindenkinek megvan?

– Huppsz – nézett rám Dave riadtan. – Na, mindegy, mindjárt letöltöm valahonnan.

– Kardos kiborul a plagizálás miatt – ráztam a fejem. Dave csak a vállát vonogatta, én meg tovább firtattam a beadandót.

– Nem lettem kész – közölte Ricsi.

– Ne már! Azért küldtem át tegnap mailben a jegyzeteket, hogy használj belőle valamit! Nem igaz, hogy csak akkor adjátok be, ha valaki az egészet megírja nektek! – hitetlenkedtem.

– Hát, pedig úgy tűnik.

– Óriási – sóhajtottam, és félve Cortezre néztem. – Gondolom, nem írtad meg.

– Jól gondolod – felelte. Hű, de bájos néha.

– Pedig kerestelek msn-en.

– Pedig nem voltam – mondta, a többiek pedig majd kipukkadtak a nevetéstől. Fogalmam sem volt, hogy Cortez miért kezdett el bunkózni, de hirtelen egész magas szinten üzte. Azt se tudtam, hogy reagáljak le, amikor elővette a mobilját és felvette.

Miközben Cortez elsétált telefonálni, én gyomorgörccsel néztem utána. Most komolyan. Csináltam valami rosszat?

– Hát, akkor én bemegyek – mondtam. Senkit nem érdekelt. Hurrá.

A portán felmutattam a belépőkártyám, aztán az aulába érve sikeresen kikerültem Mádayt, aki egy kilencedikes fiúval üvöltött, amiért kitágította a fülcimpáját. Vagy mi.

Duplaórával kezdtünk, leültem a padomhoz, belemerültem *Dorian Gray arcképébe*, és egészen az óra elejéig fel sem néztem. Nem volt túl jó kedvem.

Virág csengetéskor esett be, zilált volt, megint elaludt. Szokás szerint későig msn-ezett Doriánnal.

– Megvan a beadandó? – csuktam össze a könyvem. Virág félrefésülte a haját, és immáron mindkét szemével értetlenül meredt rám. – Mára volt – tettem hozzá.

– Ijjj, kiment a fejemből. Gyorsan megírom – nyitotta fel a Hello Kitty-s füzetét, és lila tollal valamit írni kezdett. Fogalmam sincs, hogy mit. Jacques hirtelen hátrafordult és megkérdezte, hogy mára kellett-e a beadandó.

– Igen – bólintottam mosolyogva.

– Mon Dieu! – kapott a szájához. Igen, hamar kiderült, hogy csak Kinga, Gábor és én írtuk meg.

Vibrált a levegő, olyan feszültség volt a teremben, a fél osztály az ajtó felé lesett, a többiek pedig vadul írtak kiszakított lapokra. A hétfő reggeli káosz. Mint mindig.

– Jó reggelt – lépett be a Tölgyessy, és becsukta maga mögött az ajtót. Az infótanár érkezése meglepett minket, csodálkozva meredtünk rá. – Kardos tanár úr beteg, én helyettesítem – tette hozzá.

Oké, gondoltam, hogy a magyartanár hiánya nem rázza meg az osztályt, de arra nem számítottam, hogy tapsban és füttyögésben törnek ki, sőt, Robi eldobta a könyvét, Zsolti pedig felpattant a székre, és ész nélkül ordította, hogy „Igeeeen”.

Tölgyessy mondta, hogy foglaljuk el magunkat, ami így, hétfőn, első két órában nem is volt nehéz. Andris és Robi két perc alatt megbütykölte a tévét, úgyhogy aki akart, kábeltévét nézhetett az első padokon ülve. Ezért bírjuk annyira az infótanárt. Mert ő is nézte. ☺

Cortez, Dave, Ricsi és Zsolti a hátsó sorokba ültek, és Dave laptopján neteztek. Igen, behozta a suliba. No comment. ☺ Virág rögtön átült mellém, és az *IM*-et lapozgattuk.

– Istenem, nem is tudjátok, hogy mennyire gyerekesek vagytok – ült fel a padomra Kinga. Én megpróbáltam kirángatni alóla a tolltartóm, miközben Virág azt ecsetelte, hogy a teszt szerint „75% love” jött ki.

– Mi az, hogy „75% love”? Mi ez a baromság? – húzta a száját Kinga.

– Itt van! Azt írja, hogy az első lépéseket megtettük, minden esély megvan arra, hogy összejöjjünk, és hogy tutira odavan értem! Hát nem szupi? Dorián és én... – áradozott Virág.

– Tényleg csodálatos – mondta Kinga unottan. – Na, add azt ide.

Kinga ultragyorsan kitöltötte a tesztet, és büszkén nézett fel.

– „100% love” – bólintott elégedetten. – Azt írja, gratulálunk, sikerült teljesen az ujjad köré csavarnod...

– Dejóó – mosolygott Virág kedvesen. 75%, 100%. Szuper. Aztán mindketten rám néztek.

– Nem – vágtam rá gondolkodás nélkül.

– Léccci, csak poénból – unszolt Virág.

– Hidd el, az eredmény nem lesz vicces. – sziszegtem, de mindegy, végül elvettem az újságot. Lássuk csak. Mindennap kedvesen köszön. Nem. Keresi a társaságod. Nem. Megragad minden pillanatot, hogy a közeledben lehessen. Nagyon nem. Beszélgetés közben sűrűn megérint. Egyáltalán nem. Gyakran keres meg átlátszó ürüggyel. Ultranagy nem. Wow, az eredmény 10% love. És ez is csak azért, mert ennél rémesebb eredmény nincs a tesztben.

– Na? – tártam szét a karom. Virág szomorúan nézett, Kinga azonban idegesen rázta a fejét.

– Mégis mit vártál? A kisujjadat sem mozdítod, hogy ne így legyen – közölte kíméletlenül.

– Barátnője van – mondtam, mert úgy tűnt, ezt elfelejti.

– Felőlem gyötrődj. A fátyolos, réveteg tekintet amúgy is hozzá tartozik a megjelenésedhez.

– Kinga, lételemed, hogy megalázz? – kérdeztem hitetlenül.

– Csak azt lehet alázni, aki hagyja – vonogotta a vállát.

– Ne veszekedjetek. Juj, itt van még egy teszt! Mennyire vagy társasági ember! Csináljuk meg! – ujjongott Virág.

Csodás, minden vágyam az volt, hogy miután a teszt kimondja, hogy Cortez és én soha nem leszünk együtt, kiderüljön rólam, hogy antiszociális vagyok. Márpedig pont ez jött ki. Visszahúzódo, félénk, magányos. Utálok a hétfő reggelt!

Arnold hiányása miatt egyébként is rémes napom volt. Egyszerűen nem találtam a helyem. Virág minden szünetben Doriánnal volt, Kinga az a-s lányokkal lógott, és azzal szórakoztatták magukat, hogy lekezelik a kilencedikeseket. Én meg csak lézengtem, lementem a büfébe, kimentem az udvarra, visszamentem a terembe, olvastam. Nem volt túl jó. Cortezzel egész nap egy szót sem váltottam, sőt, rám se nézett. És ha ez még nem lenne elég, Kardos hiányása miatt elmaradt az olvasókör, pedig ez volt az egyetlen, ami megmenthette volna a napomat. Suli után a szakadó esőben indultam haza. Még ez is! Az esőkabátom kapucniján monoton ütemben kopogtak az esőcseppek, úgy baktattam fel a dombon, és a járda mélyedéseiben sebesen lefolyó vizet bámultam. Akár romantikus is lehetett volna, de nem volt az. Szomorú voltam.

Hazaérve persze megint egyedül találtam magam, anyu az eső miatt későn ért haza, apu is sokáig dolgozott. Úgyhogy csináltam magamnak melegszendvicset, letelepedtem a laptopom elé, és neteztem egy órát. Az msn kongott az ürességtől, egyedül Jacques volt online, aki felkért amőbára. Hát, így telt a délutánom. ☹

IM-teszt: 5/1 – ☹

Arnold: 5/4 – csak egy rövid e-mailt írt, jelezte, hogy minden rendben vele.

Cortez: 5/1* – bár tudnám, miért rágott be rám.

Facebook: 5/2 – senki nem jelölt be, a farmon sem adott magához senki, így továbbra sem tudok bővíteni. ☹

Arckrém: 5/1** – most már dührohamot kapok, egyáltalán nem használ, tiszta pattanás a homlokom. Bányarém vagyok! ☹

Revolver: 5/5 – netezés közben meghallgattam a kedvenc Beatles-albumom. Kicsit feldobott. De csak kicsit.

Október 20., kedd

Laza nap. Szinte minden a csütörtöki ünnepegről szólt, Kingát a legtöbb óráról elkérték, mert a színjátszósok a tesiteremben gyakoroltak. A tanárok jól kezelték, hogy a közelgő őszi szünet miatt senkinek nincs kedve semmihez, úgyhogy a legtöbb órán beszélgettünk vagy filmeztünk. Baranyai tanárnő például elkért minket infóról, és duplaórát tartott, amin a *Bolygónk, a Föld* című sorozatból néztünk pár részt. Dávid Attenborough alkotása mindenkire másként hatott. Kinga dühös volt, amiért a környezet pusztul, Virág sírdogált, mert szerinte ez „oan nagyon szomorúúú!”. Cortez zenét hallgatott, Ricsi dalszövegeket firkált a füzetébe, Dave pedig Twitteren jelezte, hogy éppen mi történik. Jó, őket annyira nem hatotta meg Földünk sorsa. Zsolti szinte végig evett, és amikor egy marhacsordát mutattak a tévében, rávágta, hogy hamburger, amin a fiúk persze szakadtak a nevetéstől. Baranyai tanárnő rosszálló pillantással nézett rá, aztán meghatódva visszafordult a tévéhez. Andris és Robi a pad alatt PSP-ztek, Jacques pedig a padján pihentetett alkarjára támasztotta az állát, és a monoton narráció harmadik percében elaludt. ☺

Csengetéskor mindenki kicsit lelassult, komótosan szedtük össze a cuccunkat, a „chill out filmezés” megtette a hatását, a borongós őszi időben amúgy is nyomik voltunk, úgyhogy kábé úgy mentünk ki a suliból, mintha lassított felvétel lenne.

– Nem Simsezünk ma? – kérdeztem Virágot, miközben feltettük a kapucninkat és átvágtunk a portán.

– Klassz lenne, de megvárom Doriánt, aztán elmegyünk csuklóvédőt venni – mosolygott.

– Értem. Jó program – bólintottam visszafojtott mosollyal. – Akkor jó vásárlást, és később beszélünk.

Virág a sulis előtt maradt, én meg lesétáltam a lépcsőn. Éppen átmentem az úton, amikor Viki jött velem szemben.

– Szia – köszönöm. Egy pillanatra rám nézett, látszott, hogy gondolkodik, ezért kicsit megemeltem a kapucnimat.

– Ja! – röhögött fel. – Szia. Cortezék végeztek már?

– Igen. Mindjárt jönnek – bólintottam.

– Jó, mert leléptem a nyolcadik órámról, hogy ideérjek – hadarta. Lógós. Hurrá. Én meg még csak nem is késtem soha. No comment.

– Hát, szerintem pár perc, csak, gondolom, Zsolti még a büfében van, szerintem rá várnak – vontam meg a vállam. Viki vihogott egy sort, aztán rácsapott a vállamra egy „na, szia” kiáltással, és már át is futott az úton. Közben rádudált egy kocsi, ő meg utánaordított valamit. Valami nem túl szépet.

Cortez barátnője. Aki minden ciki és kínos megnyilvánulása ellenére is fényévekkal menőbb nálam. Csendben, egyedül sétáltam haza, miközben azt kívántam, bárcsak lenne velem valaki. De ki? Virág Doriánnal, Kinga a színjátszókört alázza. Cortez a barátnőjével, Ricsi Edinával, Arnold nagyon-nagyon messze. Klassz lesz az őszi szünet. ☺

Hazaérve bepakoltam holnapra, de semmiből nincs lecke, úgyhogy még egyszer ellenőriztem a suliójságnak írt cikkemet, aztán bekapcsoltam a netet. Honfoglalóztam kettőt, de Arnold nélkül nem tetszett. Kvízpart dettó. Facebook unalmas, Twitter pörög, csak éppen nem velem. Elszenvedtem egy darabig, aztán lementem és boldogítottam anyut. Ötször ültem fel a konyhapultra és szálltam le, mire sóhajtva felém fordult.

– Mi a baj?

– Semmi – vonogattam a vállam.

– Jó. Akkor máshogy kérdezem. Mi bánt?

– Nem bánt semmi.

– De valami van... – fürkésztél, eléggé aggódva.

– Hát. Nem tudom. Nem találom a helyem. Mindenki elvan, én meg lézengek – nyögtem ki végül.

– Ó, értem – biccentett anyu amolyan „de nehéz kamasznak lenni” stílusban. – A kis barátaid nem érnek rá, és emiatt elveszettek érzed magad?

– Nem, csak... Mindegy, megyek olvasni – zártam le a témát, és felmentem a szobámba.

Alig négy oldal után apu bekopogott.

– Mit olvasol? – érdeklődött.

– *Dorian Gray arcképe* – feleltem.

– Az kiváló. Remek. Nagyszerű...

– Igen, tényleg jó – szoltam közbe, mielőtt apu további jelzőkkel illetné Wilde művét. Azt hiszem, elég alkalommal megállapították már, hogy mennyire nagy mű, úgyhogy kár lett volna tovább ragozni.

– Nos – dobolt apu az asztalomon. – Tulajdonképpen anyád küldött, azt mondta, hogy egyedül érzed magad, befordultál, és aggódik.

– Nem, semmi ilyesmiről nincs szó – nevettem el magam. – Csak Arnold elutazott, Virágot meg leköti Dorián. Nemcsak reggel nem jön velem, de esténként Doriánnal sétáltatja Doriánt, pedig régen mindig együtt mentünk...

Apu pár pillanatig furán nézett, ezért elmagyaráztam, hogy van Dorián, a fiú, meg Dorián, a kutya. Így már világos volt.

– Hát. Van, hogy ezek a dolgok így összejönnek, és úgy érezzük, egyedül vagyunk. Majd elmúlik, és minden visszaáll a régi kerékvágásba – mondta. Bölcs gondolatok, de erősen kételkedtem.

– Biztosan – vontam meg a vállam végül, mert semmi értelme nem volt mélyebben belemenni a témába. Apu feszengve ácsorgott még pár pillanatig, végül bedobta a mindig díjnyertes ötletét. Pótvacsora. ☺

A konyhában találtunk két doboz gyümölcssalátát, de mivel túl egészségesnek ítéltük, telenyomtuk szintetikus tejszínhabbal. Így már más. Közben csapongtam a témák között, mint például Virág kicsit elhanyagol, legalábbis így érzem, a suliujságnak írt cikkem szerintem tőkre jó lett, vagy hogy tudja-e apu, hogy a bálnavadászat mennyire komoly probléma. Nem tudta. ☺

Francia kultúra: 5/5 – ötösre feleltem, Monsieur Durand meg is dicsért, hogy milyen szépen felkészültem. ☺

TeveClub: 5/5 – tanult egy új trükköt a tevéim. Virág viszont egy hete nem látogatta a sajátját! Szörnyű. ☹

Cortez: 5/1 – Egy fél köszönés. Ennyi sem. Semmi, nulla, nem vesz észre. No comment. ☹

Időjárás: 5/1* – borult, esik, anyu mutatta a felhőtérképet és az előrejelzést. Már nem lesz idén jó idő.

Dorian Gray. 5/5* – Most ez a kedvenc könyvem. Jó, mindig azt mondom, hogy az a kedvencem, amit olvasok, de akkor is. Woow! Imádom!

Október 21., szerda

Rémes nap! Komolyan, utálok ezt a napot! Már reggel szörnyű volt, mert a bordó kardigánom szennyes, ezért nem tudtam felvenni. Toporzékolhattam, attól még nem lett tiszta. Úgyhogy kénytelen voltam egy drapp pulcsit választani, összecopfoztam a hajam, és összességében olyan stréber látszatot keltem, hogy az már szinte kínos. Jó, mindegy, túl lettem rajta, elindultunk. A suliba érve azonban dőlt az egész napom. Azon már ki se akadtam, hogy Cortezék mellett szó nélkül elsétáltam, szerintem észre sem vettek. Mindegy, beértem a suliba, Máday egy hangos „Reni, a szerkesztőségbe!” kiáltással a suliójság termébe irányított. Kezdődhetett a móka.

Arnold hiányzása miatt Timi fogadott, egy gyors „szia” után már nyújtotta is a kezét. Odaadtam a jegyzeteim, villámgyorsan átfutotta őket, majd közölte, hogy rendben van. Megkönnyebbültem, sikerült időben leadnom, és még el is fogadták. Ennyit az én cikkemről. A többi pedig rémálom. Először is, Kinga bejelentette, hogy megcsinálta az interjút a büfés nénivel. Timi tombolt, mivelhogy nem ebben egyeztek meg.

– Értsd meg, Cortezékkel semmire nem mentem! Nem fogok egy idióta, benyögött válaszokból összerakott riportot lehozni, mert az engem minősítene! – rikácsolta Kinga.

– Értsd meg, ez volt a feladatod, és nem teljesítetted! – üvöltötte Timi. Fél méterre álltak egymástól, és leüvöltötték egymás fejét, én meg feszengve ültem a padon, és vártam, hogy mi lesz a vége.

– Nem érdekel! Megcsináltam a riportot!

– De nem azzal, akivel kellett volna!

Ez így eltartott pár percig, végül óvatosan feltettem a kezem, hátha egyszer észreveszik.

– Mi van? – nézett rám Timi. Ijesztő volt.

– Én ott voltam Kingával, megcsináltam a fotókat. És egyébként Cortezék válaszoltak, össze is írták – húztam ki a táskámból a nyomtatott mailt.

– Megvan a Jalapeno-interjú? – húzta fel a szemöldökét Timi.

– Igen, utólag elküldték – bólintottam.

– És miért neked? És Kinga miért nem tud erről? Mi folyik itt? – tette csípőre a kezét.

– Igen, Renáta, mi folyik itt? – nézett rám Kinga, cseppet sem kedvesen.

– Mert én fotóztam és tovább maradtam, mint Kinga. Így nekem küldték a válaszokat – vontam meg a vállam.

– Miért te fotóztál? Hol a fotós? – forgolódott Timi értetlenül.

– Kirúgtam – vágta rá Kinga.

– Miért? Miért te rúgod ki a fotóst? Ha probléma van vele, akkor hozzám jössz vagy Neményihez.

– Azt hiszem, meg tudom ítélni, hogy hasznos-e a fotósom vagy sem.

– Kinga, ne húzd ki a gyufát! – emelte fel az ujját fenyegetően Timi. Kinga nem rémült meg, állta a tekintetét, sójt, azt hiszem, Timi kapta el elsőnek a fejét, kitépte a kezemből a lapokat és belenézett. – Jó! Húzok belőle, mert sok. De mehet. Fotók?

– Elküldtem e-mailben – feleltem halkán.

– Rendben. Mehetek. Mindketten. Kinga, veled még számolok, őszi szünet után visszatérünk rá.

– Alig várom – felelt Kinga, és kiviharzott a teremből. Az nem gond, hogy be akarta csapni az ajtót, csak éppen elfelejtette, hogy én is jövök utána. Kicsit fáj, de túlélem.

– Hú, ez húzós volt – sütöttem le a szemem, amint kiértünk a folyosóra. A java viszont csak eztán jött. Kinga betorzult arccal, eszelős tekintettel meredt rám.

– Mi a fenét művelsz? Hátba támadsz? Mit akarsz? A riportot nyúlnád le? Kifúrsz?

Annyira ledöbbsentem, hogy pislogni is elfelejtettem.

– Mi van? – nyögtem ki végül, nagy sokára.

– Megírod helyettem a riportot? E-mailezgetsz Cortezzel? A tudtom nélkül?

– Kinga, azért csináltam, mert sajnáltam, hogy nem vesznek komolyan, és akkor úgy éreztem, több türelmem van hozzájuk, mint neked. Ezért írtam össze a kérdéseket. Neked akartam segíteni, de hogy félrak ki! – hadartam rémulten.

– Aha, na persze! Hülyét csinálsz belőlem! Megcsináltam a büfés riportot, közben pedig te a hátam mögött a helyemre pályázol?

– Kinga, állj már le! Nem pályázom semmire! Csak féltem, hogy Timi rosszul reagál, ha nem hozod a kért anyagot!

– Egy szavadat sem hiszem! Nagyot csalódtam benned, Renáta, mindig is tudtam, hogy jellemtelen alak vagy, de ezt sosem gondoltam volna! Kétszínű, aljas!

– Kinga, fejezd már be! Hidd el, azért csináltam, hogy le tudd adni!

– Na, persze! Leadtad helyettem!

– Te adtad le, én csak összeírtam a kérdéseket, és kinyomtattam Cortez mailjét.

– Vagyis megcsináltad a munkám!

– Igen, mert te nem voltál képes rá! – fakadtam ki.

Kinga döbbenet nézett rám.

– Most már szánsz is? Mi vagyok én, valami béna? Nem tudom megcsinálni, ezért besegítesz? Összekeversz valakivel, Renáta! Én nem vagyok a kis lúzer barátaid egyike, akiknek szívességet teszel pár sorral! Ez az én rovatom! Megdolgoztam érte, az enyém!

– Tudom, tudom, hogy a tiéd, azért segítettem, hogy a tiéd is maradjon!

– Ah, szóval neked köszönhetem! Örök hála, megmentetted a pozícióm. Milyen kedves! – üvöltötte cinikusan.

– Miért nem érted meg, hogy semmi rossz szándék nem volt bennem? Segíteni akartam! – kiáltottam már én is. Egy rakás diák meredt ránk, csendben, fürkészve figyelték a jelenetet.

– Hát, hogyne! Tudod, egyvalamiben tényleg segítettél! Most már tisztán látom, hogy akkor is folyton a hátam mögé kell nézmem,

amikor te vagy mögöttem! – mondta olyan hidegen, hogy könny szökött a szemembe.

Kinga összehúzott szemmel méregetett, végül megpördült és ott hagyott a folyosón. Pár pillanat kellett, hogy összeszedjem magam, a körénk gyűlt tömeg is oszlani kezdett. Lehajtott fejjel felsiettem a lépcsőn, belöktem a mosdó ajtaját, és épphogy beértem, kitört belőlem a zokogás. Mélyről jött, beleremegett az egész mellkasom, és alig kaptam levegőt. Mivel nyílt az ajtó, gyorsan bementem egy fürkébe, és megpróbáltam csendben sírdogálni. Remegő kézzel előkaptam a telefonom, és pötyögtem egy sms-t. Virág a „hol vagy?” kérdésre azonnal válaszolt. „Doriánnal a sulis előtt. Miért?” A pulcsim kinyújtott ujjával letöröltem az arcom, és visszaírtam egy „mindegy, semmi”-t. Aztán a kijelzőre meredtem, és hirtelen felindulásból írtam egy sms-t. Arnoldnak. Tudtam, hogy valószínűleg zavarom, de nem bírtam ki. Viszont válasz, az nem jött.

⊗

Csengetés előtt pár perccel kimentem a fürkéből, megmostam az arcom a csapnál, és belenéztem a tükörbe. Juj. Rémesen festettem. Kisírt, szétbőgött, vörös szemek, fehér arc, csapzott haj.

Lehajtott fejjel mentem be a terembe, és igyekeztem senkire sem nézni, amikor leültem a helyemre. Pechemre Zsolti kiszúrta, hogy valami nem stimmel.

– Reni, te sírtál? – kérdezte hangosan, jól érthetően. Mindenki felém fordult.

– Nem, dehogy! – legyintettem.

– De, bőgtél, látszik a fejedem! – erősítette meg Andris. Mindenkinek nagyon köszönöm.

Mivel Kinga csípőre tett kézzel fordult felém, gyorsan matatni kezdtem a táskámban, és előhalasztam a könyvem. Körülbelül két centire hajoltam bele a lapokba, úgy olvastam.

– Reni, mi a baj? – guggolt le mellém Virág aggódva.

– Semmi, majd megbeszéljük. Már jól vagyok – suttogtam, hogy csak ő hallja.

– De tényleg sírtál?

– Kicsit, de nem nagy ügy. Csak kiborultam.

– Jaj, de nincs nagy gáz, ugye?

– Semmi – mosolyodtam el halványan. Virág megsimította a vállam, és leült a helyére. Baranyai tanárnő becsukta maga mögött az ajtót, és körbenézett. A hiányzókat akarta csekkolni, de megakadt rajtam a tekintete.

– Reni, minden rendben?

– Persze – bólintottam, a lehető leghatározottabban.

– Bőgött – ordította be Robi.

– Kösz – tártam szét a karom értetlenül. A tizedikes fiúk miért ennyire gyerekesek???

– Nos, ha szeretnéd, akkor kimehetsz a mosdóba.

– Köszönöm, jól vagyok.

– Semmi baja. Csak fáj a karja, amelyikkel hátba szúrt. Megerőltető lehet, nem vitás – jegyezte meg Kinga, szavai visszhangzottak a csendes teremben.

– Kinga, állj le! – szóltam rá olyan dühösen, amilyen még talán sosem voltam.

– Fejezzétek be! Mindketten. Ha problémátok van, szünetben! – szidott le mindkettőnket a biosztanár, és a naplót lapozgatta.

– Mi volt ez? – suttogta felém Virág.

– Semmi – csóváltam a fejem, és még egyszer Kingára néztem. Könyörtelen, gyilkos tekintettel meredt rám. Nézni sem bírtam, inkább elfordultam.

Csendben meredtem magam elé, miközben a tanárnő a táblára írt valamit.

– Pszt! Ren! – sziszegte egy hang, mire hátrafordultam. Ricsi mosolyogva nézett. – Ki bántott?

– Senki – suttogtam.

– Na, ja – vigyorgott hitetlenül. – Akarod, hogy megverjem? – kérdezte.

– Kingát? – döbentem le.

– Kinga? – kérdezett vissza. – Kinga miatt vagy úgy ki? Ne hülyülj már!

– Pósa, megismételnéd, amit mondtam? – szólította fel Baranyai tanárnő.

– Hogyne – biccentett Ricsi. – Az ízeltlábúak télen kimúlnak – mondta. Azt hiszem, meg akarta tippelni, hogy miről lehetett szó az

órán. Nagyon nem erről. A tanárnő döbbenten nézett rá, a többiekből meg kitört a röhögés. A jó hangulatot és a rossz választ Baranyai egy eggyessel díjazta. Szegény Ricsi.

Tovább jegyzeteltem, amikor valaki megbökött. Óvatosan hátranéztem, mire Cortez egy kis levelet nyomott a kezembe. Gyorsan a pad alá dugtam a kezem, és remegő ujjakkal kibontottam. Másolom.

„Oké vagy?”

Kapkodva visszaírtam: „Igen, csak kicsit összevesztünk Kingával.”

Gyorsan jött a válasz: „Vele csak azt lehet.”

Pár pillanatig néztem magam elé, aztán már írtam is. „Nem hisz nekem, és nem tudok mit tenni. Azt hiszem, örökre megharagudott.”

Hátratettem a kezem, mintha csak a copfomat birizgálnám, mire Cortez a kezembe nyomta a papírt. Elmosolyodtam rajta. „Örökre megharagudott? LoL. Azért egyszer csak elfelejti, a következő egymillió évben talán megenyhül. ☺”

Mosolyogva megvontam a vállam. Jó, nem így értettem, hogy örökre. Hanem hogy... Mindegy.”

Hallottam, hogy Cortez halkán felnevet mögöttem. Aztán már adta is a kis cetlit.

„Beszéljek veled?”

Ösztönösen megráztam a fejem. Már csak az kéne. „Ne, dehogy!!! De azért köszi.” Utoljára adta oda a levelet: „Nm.”

Igazából örültem, hogy ő írt utoljára. Mert így megtarthattam a levelet. ☺

Csengetéskor mindenki felpattant a helyéről. Kinga még a tanár előtt húzott ki a teremből, egy kis ajtócsapkodással és vállvonogatással vegyítve. Óriási. Zavartan felálltam, közben meg éreztem, hogy rezeg a mobilom a zsebemben. Türelmetlenül kivettem, és a kijelzőre nézve azonnal elfogott valami megnyugtató érzés.

– Arnold, de jó, hogy hívsz! – szóltam bele azonnal.

– Mi a baj? – kérdezte köszönés nélkül.

– Neményi az? – üvöltötte Zsolti. – Mondd neki, hogy ráér visszajönni!

– Pszt! – szóltam rá durván, és kimentem a teremből.

Arnold másfél perc alatt lerendezte a dolgot, azt mondta, igazam van, nem hibáztam, és hogy ne foglalkozzak Kingával, mert ő ilyen, és neki idő kell, hogy ezt a szituációt megeméssze. És azt is mondta, hogy ne sírjak, mert nincs miért, és hogy majd átbeszéljük az egészet, tartsak ki.

– Oké, köszönöm! – szóltam mosolyogva, és így, hogy sikerült vele beszélnem, már nem is tűnt olyan rémesnek az egész. – Hol vagy most? – kérdeztem.

– Reni, rohannom kell, így is kilógtam telefonálni, mert tudtam, hogy szünetetek van.

– Kilógtál? Honnan? Jaj, múzeumban vagy? – kaptam a szám elé a kezem. – Akkor menj gyorsan, és vigyázz magadra! – tettem le a telefont.

Oké, ettől függetlenül a napom rémes volt, az udvaron tökre egyedül ácsorogtam, a pocsolyákat bámultam, miközben a sulirádióból The Killers szólt. A diákok csoportokba verődve beszélgettek, tervezték az őszi szünetet. Igen, jó nekik. Én is átfutottam a sulibox ajtajába benyomott listát, amin az őszi szünet programlehetőségei vannak. De mivel Virág a szünet nagy részét az apukájával és A NŐ-vel tölti, a maradék idejét pedig Doriánnal, nem igazán számíthattam rá. Arnold, ugye, nincs itthon. A fiúkat meg az égvilágon semmi nem érdekli.

Utolsó óránk fizika volt. Gondos nem tolerálta, hogy már csak ő választ el minket az őszi szünettől, ezért maratont diktált, sőt, még kötözködött is (Zsolti kapott egy egyest). Mindegy, végül is eltelt a nap. Hála az égnek. A suliboxomba pakoltam, Virág éppen arról magyarázott, hogy Pete Wentz milyen vicces tweetet írt, amikor valaki rám szólt a hátam mögött.

– Réni!

Jacques volt az, érdeklődött, hogy mik a terveim a szünetre. Mondtam, hogy kábé semmi, de az nagyon. Ekkor megkérdezte, hogy megyek-e vele a Francia Intézetbe meg az Operába (Monsieur Durand programjai). Azonnal igent mondtam. Jacques örömmel bólintott, aztán félve megkérdezte, hogy tervezem-e a Szent Johannás halloween bálon való részvételt.

– Nem is tudom – hajtogattam szét a papírt. – Drakula gróf és barátai rendezésében meghívó a Vámpírok báljára! – olvastam fel. Jacques csillogó szemekkel bólintott. – Miért is ne – vágtam rá némi töprengés után. Meghívtak a bálra. Szuper.

Mire kértem a suliból, addigra még egy programra szert tettem, Andris és Robi elhívott egy informatikai kiállításra (Tölgyessy szervezi). Hogy én mit keresek majd ott, azt ugyan nem tudom, de legalább nem telik rémesen lassan a szünetem.

Hazaérve beszámoltam anyuékna a napomról, ügyelve arra, hogy Kingát csak említsem, aztán felmentem a szobámba. Benyomtam a gépem, remélve, hogy Kinga online lesz. Sajna nem volt, de ezt valahol mélyen azért sejtettem. Viszont meglepő, hogy rá akartam írni Facebookon, és már nem az ismerősöm. A fenébe! Elegem van, Kingával akármikor összezördülünk vagy éppen meggyűlöl, mindenhol letilt, így ha akarom, se tudom elérni. No comment.

☹

A mai napom: 5/1*** – Én nem csináltam semmi rosszat. ☹

Kinga: 5/1 – utál. Nagyon.

Cortez: 5/4 – végre ma kedves volt. El is tettem a levelezésünket a Cortez-dobozomba. Apró örömök.

Arnold: 5/2 – hiányzik. Ma végig azt kívántam, bárcsak itt lenne.

Virág: 5/4 – írt msn-en, hogy reggel velünk jön. Ennek örülök. Csak hát ez is elég ritkaságszámba megy mostanában.

Szomorú vagyok: 5/1 – eléggé. ☹

Október 22., csütörtök

Ünnepség. Hurrá. Reggel kénytelen voltam felvenni a Szent Johannás ünneplőmet. Szörnyen festettem benne, megint előjött a VV szindrómám, amit szóvá is tettem a szüleimnek.

– Mi az a VV szindróma? – pislogott anyu kérdően.

– Vastag vádli szindróma. VV – tártam szét a karom, mert nem igaz, hogy ez nem elég egyértelmű.

– Reni, a vádli mérete normális!

Persze, a szülők mindenre azt mondják, hogy szép meg normális, meg pont jó. Már ha a gyerekükről van szó. Én bezzeg tudom, hogy nem igaz, és emiatt görcsösen feszengtem az egész ünnepség alatt. Szerencsére Virág is hasonlóan utálja felvenni ezt a göncöt, mondjuk, neki nem VV szindrómája van, hanem RL. Az a „rövid láb”. ☺ Az sem tett túl jót a hangulatomnak, hogy a fiúkon tökre jól áll az öltöny (Cortez, woow), meg hogy az a-s lányok úgy néztek rám, mint a véres rongyra. Természetesen Kinga beuszította őket ellenem. Jaj.

Virággal bementünk a suliba, semmi kedvünk nem volt a béna ünneplőben odaállni a fiúhoz, mielőbb szerettünk volna leülni és elvegyülni a tömegben. A portán felmutattuk a belépőkártyánkat, aztán átmentünk az aulán. Máday a fejét csóválva szólt rá az érkezőkre, mint pl.: „Kata, a szoknyád nem ilyen hosszúságú volt. Vagy felhajtottad, amit tilos, vagy hirtelen nőttél. Utóbbi esetben keress fel egy doktort!” Meg „Zsófia, a túsarkadban topogj szépen haza, és negyedórán belül jelentkezz nálam egy laposabb cipőben!” Továbbá „Virág, vedd le a kokárdát, október 23. van! Te jó ég!”

Virág zavartan leszedte magáról az oda nem illő darabot, aztán átmentünk a tesiterembe. Felültünk a lelátóra, a többiek már szinte mind ott voltak, csak a balhés négyes hiányzott, de ők szinte rögtön utánunk érkeztek. Sikerült elhelyezkednünk, én Virág és Jacques között ültem, előttem Cortezék, a sor szélén pedig Andris és Robi.

– Kaját? – kínált körbe Zsolti egy csomag pillecukrot.

– Köszí – vett ki Virág egyet, aztán előhalászott a zsebéből egy Kinder tojást. – Csokit?

– Ú, a játékot add ide! – kérte el rögtön Ricsi.

– Íme, a majdnem tizenhét éves, érett gimnazista – jegyezte meg Dave, arra célozva, hogy Ricsi idősebb nálunk.

– Hé – lökött meg Zsolti.

– Nem kérek, köszí – ráztam meg a fejem.

– Jó, de nem azt akartam. Hanem, hogy jössz a halloween bulira?

– Igen.

– Fellépünk – vigyorgott, én pedig csillogó szemmel néztem körbe.

– Komolyan? Hú!

– Ja, egész héten Mádayval egyeztettem. Még csekkolja a dallistát, de nem lesz gáz! – mesélte Dave.

– Gratulálok, ez óriási! – mondtam őszintén.

– Kivel jössz? – kérdezte Cortez.

– Jacques-kal – vágtam rá. A fiúk kérdően a mellettem ülő francia osztálytársunkra néztek.

– Zsákkal? – fintorgott Dave.

– Ő hívott meg – tártam szét a karom.

– Jó, de akkor is! Zsákkal? – röhögött Ricsi.

Jacques félénken közbeszólt, hogy ő is jelen van. A fiúk csak legyintettek. Szegény.

Az '56-os megemlékezést furcsamód Máday nyitotta. Borrel igazgatót nem is láttam, de mivel nem indokolták meg külön, hogy miért nem vett részt, senki nem firtatta. Az igazgatóhelyettes beszéde után a színjátszósok lepték el az ideiglenesen felállított színpadot, és előadták az *56 csepp vér* című musicalt. Én lélegzet-visszafojtva figyeltem, Kinga zseniálisat alakított. Kár, hogy nem volt alkalmam gratulálni. Mert ünnepség után a folyosón egyszerűen elhúzott mellettem, fél vállára kapott, dög nehéz táskájával hátba is lökött, de nem kért bocsánatot. Hátra sem nézett. Ez van. ☹

Mivel Virágra Dorián várt az aulában, én egyedül mentem ki a kapun. A lépcső előtt Cortezék négyese ácsorgott, kiegészülve Edinával és Vikivel.

– Sziasztok! – köszöntem halkán, miközben elhaladtam mellettük.

– Jó szünetet! – kiáltotta Dave.

– Kösz. Nektek is – néztem vissza egy pillanatra.

Viki és Cortez összeölelkezve állt, Ricsin Edina lógott szüntelen. Zsolti ropival dobálta Dave-et. Igen, nekik jó szünetük lesz. Az tuti. Én meg elindultam haza. Az őszi szünet első perceiben, tök egyedül, szomorúan. És senkit nem hívhattam fel, hogy csináljunk valamit. Senkit.

Ünnepség: 5/3 – szép volt, Kinga óriási alakított, de attól még utál. Éljen. ☹

Cortez: 5/1 – 31-éig tuti nem látom. ☹☹☹

Virág: 5/2 – holnap reggel elutazik az apukájával és A NŐ-vel, nem is lesz, csak a jövő héten. ☹

Dorian Gray. 5/5* – kiolvastam. Nagyon-nagyon-nagyon tetszett!

Sms: 5/5*** – te jó ég, Virág most üzent! Járnak Doriánnal! Megcsókolta!!! Azt írta rohan, két perc és itt van, megyünk kutyát sétáltatni. Semmi mást nem tudok, ennyit írt csak. Woow, rohanok!

Október 31., szombat

Halloween a suliban. És lassan az őszi szünet vége, ami igazán jó hír. Legalábbis nekem. Jó, klassz programokon vettem részt, élveztem az Operát is, sőt, még az informatikai kiállítás sem untatott, bár ezt csak Andrisnak és Robinak köszönhetem, akik végigveszekedték az egészet, így mindhárunkat kiküldtek. ☺

Sajna Virággal szinte egyáltalán nem találkoztam, csak telefonon beszélünk, akkor is leginkább Dorián volt a téma. Virág a létező összes közösségin átírta az állapotát „kapcsolatban”-ra, feltöltött egy halom fotót Doriánról, szóval most csak az emós barátja köti le. Ráadásul legalább hétszer kellett meghallgatnom a híres „első csók” sztorit, ami nem gond, mert Virág az LB-m, így nem untat. Csak, hát, nem is tudom. Amíg nem volt Dorián, ezerszer átrágtuk a témát, meg ezerszer elképzeltük, hogy milyen lesz. Virág beszámolója alapján viszont nem tűnt akkora durranásnak, Dorián egyszerűen hazakísérte az ünnepség után, és a házuk előtt gyorsan megcsókolta. Délután, csak úgy, búcsúzóul. Ráadásul Virág azt mondja, max. tíz másodpercig tartott az egész, úgyhogy nem egy nagy szám. De túl van rajta.

Ma minden szempontból izgatottan ébredtem, egyrészt, mert végre láthattam Cortezt! Másrészt meg már halálra untam magam az őszi szünetben, a néhány programon kívül csak olvastam, zenét hallgattam, lábatlankodtam, meg elkísértem anyut dolgozni. Überlúzer. Ezt a jelzőt ragasztottam magamra. Délelőtt a suliban tökfáragás volt a feladat, de mivel Cortezék a tesiteremben próbáltak, ők nem vettek részt a versenyen. Mindegy, végül csak eltelt a délelőtt, Kinga, mondjuk, rám sem nézett, csak általánosságban

utasította az osztályt, hogy a kis dísztököket hogyan faragjuk. Virág Doriánék termében lógott szüntelen, meg úgy mindenki elvult. Én meg Jacques-kal farigcsáltam. Közben azért rengetegszer gondoltam arra, hogy állatira hiányzik Arnold! És akkor még az este nem is jött el. Na, az volt a rémesen szomorú része a napomnak. ☹

Hazaérve elkészültem, tiszta feketébe öltöztem, tetőtől talpig, aztán anyu kifestette az arcom. Igazából inkább fehérre meszelte, kaptam vörös rúzszt is, és szerinte „igazán helyes kis vámpír” lettem. Az mellékes, hogy egy vámpírnak legkevésbé kéne „kis helyesnek” lennie, inkább tekintélyt parancsolónak meg ijesztőnek, esetleg gyönyörűnek... Mindegy. Jacques háromnegyed hatra jött értem, fodros inget viselt felhajtott gallérral és hosszított kabáttal. Mint az *Interjú a vámpírral*, gondoltam mosolyogva.

– Éreztétek jól magatokat, gyerekek! Biztosan jó móka lesz! – intett anyu nevetve utánunk, miközben beszálltunk a kocsiba, és apu eldobott minket a sulig.

A Szent Johanna körül mindenfelé „vámpírdiákok” kószáltak, a kilencedikesek diszkrét, fekete öltözetben, diliboltból szerzett műfogakkal, az idősebbek azonban hosszú, nyakban megköthető bársonyköpenyekben, a lányok pedig fűzőkben, loknisra sültött hajjal. Amíg a diákok élvezték a parádés ruhákban billegést, Máday szinte szívbajt kapott, másodpercenként förmedt rá valakire a mély dekoltázs, illetve nyakra rászáradt művér miatt, de semmit nem tehetett, halloween lévén ez nemhogy megengedett, de kötelező. Összességében vicces volt, de ez az össz, amit ma annak találtam. Jacques-kal vettünk a büfében üdítőt meg kókusz-kockát, aztán átmentünk a tesiterembe. A délelőtt faragott dísztökök kivilágítva égtek a lelátók előtt és a lépcsők szélén, miközben a *The Moog You raised a vampire* című dala fogadta az érkezőket. Baromi hangulatos volt az egész, de a figyelmemet lekötötte a színpad. Zsolti a dobszerkója mellett ácsorgott, Ricsi a basszgitárjával bíbelődött. Cortez pedig... Cortez a színpad szélén ült fehér ingben, fekete gatyában és fekete kapucnis pulcsiban. Sötét, szinte fekete haja erős kontrasztot alkotott a fehérre festett arcával. A zenekar valamennyi tagja ilyen öltözetben volt, beleértve Vikit is. Aki természetesen jelen

volt. Vértörös rúzs, füstös fekete szem, fehér blúz, fekete rövid szoknya, térdig érő bakancs. A fenébe, borzasztóan menőn festett.

– Szia, Reni – intett felém Dave, aki a színpad előtt állt és a kameráját próbálgatta.

– Szia! – köszöntem, és mosolyt erőltettem az arcomra.

Nem álltam meg beszélgetni, mert egy tizenkettedikes fiú (a szája szélén piros festékcsik futott le, egészen a nyakáig) sürgetett minket, így Jacques-kal felültünk a lelátóra, és csendben nézelődtünk. Minden diák boldognak tűnt, csoportokat alkotva beszélgettek, susogtak, a színpad felé lestek, várták, hogy mi történik.

– Reniii! – pattant mellém hirtelen Virág, és a nyakamba borult.

– Szia... sztok – néztem fel mosolyogva. Virág és Dorián, akiknek igazán feküdt a halloween jelmezbál, tökéletesen festettek. Mindketten erős sminkben (igen, Dorián is), fekete körömlakkal (igen, Dorián is) és hosszított fazonú, fodros ingben jelentek meg (igen, Dorián is).

– Annyira klassz ez a buli – visongott Virág boldogan.

– Igen, egész jó – bólintottam, és kezdett ráfagyni a fejemre az erőltetett mosoly. Nem, annyira nem tetszett a dolog, de nem akartam lelemboszni, Virág láthatólag nagyon boldog volt.

– Na, megyünk, megnézzük a büfét – köszönt el Virág. Karon ragadta Doriánt, és már el is tűntek a tömegben.

Bénán utánuk intettem, de természetesen nem látták. Tovább ücsörögtem, eleinte öten voltunk, de Andris és Robi megunták, és lementek a színpad elé, hogy majd pogóznak, vagy mi. Így maradtam Jacques-kal és Gáborral. Akik iszonyat szórakoztatóak voltak, barkochbáztak. Legalább Karcsi lett volna jelen, de sajna őt nem engedték el a szülei, mert „durvának” találták a vámpírbulit. ☹ Jaj nekem. A stúdiós már felállt a színpadra, hogy megnyissa az estét, a diákok nagy része pedig a táncparketten ácsorgott, türelmetlenül várva, hogy mi lesz. Éppen bambultam, amikor valaki megállt előttem.

– Renáta, ennél szájalmasabban nem is festhetnél! – közölte Kinga. Felnéztem rá. Hosszú, dús, barna haja kiengedve omlott a vállára, csupán egy hajpánttal fogta hátra. Fekete blúzának csipkeujja

tökre jól nézett ki, hozzá feltűzött egy brosst, úgyhogy összességében nagyon vamous volt.

– Szia, Kinga – köszöntem, figyelmen kívül hagyva a megjegyzését.

– További jó szórakozást! – vigyorgott gúnyosan, miközben a rá várakozó a-s lányok vihogva néztek minket.

– Köszönöm, neked is! – feleltem. Kinga összehúzott szemmel bámult rám, aztán megrázta a fejét.

– Ha azt hiszed, megszánlak, akkor nagyon is tévedsz! Nem érdekel, hogy bénán ülsz a két nyomival. Megérdemled. Na, szia! – fordult meg durván, és otthagyt minket.

Próbáltam elhitetni magammal, hogy nincs igaza. Jacques és Gábor nem nyomi. Aztán rájuk néztem. Még mindig barkochbáztak, aztán felnevettek, mert Gábor valami butaságot tippelt. Tényleg mókás. Te jó ég! Nyomi vagyok!!! ☹

Hatalmas taps következett, a stúdiós lefutott a színpadról, Cortez pedig beállt a mikrofon elé. Az egész sulifütyülni és éljenezni kezdett, aztán Zsolti hangosan számolt, és rákezdt a dobolásra. A *Time Bomb* című dal kezdésnek olyan hangulatot csinált, hogy mindenki egy emberként ugrált. A siker garantált volt. És amíg mindenki jól érezte magát, telefonnal fotózkodott, táncolt vagy éppen nekiugrált másoknak (Andris és Robi), addig én a lelátón ültem, tök egyedül, és gombóc szorongatta a torkomat. Nem sokáig bírtam. Három szám után felálltam, elköszöntem Jacques-tól, és lebotorkáltam a lépcsőn. Közben megbotlottam egy dísztkben, gyorsan felállítottam, és elsőfokú égési sérülést szerezve megigazítottam a gyertyát. A táncoló, ugráló diákok között megpróbáltam megkeresni Virágot, de amint megpillantottam, inkább letettem a tervemről. Nem mentem oda hozzá, Doriánnal táncolt, felszabadultan, boldogan, szerelmesen. El sem köszöntem tőlük. Az *I Want To Be Sedated* szám közben sikerült a tornaterem ajtajához nyomulnom, addigra a hangulat a tetőfokára hágott, a fiúk örülten jól nyomták az élő műsort.

– Hé! – üvöltötte valaki teljes tüdőből, de így is alig hallottam meg. – Reni!

– Igen? – pördültem meg, és szemben találtam magam Dave-vel. A színpad mellett állt, és fotókat készített. – A büfébe mész?

– Nem – kiáltottam. – Haza!

– Máris? Nem vagy jól?

– Nem nagyon. Fáj a fejem – füllentettem, és a hatalmas hangzavarban a halántékomra mutattam.

– Oké, jobbulást – mosolygott Dave.

– Kösz, nektek meg jó szórakozást.

Kinyitottam az ajtót, de mielőtt kiléptem volna, még egyszer visszaneéztem. Hiába.

A friss levegő azonnal felébresztett, néhány percig csak álltam és lehunytt szemmel maximálisan azon voltam, hogy legyen erőm visszamenni. Nem volt, így előszedtem a telefont. Hátulról még dübörgött a zene (Green Day, *Little girl*, ha jól hallottam), és tudtam, hogy mindenki veszettül jól érzi magát.

Apu hat perc múlva ott volt értem. Egész úton próbálta kiszedni belőlem, hogy mi történt, de nem volt kedvem beszélgetni. Hazaérve felmentem a szobámba, becsuktam magam mögött az ajtót, és elvágódtam az ágyamon. Soha, de soha nem éreztem még magam ennyire láthatatlannak. ☹

Halloween buli: 5/1 – no comment. ☹

Cortez: 5/5* – Igen, remekelt. Igen, csodálatos zenész. Igen, a legmenőbb diák. Igen, tényleg semmi közöm hozzá. Szomorúúú vagyok: 5/1* – nagyon. Elalszom. De még csak negyed nyolc. Nem baj. Megpróbálom. ☹☹☹

November 2., hétfő

Alig vártam a mai napot!!! Az unalmas szünet után, a csúfos halloween buli után, azután, hogy mindenki ejtett (Virág luv Dorián, Kinga gyűlöl, Cortez Vikizik, a fiúk menőznek a bandájukkal...), ma végre megérkezett az egyetlen ember, akire számíthatok!

Konkrétan Arnold nyakába borultam, amikor második szünetre végre beesett a suliba!

– Jó ég, mi történt? – kérdezte, miközben zavartan megpaskolta a vállam. Csak fél perccel később engedtem el, addig minden fájdalmamat, minden rossz emlékemet, minden rémesen kínos pillanatot megpróbáltam belesűríteni abba az üdvözlésbe.

– Soha, de soha többet ne hagyj itt ennyi időre! – fakadtam ki, amikor végre meg tudtam szólalni. Arnold összeráncolt szemöldökkel nézett rám, azt hiszem, magyarázatot várt. – Rémes volt! – kezdtem.

Az udvarra kiérve két forrócsokival megálltunk a szokott helyünkön, és a szemerkélő esőben beszélgettünk. Mindent elhadartam neki. Hogy Virág mostanában mennyire elfoglalt és hogy természetesen tolerálom, és vele örülök, de közben nagyon egyedül vagyok. Hogy Kinga még mindig dühöng (ráadásul mára megjelent a suliujság, úgyhogy egy darabig még biztosan nem áll szóba velem). Hogy Cortezék néha normálisak, de néha meg, ha olyan kedvük van, akkor elég bunkók vagy egyszerűen észre sem vesznek. Viki, aki menő, és mindenki imádja, meg együtt lógnak, nélküle szinte semmi nem történhet, egyszerűen mindenhol ott van. Kapkodva elmeséltem a halloween bulit, hogy úgy éreztem magam, mint Taylor Swift a klipben, amikor ő ott áll, külön, a menő fiú meg ünnepelteti magát, és ott az a gonosz lány... Arnold furán nézett, de azt hiszem, körülbelül értett.

– Ez történt! – fújtam ki magam.

– Nos, egy ideig azt hittem, hogy elfogy a levegőd, de ügyesen beosztottad – utalt arra, hogy enyhén hadartam. Vagyis egy szuszra mondtam el mindent. Hopp. ☺ – Sajnálom, hogy ennyire rosszul teltek a napjaid.

– Mindegy, elmúlt! Mesélj! Milyen volt? Mit láttál? Hol vannak a fényképek? – sürgettem.

– Természetesen mindent el fogok mesélni, de gondoltam, előbb odaadom az ajándékom.

– Hú – mosolyodtam el. – Kapok ajándékot?

– Hogyne kapnál. A suliboxomban van.

Hát, Arnold tényleg gondolt rám, hozott négy különböző könyvjelzőt (Eiffel-torony, Louvre, Mona Lisa, Napóleon) meg egy

tollat (Párizs felirattal), és még egy kis noteszt is kaptam, aminek minden oldalán a Notre-Dame van. Hurrá, szuper dolgok.

A duplamagyaron (Kardosnak mindenki leadta a *Faust* dolgozatot. A tizenkettőből hét a netről, egy üresen, a maradék négy beadandó ötös lett. A szokásos sztori.

Egy egész órás fizika összefoglaló után (na, ez a tézé még érdekes lesz), ebédszünetben ismét az udvarra mentünk, Arnoldhoz és hozzám csatlakozott Karcsi is, úgyhogy könyvekről beszélgettünk. Én most kezdtem Salinger *Franny és Zoey*-jét, Arnold *Jonah Black fekete naplóját* olvassa éppen. Karcsi meg a Harry Potter 7. kötetét. (Testhezálló!)

Virág közben odasétált hozzánk. Megigazította a kapucnis pulcsijának cipzárját, úgy, hogy jól látható legyen a nyakában lógó bőrszíj, amin egy D medál volt. Igazából szinte megfagyott, de azért ki nem hagyta volna, hogy mindenki jól lássa szerelme kezdőbetűjét a nyakában. ☺

– Kéred a szendvicsem? – nyújtottam felé anyu remekművét.

– Ühüm. Mi van benne?

– Sonka, sajt, tormakrém, uborka. Csak a szokásos gyomorrontás – vontam meg a vállam, mire Karcsi elnevette magát.

– Ijj, nem jó, ki kell szednem a sonkát belőle – fintorgott Virág.

– Miért?

– Mert vegetáriánus vagyok – közölte úgy, mintha ez tökre normális lenne.

– Mi? Mióta? És egyáltalán miért? – döböntem le. Ha valakinek a steak a kedvenc étele, akkor jogosan furcsállom, ha hirtelen vega lesz.

– Dorián nem eszik húst, és így én sem – mondta.

– Nos, az, hogy Dorián nem eszik húst, látszik rajta – felelt Arnold, Dorián nem túl fiús alkatára célozva. – Viszont a vegetarianizmusnak komoly kultúrája van, a hiányzó fehérjét pótolják, rendszerint szójával, és mivel még növésben vagy, javaslom, hogy gondold át, mert ez olyan életmódváltás, amire a szervezeted talán nincs felkészülve – magyarázta. Virág közben csak a vállát vonogatta.

– Nem gáz, már két napja nem ettem húst, elvagyok pogival.

– Le fogsz gyengülni. Van egy jó könyvem, amiben rengeteg recept van, odaadom, és akkor annak alapján pótolhatod a hús

– Ajj már, most ez miért olyan nagy ügy? Csak hús. Majd kajálok több tésztát – rázta a fejét Virág, kicsit hisztisen.

– Dorián miatt nem kell ezt csinálnod. Ő vega, te nem. Attól még passzoltok! – szóltam bele a vitába én is.

– Reni, ezt te nem értheted! – förmedt rám Virág, rá egyáltalán nem jellemző stílusban. – Dorián a barátom, és szeretnék neki megfelelni! Nagy a nyomás, tele van lánybarátokkal, régi barátnőkkel, egy csomóan hajtanak rá. Vega vagyok, és kész! – szögezte le nyersen.

– Megfelelni, nagy a nyomás... – ismételte halkán Arnold. – Ez nem úgy hangzik, mintha kiegyensúlyozott lenne a kapcsolatotok.

– Mit okoskodsز állandóan? – kérdezte Virág undokul.

– Virág, mi van veled? – csodálkoztam.

– Semmi, bocs – túrt bele a hajába idegesen. – Csak megismertem Dorián barátait, a volt barátnőjével együtt.

– Na és? – nógattam, mert Virág nem akarta folytatni.

– Semmi – rázta meg a fejét. – Később beszélünk – intett, é lehajtott fejjel már el is indult az ajtó felé. Mindhárman kérdőn néztünk utána.

– Nem azt mondtad, hogy soha nem láttad még ilyen boldognak? – kérdezte Arnold. Totál zavarodottan vontam meg a vállam.

– Azt hittem. De mostanában keveset beszélünk.

– Értem.

Arnold és Karcsi tovább diskurált a könyvekről, én meg idegesen néztem a becsukódó ajtó után. Virág fura. Mindegy, emós, biztos múló szeszély. Csak rágörcsölt arra, hogy van barátja. Legalábbis gondolom.

Olvasókör után az én javaslatomra Salingerről beszélgettünk. Szerettem volna váltani pár szót Virággal, de a rajzosok előbb végeztek, így nem várt meg. Cortez és Viki azonban még a sulis előtt ácsorgott, így miközben Arnolddal lesétáltunk a lépcsőn, odaköszöntünk.

– Sziasztok!

– Cső – intett felénk Viki lazán. Cortez felnézett a telefonjából, végigmért minket (nem túl kedvesen), aztán csak lehajtotta a fejét, és tovább nyomkodta azt a vacakot.

Pár pillanatig levegőt sem kaptam, annyira megdöbbsentem, végül Arnold megragadta a karom és elhúzott onnan. Már a dombon felfelé sétáltunk, a trapézfarmerom alját feláztatta az eső, azt bámultam egy ideje, amikor végre meg tudtam szólalni.

– Javíts ki, ha tévedek – kezdtem halk, rekedt hangon –, de Cortez rám nézett és nem köszönt.

– Igen, így láttam – bólintott Arnold.

– Aha. Értem – feleltem még mindig hitetlenül, és éreztem, hogy a szívem szinte kiugrik a helyéről, annyira ideges voltam.

Hazaérve keztem mostam, ledobtam a táskám a szobám közepére, és már be is nyomtam a gépem. Az msn pillanatok alatt betöltött. Cortez offline volt, persze, hiszen biztos mentek próbálni, de azért hagytam egy üzenetet, hogy este írjon rám, ha a gépnél van.

Kimondhatatlanul hosszú időnek éreztem, mire vacsora után ismét ellenőriztem a gépem. Egy ablak villogott, „azonnali üzenetet kapott, miközben nem volt elérhető”. Másolom.

Cortez üzenete: ???

Reni üzenete: Szia.

Cortez üzenete: Szia.

Reni üzenete: Valami baj van?

Cortez üzenete: ?

Reni üzenete: Mármost velem.

Cortez üzenete: Nincs, miért lenne?

Reni üzenete: Talán mert nem köszöntél.

Cortez üzenete: Bocs.

Reni üzenete: Nem gond, csak azt hittem, hogy haragszol, vagy ilyesmi.

Cortez üzenete: Nem, Reni, nem haragszom! Éppen valami fontos dolgot csináltam, és lekötött. De ezentúl megindoklom hogy mit miért teszek.

Reni üzenete: Most mi bajod van?

Cortez üzenete: Mi lenne? Lépnem kell, majd később jövök, asap.

Reni üzenete: ??? Mi az az asap???

Cortez üzenete: As soon as possible. Angol. Tudod, néha nézz bele...

Reni üzenete: Szia.

Cortez állapota nem elérhető, az üzenet nem kézbesíthető.

Pislogás nélkül meredtem a képernyőre. A torkom annyira szorított, hogy nyelni is alig bírtam. Mi a baja Corteznek? Miért ennyire undok? Amikor köszöntem, éppen a telefonjával szórakozott, ne mondja már, hogy az annyira fontos, hogy nem tud egy „szíát” mondani. Remegő gyomorral ráírtam Virágra. Másolom.

Reni üzenete: Virág, itt vagy???

Virág (Áj luv Dorián <3) állapota nincs a gépnél.

Hurrá. Gyorsan átfutottam az msn-listát. Hát, gondoltam, megpróbálom a lehetetlent. Másolom.

Reni üzenete: Szia. Látom, hogy itt vagy, és ha nem tiltottál le, akkor beszélhetnénk? Két perc szünet. Aztán.

Kinga üzenete: Még nem tiltottalak le. Még. Mit akarsz?

Reni üzenete: Tudom, tudom hogy nagyon be vagy rágva, de a tanácsodat szeretném kérni.

Kinga üzenete: Nem érek rá, Olivérrel skype-olok. Oldd meg egyedül.

Reni üzenete: Kérlek!

Kinga üzenete: Sajnálom.

Kinga állapota nem elérhető...

Ez kész. Dühösen meredtem a monitorra. Virág nem ér rá, Kingát nem érdekli, hogy éppen örlődök, Arnold nem foglalkozik a Cortez-kérdéssel. Ááááá!

Bevillant egy újabb ablak, amitől felcsillant a szemem. De hiába, csak Jacques kért fel amöbázni.

Az egyórás netidőm el is úszott, úgyhogy dühösen lecsaptam a notebookom tetejét, és miután négy percig dörzsöltem az arcom, rájöttem, ettől nem lesz jobb semmi. Úgyhogy vettem pár jó mély lélegzetet, és megpróbáltam ésszerűen végiggondolni a helyzetet. Ha mindenki undok, akkor miért erőlködjek? Jó, borzasztóan fáj a viselkedésük (Cortezé a top, de azért... Virág és Kinga se túl bájos),

de ha belegebedek, akkor sem tudok rajta változtatni. Majd lesz valahogy. Ha emészttem magam, akkor úgysem történik semmi. Oké, akkor kell egy terv. Kidolgozom.

Cortez: 5/1* – én ezt egyszerűen nem értem.

Kinga: 5/2 – nem is számítottam másra.

Virág: 5/2 – persze, ő elvan Doriánnal, az új vega hóbortjával, a húsz új emós ismerősével, akik a Facebookon magához adták, és így még a farmon is tudott bővíteni... Én meg nem szólhatok egy szót sem, mert akkor én vagyok a szemét barát nő, aki nem örül a kapcsolatának. Na, no comment. ☹

Arnold: 5/5 – este írt sms-t, hogy a Natgeón Dickens-műsor megy. Gyorsan odakapcsoltam, és megnéztem. Jó volt. ☺

Új terv: 5/4 – még nem az igazi, de alakul.

November 16., hétfő

Jaj, nagyon nagyon rég írtam. Igazából akartam, csak dackorszakomat éltem, így elő se vettem a naplóm, nehogy visszalapozzak és még meglássam a sok nyavalygásom Cortezről. Mert nem is akartam gondolni rá. Az elmúlt időszakban igyekeztem minden olyasmit kizárni, ami negatív hatással van rám. Sajnos ebbe minden Cortezzel kapcsolatos dolog beleesett, így a végeredmény, hogy két hete szinte öt szót nem váltottunk. Összesen. Ami régen engem kikészített volna, most azonban, látva, hogy őt ez mennyire nem érdekli, úgy döntöttem, akkor engem se. Kész. Oké, ez így rém egyszerűen hangzik, persze, leírva az is, de közben azért elég nehéz volt. De összesen csak négyszer sírtam, az is inkább tehetetlen düh volt, mint szomorúság, vagy ilyesmi. Tulajdonképpen meg kellett ráznom magam és végiggondolni, hogy mi az, amin tudok változtatni, és mi az, amin nem. Jó, a végeredmény az lett, hogy én, egyedül semmin nem tudok, így várok. Cortezre, hogy hátha egyszer észrevesz. Kingára, hogy hátha egyszer észhez tér és rájön, a haragja nemcsak nevetséges, de már idegesítő is. És Virágra. Hogy ha kicsit csitulnak az érzelmei, akkor talán változtat a dolgokon, és nem 100%-ban fog Doriánra koncentrálni, hanem, mondjuk, 50%-ban, a

maradékba pedig beférek én is. Meg a sulis. Mert Virág jegyei kétségbeejtően rosszak, és az a baj, hogy amíg régen még vette a fáradságot, és leírta rólam a házit, újabban már erre sem hajlandó. Tele van egyessel, és ez a legkevésbé sem érdekli. Van egy rózsaszín (vagy inkább pink) köd a szeme előtt, és se kép, se hang. Próbáltam figyelmeztetni, hogy kicsit koncentráljon a sulira vagy hogy néha töltsön kis időt mással is (nem magamra gondoltam, hanem Sims vagy rajzolás, mert újabban ezek sem érdeklik), de amikor szólok, kikel magából és rögtön rám förmed. Szomorúan és tehetetlenül figyelem, ahogy mindent eltaszít magától Dorián miatt, nyoma sincs már a régi Virágnak, akit annyira nagyon szeretek. A naiv, végtelenül aranyos emós barátnőm helyett egy idegbeteg, megfelelni vágyó, mindig szomorú alak lett belőle, aki már nem is emlékszik azokra a hülyülős-vihogós estékre, amikor Pete Wentzről álmodozott. És nem tehetek érte semmit. A neon honlapján benéztem pár fórumba, ilyen „S. O. S., a barátnőm megváltozott”, meg hasonló helyekre, de mindenhol azt olvastam, hogy várni kell, hátha észhez tér. Megfogadtam, bár nehéz volt. Próbáltam magam azzal nyugtatni, hogy úgysem hallgat rám, csak rontanék az amúgy is feszült helyzeten, ha állandóan szóba hoznám a dolgot. Viszont így, hogy teljesen magamra maradtam, olyan dolgokkal kezdtem el foglalkozni, ami szerintem hasznomra vált. Például tanultam. Sokat. Annyira, hogy mindenből visszatornáztam magam ötösré. Csak a rajz húzós, de mivel néma csendben, minden igyekezetemet összeszedve dolgoztam Vladár óráin, kaptam egy kettést, amivel nem állok bukásra. Meg rengeteget olvastam. Ami fontos, hiszen annyi jó könyv van még, amit nem is ismerek. ☺ És ami a legfontosabb. Rengeteg időt töltöttem Arnolddal. Nemcsak sulis után lógtunk együtt meg Honfoglalóztunk esténként, de a hétvégéket is együtt töltöttük, sőt, elmentem vele az *IPM*-klubba is, és meghallgattam egy nagyon érdekes előadást. Úgyhogy, azt hiszem, jól vagyok. Néha azért fáj, hogy így alakult, meg szomorkodni is szoktam (de csak esténként, elalvás előtt), viszont nem tudok mit tenni. Ez van.

Ma reggel, ahogy beértem a suliba és megpillantottam néhány abroncsos lányt rohagálni az aulában, rádöbentem, hogy a hét végén szalagavató. Elszaladt az idő. Na, mindegy. Kinyitottam a

suliboxom, kiszedtem az irodalomcuccom, közben pedig az ajtóra ragasztott képeket néztem. Mivel a kidekorált szekrényem nem csalt mosolyt az arcomra, sőt, inkább összeszorult a szívem, gyorsan becsuktam. Virág állt meg mellettem, lila sálja nemcsak a nyakát, de a fél arcát is takarta.

– Szia – köszöntem mosolyogva.

– Szia – köszönt vissza, és kinyitotta a szekrényét.

– Mi újság? – érdeklődtem, mert egész hétvégén nem is beszéltünk.

– Tisztára fáradt vagyok – felélte álmosan. – Veled mizu? – kérdezte, miközben ledobta a kapucniját.

– Semmi különös – vontam meg a vállam, mert egyébként is ez volt az igazság. Közben meg elkalandozott a tekintetem. Virág haja tényleg más színű lenne? – Fodrásznál voltál?

– Ühüm. Klassz lett, nem? – fordult körbe. Az eredetileg sötét haja alját durván átfestették, és a fél szemébe lógó frufuját is kiszőkítették. Elég emós.

– Igen, szép – bólintottam, a lehető legmeggyőzőbben.

– Annyira égetett, hogy végig sikoltoztam, de megérte. Dorián szerint tökre menő!

– Hát, azért ahogy látom, megérte a fájdalom – mosolyogtam, mert úgy tűnt, Virág elégedett.

– Ja, szerintem is. Csak anyu akadt ki teljesen.

– Nem tudott róla? – döbentem le.

– Dehogy! – nevette el magát Virág. – Bettivel mentem. Betti. Betti, Dorián régi sulijából. Dorián egyik lánybarátja.

Virág új barátja. Akivel ezek szerint együtt jár fodrászhoz. Óriási. Volt egyszer egy lány. Úgy hívták, Reni. Mindegy, már senki nem emlékszik rá...

Virág még magyarázott arról, hogy Betti milyen haját csináltatott meg hogy mennyit nevettek, és hogy milyen vicces volt az egész, én meg türelmesen hallgattam.

Csengetéskor bementünk a terembe, Kardos rögtön utánunk érkezett.

– Röpdolgozat, a bukásra állók előre ülnek, a többiek hátra – jelentette be köszönés nélkül. Nem aratott osztatlan sikert hétfő reggel.

Feltápászkodtam, mögöttem Cortez is automatikusan felállt, úgyhogy helyet cseréltünk. Kardos Csokonai életrajzát adta ki feladatul, én meg Cortez helyén, összekulcsolt karral néztem az elől ülőkre. Cortez unottan kapcsolgatta a tollát, Virág nyöszörgött, Ricsi puskázni próbált, Robi valamit dúdolt. ☺

– Virág, fejezd be a szenvedést, mi a problémád? – förmedt rá Kardos szigorúan.

– Én ezt nem tudom, fogalmam sincs róla. Beadhatom? – nyávogott.

– Még gondolkozz, hátha eszedbe jut valami.

– Ajj már – hajtotta le a fejét a padra, és firkálgatni kezdte a lapot. Próbáltam pisszegni Virágnak, de annyira passzív-agresszív viselkedést tanúsított, hogy képtelen voltam súgni neki.

Cortez hátradőlt a széken, így láthattam, hogy tök üres a lapja.

– Pszt – sziszegtem, mire kissé félre fordította a fejét. – Diktálom, oké?

Csak egy aprót bólintott, úgyhogy elkezdtem lesúgni Csokonai életét. Amikor félig teleírta a papírt, hirtelen abbahagyta.

– Még van tovább is – erősködtem.

– Szerinted beveszi, hogy ennyit tudok? Elég lesz – suttogetta, miközben felállt és elmosolyodott. Annyira rég volt, amikor utoljára láttam így, hogy azonnal görcsbe rándult a gyomrom, és megmagyarázhatatlan boldogság fogott el.

Kardos átfutotta a papírt, és szerintem próbált belekötni, de mivel egy életrajzba nehezen lehet, a hiányosságok miatt végül adott egy hármast. Mivel ez ritka alkalom, az egész osztály elismerően bólintott. A többiek is összelestek egy kettést, egyedül Virágnak nem sikerült. Fizikán feleltem, ötöst kaptam, aztán Ricsi is felelt, ő is ötöst kapott. Tehát összességében kétszer feleltem ötösre fizikából, de a másodikat Ricsi kapta. Kifejezetten örült, ezer éve nem kapott ehhez hasonló jegyet. ☺

Utolsó órán (teszi) felmentett voltam, úgyhogy csak a tesiterem felátóján ültem és néztem az órát. Nem tudom, hányszor lőhetem

még el a „rémesen görcsöl a hasam, nem bírok tornázni” sztorit, de anyu egyelőre még írogatja a felmentést. Egy darabig néztem a fiúk focizását meg a lányok hasizomgyakorlatait (Virág kikészült tőle), aztán előszedtem a könyvem, és olvasni kezdtem (*A tizennégy karátos autó*). Éppen belemerültem Rejtő zseniális történetébe, amikor hirtelen Kinga huppant le mellém a székre.

– Nem tornázol? – kérdeztem furán.

– Már megcsináltam a száz felülést, ötöst kaptam – jelentette ki nagyképűen. Hű. Száz felülés. Az kilencvenkilencel több, mint amennyit én tudok.

– Klassz – bólíntottam.

– Mivel nem vagyunk beszélőviszonyban, gyors leszek – kezdte, és mielőtt bármit mondhattam volna, feltette a kezét. – Még mindig nem találtam fotóst, illetve ott volt az a kilencedikes lány, de amikor rászóltam, remegni kezdett a keze, és elmosódott képeket csinált. Úgyhogy egyszer kérdezem meg. Vállalod?

– Ööö, persze – feleltem zavartan.

– Helyes. Akkor a szalagavatón maradj mellettem, csináld, amit mondok, és ne remegjen a kezed!

– Igyekszem.

– Rendben. Akkor ennyi – pattant fel sportosan, és meghúzta a fájdalmasan szoros copfját.

– Kinga – szóltam utána. Mintha csak szívességet tenne, úgy fordult vissza felém. – Nem akartalak kiférni. Én akkor tényleg segíteni szerettem volna. De mindegy, igazából már nem fontos, csak azért kicsit zavar, hogy továbbra sem hiszel nekem – vontam meg a vállam. Kinga szikrázó szemmel meredt rám, látszott rajta, hogy arra vár, mikor húzom csöbe. Mivel ez nem történt meg, rá egyáltalán nem jellemző módon sóhajtott egyet, és visszaült.

– Jó, hagyjuk. Úgysem tudnál a helyemre kerülni. A mostani riportba belerokkantál volna.

– Mi volt az?

– A 12/b lánybandája – vigyorgott.

– Hű. Az nehéz lehetett – néztem elismerően. Kinga arcvonásai megenyhültek, amitől eléggé feldobódtam. – Nincs kedved valamikor átjönni? – kérdeztem hirtelen.

- Minek?
- Nem tudom, Simsezhethénk, vagy ilyesmi.
- Na, ne röhögtesz – forgatta a szemét. – Egyáltalán semmi kedvem ostoba játékokkal játszani.
- Oké, csak kérdeztem.
- Vigyázz, labdaaaa! – üvöltötte Zsolti. Én ösztönösen lebuktam, Kinga azonban feltartotta a karját, és reflexből elkapta a felénk rúgott bőrlasztit.
- Nagyon szép! – kiáltott fel Korponay tanárnő a lelátóra. Kinga csak önelégülten bólogatott.

Hazaérve megcsináltam a leckéimet, aztán benyomtam a gépem. Az msn tele volt, de csak egy-két ember volt elérhető. Hirtelen bevillant egy ablak, amin meglepődtem. Másolom.

Kinga üzenete: Na, jó, unom a fancsali képedet, úgyhogy van egy sztorim, ami biztosan feldob.

Reni üzenete: Mi az?

Kinga üzenete: Edina és Ricsi. Szakítottak.

Reni üzenete: ??? Komoly? Miért? Hogyan?

Kinga üzenete: Tudtam, hogy érdekel.

Kinga videóhívást indított.

Majdnem félórán keresztül beszéltünk, közben még nevettem is, mert Kinga stílusában egy szakító sztori, hát az nem semmi. A lényeg, hogy egyébként már majdnem egy hete nem járnak együtt, csak Ricsi elfelejtett szólni Edinának. (!!!) Aztán állítólag tök vicces volt, mert Edina hívogatta meg nyafogott, hogy Ricsi miért nem foglalkozik vele, amikor Ricsi mondta, hogy de hát már nem is járnak. Nos, Edina így tudta meg. Azóta állítólag csinált a Facebookon egy „Ricsi-ellenes klubot”, de nincs nagy tábor, csak öten léptek be. ☺

Kinga videóhívása egyébként nem (csak) emiatt az elképesztő sztori miatt dobott fel teljesen. Hanem mert most már biztos, hogy kibékültünk. Végre!

Virág: 5/1 – nem is üzent msn-en. ☹

Virág haja: 5/2 – nagyon fura, ráadásul a fiúk iszonyat kiröhögték.

☹

Arnold: 5/5* – vár Honfoglalón, úgyhogy sietnem kell.

Kinga: 5/5 – nagyon örülök. Komolyan.

Anyu: 5/4 – aggasztja, hogy sokat vagyok egyedül mostanában, úgyhogy valami ciki programot akar a hétvégére.

Kvízpart: 5/2 – ma meg sem közelítettem a csúcsom. Jaj. ☹

Sulirádió: 5/5 – ma egész nap Robbie Williams szolt. Hurrá. ☺

Máday: 5/1 – végigüvöltötte az ebédszünetet Virág haja miatt, örült kínos volt. ☹

November 17., kedd

Reggel apu kitett a sulis előtt, én pedig odasétáltam a fiúkhoz. A hideg, szeles időben megigazítottam a Szent Johannás sálam, kicsit a szám elé tettem, de azért még így is fáztam.

– Sziasztok – köszöntem. A fiúk nem voltak túl lelkesek, csak bambán biccentettek felém. – Készültetek főciből?

Ez egy tipikus, kora reggeli költői kérdésem volt. Válasz helyett csak néhány összeráncolt szemöldököt és lesajnáló pillantást kaptam.

– Azt se tudtam, hogy van ma főci – jegyezte meg Ricsi.

– Van. És felelünk – vontam meg a vállam.

A fiúkat ez nem igazán érdekelte, tovább ácsorogtak fáradtan. Hamar kiderült, hogy valami sorozatpremiert néztek a neten, elég későig. Ehhez nem igazán tudtam hozzászólni, ahogy ismerem magam, körülbelül tíz év, és megtudom, hogy miről volt szó.

Amúgy se vagyok képben soha, semmilyen trendi dologgal, de amióta Virág nem bombáz infókkal, azóta semmiről nem tudok. Ráadásul sikerült kicsit tovább nézmem Cortezt a kellenél (a belbújós snowboard dzsekije ultramenő, a „most keltem fel” kócos frizurája kifogástalan, a hajnali, rettenetesen hideg szélben kicsit könnyes, mélykék szempár...). Pont nem hallottam, hogy Dave nekem szól. Jaj. Zavartan megráztam a fejem, és hebegtem egy „bocs”-félét.

– Na, szóval – kezdte Dave előlről. – Virág nem küld vissza ajándékot a farmon!

– Tudom – bólítottam szomorúan. – Mostanában nem igazán játszik.

– De miért nem? Leelőztem, sokkal több XP-m van, mint neki! Pedig ő nagy fan!

– Igen, de nincs rá ideje.

– Na, ebben az egyben támogatom emót – szólt közbe Ricsi. – Ki a fene akar mindennap rajzolt farmon ültetni?

– Ez igenis komoly dolog! – szállt vitába Dave.

– Mindennap egyenként megfejni a virtuális csirkéket, gratulálok, nagyszerű elfoglaltság – vigyorgott Ricsi cinikusan.

– A csirkéket nem fejik – szóltam bele határozottan.

– A virtuálisakat igen.

– Jó, tudjátok mit? Itt hagylak titeket. Megyek a farmomra, ahol egyedül lehetek – jelentette ki Dave sértődötten, és előkapta a csúcsszuper telefonját, majd pillanatokon belül nyomkodni kezdte.

Dave csak elméletben hagyott ott minket, vagyis a társaságunkban állva farmozott a mobilján, én meg mellé álltam és figyeltem a ténykedését.

Azután a fiúk a próbáról kezdtek beszélni, úgyhogy otthagytam őket.

Arnold negyvenperces késéssel érkezett (Monsieur Durand megkérte, hogy kint várakozzon), úgyhogy csengetéskor siettem ki a folyosóra.

– Elaludtál? – kérdeztem csodálkozva.

– Nem – felelte.

– Oké – vontam meg a vállam. Arnold ilyen. Van, hogy nincs kedve elmagyarázni a dolgokat.

A büfében vettünk forrócsokit, aztán kimentünk az udvarra. Baromi hideg volt, úgyhogy a forró italokkal a kezünkben, vacogva ácsorogtunk. Karcsi is csatlakozott hozzánk, nem volt túl jó kedve, szomorúan, lehajtott fejjel bámulta a cipője orrát.

– Mi a gond? – kérdeztem.

– Á, semmi. Elestem a lépcsőn.

– Sajnálom. Fáj?

– Nem. De mindenki látta, és kinevettek! – panaszkolta szomorúan. Vigasztalóan megveregettem Karcsi vállát, és szívesen mondtam volna, hogy ez nem gáz, vagy ilyesmi, de nem akartam hazudni. A nyomik sorsa, hogy nyilvánosan elesnek és ezzel jókedvre derítik a menő diákokat. Ilyen az élet.

Arnold a könyvét bújtja, Karcsi a megaláztatásán próbált túllépni, én meg csak úgy ácsorogtam, összekoccanó fogakkal, és a nyüzsgő udvart figyeltem. Virág és Dorián az ajtóban álltak, együtt búsultak „emósan”. Kinga az a-s lányok társaságában hangoskodott. A sulirádió elnyomta a hangját, de néhány szavából kitaláltam, hogy valakit éppen szapul. Cortezék az örökös „lehangosabb” társaságként az árkádok alatt. Rengetegen csatlakoztak hozzájuk, egy egész csoport verődött össze körülöttük, sztorizgattak, röhögtek, menőztek. Szomorúan néztem feléjük, és ismét rájöttem, hogy nem vagyok közéjük való. ☹

– Bemegyünk? – kérdeztem hirtelen.

– Fázol? – pislogott Karcsi a szemüvege mögül.

– Igen – feleltem. Részben ez volt az igazság. Arnold összecuska a könyvét, és a szemembe nézett. Ő tudta, hogy nem csak ezért akarok bemenni. Persze hogy tudta.

Az épület ajtajához lépve Virág és Dorián félreállt, hogy be tudjunk menni.

– Bocs – szóltam halkán, miközben átléptem közöttük.

Szó nélkül tovább beszélgettek, maximum egy gyors pillantást kaptam, és már folytatták is, amit megzavartunk.

Viszont a többi szünetben nem mentem le az udvarra, hanem a helyemen ülve olvastam (már amennyire tudtam Andris és Robi folyamatos vitatkozásától).

Infón Tölgyessy feleltetett (Robi és Gábor felelt, természetesen ötösre), aztán elfoglalhattuk magunkat. Honfoglalózni akartam, de Arnold valami nyelvvizsgaoldalon böngészett, így nem akartam zavarni. A mellettem lévő gépen Virág a MySpace-oldalán lógott.

– Mit csinálsz? – érdeklődtem. Virág fél füléből kivette a fülhallgatót, és mosolyogva válaszolt.

– Válaszok az üzikre. Egy csomó új arc jelölt be, Dorián haverjai.

– Szuper – bólintottam. – Bővítetted a top barátaid?

– Igen, de még így is szanálnom kellett – görgette az egeret, és megmutatta.

Kicsit módosult, úgyhogy alaposan átnéztem. Dorián az első, utána valami emós haver. Harmadikként a FOB, negyedik én. Utána egy rakás ismeretlen, végül, utolsó helyen Pierre, a francia „jó hétvégét” haverja.

– Ööö – néztem fel. – Klassz lett. De hol vannak Cortezék?

– Kivettem őket a topból. Nem fértek el!

– Aha – bólintottam nem túl boldogan.

– Na, mindegy, gyorsan befejezem, mert még Facebookon is válaszolnom kell, „lájkolok” pár kommentet – vigyorgott boldogan.

Arnold felénk fordult.

– Nem gondolod, Virág, hogy kicsit addiktív vagy a közösségi portálokkal kapcsolatban?

– Az miaz? – pislogott Virág, hatalmas barna szemével.

– Függő – suttogtam halkán.

– Nemtom’ – vonogatta a vállát. – Fontos, hogy tartsuk a kapcsolatot, erre tükre jó a net – magyarázta. Arnold olyan mérgesen nézett rá, hogy azt hittem, Virág mindjárt rákérdez, hogy mi baja, de szerencsére Virág ritkán vesz észre ilyesmiket.

– Igen, a kapcsolattartás fontos dolog! Az igazi kapcsolattartás! De miket beszélek? – legyintett Arnold. – Menj, „lájkolj kommenteket”.

Virág nem foglalkozott Arnold célozgatásával, visszadugta a fülhallgatót, és halkán dúdolta (talán 30STM-számot énekelt) pötyögött tovább.

Én eléggé untam magam, semmit nem tudtam csinálni, pedig láthatólag mindenki elvult. Cortez egy gördeszkás oldalon, Ricsi a Korn honlapján, Zsolti a YouTube-on. Kinga lovas fórumon, Jacques és Gábor egy online szökereső játék oldalán, Andris és Robi pedig valami öldöklős borzalommal fárasztották az agyukat. Ráláttam még Dave gépére is, a monitoron éppen betöltődött a Farmville. Csendben felálltam, és odamentem hozzá.

– Ideülhettek? – kérdeztem.

– Hogyne, hozz ide széket.

- Mit csinálsz?
- Ültetek.
- Klassz – huppantam le, és óra végéig a virtuális vetést bámultam.

Hazaérve megcsináltam a leckém, aztán kihalásztam a táskából Douglas Adams *Galaxis útikalauz stopposoknak* című könyvét. Arnold ajánlotta, elmondása szerint az egyik kedvence, úgyhogy úgy döntöttem, belekezek. Vacsoráig le sem tudtam tenni, és annyira szerettem volna gyorsan továbbolvasni, hogy pillanatok alatt megettem a tányéromon lévő ételt (nem volt könnyű, nagyon nem). A gépem be se kapcsoltam. Minek? Inkább sietek olvasni.

Virág: 5/2 – a Jalapeno nem top barátja a MySpace-en. Ez azért elég durva.

Föci: 5/3 – tényleg feleltünk. Kinga ötöst kapott, Zsolti egyest. Jaj. ☹

Oasis – *Stand by me*: 5/5* – most ez a kedvenc dalom.

Galaxis: 5/5** – woow. Csak úgy, woow.

November 19., csütörtök

A tegnapi nap abszolút eseménytelen volt, elő se vettem a naplóm. A csütörtök viszont nagyon nem tartozik a kedvenc napjaim közé így, hogy duplaórával kezdünk Vladárral.

A szekrényemből kivettem mindent, ami csak egy rajzóra kellhet, nehogy a tanár belém kössön. Még a gyurmát meg a vízfestéket is becipeltem az asztalomra, ami csengetésre úgy nézett ki, mintha egy hobbibolt kirakata lenne. A helyemen ülve teljes kiörlésű rozskiflit ettem sovány sajttal meg szívbarát vajjal, és közben azon agyaltam, hogy most diabéteszes lettem és nem tudok róla, vagy vajon anyu miért csomagol egyre furább dolgokat.

– Mit eszünk? – állt meg mellettem Zsolti. A többes szám arra vonatkozott, hogy kérne. Kiszedtem a táskából a másik szendvicsem, és odaadtam neki.

Na, ilyen se sokszor van, de Zsoltinak kifejezetten nem ízlett.

– Ebben semmi értelmes nincs! – közölte.

– Nem tudom, miért, anyu csomagolta – vontam meg a vállam.

– Zsolt, belehalnál, ha egyszer megennél egy kalóriaszegény szendvicset? – pakolt ki Kinga a táskájából, és természetesen nem bírta ki, hogy ne szóljon bele valamibe.

– Valószínűleg igen – válaszolta Zsolti őszintén, mire mindenki elnevette magát. – Lemegyek, kérek a büfés nénitől majonézt! – sietett ki a teremből, biztos távolságra tartva magától a szendvicsem.

– Ostoba – fújtatott Kinga, aztán összeráncolt szemöldökkel felnézett. – Andris, Robi! Mit keres egy DVD-lejátszó a tévén? Máday ki fog akadni!

– Csak ha meglátja – vigyorgott Robi.

A fiúk csengetésig filmeztek (valami sorozatot bámultak DVD-n), én meg leültem a helyemre, számítva arra, hogy Vladár tuti belém köt, ha nem várom csendben, „mintadiákként”. Virág komótosan bejött a terembe, levágta magát a mellettem lévő padba, és a karjára hajtotta a fejét. A haja az arcába hullott, úgyhogy nem láttam, merre néz. Szomorúan bámultam a kiszőkített hajtincseket, amik inkább fehérnek hatottak, és a homloka fölött, közvetlenül a frufu tövénél le is égett a festéktől.

Az ajtócsapódásra néztem fel, Vladár megérkezett. Hogy miért örül ennek mindig mindenki? A tanár köszönt, és rögtön rá is tért a mai óra témájára. Aztán hirtelen nyílt az ajtó. Azt hittem, Arnold, de helyette Timi lépett be a terembe. Hófehér, abroncsos szoknyája alól kilátszott a farmere.

– Miben segíthetek? – fordult felé Vladár, krétával a kezében.

– Máday igazgatóhelyettes asszony küldött, elkérnék pár diákot. Most tartjuk a főpróbát, és az iskolaújsághoz szükség lesz anyagra.

– Természetesen – biccentett a tanár.

– Köszönöm – mosolygott Timi. – Kinga, Arnold, Reni.

– Neményi még nincs itt – pördült meg Vladár a tengelye körül, és egyenesen felém nézett. – Rentai pedig nem mehet!

Döböntem néztem hol Timire (aki azonnal vitába szállt, mondván, hogy Máday kér engem), hol pedig Vladárra, aki hallani sem akart a dologról. Kinga közben már felállt, összepakolt és önelégült arccal pattant Timi mellé. Sütött róla, hogy most „ő fontos”

és „szükség van rá”. A többieket viszont egy cseppet sem érdekelte, rajtam kívül mindenki szereti a rajzórát, ők ilyenkor szoktak feltöltődni. Én meg leamortizálódni. Na, mindegy. A vita kimenetele hol nekem kedvezett, olyankor feltápászkodtam, hol pedig abszolút úgy tűnt, hogy maradnom kell, olyankor visszaültem.

– Rentai éppen kettesre áll, a mai órán jegyre dolgozunk, nem mehet el!

– Ő az iskolaújság ideiglenes fotósa, kell a főpróbához!

Ez így ment egy darabig, végül Vladár egy „mit bánom én, felőlem megbukhat” kijelentéssel az utamra engedett. Néma csendben összepakoltam, és igyekezve, hogy ne mosolyogjak vissza Cortezre, elindultam az ajtó felé. Közben sikerült nekimennem Virág padjának, aki álmosan nézett fel.

– Hova mész? – suttozta.

– Szalagavató-próbára – feleltem.

– Már tizenkettedikesek vagyunk? – nézett körbe értetlenül.

– Virág, bármennyire is untat az órád, kizárt, hogy két évet végigalszol. Örülnék, ha aktivizálnád magad – szólt rá Vladár szigorúan.

– Elnézést – ásította Virág.

– Rentai!

Megtorpantam és a szám szélét rágva fordultam vissza a tanárhoz.

– A jövő hétre elkészíted, és leosztályozom!

– Természetesen – bólintottam.

– Ne szemtelenkedj!

– Tessék? – csodálkoztam. Vladárnak komoly üldözési mániája van, konkrétan egy sima, tisztelettudó választ sem fogad el tőlem.

– Ne zavard az órát! – intett a kezével türelmetlenül, jelezve, hogy látni sem akar.

Becsuktam magam után az ajtót, és a folyosón összenevettem Timivel, aki igazán viccesnek találta, hogy Vladár ennyire gyűlöl.

– Nevessetek csak, valóban vicces – motyogta Kinga. – Majd meglátjuk, ki nevet a végén.

– Várjatok itt, hozom Krisztiánt.

Timi bement az a-sok termébe, azalatt mi, Kingával a folyosón ácsorogtunk. Arnold örökös későként sétált a folyosón, amikor meglátott minket, megtorpant.

– Vladár órája alatt Reni a folyosón... Érdekes.

– Nem, nem – nevettem el magam. – Nem az, aminek látszik.

– Nagyon reméltem – lépett hozzánk, és felhajtotta a katonai hátitáskája tetejét, hogy kivegyen belőle valamit. – Tessék, Oasis-CD.

– Köszönöm, én meg elhoztam a nyelvvizsgakönyvet. A munkafüzetbe már beleírtam, de csak ceruzával, ki lehet radírozni.

Arnolddal kicseréltük az egymásnak hozott dolgokat, közben Kinga összefont karral állt mellettünk, és minket nézett.

– Nagyszerűen unalmasak vagytok – közölte egyszerűen. – Ez csak felsőfokú? – forgatta Arnold a kezében a könyvet, ügyet sem vetve Kinga undok megjegyzésére.

– Közép- és felsőfok. Felsőfokra mész?

– Igen.

– Ki megy felsőfokú nyelvvizsgára? – hőkölt meg Kinga.

– Én – felelte Arnold.

– Mikor?

– Januárban.

– Minek? Az emelt szintű érettségim majd megcsinálod.

Mivel Kingának ezúttal igaza volt, én is furcsán néztem Arnoldra.

– Azért, mert így döntöttem – válaszolta Arnold a saját stílusában. Kinga azonnal vitatkozni kezdett, úgyhogy ők jól elváltak, üvöltöztek a csendes folyosón.

Hirtelen kinyílt az ajtó, és Vladár dühös feje jelent meg.

– Rentai! Ha már egyszer ellógod a tanórám, megtennéd, hogy máshol zavarod a tanulást? Vannak, akik komolyan veszik a tárgyamat!

– Elnézést kérek! – sütöttem le a szemem. Semmi értelme nem lett volna megpróbálnom megértetni Madárral, hogy én egy szót sem szóltam. Úgyse hinné el.

Timi és Krisztián csatlakozott hozzánk (Krisztiánt nem szívesen engedte el Gazdag tanárnő), úgyhogy sietve átmentünk a tesiterembe.

Az osztálytáncpróbák zajlottak, Timi rögtön otthagyt minket és beállt, mi pedig egy gyors megbeszélést követően elhelyezkedtünk.

Kinga a mobilja felvevőjét benyomva meginterjúvolta a tánctanárt, pár végzős diákot és az osztályfőnököket is, én pedig szorosán a nyomában maradva fényképeket készítettem. A keringőpróbák a második órában voltak, és egyáltalán nem omlottam össze a hírtől, miszerint nem mehetek vissza Vladár órájára. ☺

A stúdiósok a fényeket állították, a két végzős osztály a bevonulást gyakorolta, végül elkezdődött a *Once Upon a December* című dal. Bizonyára elég ramatyul vagyok érzelmileg, ezért is fordulhatott elő, hogy amint meghallottam a szám elejét, automatikusan megtöröltem a szemem. Ez azért is kellemetlen, mert főpróba lévén összesen hétszer kezdték játszani, én meg hétszer érzékenyültem el.

– Renáta, ideggyenge vagy? Szedd már össze magad! – szólt rám Kinga bájosan.

– Nem, jól vagyok – vettem elő egy zsepit. – Csak szép ez a dal.

Kinga a szemét forgatva unottan nézett.

– Ez egy mesefilm zenéje!

– Jó, de... mindegy – vontam meg a vállam.

– Csinálj még képet – utasított.

Lesétáltam a lelátó lépcsőjén, és a táncoló párok között mászkálva készítettem további fotókat, amiket egyébként este (mivel most már mindenki úgy kezel, mint a suliujság fotósát) fel is töltöttem a Szent Johanna honlapjára.

Suli után Arnold átjött, és együtt írtuk meg az angolházit. Egyszerűen nem boldogultam vele egyedül, nagyon nehéz.

Vacsora: 5/2 – lasagne. Állítólag. De nem úgy nézett ki. ☺

Szalagavató: 5/5 – a táncok alapján nagyon szép lesz!

Justine: 5/5* – a francia levelezőtársam írt mailt, sokat mesélt meg kérdezett, és egy csomó képet csatolt. Ma már letelt a netezési időm, de holnap mindenképp válaszolok neki.

Facebook: 5/1* – régen csekkoltam Cortez oldalát. Ma megtettem. Kár volt. Viki, minden mennyiségben.

Komment, képek, virtuális koktéلكüldés, virtuális ölelés. Ah, agyrém! Lehetne az egész lány virtuális!

Galaxis: 5/5 – igen, minden könyvre azt mondom, hogy a kedvencem, de ez most tényleg. Komolyan! ☺

Msn: 5/2 – sehol senki, viszont megváltoztattam a személyes üzenetemet. Most így néz ki:

Reni – Ne ess pánikba! ☺

November 20., péntek

Örült nap, ma mindenki a holnapi szalagavatóval foglalkozott. Én is rohagáltam, egyrészt, mert olyan helyet kellett keresnem a tornateremben, ahol nem zavarok senkit (szülők, nézők, profi fotós, táncolók), másrészt, mert valamilyen megmagyarázhatatlan okból Kinga úgy érezte, ő a szervező, és mindenkit ugráltatott. Ez azért jó, mert senki nem mert vele ellenkezni, így jól lefáradtunk. Jó hír viszont, hogy az angolházimra kaptam egy ötöst. ☺ Ofőórára Haller jókedvűen érkezett, megbeszéltük, hogy mi történt a héten. Vagyis nem láttunk DVD-t a teremben, ez biztosan tévedés, Ricsi nem ragasztott rágót a kémialabor székére, miért tette volna, Andris és Robi nem hozott be Band Hero-t a suliba, hiszen tudják, hogy tilos. Én nem akasztottam ki Vladárt, mivel szeretem a rajzot és a tanárt is. ☺ Virág nem aludta végig a duplamatekot, mert tudja, hogy javítania kell. Cortez nem hallgatott zenét egész kedden, hiszen tudja, hogy tanórák alatt nem szabad. Dave nem hozott be laptopot, hogy azon játsszon a Facebookon, mivel az nagy pofátlanság lenne... Tehát csak a szokásos. Haller mosolyogva bólogatott.

– Értem. Rendben. Azonban, ha mégis előfordult volna néhány eset a felsoroltak közül...

– Dehooogy! – üvöltötte Zsolti.

– Jó. Akkor a következő. Kinga, kérlek, oszd ki ezeket a lapokat – nyújtott Kingának az ofő egy csomag írólapot.

– Nemár, röpdoli? – szörnyülködött Virág.

– Emó, ofőiből? Ne legyél sötét – lökte meg Ricsi a széke hátulját. Virág vihogva körbenézett.

Kinga fontoskodva kiosztotta a lapokat, aztán Haller feltett egy jópofa kérdést. Egyszerűnek tűnt, de azért a „milyen három dolgot vinnél magaddal egy lakatlan szigetre?”eléggé kifogott rajtunk. Jó pár percig gondolkoztam, mire végül írni kezdtem. Haller türelmesen várakozott, aztán, amikor kezdett egyre hangosabb lenni a röhögés és egyre többen forgolódtak a másik papírja után kapkodva, az öfő beszédette a lapokat. Természetesen Kinga járt körbe.

– Milyen eredeti – közölte szárazon, amikor leolvasta a válaszaimat.

– Hé, ne olvasd már! – nyúltam utána.

– Reni, névvel kérem beadni, úgymis felolvassuk – mosolygott rám az öfő.

Na, erre a kijelentésre négyen vissza is kérték a lapot, de hiába, Robi válaszai közt ott maradt „Máday fotója”, Andris papírján pedig Gondos. ☺ Mi jót nevtünk rajta. Haller annyira nem.

– Rendben, akkor a következő. Elemlámpa, esőkabát, Dickens-könyv – olvasta fel.

– Ez csak Ren lehet – kiáltotta Ricsi.

– Így van.

– Minek az esőkabát? – ordított rám Zsolti, miközben perccet evett.

– Mert az ilyen trópusi szigeteken sok a vihar, nem ázom meg, ráadásul ha az esőkabátot kiterítem, összegyűlik rajta a csapadék, ami létfontosságú, merthogy ha nincs iható víz a szigeten, akkor így össze lehet gyűjteni – magyaráztam. A többiek néma csendben bámultak rám, azt hiszem, ez a kimerítő válasz elgondolkodtatta őket, így azonnal zavarba jöttem. – De lehet, hogy hülyeség – mentegetőztem.

– Nem, nagyon jó válasz! – védett meg az öfő.

– Akkor inkább kulacs! – magyarázta Zsolti.

– Igen, Zsolti, ez is ötletes, mégsem látom a válaszaid között. Lássuk csak. XXL pizza, dobszerkó és *Lost*-DVD – olvasta fel Zsolti válaszait a tanár, mire mindenkiből kitört a röhögés.

A pizza is elég vicces volt, de ha valaki magával viszi a *Lost* sorozatot egy lakatlan szigetre... No comment. ☺ Az osztályfőnöki óra nagyon jó hangulatban telt, a válaszok viccesek voltak. Ricsi

például gördeszkát vinne, meg mp3 lejátszót, „telenyomva” Kornnal, meg vinne még egy házat (?), hogy legyen hol laknia. Ezt senki nem értette. Virág Doriánt vinné, mármint a barátját. Meg Doriánt, a kutyáját is. Aztán elvinné még a kedvenc mangáját. Arnold Vonnegut *Galapagosz* című könyvét, iránytűt és kovakövet a tűzgyűjtáshoz. (Mindketten rendszeresen nézzük Bear Gryllis műsorát a Discoveryyn. ☺) Cortez vinné a gitárját, a telefonját (sok zene, játék, Twitter) és öngyújtót. Jacques válasza sudoku, keresztretjvény és marokkó volt. Ő ilyen játékosan töltené magányos, számkivetett napjait. ☺

– A következő – olvasta az ofő, és egy pillanatra megakadt. – Tehát – futott neki újra. – 64 GB iPod touch, 3 G iPhone 3 megapixel kamerával és Macbook.

– Ez én vagyok – jelentkezett Dave.

– Nem mondd – fordult felé Ricsi röhögve.

– Dave, elmondanád, mik ezek? – csodálkozott az ofő.

– Inkább ne – szólt közbe Cortez unottan.

– Csak a létfontosságú Apple cuccaim – felelte büszkén.

– Értem – vakargatta a homlokát az ofő.

Dave furá válasza után Kingáé végképp furának tűnt, mert ő vinné a lovát, amin Zsolti borzasztóan jól szórakozott, egészen addig, amíg Kinga ki nem verte a kezéből a perecét. Mivel kezdett elszabadulni a pokol, az ofő befejezte az órát. Szegény Gábor csak a szünetben mondta el, hogy az övé kimaradt a felolvasásból. Ami nemcsak azért gáz, mert nem tudtuk meg, hogy ő mit válaszolt, hanem mert... jaj. Szóval ez senkinek nem tűnt fel. ☹

Hazaérve megcsináltam a házikat hétfőre, aztán beleástam magam a decemberi ajánlókba. A korlátlan netezésem közben válaszoltam Justine-nek. Ő küldött nekem képet, amin a barátaival van, és egy ideig én is gondoltam rá, hogy küldök valami régebbi képet, amin Virág és Arnold is rajta van, esetleg egy tavalyi fotót, amin a fiúk is szerepelnek, de végül nem küldtem. Hogy miért nem? Mert nincs olyan képem, ami mostani és a barátaimmal vagyok rajta. ☹

Ofőóra: 5/5 – vicces volt, tetszett.

Hétféje: 5/4 – holnap szalagavató, legalább látom a többieket is.

Apu munkatársa: 5/2 – nálunk vacsoráztak, megkaptam a szokásos kérdéseket. Milyen a sulis, mi van a fiúkkal, aztán halkabban, hogy anyuék ne hallják, újra megkérdezték, hogy mi van a fiúkkal, végül mikor apu elmesélte, hogy *IPM* klubba „járak” (ami azért enyhe túlzás, mivel egyszer voltam), annyit mondtak, hogy „milyen fura gyerek” vagyok. Ezt megkaptam.

November 23., hétfő

A hétféje nagyon jól telt, a szombati szalagavató tökéletesen sikerült, délelőtt díszítettünk, úgyhogy ezzel el is ment az egész nap. Ráadásul nagyon szép fotókat készítettem a suliujságnak, amiket már el is küldtem Arnoldnak, hogy szerkessze meg. Vasárnap anyuval lányos napot tartottunk, először elkísértem a Meteorológiai Intézetbe dolgozni, aztán fodrásznál voltunk, végül este DVD-ztünk (Colin Firth-filmek, anyu szereti). Úgyhogy klassz volt a hétféje. Persze ma senki nem vette észre, hogy új hajam van, mivel igazából semmi nem történt velem, maximum két centit levágtak a végéből, ennyi. Hiába tüntettem, nem esett meg rajtam anyu szíve, így nem lett sem frufrum, sem pedig melír a hajamban. A demonstrálásom tehát semmit nem ért, maradt az unalmas, váll alattig érő, tömegszínű hajam. Óriási.

Reggel bevittem a szerkesztőségbe az ajánlóimat. Eredetileg csak otthagytam volna, de Timi bent volt, így le is ellenőrizte.

– Decemberi filmajánlónak *Polár Expressz?* – ráncolta a szemöldökét.

– Karácsonyi – vontam meg a vállam, közben pedig azon filóztam, hogy ez mennyire nem fair. Én napokig írom, vért izzadok vele, elolvasni meg fél perc. Na, mindegy.

Timi szóvá tette, hogy a könyv, amit ajánlok (Douglas Adams, mi más? ☺) túl vastag, a diákok megriadnak az ilyen hosszú olvasmánytól. Azzal érveltem, hogy hosszú lesz a téli szünet, úgyhogy maradhatott.

A suliboxomból kivettem a szöveggyűjteményemet, közben pedig megérkezett Virág.

– Milyen volt a hétvégéd? – érdeklődtem, mivel még a szalagavatóra sem jött el.

– Szuperjó – mosolygott. – Doriánnal megünnepeltük az egy hónapos évfordulónkat – magyarázta. – És neked?

Válaszra nyitottam a szám, hogy elhadarom, mivel töltöttem az időm, de végül csak mosolyogva megráztam a fejem.

– Jó volt – válaszoltam röviden. Virág bólintott, aztán tovább matatott a szekrényében, én meg bementem a terembe.

Andris és Robi a szokottnál csendesebben ültek a helyükön, és eléggé lapítottak. Gyanús volt a viselkedésük, úgyhogy mielőtt leültem, megnéztem, hogy nincs-e valami a székemen, vagy ilyesmi. Nem volt, óra előtt azonban ki is derült, hogy mi volt a különös viselkedésük oka. Ugyanis Kardos helyett Máday jött be a terembe, és nem volt túl boldog. Vagyis inkább vörös fejjel meredt az osztályra, és a halántékán erősen lüktetett egy ér.

– Mindenki leül a helyére! – üvöltötte. Nos, látva az igazgatóhelyettes hangulatát, senki nem mert vitatkozni vele. Cortez egy kólával a kezében leült mögém, Dave eltette a telefonját, Virág pedig felemelte a fejét a padról. – 10/b! – nézett végig rajtunk olyan szemrehányóan, ahogyan csak egy dühös felnőtt tud bámulni. Ez a tipikus, sokáig nem pislog, megmerevedett arc dolog. Én, személy szerint eléggé utálok ezt a nézést. A víz lever tőle.

Jacques csodálkozva hátrafordult felém, és suttogva megkérdezte, hogy mi történt. Gyorsan széttártam a karom, jelezve, hogy tippem sincs, aztán a dühkitörés szélén álló Mádayra néztem.

– 10/b, most aztán kihúztátok a gyufát!

Erre a kijelentésre mindenki lapítani kezdett, olyanok is, mint én, akik konkrétan semmiről nem tudtak.

– Aki elkövette, feláll! – szólt mérgesen. Természetesen senki nem állt fel, csak ártatlanul pislogott.

– Na, elég lesz ebből!

– Mi történt? – kérdezte Kinga, mire Máday dühösen ráförmedt.

– Ne adjátok az ártatlant, pontosan tudom, hogy a szalagavató alatt történt az eset, és mivel a ti osztályotok volt beosztva ruhatárosnak, csak közületek járálhattak a folyosón!

– Én nem voltam itt – lóbálta a kezét Virág.

Máday egy afféle „kit érdekel, és ki szólított” nézéssel egy pillanat alatt elhallgattatta Virágot. – Tehát?

Továbbra sem történt beismerés, közben meg Kardos is megérkezett, de az igazgatóhelyettes látványától inkább csendben megállt az ajtó mellett, és a naplót kezében fogva várakozott.

– Rendben – bólogatott Máday, és ez tipikusan az a bólogatás, amikor igazából semmi nincs rendben. – Amíg az eset nem tisztázódik, az egész osztály a teremben marad szünetben! Felügyelem.

– Melyik szünetben? – kiabálta be Ricsi.

– Az összesben! – felelte gorombán Máday, aztán kiviharzott a teremből.

– Megint mit műveltetek? – kérdezte Kardos, amikor becsukta az ajtót, és végre „magunk” lehettünk.

– Semmit. Ártatlanok vagyunk – vigyorgott Dave, és összenézett a fiúkkal. Kardos unottan sóhajtott, és kinyitotta a naplót. Elvileg órát tartott volna, de a következő pillanatban Kinga begőzölt.

– Mi a fene történt? Miért nem mehetünk ki szünetre?

– Semmi nem történt – rázta a fejét Andris.

– Azonnal mondjátok meg!

– Valaki... – kezdte Robi, de közben kitört belőle a nevetés.

– Örülök, hogy ennyire jól szórakozol, de nekem szükségem van a szünetekre, úgyhogy tudni akarom, mi folyik itt!

– Semmi, a szalagavató alatt valaki rajzolgatott az egyik tablóképre – vonogatta a vállát Cortez.

– Mit?

– Csak Gondosnak szakállat. De filccel, az üvegre, már le is törölték... – röhögött Zsolti.

– Istenem, ha tudnátok, mennyire végtelenül gyerekesek vagytok! Ezért vagyunk büntetésben? Örület! – dühöngött Kinga. Amíg a többiek vitatkoztak, én visszafajtott mosollyal hátrafordultam. Cortez rám nézett, és a szája szélén megjelenő apró nevetőránccok jelezték, hogy biztosan sokat tud a dologról.

– Te voltál? – suttogtam. Csak óvatosan megrázta a fejét, és a kockák felé biccentett. Némán bólintottam, és visszafordultam.

Kinga éppen Zsoltival üvöltözött, Ricsi folyamatosan röhögött, a többiek pedig a fejüket kapkodták, amikor Kardos elkiáltotta magát.

– Elég legyen! Először is, ez egy irodalomóra, fejezzétek be az örvöngést! Másodszor pedig, szégyelljétek magatokat! Gondos tanárnő fotóját összefirkálni mérhetetlenül nagy szemtelenség, úgyhogy nagyon remélem, hogy a tettes azon túl, hogy jelentkezik az igazgatóhelyettesnél, elnézést kér a tanárnőtől is!

– Na, persze – motyogta Ricsi. Kardos azonnal odakapta a fejét, és szikrát szórt a szeme.

– Pósa, valami mondanivalód van?

– Nincs semmi – legyintett Ricsi.

– Nagyon remélem!

A következő pillanatban nyílt az ajtó, és Arnold lépett be komótosan.

– Neményi, azonnal ülj a helyedre! – szólt rá a tanár indulatosan. Arnoldnak eszébe sem jutott megrémülni vagy igyekezni, a saját tempójában sétált a padjához.

Így, hogy az óra fele elment vitával meg kiabálással, meg leszidással, elég hamar elszaladt az idő, és kicsengettek. Az osztály olyan rutinmozdulattal pattant fel és indult az ajtó felé, mintha mi sem történt volna. Azzal a különbséggel, hogy Máday a folyosón állt, és abban a pillanatban, ahogy Zsolti kidugta a fejét, ordítani kezdett, hogy „azonnal vissza a terembe”.

– Hú – csukta vissza az ajtót, így mindenki megtorpant. – Ez kemény lesz.

– Nemááár, komolyan nem mehetünk ki? – nyávogta Virág.

– Emó, hallgass már! – csitította Ricsi, és az ajtóhoz nyomult.

Résnyire kinyitotta, de abban a pillanatban Máday ismét bezengte a folyosót. – A fenébe – húzta vissza az ajtót Ricsi.

– Na jó, elég lesz ebből! A szünet a diákoké, mi az, hogy nem mehetünk ki a teremből? – furakodott előre Kinga. – Engedj!

Kinga Máday éles hangja ellenére kiment a teremből, mi pedig a nyitott ajtón át hallgattuk a vitájukat. Ami nem volt semmi. Kinga közölte, hogy friss levegőt akar szívni. Máday közölte, nyisson ablakot. Kinga le akart menni a büfébe. Máday nem engedte. Kinga beszélni akart az a-sokkal. Máday mondta, majd tanítás után. Kinga

beprobálkozott a „mosdóba kell mennem” dologgal. Máday rávágta, hogy csak nyugodtan.

– A mosdóknál áll, mi? – suttogta Dave.

– Ja, pont ott. Onnan rálát az egész folyosóra, nem tudunk lemenni a lépcsőn – felelte Zsolti.

– Ezt megszívtuk – sétált vissza a helyére Dave, és a telefonjával kezdett bíbelődni. Hívta a tizenkettedikeseket, hogy nem tudnak lemenni az udvarra. Aztán feltette Twitterre is a sztorit. Majd Facebookon posztolta. Dave komolyan veszi, hogy mindenről beszámol. ☺

Kinga dühösen jött vissza a terembe, levágta magát a padjára, és idegbetegen nézett.

– Elegem van belőletek! Ki a fene volt? Cortez?

– Most komolyan – nézett fel Cortez a telefonjából. – Szerinted rajzolsz bajuszt Gondosnak egy tablón?

Kinga alaposan átgondolta a dolgot, végül megrázta a fejét.

– Igazad van, erre csak valami csökkent értelmű képes. Zsolti?

– Hogy menjek le a büfébe? – töprengett Zsolti, meg sem hallva a vádaskodást. Kinga unottan legyintett. – Aha! – kiáltotta hirtelen, mire és Andris és Robi lefagyott. – Idióták! Azonnal húzzatok ki és mondjátok el!

– Nem mi voltunk – vigyorgott Andris.

– Tudom, hogy ti voltatok!

– Azt gondolsz, amit akarsz! Úgysem tudod bebizonyítani! Kitoröltem a telefonomból a képet róla – felelte Robi mosolyogva. Azt hitte, nyert. Rosszul hitte.

– Fogadjunk, hogy megtalálom a filcet a szekrényedben? – vágta rá Kinga.

– A francba. Ki kell mennem a folyosóra! – indult el Robi, határozottan azzal a céllal, hogy megsemmisíti a bizonyítékot.

– Ha kimész, lebuksz – szólt rá Cortez mosolyogva.

Kinga csípőre tett kézzel várt, Robi hezitált, Dave telefonált, Virág iszonyat hisztit nyomott, amiért nem látja Doriánt a szünetben, Arnold a padomra felülve olvasott, Zsolti csomagolt szendvicset evett, Andris PSP-zett, Ricsi a táblára firkált, a többiek pedig, mivel

sosem mennek ki a szünetre, ugyanúgy tettek, mint mindig. Elfoglalták magukat.

Hát, ami először viccesnek tűnt (mármint a kijárási tilalmunk), az ebédszünetre átváltott agresszív üvöltözésbe. Az sem segített, hogy Gondossal volt ma fizikánk, és egész órán feleltetett úgy, hogy mindenkinek egy jeggyel rosszabbat adott, mint amit megérdemelt volna. Oké, én így négyest kaptam. Kinga is, ami miatt hisztérikusán csapkodott. Viszont, mivel nincs mínusz egyes, a fiúk mind szimpla elégtelenre feleltek. Ráadásul, hiába volt tesi az utolsó óránk, Máday átkísért minket a tornaterembe. Komolyan, olyan volt az egész, mintha valami csoportos garázdák lennénk, kettesével meneteltünk, felügyelet mellett. Az udvarra kiérve az idősebb diákok röhögve figyeltek minket, füttyögték meg ujjongtak. Dorián, ahogy meglátta Virágot, elindult felénk, de Máday egy határozott fejcsóválással leállította. ☺ Hát, így telt a nap.

Hazaérve gyorsan megcsináltam a házim, aztán segítettem anyunak vacsorát készíteni. Miközben a sütőtökpürét kevertem hozzá a krumplihoz (anyu valamiért narancssárgára tervezte), gyorsan elmeséltem a napom.

– Milyen vicces! Egy kis diákcsíny igazán feldobja a tanítást – áradozott mosolyogva.

– Aha. Csak nap végére már kissé unalmas volt a teremben lenni.

– Miért nem játszottatok valamit? Amerikából jöttem, az olyan mókás.

Elég furán nézhettem anyura, mert rögtön témát váltott. Mondjuk, a folyosón örködő Máday biztos értékelné, ha kétpercenként kimenne valaki, hogy kitalálja a feladványt.

Vacsora után felnéztem a netre, az msn tele volt, úgyhogy váltottam pár szót Dave-vel meg Jacques-kal, közben meg Kvízpartoztam Arnolddal.

Olvasókör: 5/5* – Dickensről beszéltünk, mert Karcsi még nem olvasott tőle. Jó, talán kicsit túlzásba vittem az ajánlást, mert hat könyvet vettem ki vele. De hát nem tudtam választani, hogy melyiket olvassa! ☺

Gondos: 5/1 – juj. Eléggé berágott. ☹

Sulirádió: 5/4 – a stúdiósokat meghihlette a raboskodásunk, egy csomó számot küldtek a 10/b-nek.

Biosztézé: 5/2 – holnap. Megyek, még egyszer átnézem.

November 24., kedd

Teremkijárási tilalom, második nap. Ma már egyáltalán nem volt vicces. Úgyhogy a nap nagyrészt azzal telt, hogy mindenféle trükközéssel megpróbáltunk kijutni a teremből. Kevés sikerrel. Viszont reggel mindenki kellőképpen bevásárolt a büfében, így a szünetekben csináltunk svédasztalt (a tanári asztalon, Zsolti ötlete volt), és így egész jól elvultunk. Egészen addig, amíg Máday be nem jött és ránk nem üvöltött, hogy „a büntetés nem egyenlő a piknikezéssel, azonnal pakoljatok el!”. Így vége lett a bulinak, következett a szenvedés.

Mi, Arnolddal jól elvultunk, mert a helyünkön ülve olvastunk, de a többiek eléggé kiakadtak. Annyira, hogy Zsolti ki akart mászni az ablakon. Elég sok időbe telt megmagyarázni neki, hogy az elsők vagyunk, és azon túl, hogy komolyan megsérülhet, fennáll a veszélye annak, hogy ezután még rácsokat is kapunk az ablakra. Aztán Virág sem volt könnyű eset, mert Dorián hiányától szenvedve elég gorombán viselkedett mindenkivel. Ha nem hisztizett vagy vinnyogott, akkor leborult a padjára és nyöszörgött. Óriási. Most, hogy kénytelen lett volna velem tölteni a szüneteit, még így sem beszélgettünk, mert el volt foglalva azzal, hogy szörnyen sajnálja magát. Cortez se nagyon foglalkozott velem, pedig lett volna rá lehetősége. De ahelyett, hogy, mondjuk, beszélgettünk volna, ő a telefonján sms-ezett Vikivel vagy hátul neteztek Dave mobiljával. Utolsó óra előtti szünetben még egyszer átolvastam a bioszjegyzeteim, aztán, mikor Baranyai tanárnő megérkezett órára, gyorsan elpakoltam mindent.

– Nemááár – nézett fel Zsolti kétségbeesve, amikor meglátta a lapokat.

– De bizony – bólintott a tanárnő, közben pedig elkezdett felosztani minket A és B csoportokra.

– Nem is foglaltunk össze – próbálkozott Ricsi.
– A múlt órán megtörtént.
– De nem eléggé. Sokkal jobban össze kéne foglalni. Csinálhatnánk a mai órán egy olyan gigantikus összefoglalást – tanácsolta Ricsi, közben meg beleragadt a tolla a raszta hajába, és azt próbálta meg kiszedni.

– Richárd, kérlek, maradj csendben és pakolj el az asztalodról.
– Tanárnő, nem tudok írni, nincs tollam.
– Szedd ki a fejedből – szólt rá Kinga mérgesen.
– Beleragadt – rángatta tovább a tollat, sikertelenül.
– Richárd, ne zavard az órát! Tessék, írd ezzel – nyújtott a tanárnő Ricsinek egy golyóstollat, így a probléma félig megoldódott. Félig, mert tudott írni, de a hajában ott maradt a másik toll, ami elég furán nézett ki.

Mikor mindenki elcsendesedett, végre elkezdhattunk dolgozni, így is veszítettünk öt percet az órából, úgyhogy gyorsan nekikezdtem. A gerinctelen állatokat hasonlítottam össze a puhatestűek családjával, amikor Cortez hátulról megrúgta a székem lábát.

– Mi az? – fordultam hátra.
– Kicsit jobbra – suttozta. Lenéztem a padjára, láttam, hogy írt pár sort, de az ölében lévő könyvből nem tudott másolni, mert Baranyai rálátott.

Óvatosan jobbra dőltem, de még így sem volt jó. Ezért a székemmel együtt, apró mozdulatokkal jobbra kezdtem húzódni. Legalább tíz centire jutottam, de akkor rájöttem, hogy a padom lemaradt, így óvatosan megragadtam és húzni kezdtem. Iszonyatosan nyikorgó hangot adott ki, amitől mindenki felém fordult.

– Elnézést – szóltam halkán. Baranyai unottan bólintott, visszavette az olvasószemüvegét, és tovább jegyzetelt a tanári zsebkönyvében.

– Jó már? – kérdeztem szinte némán.

– Még egy kicsit – jött a válasz.

Óriási, gondoltam. Ezután azzal voltam elfoglalva, hogy néha arrébb szenvedtem magam székkal és asztallal együtt, néha pedig írtam a válaszokat. Óra vége felé Jacques már nem előttem ült, én

meg szinte Virág mellé érkeztem. Furán nézett rám, én meg csak megvontam a vállam.

– Rendben, lassan adjátok le – nézett fel Baranyai hirtelen.

Ekkor mindenki befejezte a puskázást, összecukódtak a füzetek a pad alatt (Zsoltié le is esett), elsötétültek a telefonkijelzők, és komoly dörzsölgetések árán elkenődtek a karra írt válaszok.

– Renáta, megtudhatnám, mit keresel ott? – ráncolta össze a szemöldökét a tanárnő. Az osztályban mindenki felém nézett, néhányan pedig jót röhögtek rajtam.

– Ez a padom – hebegtem, és igyekeztem nyugodt maradni.

– Igen, azt tudom, de mit keres Virág mellett?

– Én... – kezdtem, de hirtelen nem is tudtam, hogy mit mondjak. Mit lehet arra mondani, ha tézé alatt a padoddal és székeddel együtt addig ugrálsz, míg el nem érsz egy másik helyre? Mert azon túl, hogy igen jó tornagyakorlat és Korponay simán adna rá egy kisötöst, ezt úgy hívják, hogy csalás! Jaj nekem.

– Renáta, komolyan mondom, nem hiszem el! – támaszkodott Baranyai a tanári asztalra, és ezzel a fenyegető mozdulattal emelkedett fel.

– Tanárnő – lóbálta meg a kezét Cortez.

– Tessék? – szólította fel idegesen.

– Miattam van – közölte lazán. Baranyai csípőre tette a kezét, ez volt a másik fenyegető póz.

– Hogy érted?

– Egész órán rugdostam Reni székét... – kezdte, mire hátrafordultam és megráztam a fejem, jelezve, hogy hagyja abba.

– Miért tennél ilyet? – kérdezte a tanárnő.

– Mert ilyen elcsépelet humorom van – felelte Cortez, én meg akaratlanul is elmosolyodtam.

– Nos, ez valóban nem vicces. Te pedig – fordult felém – legközelebb szólj, ha zavarnak, majd én elintézem. Mielőtt a büféig levarázsolod magad asztallal és székekkel együtt – közölte. Alig tudtam visszatartani a nevetésem, úgy bólítottam.

A csengő mentett meg minket, úgyhogy Kinga gyorsan összeszedte a dolgozatokat és kivitte a tanárnőnek.

– Sikerült leírnod? – kérdeztem Cortezt, aki mellém lépett és fél kézzel visszahúzta a padom a helyére.

– Aha, kösz – bólintott, és a székemet is visszatette.

– Akkor jó.

– Te, Ren – szólt Ricsi, és fél vállán megrántotta a táskáját. – Igazán szórakoztató volt a műsorod.

– Milyen műsor? – csodálkoztam, de aztán rájöttem, hogy a mögöttem ülőknek biztosan nagyon vicces lehetett végignézni, hogy mit bénázok össze. No comment. ☺

Arnolddal sétáltunk le a lépcsőn, és a bioszdogáról beszélünk, közben csatlakozott hozzánk Karcsi is, így hárman mentünk ki a suliból. Megigazítottam a sálam, és kilöktem az ajtót. Azonnal megcsapott az a semmivel össze nem téveszthető érzés, amikor az ég szinte fehér a gomolygó felhőktől, a levegő hideg, de semmiképp nem mínusz, és hébe-hóba lehullik egy-egy kósza hópehely. Az első havazás.

A Szent Johanna lépcsője előtt Ricsiék ácsorogtak, Viki velük volt és hangosan vihogott, közben meg el nem engedte volna Cortezt, folyamatosan ölelgette meg átkarolta. Megértem, hiszen a barátja. ☺

Arnold elővette a szarvaslövő sapkáját (Holden Caulfield példájára, örült nagy egyéniség), Karcsi megkereste a kabátzsebébe dugott kesztyűit, én meg felvettem a bordó horgolt sapim, és már indulhattunk is. A dombon felfelé ballagva a hópelyhek egyre sűrűbben kezdtek szállni, de nem maradtak meg.

Anyu üzent, hogy a havazás miatt biztosan nagyon későn ér haza, úgyhogy rendeljünk valamit enni. Apuval ennek igazán örültünk, úgyhogy pizzáztunk, ő az asztal egyik végén a laptopján dolgozott, én pedig a másik végében matekházit írtam.

Teremfogság: 5/1 – már unalmas. ☺

Havazás: 5/4 – szép volt, bár hamar elállt. ☺

TeveClub: 5/3 – az enyém jól van, de Virágé erősen legyengült.

Nem látogatja. ☺

Farm: 5/2 – nem küldenek ajándékot, és még bővíteni se tudok.
Jaj.

Facebook: 5/1*” – Viki ismerősnek jelölt. Még hezitálok. Ez milyen már? Mi nem lehetünk ismerősök. Vagy igen? Dilemma. Nagy.

November 25., szerda

Teremkijárási tilalom, harmadik felvonás. Unottan ücsörögtünk a padokon, a teremben felkapcsoltuk a villanyt, mert napközben is homály volt meg sötét, szóval az egésznek volt egy álmos, fáradt hangulata.

– Oxigénhiányom van – ásított Ricsi, kissé könnyes szemekkel.

– Ajj már, meddig szórakozunk itt? Dorián biztos szomorú – szenvedett Virág a fejét a padra hajtva.

– Mer’ amúgy olyan vidám – vágta rá Ricsi, és összeröhögött Cortezzel. Virág dühösen a szemébe fésülte a haját, és befordult.

– Na, jó! Ebből elég lesz! – csapott Kinga a villanykapcsolóra, amitől mindenki hunyorogva felnézett. Arnolddal ekkor jöttünk rá, hogy eddig sötétben olvastunk. – Ti, ott, ketten! – förmedt Robira és Andrisra. – Most kimentek, és elmondjátok, hogy ti voltatok.

– Nem! – közölték határozottan.

– Márpedig de! Ha nem mondjátok meg, akkor nem mehetünk ki! Jövő héten pedig karácsonyi díszítő hét van, tehát javaslom, hogy húzzatok ki oda és legyünk túl rajta! Mert én biztosan részt veszek a díszítésben!

– Hagyd már abba, Máday tuti csak a héten tart fogva minket. Hol van még a jövő hét? – vonogatta a vállát Zsolti.

– Neeem! – emelte fel a fejét Virág. – Tuti, hogy nem ülök végig még egyszer ennyit a teremben! Menjetek, mondjátok meg! Léccci – nyöszörgött.

– Nemár, akkor Gondos megtudja, hogy mi voltunk – tárta szét a karját Andris.

– Egyáltalán miért csináltátok? – kérdezte Kinga csípőre tett kézzel. – Azt hiszitek, ez vicces? Vagy jó fej? Mert egyáltalán nem az!

– Hé, csak akkor mondd, ha már láttad – pattant mellé Dave, és Kinga arca elé nyomta a telefonját.

Kinga kikapta a kezéből, és kicsit távolabb tartotta, hogy lássa. Pár pillanatilag szigorú arccal nézte, végül, a legnagyobb döbbenetünkre, halványan elmosolyodott. Aztán rögtön megrázta magát, és a szokásos kimértséggel adta vissza a készüléket.

– Szörnyen nagy poén. Ezért megéri itt rostokolni – mondta gúnyosan.

– Na, jó, én nem bírom tovább. Ki kell innen törni! – fakadt ki Zsolti, aki hirtelen abba hagyta a padon dobolást, és az ajtó felé indult.

– Ki ne menj! – förmedt rá Kinga.

– De! Kitörök!

Mindannyian nevetve néztük, ahogy Zsolti vesz egy mély lélegzetet, lenyomja a kilincset, aztán kiront.

– Ez kész – röhögött fel Ricsi, majd Cortezzel és Dave-vel együtt az ajtóhoz siettek.

Maximum ötven másodperccel később Zsolti lehajtott fejjel lépett be a terembe.

– Meddig jutottál? – kérdezte Ricsi.

– Elkaptam a lépcső korlátját. Akkor ragadta meg a karom Máday.

– Sajnálom. És milyen volt? Mi van odakint? – kérdeztem mosolyogva, mert szerintem ez a dramatizálás tökre vicces.

– Odakint? Szabadság. És egy pillanatra éreztem a büfében kapható hamburger illatát – nosztalgizált Zsolti, és révetegen nézett.

– Minden rendben lesz, kijutunk – veregette meg Cortez a vállát, mire mindenkiől kitört a nevetés. Egyedül Virág dült-fült továbbra is, és arról faggatta Zsoltit, hogy látta-e Doriánt.

– Láttam egy árnyékot, talán ő volt.

A válasz minket szórakoztatott, Virág azonban csak erőltetetten vigyorgott egyet, és visszaállt passzív üzemmódba, vagyis a szemébe fésülte a haját, feltette a kapucniját, és „utállak” nézéssel figyelt mindenkit.

– Hogy állsz a *Galaxissal*? – érdeklődött Arnold, felülve a padomra.

– Imádom! – fordultam felé boldogan, és azonnal elővettem a könyvem, hogy megmutassam, hol tartok.

Infóra legalább termet válthattunk. Máday, mondjuk, lekísért minket, és ügyelt arra, hogy ne beszéljünk más diákokkal meg hogy ne menjünk el a büfébe. Zsolti megpróbálta, de hiába lökte el az ablakban éppen rendelő kilencedikest, Máday visszarángatta. Közben persze ma is felajánlotta, hogy egy pillanat alatt véget vethetünk a büntinek, ha megmondjuk, ki firkált. Nem mondtuk. Marad a tilalom.

Facebook: 5/? – csak egy pillanatra léptem be, Viki még mindig ott van függőben. Hogy lehetne Cortez barátnője az ismerősöm?

Dave: 5/2 – mindenféle játékban a szomszédom akar lenni, írtam neki msn-en, hogy én csak farmozni szoktam, nem kell virtuális állatkert/vidámpark/kórház/sziget stb.

Vacsora: 5/1 – párolt zöldség és égett hús. Wow.

Pótvacsora apuval: 5/5 – találtunk pudingot. ☺

November 26., csütörtök

Reggel kicsit sietnem kellett, mert késésben voltam. Mondjuk, időben felkeltem, de nem tudtam eldönteni, hogy a bordó, vastag, kötött pulóverem vegyem fel vagy a sötétkék kardigánom.

Az volt a kérdés, melyikben vagyok nyomibb. Nos, az elsőben úgy néztem ki, mint egy könyvtáros, a másodikban pedig, mint egy könyvtáros kék kardigánban. Hát, gondoltam, mindegy, legyen a kék. Felvettem hozzá a hatalmas sálam, amitől elektromos lett a hajam, és második óráig szállt. Így indult a napom. Ja, és egyébként teremkijárási tilalom, negyedik nap. Azt hittem, mára már tényleg feszült lesz a hangulat meg hogy pattannak az idegek, de kellemesen csalódtam, a többség ma sokkal jobban viselte, mint az elmúlt napokban. Persze ez a fiúk leleményességének köszönhető, akik egy „zárt osztály” feliratot ragasztottak az ajtóra, és sárga szalaggal el is kerítették a termünket, úgyhogy csak lehajolva lehetett bejönni. Ráadásul Zsolti minden ablakra kirakott egy A4-es papírt, amit kintről, az udvarról lehetett leolvasni. Olyanok voltak nyomtatott nagy betűkkel ráírva, mint „Help”, „Hozzatok kaját”, „Hívjátok a gyermekvédelméseket”. Nagyon sokat nevettünk rajta, de második

szünetben Máday véget vetett a jókedvnek és levetette az ablakból. Mindegy, azért addig jól szórakoztunk.

Ebédészünetben Andris és Robi filmet nézett *(28 nappal később, korhatáros zombifilm, éljen)*, meg úgy mindenki elvult. Zsolti például elkérte mindenkitől a sálját, és összecsomózgatta őket azzal a szándékkal, hogy kimászik az ablakon. Nos, a terv egy B kategóriás akciófilmben működött volna, de a valóságban nem igazán jött össze. Négy sállal nem jutna messzire. Szóval így jól elvultunk, amikor hirtelen kinyílt az ajtó, és... És Karcsi lépett be. Körülbelül annyira furán néztünk rá, mintha tényleg egy vírusfertőzött övezetbe, egyetlen túlélőként sétált volna be.

– Te mit csinálsz itt? – csodálkozott Kinga.

– Egyáltalán ki ez? – nézett körbe Ricsi.

– Most bejött valaki, vagy csak elképzelve? – emelte fel a fejét Dave, csak egy pillanatra szakadva el a mobiljától.

– Kevesebb virtuális életet, Dave! – szólt rá Kinga, aztán ismét Karcsira nézett.

– Hogy jutottál be?

– Az ajtón – hebegte Karcsi.

– Hogyan? Máday?

– Azt hiszem, nem vett észre – vont a vállát szégyenlősen, majd megkérdezte, hogy amúgy mi újság. ☺

– Velünk nem sok – feleltem mosolyogva.

Karcsi zavartan visszamosolygott, aztán riadtan nézte Virágot, aki időközben megragadta mindkét vállát, és rángatni kezdte.

– Dorián hol van?

– Kicsoda? – pislogott Karcsi rémulten.

– Dóri. Magas, lányos... – segített Ricsi. Virág dühös pillantással jutalmazta.

– Ööö – gondolkozott Karcsi, és mintha kicsit zavarta volna, hogy Virág továbbra is rángatta. – Az udvaron láttam, második szünetben. Beszélgetett.

– Kivel? – hüledezett Virág.

– Szerintem az osztálytársaival.

– Pontosan melyikkel?

– Nem ismerem őket. Még sosem beszéltem velük, ők tizenegyedikesek. Egyszer azt hittem, hogy integetnek, de végül kiderült, hogy nem nekem – mesélte. Én szomorúan (és megértően) bólintottam, Virágot azonban nem hatotta meg, éppen dührohamot kapott.

– Potter, hoztál kaját? – kérdezte Zsolti Karcsitól.

– Nem, nem hoztam. Kellett volna? – kérdezett vissza, közben pedig fél szemmel a tévére nézett, ahol éppen egy zombi rohant. Karcsi két kézzel eltakarta a szemét.

Dave a telefonjával felült a tanári asztalra. –Jó, twittelem, hogy van egy túsunk – közölte.

– Karcsi nem tús! – szóltam rá nevetve, mert szegény kilencedikes fiú lefehéredett.

– Ki az a Karcsi? – fordult körbe Cortez.

– Én vagyok Karcsi – mondta Karcsi. Cortez alaposan végigmérte szegényt, végül megvonta a vállát.

Dave tovább riogatta Karcsit, sőt, le is fotózta a telefonjával, Ricsi pedig krétával dobálta.

– Na, jó, elég lesz – léptem közbe, és kimentettem Karcsit a menő osztálytársaim markából. – Üdv az örültek házában – mondtam mosolyogva. Karcsi riadtan bólintott, aztán zavartan megállt a padomnál, és ott ácsorgott.

Csengetéskor mindenki leült a helyére, pár pillanattal később pedig Gazdag tanárnő csukta be az ajtót.

– Nyissátok ki a könyveteket a... – kezdte, majd megakadt a tekintete valamin. Illetve valakin. – Elnézést, de... – Gazdag letette a naplót, és csípőre tett kézzel állt a tanári asztal mellett. – Megtudhatnám, hogy miért nem vagy órán? – kérdezte végül, amikor sikerült felocsúdnia a döbbenetből. Mindenki a terem végében lévő Karcsi felé nézett, aki Dave padja mögött állt.

– Ööö. Mehetek? – kérdezte.

– Örülnék neki – bólintott Gazdag dühösen.

– Karcsi nem mehet el, tús – jelentette ki Dave.

– Ki az a Karcsi? – nézett idegesen Gazdag, és kezdett elfogyni a türelme.

– Én vagyok – sóhajtotta Karcsi. – Lekésem az informatikaórát.

– Na, nyomás órára – intett neki Gazdag, majd dühösen Dave-re
főrdött – Felmayer, mi ez az egész?

– Most elment! – csettintett Dave. – Vele akartam kiváltani
magam.

– Mi alól?

– A teremfogság alól – magyarázta Dave.

– Na, ebből elég lesz. Felmayer a táblához, a többiek pedig
megoldják a 354. példát!

Nos, Dave túszejtő akciója végül nem sikerült, de szegény
Karcsinak suli után elég sokáig tartott elmagyarázni, hogy az egész
vicc volt. Halálra rémült. Azt hiszem, egy darabig nem jön be a
termünkbe. Pedig ő az egyetlen, akinek a héten sikerült. ☺

Tanítás után bepakoltam a suliboxomba, és felvettem a sapim.
Mikor becsuktam a szekrényajtóm, szinte ugrottam egyet ijedtemben.
Kinga (aki eddig a nyitott ajtó takarásában állt) rémesen közlőre
meredt rám.

– Renáta, rossz a lelkiismereted? – kérdezte, amikor kiszórakozta
magát azon, hogy rám ijesztett. Most erre mit mondhattam volna?

– Nem – feleltem egyszerűen.

– Már megint mi bajod van? Elképesztő, hogy valakin örökösen
rajta legyen a világfájdalom...

– Semmi bajom. Csak... – töprengtem. Újabban senkivel nem
tudtam megosztani a dilemmámat, így félénken Kinga szemébe
néztem. Tiszta volt, nem láttam különösebb jelét a tébolynak,
úgyhogy eldöntöttem, tanácsot kérek tőle. – ...nem tudok kezelni egy
helyzetet.

– Csak egyet? – nézett lekezelőn. Jó, ott a pont.

– Oké, most pont csak egyet.

– Hallgatlak.

– Jó, de nem nagy dolog, csak nem tudom, mit tegyek. Talán
megoldanám egyedül is. De ha esetleg tudnál tanácsot adni.

– Visszajöjnek holnap? Renáta! – kopogtatta meg az órája
számlapját.

– Jó. Na. Viki bejelölt a Facebookon.

– És?

– Nem tudom, mit tegyek.

– Ennyi? Ezért meredsz magad elé bánatosan? Ezért vonszolod magad olyan furcsán?

– Nem vonszolom magam! – vágtam közbe sértetten. Furán megyek? Te jó ég, erre eddig sosem gondoltam. Mindenképp ellenőriznem kell a járásom!

– Lényegtelen. Szóval bejelölt? Na és. Jelöld vissza. Vagy ne. Én nem jelöltem.

– Téged is bejelölt? – csodálkoztam.

– A „punk Barbie” azok közé tartozik, akik sportot űznek a közösségin az ismerősök gyűjtéséből. Csak ezért fordulhatott elő, hogy téged is bejelölt. Az már a végső elkeseredettség.

– Kösz, te aztán tudod, hogy mivel vidíts fel! – csóváltam a fejem hitetlenül. Kinga csak összefont karral állt, nem reagált semmit, tehát továbbra is tartja magát a véleményéhez. Hurrá. – És miért nem jelölted vissza?

– Miért? Nos. Gyűlölöm. Tiszta szívemből. Ezért nemcsak nem jelöltem vissza, hanem le is tiltottam.

Hirtelen olyan megkönnyebbülést éreztem, hogy szinte könnybe lábadt a szemem. Ilyen egy igazi barát, gondoltam. Aki szolidarit velem, és nem jelöli vissza Cortez barátnőjét, hiszen tudja, nekem ez mennyire fájna. Illetve ezt hittem, de Kinga azonnal visszazökkentett a valóságba.

– Minek örülsz? Ennek semmi köze hozzád. Viktória kinevetett, amikor elbuktam a versenyem. Ez az, amit soha, semmilyen körülmények között nem nyelek le.

– Ó, értem – bólintottam, és egy pillanat alatt visszatért a „senkit nem érdekel, mi van velem” érzésem. – Hát, kösz, akkor még átgondolom.

Átvetettem a vállamon a táskám, és elindultam a folyosón.

– Renáta, várj – szólt utánam. Megfordultam és bevártam. –Jelöld vissza. Nincs okod rá, hogy ne legyetek ismerősök a Facebookon – mondta, én meg már nyitottam a szám, de Kinga gyorsan hozzátette.

– Nincs olyan okod, ami publikus lenne.

– Igen, igazad van – biccentettem. – Kösz a tanácsot.

Vacsora után felnéztem a netre. Az msn fullon volt, de hiába. Virág állapota elfoglalt (From Yesterday <3 Luv Dorián. Forevööör),

Cortez állapota nincs a gépnél (gitározik), Ricsi állapota elfoglalt (Kill you). Ezen kicsit elgondolkodtam, de aztán megláttam mellette a linket, és rájöttem, egy Korn-szám címét írta ki. ☺ Arnold állapota elfoglalt (Mondom, ELFOGLALT!), Zsolti állapota nincs a gépnél (pizzaaa), Dave állapota elfoglalt (indokolt esetben elérhető vagyok telefonon).

Sóhajtvá kis méretűre tettem az ablakot, és felmentem a Facebookra. Egy függő felkérésem volt (igen, nem vonta vissza), úgyhogy mély lélegzetet vettem, és rányomtam. A falamon azonnal feltűnt, hogy Viktória és Renáta ismerik egymást. Összeszorított fogakkal rámentem a fényképeire, és négy percre néztem az albumokat. Négy percre, mert utána összeszorult a torkom, és szinte megfulladtam. Cortez, minden mennyiségben. Deszkázás közben, éneklés közben, próba közben, csak úgy, egyedül, Vikivel, Ricsiékkel. Egy halom fénykép, rengeteg kommenttel. Rémes volt. Éppen a *Let there be love* című dalt hallgattam, és maximálisan azon voltam, hogy szörnyen sajnáljam magam, amikor bevillant egy msn-ablak. Másolom.

Kinga üzenete: Renáta!

Reni üzenete: Itt vagyok.

Kinga üzenete: Tudom, azért írtam rád. Feltételeznéd rólam, hogy képtelen vagyok felfogni a neved melletti „elérhető” felirat jelentését?

Reni üzenete: Jó, értem, bocs.

Kinga üzenete: Na. Szóval. Mit művelsz?

Reni üzenete: Zenét hallgatok és netezek.

Kinga üzenete: És őszintén?

Reni üzenete: ☺ Oké, Oasist hallgatok és sírdogálok Viki Facebook-oldalán.

Kinga üzenete: Szánalmas vagy.

Reni üzenete: Tudok róla.

Kinga üzenete: Hol a bánatban van Virág?

Reni üzenete: Nem elérhető.

Kinga üzenete: Értem. Mennem kell, Olivér tíz perce vár a skype-on.

Reni üzenete: Akkor miért velem beszélsz?

Kinga üzenete: Amatőr. Mégis mit gondolna, ha állandóan pontosan várnám, a megbeszélt időben? Még a végén azt hiszi, hogy nincs saját életem, hogy körülötte forog a világ. Hah!

Reni üzenete: ☺ Holnap találkozunk.

Kinga üzenete: Igen, alig várom, hogy a merengő fejedet bámuljam.

Kinga állapota „nem elérhetőre” váltott.

Bezártam az ablakot, aztán úgy döntöttem, kinyomom az egészet. Úgyszincs értelme online lennem.

Rajzóra: 5/5 – kaptam egy hármast!!! Vladár gyanakodva méregetett, faggatott, hitetlenkedett, végül a fogát csikorgatva, de befirkantotta a jegyet a naplóba. Örök hála Arnoldnak! (Merthogy a szalagavató-próba miatt utólag kellett beadni a rajzot. ☺)

Büfé: 5/1 – láttam az ablakból, hogy az udvaron forrócsokit isznak! Ez nem ér! Hülye teremfogság!

Virág: 5/2 – ☹

Facebook: 5/1 – oké, visszajelöltem Vikit, mostantól az én falamon is megjelenik minden szerelmes üzenete. Bah.

Galaxis: 5/5* – Örültem jó könyv, teljesen odavagyok érte. ☺

Zsolti: 5/4 – utolsó szünetben megkísérelte leengedni az ablakon át a táskáját, hogy a tizenkettedikesek feltöltsék chipsszel és ropival. Odáig jól ment a dolog, hogy összekötött sálakkal elkezdtek leengedni, de a földszinten lévő nyelvi előadó ablakából Mr. O'Realy kinézett, és így véget ért a kísérlet. ☺

November 27., péntek

Ma az osztályunk ajtajára a sok kiragasztott papír mellé („Zárt osztály”, „Belépés csak saját felelősségre”, „Nem látta ezt a fiút?” – Karcsi kinyomtatott fotója, Dave műve ☺) felkerült egy biohazard – vírusfertőzöttség logó is. Örülök, hogy a fiúk ennyire szórakoztatónak találják az elzárást.

Duplaangol után komótosan leültem a padomhoz, és előszedtem a könyvem, hogy csengetésig olvassak. Az ofő hirtelen becsapta maga mögött az ajtót, és szigorúan meredt ránk. Ebből sejtettük: ő annyira nem tartja jó poénnak az elzárós hetünket.

– Rendben, utoljára mondom, aki összefirkálta Gondos tanárnő képét, az feláll!

– Nemáár, régi sztori, kimehetünk végre a szünetre? – kérdezte Zsolti.

– Elég lesz ebből! Nagy Zsolt, ha mondanivalód van, felteszed a kezed. Rettentő sok panasz érkezik rátok, szinte mindennap felkeres egy szaktanár!

– Nem csináltunk semmit! – nyafogott Ricsi, miközben feküdt a padon.

– Szemtelenkedés, zenehallgatás, evés, mobiltelefon használata a tanóra alatt! Hallatlan!

– Neményi volt – üvöltötte Dave. Arnold fel sem nézett a könyvéből, csak unottan lapozott egyet.

– Igen, Dave, nekem is elsőre Arnold jutott eszembe. Semmiképpen sem te vagy esetleg Cortez, Ricsi, illetve Zsolti.

– Én nem – törölte meg a száját Zsolti egy szalvétával, majd felnyitotta az asztalára kipakolt műanyag dobozt. Kinga undorodva nézett hátra.

– Az ott rántott hús? – hitetlenkedett.

– És koviubi – mutatta fel Zsolti a doboz tartalmát.

– Miért hoztál magaddal rántott húst? – kérdezte Andris.

– Mert nem mehetek le a büfébe. Mégsem halhatok éhen, enni kell!

– Zsolti, kérlek, rakd el az ebéded. Vagy mit – szólt közbe az ofő.

– Arnold, ki firkálta össze a tanárnő képét? – nyújtogatta a nyakát, hogy rálásson a hátsó padban lehajtott fejjel olvasó Arnoldra.

– Nincs meghatalmazásom arra, hogy kiadjam ezt az információt – felelte. Az ofő idegesen legyintett. Arnoldból sosem lehet kiszedni semmit, túl jól ismeri a jogot. – Reni – nézett rám Haller. Ez nem ér! Azért, mert jól tanulok, egyáltalán nem vagyok áruló.

– Nem tudom – ráztam meg a fejem, és közben igyekeztem kerülni a szemkontaktust. Elég bénán füllentek, de szerencsémre Haller nem akart sokat időzni velem.

– Kinga?

Na, erre mindenki odafordult. Kinga kihúzta magát és unottan a plafon felé nézett. – Tudom, hogy kik voltak.

– Igazán?

– Természetesen.

– És elmondod? – nógatta az ofő. A teremre ráült az izgatott, várakozással teli csend.

– Tulajdonképpen nem – jelentette ki. – Elegem van abból, hogy néhány csökkent értelmi képességű miatt állandóan zaklatnak! Kikérem magamnak!

– Bevadult a ló – vihogott Zsolti. Kinga hirtelen megfordult, felkapta Zsolti asztaláról a műanyag dobozt, és egy pillanat alatt elvette.

– Tanár úúúr! – üvöltötte Zsolti.

– Zsolti, ha gúnyolódsz, akkor vállald a következményeit. Rendben, tehát továbbra sem tudjuk, hogy kik firkáltak. Nos. Ez baj. Ugyanis a jövő héten díszítő hét van a Szent Johannában, így a 10/b minden bizonyonnyal kimarad belőle.

– A fenébe – dünnyögte Kinga. Mindenki fészkelődni kezdett, hirtelen átfutott az agyakon a következő hét. Bezárva, udvar, büfé nélkül... De mindenki hallgatott. Illetve majdnem.

– Andris és Robi volt – szólalt meg egy hang hirtelen, mire a szám elé kaptam a kezem. A döbrentettől pislogni sem tudtam, csak elképedve oldalra fordultam. – Virág, mit művelsz? – suttogtam. A többieket sokkolta a beismerés, csak néztek Virág felé.

– Hogyan? – kérdezte az ofő. Virág idegesen kopogtatott a halálfejes tollával a padon.

– Andris és Robi.

– Értem. Akkor megkérnélek titeket, hogy gyertek velem – nyitotta ki a teremajtót Haller, és félreállva várta a fiúkat.

Andris és Robi feltápáskodtak és elindultak. Zavartnak és értetlennek tündek. Az ofő szólt, hogy maradjunk csendben pár percig, majd a kockákkal együtt kiment a teremből. Ahogy

becsukódott az ajtó, örült hangzavar keletkezett. Mindenki egy emberként förmedt Virágra, aki csak idegbetegén vonogatta a vállát.

– Mi a fene bajod van neked? – üvöltött rá Ricsi.

– Nem akarok még egy hétig itt ülni a szünetekben... – nyávogta Virág.

– Mer? Mi mind kibírtuk, ne csináld már – rázta a fejét Zsolti.

– Lehet, hogy nektek nem fontos a szünet, de nekem nagyon is az! Tisztára kikészített a bezártság – hadarta, folyamatosan a szemébe fésülgetve a haját.

– Tudod, Virág – állt meg mellette Cortez. – Ez nagy szemétség volt. Kemény büntetést fognak kapni, csak annyi lett volna a dolgod, hogy fogd be!

Cortez szavai mindenkit elgondolkodtattak.

– Mér? Én kértem, hogy firkáljanak? Ne izéljetez már! – nézett körbe riadtan Virág, és egy pillanatra úgy tűnt, hogy felfogta, mit is művelt az előbb.

– Nem az a lényeg! – rázta meg a fejét Cortez. – Hanem az, hogy beköpted őket, amikor tizenegy ember hallgatott – felelte, aztán kiment a teremből. Mondjuk, tanóra volt, de mindegy.

Mivel Cortez így gondolta, a többiek is újra erőre kaptak, és mindenki Virágot kezdte el piszkálni. Zsolti krétával dobálta, Ricsi hangosan kibeszélte, Dave feltette Twitterre, hogy „mindennek vége, lebuktunk, kösz szépen, V!”

– Reni – sutogott felém Virág, mire a szám szélét rágva odanézttem. – Te is berágtál?

– Hát, nem, dehogyan – ráztam a fejem. – Csak ez furcsa volt.

– Jó, de Dorián... – kezdte, mire lesütöttem a szemem. Nem is kellett többet hallanom. Virág képes volt bemártani a kockákat, csak hogy Doriánnal tölthesse a szüneteket. No comment.

Csengetés előtt pár perccel Cortez visszajött a terembe, nyomában az ofővel és a két „tettessel”.

Az egész osztály tapsban és füttyögésben tört ki, mire Andris és Robi meghajolt. Ez jó poén lett volna, de Haller közbeszólt.

– Szeretném, ha ezek után nem lenne rátok panasz. Jó hétvégét.

– Szabadok vagyunk? – kérdezte Zsolti.

– Igen, kimehettek a szünetre.

A csengetés elvileg egyfajta felszabadulást és határtalan boldogságot jelentett volna, de ehelyett csak körbeálltuk a fiúkat, és meghallgattuk a beszámolójukat. Mivel mindenki vadul nevetett meg figyelt Andris és Robi sztorijára, azt hiszem, csak én láttam, ahogy Virág kinyitja az ajtót és kisurran a folyosóra. Nem értettem az egészet.

Utolsó óra után (röpdoli az *Anyegin*ből) összepakoltam a cuccom, és Arnoldot vártam a folyosón, aki még váltott pár szót Kardossal.

– Mi van Virággal? Teljesen elment az esze? – kérdezte Kinga, megállva előttem.

– Úgy tűnik – vontam meg a vállam.

– Értem. Na, jó, Renáta, egyszer kérdezem meg, úgyhogy jól figyelj. Moziba megyünk Dináékkel vasárnap. Jössz?

Elkerekedett a szemem. Moziba? Én? Kingával és az a-sokkal? Hű.

– Ööö...

– Ez mit jelent? Hezitálsz? Akkor nem. Mindegy, felejtsd el.

– Nem! – szóltam hirtelen. – Szívesen megyek.

– Jó. Akkor érted megyünk háromra.

– Oké – mosolyodtam el. Programom van! Programom van a hétvégén!

Kitörő lelkesedéssel meséltem el Arnoldnak, aki azért annyira nem jött lázba a dologtól.

– Egy csapat tizenéves lány viháncolva megnéz egy romantikus filmet vasárnap délután. Remek.

– Jó, tudom, ez nekem is fura. De azért tök jó, hogy elhívtak.

– Örülök, hogy örülsz – bölintott Arnold, majd megállt egy pillanatra. Odanéztem, hogy mit bámul. Virág és Dorián a sulis előtt ácsorgott, szomorúan, emósan, egymást átölelve.

– Jó hétvégét, sziasztok – köszöntem oda.

– Jaj, csak ezt ne mondd – nyöszörögte Virág. Kissé közelebb léptem hozzájuk.

– Minden oké?

– A hétvégét apuval és A NŐ-vel töltöm. Ajj már! Annyira nem akarok menni. De apu mondta telefonon, hogy fontos dolgokról kell beszélünk – sóhajtotta fájdalmasan.

– Lehet, hogy nem lesz olyan rossz – próbálkoztam, de két olyan gyűlölködő emós arc nézett rám, hogy kedvem lett volna visszavonni. Igen, kétségtelen, hogy emós Rómeó és emós Júlia elszakad a hétvégére. Micsoda tragédia. Na, mindegy.

– Hé, emó, remélem nyugodtan alszol majd a hétvégén. Ha valamit folyamatosan hallasz, ne törődj vele, csak a lelkiismereted – kiáltotta Ricsi.

– Nagyon vicces – erőltetett mosolyt Virág az arcára, aztán karon ragadta Doriánt, és elmentek.

– Azért ez erős volt – szóltam oda Ricsiéknek, akik még Virág után ordítottak valamit.

– Ne már, Ren, te igazat adsz neki?

– Nem, dehogy. Csak meg kell érteni, hogy abban is van valami, amit Virág tett. Mármint, hogy ha szüksége van a szünetekre...

– Mindenkinek szüksége van – szólt Cortez. – De Virág miatt Andris és Robi igazgatóit kaptak, ráadásul egész jövő héten Gondosnak segítenek rendet rakni a szertárban.

– Ó – húztam el a szám. Komolyabb büntetés, mint amit érdemeltek volna, tekintettel arra, hogy a firkát már a szalagavató után lemosták az üvegről. – Sajnálom.

– Neked nem kell, nem te voltál – vonogatta a vállát Zsolti.

Virág: 5/1 – nem is tudom, mit mondjak. Még Kinga is tartotta a száját. Virág nem. Jaj.

Msn: 5/2 – juj, Virág állapota mellett „szálljatok már le rólam!!!!” üzenet szerepelt, a fiúkén pedig mind valami megjegyzés a mai dologra. No comment.

Arnold: 5/4 – Honfoglalóztunk este (kétszer nyert).

Kinga: 5/? – aggasztó a viselkedése. Feltűnően kedves és... nem is tudom. Talán csapda? Lehet, hogy otthagynak a moziban? Sose lehet tudni. ☺

PótvacSORa apuval: csináltunk vajjas popcorn, és megnéztünk két filmet. Egyet én választottam (*Nevem Sam*, szívszorító történet sok-sok Beatles-dallal és Sean Penn Oscar-jelölt alakításával), egyet pedig apu (valami Jet Li-film, lőttek benne, és valakit gigán rúgtak. Óriási. ☺).

November 29., vasárnap

Fogalmam sem volt, hogy mit vegyek ma fel. Öt lánnyal készültem moziba, akik mind menő kabátot és hótaposó csizmát hordanak. Én meg tökre bénán festettem a bordó kötött sapimban, hatalmas sálamban, egyszerű télikabátomban és bakancsomban. De akárhogy gondolkoztam, csak moziba készültünk, így elhatároztam, nem érdekel, bénán festek-e. Persze, amikor Kinga és a négy a-s becsörtetett a nappalinkba, már egészen máshogy gondoltam, de akkor már nem volt idő átöltözni. Tele voltak vajszínű meg fehér cuccokkal, bojtok, szép kesztyűk, millió norvég minta. Hurrá. Anyu teljesen odavolt, hogy „mennyi kis barátnőm” jött el, és azon nyomban megkínálta őket sütivel. Csak ketten köpték ki diszkréten papír zsebkendőbe, a másik kettő szerintem egyben lenyelte, hátha úgy jobb. Kinga rutinos volt, ő megköszönte, de nem kért. ☺

– Lányok, éreztétek jól magatokat! Mit néztek meg? – mosolygott anyu, örülten büszkén.

– Egy Zac Efron-filmet – felelte Edina.

– Ő az a helyes kisfiú, akit annyira szerettél a Disney csatornán? – nézett rám anyu. A rákvörös, az enyhe kifejezés. Az arcom színére gondolok. Motyogtam valami „dehogy”-félét, aztán végre elindultunk.

Még soha nem mentem el ennyi lánnyal moziba. Sőt, igazából sehova, úgyhogy tökre furá volt a sok csevely meg pletyka, meg nevetgélés. Az a-sok nem tűntek túl nagy lángésznek, majdnem minden mondatuk valami „helyes fiúról”, „szívdöglesztő celebról” vagy éppen „eszméletlen menő srácról” szólt. Sokszor szóba került Cortez meg Ricsi is, de Edina próbálta úgy beállítani a dolgokat, mintha őt egyáltalán nem érdekelné Cortez, Ricsivel pedig ő szakított. Persze ez hülyeség, de Edina el akarta hinni, hogy így van, ezért ráhagytuk. Kingával néha összenéztünk, és komolyan nem értettem, hogy miért lóg annyit ezekkel a lányokkal. A film egyébként jó volt, más kérdés, hogy Rami szerint „ultrahelyes” volt a büfés srác, így film közben összesen négyszer mentek ki valami ürüggyel. Mi, Kingával felhúztuk a lábunkat és kiengedtük őket. Aztán megint, és beengedtük őket. Mozi után Edináék mindenképpen

szerettek volna valamit enni (mintha másfél órán keresztül nem azt csináltuk volna), úgyhogy beültünk palacsintázni. Kiderült, hogy egy csomó Szent Johannás jár abba a palacsintázóba, és amikor felmentünk a galéria lépcsőjén, azonnal meg is pillantottunk két asztalt, ahol ismerősök ültek. Oké, persze én nem tudhattam, hogy hova járnak a Szent Johannások, mert én nem vagyok senki olyannal jóban, akik az „eljárós” csapathoz tartoztak.

Miután mindenki köszönt mindenkinek, összetolták az asztalokat, így már szép nagy társaságot alkottunk. Látásból mindenkit ismertem (tizenkettedikesek voltak), de még soha nem beszéltem velük. Talán még csak nem is köszöntek. Legalább negyedóraig mindenki keresztbe beszélt, sztorizgatott meg ilyesmi, én meg csak ott ültem és hallgattam őket. Igazából olyan volt, mintha ott sem lennék. Ismerős érzés, hurrá. Aztán az egyik srác talán megszánt, és megkérdezte, hogy mi újság a rajzszakkörön.

– Renáta nem rajzos. Olvasókör és iskolaújság – válaszolt helyettem Kinga. Kissé kellemetlen volt, mert tudtam volna válaszolni én is. Így még hülyébbnek tűntem. Nemcsak csendben gubbasztottam, de még felelni sem tudtam a kérdésre. Wow.

– Ja, aha.

Hát, ennyit erről. Kinga biztatóan felém bólintott, aztán egy pillanattal később rám förmedt, hogy válasszak már palacsintát. Ezek után kissé oldottabb volt a hangulat, már ami engem illet. Beszélgettem egy 12/a-s lánnyal a szalagavatós képekről, amiket én csináltam, aztán egy 12/b-s fiú is szóba elegyedett velem, úgyhogy összességében klassz volt. Egészen addig, amíg meg nem rezzent a telefonom a zsebemben.

Megnyitottam az üzenetet, és összeráncolt szemöldökkel néztem. Ezer éve volt, amikor Virág utoljára üzent nekem. De tudtam, most nem nosztalgiazhatok. Mert az üzenet ennyit tartalmazott: „SOS!!! Át tudsz jönni?”

– Ne haragudjatok, de mennem kell – álltam fel egy pillanat alatt. A társaság tudomásul vette és bólintott, Kinga azonban furcsán méregetett.

– Még nem is jött meg a palacsintád.

– Megenné valaki?

– Hogyne – intett egy srác.
– Sziasztok – vettem fel a kabátom, miközben felálltam és már indultam is le a galéria lépcsőjén. Kinga a pláza folyosóján ért utol.
– Renáta, állj már meg?
– Tényleg bocs, ez most fontos.
– Mi lehet ennyire fontos?
– Virág üzent, valami baj lehet...
– Talán elkenődött Dorián szemfestéke. Majd megoldja. Ne rohanj el emiatt?
– Kinga, Virág a barátom, szüksége van rám.
– Neked is szükséged volt rá, elég sokszor, mégsem volt ott! Renáta, térj már észhez! Itt ülsz, a tizenkettedikesekkel. Ákos beszélgetett veled! Ez jó!
– Igen, tudom, de...
– Ha most elmész, nagy hibát követsz el. Nem miattam, engem különösebben nem érdekel, hogy itt vagy-e vagy sem. De azzal, hogy velünk lógsz, megnyílt előtted egy kapu. Ami túlmegy Neményin, Virágon, Cortezen és azon a fura Potter gyereken is... Ez a társaság népszerű, tudod nagyon jól...
– Kinga, nagyon köszönöm, és igazán sokat jelent, hogy elhívtál. De van, amikor a menő társaság nem minden! Egy barátom bajban van!
– Menthetetlenül nagy lúzer vagy – közölte széttárt karral, és megfordult.
Az a legszomorúbb az egészben, hogy tudtam, igaza van. De nem tehettem mást. Rohantam.
Korponay is megdöbbenet volna, hogy milyen hamar átértem Virághoz. Az anyukája nyitott ajtót, mondta, hogy régen látott meg hogy Virág a szobájában csapkod. A legrosszabbra készültem, mármint valami olyasmire, hogy Doriánnal lehet gáz, és Virág összeroskadva kuporog a Pete Wentz-párnáját szorongatva. De nem. Rémesebb kép fogadott. Virág kiböngött szemekkel, hullafehér arccal várt. Kistestvére lesz.
Ezt az információt először pozitívnak vettem, de Virág dühkitörését követően megváltozott a véleményem. Teljesen kikészült.

– Apu már soha nem fog szeretni! Új családja van, új gyereke lesz, új élete. És én? Engem miért nem kérdeztek meg, hogy akarom-e?

Ilyen és ehhez hasonló kérdések záporoztak felém, én meg totál leblokkoltam, fogalmam sem volt, mit is mondhatnék. Próbáltam segíteni, olyasmiket feleltem, hogy szerintem ez nem így van, és az apukája ugyanúgy fogja szeretni, de Virág hajthatatlan volt. Csak a fejét rázta, dühös sírógörcs tört rá félpercenként, és képtelen voltam arra, hogy megnyugtassam. Azt hiszem, kudarcot vallottam barátként. Felajánlottam, hogy nézzünk filmet vagy fórumozzunk a neonon, mert tuti, hogy találunk valami jótanácsot. Virág csak a fejét rázta. Alig félórája lehettem nála, amikor kopogtak az ajtaján. Azt hittem, az anyukája jön, de tévedtem. Dorián mélabús feje jelent meg, Virág pedig abban a pillanatban odaugrott hozzá és a nyakába borult. A fiú halálfejes pulóverébe zokogta el, hogy mi történt. Dorián megértően bólogatott.

– Tudom, velem is ez volt. A féltestvérem születése után minden megváltozott. Azóta se rendeződött a kapcsolatom az anyámmal – magyarázta, folyamatosan Virág haját simogatva. Hirtelen elöntött a düh, és úgy éreztem, képes lennék felpofozni Doriánt.

– Virág, mosd meg az arcod, attól kicsit jobb lesz – tanácsoltam. Szerencsére Virág szipogva kiment a szobából, így ott álltam, szemtől szemben az emós fiúval. – Mit művelsz? – kérdeztem idegesen.

– Mi?

– Miért uszítod? Így is ki van borulva!

– Nem uszítom, csak elmondom, mire számíthat!

– Ne mondd el! Ne így! Ne most! Egyáltalán nem biztos, hogy velem is ez lesz!

– Ezer százalék.

– Nem, nem ezer százalék! – fújtattam idegesen.

– Aha. Na, és te mitől lettél ilyen jártas a témában? Tudtommal semmi tapasztalatod!

– Ez igaz, de attól még ismerem Virág helyzetét, az apukáját, a mostohaanyját. Ott voltam az esküvőn is! – magyaráztam, de annyira mérges voltam, hogy kissé dadogtam is.

– És akkor mindent tudsz! Gratulálok. Pont erre van szüksége. Hogy elhitessék vele, semmi nem változik majd...

– Nem azt mondtam! Változik, de nem biztos, hogy az a változás rossz, és nem biztos, hogy Virág megsínyli. Honnan tudhatnánk előre?

– Mert mindenkivel ez történik.

– Nem, Dorián. Veled történt ez!

– Reni – szólt hirtelen Virág. Nem tudom, mióta állhatott az ajtóban és mennyit hallott, de azt hiszem, eleget. – Doriánnak igaza van. Ő tudja, milyen ez – törölgette a szemét.

– Értem – bólintottam, és akkora gombóc volt a torkomban, hogy alig tudtam nyelni. – Akkor én el is megyek – szóltam.

Virág erőltlenül bólintott.

Az utcára kiérve kedvem lett volna fejbe verni magam. Hogy lehetek ekkora birka? Rohanok, otthagynom Kingát, a menő társaságot, a palacsintámat. Miért? Hogy egy emós fiú kioktasson, elüldözzön és uszítsa Virágot minden és mindenki ellen. Mire hazaértem, már patakokban folytak a könnyeim. Az egész nagyon fáj. Szerettem volna segíteni, de nem tudtam. Azt hiszem, Virágon most senki nem tud. ☹

Elég hosszasan magyarázkodtam anyunak arról, hogy nem Zac Efron miatt sírtam, hanem egészen más dolog borított ki. Mikor elmeséltem az egészet, anyu csak hümmögött, ami a felnőttek esetében elég rosszat jelent. Olyankor negatív véleményük van. Mindenesetre felnéztem a netre, de Virág offline volt. Még üzenetet sem hagyott. A Facebook-oldalam se tűnt túl érdekesnek, azok közül, akikkel ma együtt palacsintáztam (volna), senki sem jelölt be. Persze miért is tették volna, annyi ideig nem voltam velük. No comment. ☹

Virág: 5/1 – szörnyen sajnálom, és annyira segítenék, de nem tudok. ☹

Mozi: 5/4 – Ciki, ha Zac Efront helyesnek találtam a filmben? Mindegy, ezt nem reklámozom. ☺

Ákos: 5/5 – klassz. Megnéztem a közösségin. Egy menő tizenkettedikes, aki fiú és beszélgetett velem, és én úgy elrohantam

onnan, mintha megijedtem volna. Most szívesen kezét fognék magammal. Komolyan.

Kinga: 5/1 – üzent msn-en, hogy gratulál, ügyes vagyok. És egy link. Rányomtam, Dave Twitter-oldala nyílt meg, és egy mobilról feltöltött fotó. A kép a palacsintázóban készült, ott voltak a tizenkettedikesek, Kinga, az a-sok, Viki, Cortez, Ricsi és Zsolti. Na meg Dave, aki a képet készítette. Megnéztem mikor készült a fotó. Ma délután, háromnegyed órával azután, hogy eljöttem. Nemáááár! Ááááá! ☹☹☹

Elegem van: 5/1* – megyek olvasni. Elég volt a napból.

November 30., hétfő

Reggel apu kirakott a sulinál, én pedig lehajtott fejjel odasétáltam a fiúkhöz.

– Ren, miért vagy ilyen szomorú? – pattant mellém Ricsi, és kedvesen átölelte a vállam. Ez gyanús volt.

– Fizikaházi? – kérdeztem unottan.

– Ha már így rákérdeztél... – bólintott röhögve. Levettem a fél kesztyűmet, és kihalásztam a táskámból a spirálfüzetem. Dave és Zsolti azonnal körbeállták Ricsit, és vadul lapozgatni kezdtek. Cortez azonban csak állt és a kapucnija alól méregetett.

– Te nem másolod le? – kérdeztem.

– Majd óra előtt – legyintett ráérősen. – Mi a baj?

Annyira őszintén kérdezte, hogy egy pillanatig hezitáltam, majd egyszerűen válaszoltam.

– Virág.

– Igen, újabban elég idióta – felelte.

– Nem tudok mit csinálni. Nem fogad el segítséget, és ez nagyon bánt.

Cortez megértően bólintott, és válaszra nyitotta a száját, de abban a pillanatban Viki lépett oda hozzánk, és Cortez nyakába ugrott. Ugrálós barátnő. Ó, de jó. Viki érkezésére persze a fiúk is felfigyeltek, úgyhogy rögtön elkezdtek beszélgetni meg röhögni vele. Úgy álltam ott, mint egy totális kívülálló. Pár pillanat múlva meguntam, hogy Viki körbeugrálását figyeljem, úgyhogy

észrevétlenül (szó szerint) bementem a suliba. A portán felmutattam a belépőkártyám, aztán átvágtam az aulán, fel a lépcsőn, végig a folyosón. Mindezt úgy, hogy egy fél köszönést sem hallottam. Zseniális hétfő reggel.

Csengetésig a helyemen ülve olvastam, aztán amikor Kardos becsapta az ajtót, becsuktam a könyvem. Nem tűnt túl vidámnak, ez szinte mindenki felfogta, úgyhogy egy pillanat alatt elcsendesedtünk.

– Csapnivaló eredmények születtek! – közölte minden bevezetés nélkül, és ledobott egy papírköteget a tanári asztalra. – Tisztelet a kivételnek – pillantott rám, mire csak lesütöttem a szemem. – Először is – kezdte a szemrehányást. – Jacques, a helyesírásod még hagyján, de ha az *Anyegin* a dolgozat témája, akkor miért írsz mást?

Dave hangosan felröhögött, mire Kardos gyilkos tekintettel felé kapta a fejét. Elég ijesztő volt.

– Felmayer, viccesnek talárod? Megértem, hiszen kitűnő dolgozatot írtál.

– Köszönöm – vigyorgott Dave önelégült mosollyal az arcán.

– Valóban, hibátlan. Már csak egy kérdésem lenne. A mű szerzőjét végig P.-nek rövidíted. Elárulnád, kit takar ez az egy betű?

Dave a szája szélét rágva töprengett pár pillanatig, aztán tippelgetésbe fogott, közben engem keresett a szemével.

– Paaa... – kezdte, mire automatikusan megráztam a fejem. – Peee...

Újra intettem, hogy nem, de Kardos megelégedte.

– Reni, fejezd be! Felmayer! Hogy tudtál ötös dolgozatot írni, ha még a szerző nevét sem tudod?

– Tanár úr, az úgy volt, hogy... Amikor olvastam ezt a novellát, akkor annyira belemerültem, hogy nem is néztem meg a borítót, hogy ki írta.

– Hibátlan érvelés, annyi csupán a gond, hogy az *Anyegin* nem novella, hanem verses regény. Felmayer, puskáztál, elégtelent kell adnom!

Dave beletörődve biccentett, aztán felém tátozott, hogy „ki a bánat írta az *Anyegin*”. Visszasúgtam neki, mire a homlokára csapott. Azt hiszem, rájött, ezt tudnia kellett volna... ,

– Virág, tragédia a helyesírásod, a tartalom értékelhetetlen, és kikérem magamnak, hogy olyan rövidítéseket használj a dolgozatban, mint „vmit”, „lszer”, „+néz”, „naon” – rázta a fejét Kardos. – És mégis mit jelent a kettőspont utáni p betű?

Virág a tanárra nézett, majd kinyújtotta oldalra a nyelvét. Belőlem kitört a nevetés, Kardos azonban nem értékelte túlzottan a dolgot, rátért a következő dolgozatra.

– Antai-Kelemen. Gratulálok. A félévi jegyed eldölni látszik – dobta le az asztalra az üres lapot. Hátrafordultam Cortezhez, de nem figyelt rám, unottan nyomkodta a zenelejátszóját. Totál bukás. Nincs mit tenni.

– Tanár úr – lóbálta a kezét Ricsi. – Nem lehet, hogy javítsunk?

– A javítás lehetősége folyamatosan adott. Aki szeretne, felelhet.

– Jó, de nemár – húzta el a száját Ricsi. Kardos felvont szemöldökkel meredt rá. – Az *Anyegin* annyira tré.

– Pósa, válogasd meg a szavaidat! – figyelmeztette dühösen. Az osztály nagy része azonban lelkesen helyeselt.

Kardos szigorú arccal, összefont karral állt, és hallgatta a többieket, akik arról magyaráztak, hogy mennyire más dolog köti le őket...

– Rendben – szólt végül a tanár. – Akkor a javaslatom a következő.

Én tudtam, hogy nem lesz túl vidám, az osztály azonban megkönnyebbülten felsóhajtott. Hiba volt.

– Jövő hét csütörtökre két beadandó dolgozat...

– Ajj már – nyöszörgött Virág, de Kardos feltette az ujját, csendre intve a zúgolódó csapatot.

– Egy kétoldalas dolgozat az *Anyegin*ről. Aki még mindig nem olvasta, az használhatja segítségül az internetet – folytatta, de mielőtt Dave felállt volna örömeiben ugrálni, hozzátette: – ...használjátok, nem nyomtatjátok!

A többiek ezt „jó üzletnek” találták, úgyhogy el voltak foglalva azzal a ténnyel, hogy javíthatnak. Úgy tűnt, csak Kinga és én figyeltünk, mert mindketten egyszerre jelentkeztünk, és kérdeztük meg, hogy mi a másik beadandó.

– Nos. Mivel annyira lázadtok, hogy más érdekel titeket, mint amit tanulunk, szeretném, ha megosztanátok velem... Kérek egy ötoldalas házi dolgozatot, melynek címe: „Idol”. Úgy érzem, elegendő időt kaptok a megírására...

Felírtam a füzetembe a házit, közben pedig figyeltem Kardosra, aki elmagyarázta, hogy pontosan mit kell csinálni. A feladat nagyon tetszett, egy példakép dolgozat, szabadon választott. Óra vége előtt kinyílt az ajtó, és Arnold jött be.

– Neményi! – nézett rá a tanár szigorúan – Mindegy – legyintett végül, és be sem írta az igazolatlant.

Szünetben Arnolddal vettünk a büfében forrócsokit, aztán kimentünk az udvarra. Borzasztóan hideg volt, úgyhogy a forró poharat szorongatva, egyik lábunkról a másikra állva beszélgettünk arról, hogy kiről írjuk a példakép dogánkat. Közben elkezdődött a díszítés hete, a kilencedikesek az udvaron szenvedtek a kültéri égősorokkal. Hálátlan feladat, múlt évben volt alkalmunk átélni.

Utolsó óránk tesi volt, éppen az öltözőben szenvedtem a Szent Johannás melegítőfelsőm cipzárjával, mert beragadt. A szemben lévő padon Kinga és az a-s lányok folyamatosan beszéltek, úgy éreztem, szétmegy a fejem a sok csicssergéstől. Virág unottan öltözött mellettem, láthatólag eléggé ki volt borulva.

– Figyelj – ültem le mellé –, nincs kedved szakkörök után átjönni?

Virág halványan elmosolyodott, és úgy láttam, van esély arra, hogy igent mondjon. Hirtelen szerettem volna elmondani, hogy számíthat rám és hogy lehet, én nem vagyok annyira jártas a dolgokban, de bármikor meghallgatom, és ha tudok, segítek... De végül nem mondtam. Azért nem, mert Virág szomorúan megcsóválta a fejét.

– Dorián elém jön.

– Oké – bólintottam. Virág bekötötte a cipőfűzőjét, Kinga és az a-s lányok kicsörtettek az öltözőből, én meg egyedül ácsorogtam az ajtóban, végül átmentem a tesiterembe.

Minden annyira nagyon bántott. Cortez és Viki (erősnek gondolom magam, de együtt látni őket... még mindig kínszóan fáj), Virág (talán soha nem leszünk már barátok), Kinga (lúzernek tart, nem is foglalkozik velem; megértem) és a fiúk (Ricsi, Dave és Zsolti

sokkal jobban kedvelik Vikit, mint engem valaha). Ez mind jobban fáj, mint az a negyvenöt perc gimnasztika, aminek a végén szűrő oldallal összeestem. Ah, mindegy.

Olvasóköron az egyik lány tartott előadást a fantasy irodalomról. Nem ez volt életem legszórakoztatóbb szakköre, az biztos. Inkább csak ültem és a tollamat vizsgáltam, mintha csak annyira érdekes lenne. Hazafele Arnold szóvá is tette a dolgot.

– Ma nem igazán kötött le az olvasókör, ha jól láttam. Pedig a téma érdekel, nem?

– De igen, egyszerűen csak... ma valahogy nem tudtam figyelni.

– Értem – bólintott. Mint mindig, Arnold most is a fejembe látott.

– Remélem, tudod, hogy nem vagy teljesen egyedül. Nem szeretném, ha úgy éreznéd.

– Tudom. És köszönöm – mosolyodtam el halványan, aztán megálltunk, hogy várjuk Karcsit, aki elejtette a kesztyűjét.

Hazaérve anyut az étkezőasztalnál találtam, éppen felhőket kergetett a neten.

– Mi volt a suliban? – érdeklődött, fel sem nézve a képernyőről.

– Semmi – feleltem. Azt hiszem, valahol tudat alatt direkt mondtam ki a bűvös, tiltott szót. Mert beszélni akartam. Anyu vette a célzást, és egy rutinmozdulattal lehajtotta a laptop fedelét.

– Mi a baj?

– Egyedül érzem magam! Nagyon!

– Ez teljesen normális kamaszprobléma. A kis barátaid elfoglaltak...

– Nem, ez nem az! – ráztam a fejem. – Mindenki megtalálta a helyét, én pedig nem. Virág Doriánnal lóg állandóan, és ha nincsenek is együtt, akkor is róla szól minden. Kinga el van foglalva Olivérrel meg azzal, hogy minden menő társaság oszlopos tagja legyen, ami melleleg sikerült is neki. Cortezék... Cortezék csak a zenével foglalkoznak, meg leköti őket, hogy annyira de annyira imádják Vikit...

Anyu folyamatosan bólogatva hallgatta a hadarásom, és igyekezett mindent megjegyezni.

– Előfordul, hogy hirtelen úgy érzed, mindenki elhanyagol.

– Itt nem csak arról van szó. Mindjárt december van, mehetnének korizni meg karácsonyi vásárra, meg ha leesne a hó, akkor...

– Jövő hétre várható, jelentős mennyiségű – szólt bele anyu.

– Jó, akkor még hó is lesz. És én meg egyedül vagyok.

– Értem. Tehát Virág és Dorián, Kinga és Olivér, Cortez és ez a bizonyos Viki... – töprengett anyu.

– Igen, a tökéletes párok – nevettem kínosan.

– És szerinted nem lehetséges, hogy a te tökéletes kis barátod valahol a közelben van?

– Nekem nincs ilyenem.

– Ha nagyon belegondolsz, akkor sincs? – mosolygott anyu.

– Nincs. Mindegy, felnézek a netre – álltam fel nagyon-nagyon gondterhelten.

Anyu intett, és miközben a lépcsőn felmentem, még láttam, hogy előkeres pár kamaszkezelő könyvet. De kétlem, hogy az én problémámra van válasz. ☺

Farm: 5/4 – Hurrá, Kinga húga, Kitti bejelölt, és szomszédok lettünk a farmon, így már csak három szomszéd kell, és bővíthetek. Néztam Virágét, neki már 20x20 telke van. Akárcsak Dave-nek.

Sulirádió: 5/4 – Ma Placebo-nap volt, tök jó számok mentek. A *Special K* nagyon tetszett, meg is néztam a YouTube-on, dalszöveggel. Remélem, Arnold lefordítja majd nekem, és akkor érteni is fogom. ☺

Homlokom: 5/1*** – a hétfévi popcornévés rendesen kiütötte a bőröm, tiszta pati lettem. ☹☹

Galaxis: 5/5* – már csak két fejezetem van, megyek is olvasni.

December 1., kedd

December van! ☺ És megjelent a suliójság is. A portára belépve leemeltem az állványról a decemberi számot, és azonnal fellapoztam. Az ajánlóim nem lettek túl jók, viszont a képek, amiket én készítettem, eléggé jól sikerültek. Büszke is voltam magamra. Sajna

senkinek nem tudtam elújságotni az örömöm, így végül Jacques-kal beszéltük át, hogy milyen lett. Szerinte nagyon klassz.

Kinga már első óra előtt elemében volt, ma mi díszítettük a folyosót. Kiosztotta a feladatokat, de mivel az osztály nagy része passzív állapotban volt (értsd: Cortezék kiröhögték, Andris és Robi először rábólintottak, majd utána röhögték ki, Virág a szemébe fésült hajjal feküdt az asztalon), így végül Gábor, Jacques és én vettünk részt benne. A gondnok adott girlandokat meg díszeket, úgyhogy a szünetekben azzal foglalkoztunk, hogy felaggassuk őket. Ez még nem is lett volna baj, de Kinga felügyelőként állt mellettünk, és szüntelenül dirigált, hogy „kicsit arrébb”, „nem jó, ferde”, „mit összebénáztok, ez nem igaz!”

– Kinga, mi lenne, ha segítenél? – néztem le a létráról.

– Sajnálom, én adom az instrukciókat! – közölte, aztán meglátta, hogy a folyosó másik végében egy tizenegyedikes srác leszedi az egyik díszet. – Hé! Te, ott! Igen, te! Állj meg! Hova rohansz? – üvöltötte, és már el is rohant, otthagya engem a létrán.

– Valaki... – néztem körbe szerencsétlenül. Merthogy addig Kinga adogatta a díszeket. Cortez és Ricsi lépett ki a teremből,

Ricsi éppen összegyúrta a szendvicse csomagolását, és lazán áthajította a szemben lévő nyitott teremajtón. Az a-sokhoz. ☺

– Mi a pálya, Ren? – nézett rám lazán. Egy létrán hajolgattam, hogy elérjem a dobozban lévő girlandot, ügyelve, hogy le ne essek. Úgy döntöttem, ez elég nyilvánvaló, így nem válaszoltam. Ricsi „kedvesen” kikerült, Cortez azonban lehajolt és feladta nekem.

– Köszí – mosolyodtam el, miközben megragadtam a girlandot, és elkezdtem feltenni. Mikor végeztem, egy kéz felém nyújtotta a következő darabot. Vadul kalapáló szívvel vettem tudomásul, hogy Cortez ott maradt velem, ami ultrarendes dolog volt. A lepkéim, akik tavaly szeptemberben döntöttek úgy, hogy beköltöznek a gyomromba, azonnal vadul csapkodni kezdtek, közben meg azon agyaltam, hogy a lepkék miért nem alszanak téli álmod? Hülye gondolatok.

Még fel sem fogtam, hogy Cortez milyen kedves, hogy ahelyett, hogy a snowboard dzsekijében menőzne az udvaron, ott áll velem a folyosón és segít adogatni a díszeket, amikor Arnold felért a büféből.

– Nem volt kakaópor, így fahéjjal szórtam be a tetejét – nyújtotta felém a műanyag poharas kakaót.

– Oké, köszönöm – vettem át, és beleittam.

Arnold és Cortez egymással szemben állt, én meg köztük a létrán, és mivel lekötötte őket, hogy mennyire utálják egymást, szóltam, hogy valaki adjon fel egy díszet. Mindketten lehajoltak, azonban Arnold gyorsabb volt, és már nyújtotta is felém. Cortez lesajnálóan elröhögte magát, végül intett, hogy lelép.

– Köszí a segítséget – szóltam utána. Hátra se fordult, csak felemelte a kezét, ami egy laza „nincs mit”-félét jelentett.

Arnold tovább adogatta a díszeket, Kinga pedig nem sokkal később visszajött. Elmondása szerint „lerendezte a díszszaggatót”. Nem tudom, hogy ez pontosan mit jelentett, de tuti, hogy ma eggyel nőtt azoknak a száma, akik rettegnek Kingától. ☺

Infón tíz perc alatt mindenki megoldotta az órai munkát (ötöst kaptunk), úgyhogy Tölgyessy engedte, hogy elfoglaljuk magunkat. Egy ideig a YouTube-on lógtam, és miután kétszer végignézttem az Oasis *Masterplan* videóklipjét, úgy döntöttem, felteszem a MySpace-oldalamra. Arnold mellettem nyelvvizsgatesztet töltött, így őt nem akartam zavarni, Dave gépén a farm volt betöltve, éppen nagyon aratott. A kockák valami CS játékban lőttek terroristákat (?). Tanácstalanul forgolódtam. Végül megakadt a tekintetem Virág gépén. Facebook chaten volt, de gondoltam, csak szán rám két percet.

– Virág, segítenél? MySpace-izé, és nem tudom, hogy kell feltenni az oldalra a videót. Hová kell beillesztenem, és melyik az az URL?

– Juj, picit várj, most Bettiékkel csetelek, pont infójuk van nekik is – mosolygott.

– Hát, jó – dőltem hátra a székemen, és vártam. Vártam. Vártam. Tíz perc elteltével még mindig vártam, Virág lázasan gépelt, szerintem meg is feledkezett rólam. ☹

– Mutasd – lépett mellém Cortez, és fél kezével az asztalomra támaszkodva megragadta az egeret. – Mit akarsz kitenni?

– Ezt a videót – böktém a megnyitott ablakra. Cortez annyira gyors volt, hogy szinte nem is tudtam követni. Ide kattintott, kijelölt,

másolt, beillesztett, okézott, mentett. És ott volt az oldalamon a klip. ☺ – Hú – néztem fel rá őszinte csodálattal (csodálatom több dolognak is szólt, de most elsősorban a segítségének).

Csak lazán elmosolyodott és már ott is hagyott. A történethez hozzátartozik, hogy Virág az óra végéig nem is nézett felém, tükre elfelejtette, felőle várhattam volna egész nap. Jaj. ☹

Utolsó óránk töri volt, Barka kíméletlenül feleltetett. Gábor négyese és Zsolti egyese után Dave került sorra, és meglepő módon ötöst kapott! Le voltunk nyugözve. Vagy sokkolva. Még Barka is döbbsenten, és hitetlenül írta be a jegyet. Óra végén aztán jól ki is faggatták a többiek Dave-et. Vagyis Ricsi kegyetlenül kiröhögte, amiért „stréber” lett. Dave csak mosolyogva rázta a fejét, aztán kinyögte, hogy tulajdonképpen egyáltalán nem tanult, viszont sokat hallgatta a Belga *Királyok a házban* című számát, így minden dátumot megjegyzett. Ügyes. ☺

Hazaérve sokat töprengtem. Cortez ma kétszer is tükre kedves volt velem, és ez megint olyan hatással volt rám, aminek annyira nem örültem. Mert boldog voltam, reményteli és ábrándozó. Egészen addig, amíg fel nem mentem a Facebookra, és a falamon meg nem láttam Viki legújabb feltöltött képét. Cortezről készült, valamikor ma, sulis után. Mosolyogva áll a próbateremben, Ricsi felé néz, akinek raszta haja valami fura sapka alá van rejtve. Cortez vállán a heveder, gitárja lazán lóg előre, fél kézzel fogja csak... A kép alatti kommenteket olvasva összeszorult a mellkasom. Másolom.

Viki írta ezt: Úúúgy szeretem. :-*

Ricsi írta ezt: Én is téged. :D

Viki írta: Hülye. Ki beszélt rólad???

Ricsi írta- Jólvanna LooL, értem én...

Viki írta: :D

Ezek után nem volt kedvem netezni. Ezek után semmihez nem volt kedvem.

Cortez: 5/1 – kedves volt ma velem. Éljen. Akár meg is ünnepelhetném. Überlúzer vagyok. ☺

Belga: 5/5 – meghallgattam, tényleg jópofa.

Mr. O'Realy: 5/2 – eszméletlen mennyiségű fordítanivalót adott, remélem, Arnold segít.

Vacsora: 5/4 – brassói. Nem volt rossz, megettem. Vagy csak nagyon elkeseredtem...

Jonah Black: 5/? – Arnold tanácsára elkezdem. Neki nagyon tetszett, úgyhogy kíváncsi vagyok.

Viki: 5/1* – szereti. Azt írta, szereti. Megyek sírni.

December 4., péntek

A tegnapi nap eléggé eseménytelenül telt, ezért nem volt mit írnom.

Reggel kicsit szállingózott a hó, ezért anyu már nem volt otthon, amikor indultam. Az uzsonnámat megtaláltam a hűtőben. Májkrémes szendvics. Bah. Nem szeretem. Mindegy, Zsolti megette még első óra előtt, én meg vettem a büfében sonkás croissant-t és Balaton szeletet.

Duplaangol után (4/5-öt kaptam a fordításra) Arnolddal vettünk forrócsokit, és kimentünk az udvarra. A hó még mindig szállingózott, de nem esett annyi, hogy megmaradjon, csupán a fűvet borította be vékonyan a fehér hóréteg. Annyira hideg volt, hogy a kesztyűs kezem közé szorítottam a műanyag poharat, de még így is átfagytam. Arnold a szarvaslövő sapkájában ácsorgott mellettem, fél kezében könyvet tartott (Jack London *A vadon szava*, franciául), és olvasott. Másik oldalamon Karcsi didergett, fogai össze-összekoccantak, és reszketve dörzsölgette a kezét. Az árkádok alatt álló társaság hangosan beszélgetett, Cortezék köré gyűlt jó pár tizenkettedikes, és sztorizgattak, röhögtek, menőztek. Kinga és az a-s lányok néhány színjátszóval együtt kicsit arrébb álltak, és bár fáztak, ki nem hagyták volna, hogy a trendi sálakban és sapkákban, új kabátokban és iszonyat szép csizmákban ne parádézzanak egy sort a hidegben. Az udvar másik végében Virág és Dorián, a két szomorú emós ácsorogott, szemükben és szívükben mély megvetés minden és mindenki felé. Tőlük nem messze kilencedikesek egy csoportja, nevetgéltek, sugdolóztak, vihorásztak... Az egész udvar zsi-bongott, társaságokra bontva, mindenki ott és azokkal állt, ahol és akik közt a

helye van. Szomorú dolgok ezek. Beleittam a forrócsokimba, és bár a büfés néni két tasak cukrot is adott hozzá, keserűnek éreztem. Nem a csoki hibája. A sulirádióból üvöltött a Kiscsillag *Légy szíves* című dala, és hirtelen minden mondatával azonosulni tudtam. A gyér havazásban, a hamuszürke ég alatt állva annyira egyedül éreztem magam, mint még soha. Máday kijött az ajtón, összerezsent a hidegtől, majd a karóráját ellenőrizve várt pár pillanatot, végül felnézett. Az udvar abban a pillanatban kivilágosodott, a gondnok felkapcsolta a kültéri égősorokat, amiktől piros, zöld és kék fények kezdtek villózni. Ricsiék az árkádok alatt füttyögtek, a kilencedikesek tapsoltak, Kinga pedig rögtön talált hibát a díszítésben, így azzal volt elfoglalva. Szép lett az udvar. Tényleg.

Ofőórára Haller boldogan érkezett. Zsolti meg is kérdezte, hogy ezúttal nem volt panasz ránk, vagy mi történt... ☺

– De, sajnos kaptam negatív visszajelzéseket néhány szaktanártól, erre később rátérünk. – kezdte. – Most azonban egy fontosabb dologról kell beszélnünk. A Szent Johanna idén nagy hangsúlyt fektet az adakozásra...

– Ez mit jelent? – lóbálta a karját Ricsi.

– Egy másodperc, és kiderült volna – mosolygott az ofő türelmesen. – Tehát. Először is szeretnék kérni egy diákot, aki az adománygyűjtést szervezi.

Szinte még végig sem mondta, Kinga már feltette a kezét.

– Rendben, köszönöm, Kinga. Szeretném, ha választanáál magad mellé egy megbízható segítőt.

– Lássuk csak – térdelt fel fél térdel Kinga a székére, és úgy tett, mintha gondolkozna. Persze mindenki behúzott nyakkal ült, és Kinga igazán élvezte ezt a néhány kínos másodpercet. – Renáta – szólt végül.

– Remek választás – bólogatott az ofő. Oké, én benne vagyok, persze, de senkinek nem jut eszébe, hogy mi van, ha nem érek rá? Vagy túl jól ismernek. Mindegy. – A feladat a következő...

Haller elég sokáig, jól érthetően magyarázta, hogy miről szól az adománygyűjtés. A Szent Johanna tanulói (osztályonként a kijelölt ember és segítőtje, tehát Kinga és én) a jövő hét folyamán, csütörtökig fogadják az osztály tanulóinak adományait. Ezek után az

összegyűjtött adományokat bárki megvásárolhatja, a pénzt pedig egy gyermekkórháznak utalják át.

– És miket kell adnunk? – kérdezte Andris.

– Tulajdonképpen bármit, ami már nem kell, és amiről úgy gondoljátok, valaki megvenné.

– És mennyibe kerülnek majd ezek? Vagy ki dönti el, hogy mit mennyiért adnak? – kérdezte Dave. Az ofő számított a kérdésre, mert folyamatosan bólogatott.

– Nos, igen. Ügyeltünk arra, hogy ez ne legyen probléma.

Vagyis a diákok által elajándékozott tárgyakat Szent Johanna-pénzért lehet megvenni. Ami annyit jelent, hogy a büfében lehet váltani igazi pénzt Szent Johanna-pénzre, ami fizetőeszköz az adományozáskor. Máday és az adakozást segítő diákok (ez esetben Kinga és én is) döntenek el, hogy melyik tárgyat mennyi Szent Johanna-pénzért árulják majd.

Szinte az egész ofőóra elment azzal, hogy az adományozást beszéltük át. Csengetéskor én még jegyzeteltem, amikor Kinga megállt mellettem.

– Jól van, Renáta! Elvárom, hogy komolyan vedd a feladatot! A lehető legjobb adományokat kell összeszednünk, írok egy listát arról, ami szóba jöhet. Felkészültél?

– Tessék? – néztem rá furán.

– Össze kell gyűjtenünk az adományokat! Ez fontos. Komoly, karitatív feladat, ami végre igazán hasznos!

– Igen, szerintem is – kezdtem. – De szerintem az úgy oké, ha szólunk a többieknek, és behozzák, amit gondolnak – vonogattam a vállam.

– Szerinted ezekkel ez működik? Próbáld csak ki! – nógatott..

– Ööö... – tápáskodtam fel. – Figyeljete! Hahó – integettem, de senki nem figyelt rám, páran pedig már az ajtó felé igyekeztek.

– Gratulálok, tekintélyt parancsoló vagy. Nem lehet figyelmen kívül hagyni – gúnyolódott Kinga.

– Jő, akkor legyen a te módszered – tártam szét a karom. Kinga határozottan bólintott, majd ráállt a székemre, és elordította magát.

– Mindenki fogja be! Na! – csapta össze a tenyerét. Az osztály úgy nézett ki, mintha valaki leállított volna egy filmet. Mindenki

megtorpant. – Adományokat akarok, méghozzá hétfőre! Szedjétek össze magatokat! És nem elpoénkodni!

– Kinga, hagyjál már... van jobb dolgunk is! – fújtatott Dave.

– Ezt mondd a lélegeztetőgépre kötött gyerekeknek, akik kórházban töltik az ünnepeket. Biztosan megértik a „jobb dolgodat”! – közölte Kinga. Az osztály egy emberként komorodott el, Dave pedig szomorúan megrázta a fejét.

– Mit hozzak? – pötyögött a telefonjába. Kinga halványan elmosolyodott.

– Bármit, ami nem kell és szívesen odaadod. De ne valami gagyit! Fontos, hogy meg is vegyék!

Hazaérve átnéztem, hogy mi az, amit oda tudok adni és amit valószínűleg meg is vesznek. Csak könyv jöhetett szóba, így hosszasan gondolkodtam, hogy mitől vagyok képes megválni a jó cél érdekében. Nehezebb volt, mint gondoltam, a legtöbb könyvemhez görcsösen ragaszkodom, viszont Kinga beszólása a lélegeztetőgépről meg a kórházban töltött ünnepekről meggyőzőbbnek bizonyult, így végül sikerült kiválasztanom egy albumot, és egy régi, számomra értékes darabot. Gyorsan fel is mentem az msn-re, és ráírtam Kingára. Másolom.

Reni üzenete: Sikerült kiválasztanom, mit adok oda.

Kinga üzenete: Nagyszerű. Mi az?

Reni üzenete: Egy albumot, *1000 dinoszaurusz*, és egy régi Hemingway-könyvet.

Kinga üzenete: Ez minden? Egy ötéveseknek szóló dínós könyv és egy dohos, szakadt *Öreg halász-példányt*?

Reni üzenete: Azt hittem, az adományozás lényege az adomány. :S

Kinga üzenete: Renáta, ez szörnyen szép, már-már kedvesen naiv, de ki a fene fogja ezeket megvenni? Keress mást!!!

Reni üzenete: De...

Kinga üzenete: Nyomás!

Reni üzenete: Hát. jó. ☺

Bezártam az msn-t, és tovább gondolkoztam. Végül találtam egy kítűzöt meg egy bontatlan csomag matricát Párizs nevezetességeiről, amit talán a kilencedikesek megvesznek. De úgy döntöttem, akkor is odaadom a könyveket, hátha...

Anyu totál odavolt az ötletért, hogy a Szent Johanna jótékonykodik, elmondása szerint a diákoknak nagyon jót tesz, ha megtanulnak önzetlenül adni, így hozzácsapott a csomagomhoz egy tollat, amiben hőmérő is van. Igazi meteorológus adomány. ☺

Vacsora után olvastam, meg még egyszer megnéztem a netet. Sehol senki, mindenki offline volt. Szomorúan néztem Cortez piros színű nevét, és tudtam, kezd visszatérni, amit olyan nagyon próbálok elnyomni magamban Viki felbukkanása óta. Hogy kimondhatatlanul odavagyok érte. Biztos közrejátsszik a téli hangulat, a szállingózó hópelyhek, a suliban terjengő fahéj- és mandarinillat, a közelgő ünnepek, és a tudat, hogy mindenki jól van, csak én vagyok szörnyen egyedül. ☹

Ofőóra: 5/5 – tetszik az ötlet, és nagyon szívesen segíték.

Francia kultúra: 5/5 – Monsieur Durand-nal Napóleonról beszélgettünk. Klassz volt.

TeveClub: 5/5 – Jól van a tevé, megtanult egy új trükköt. Virágé meg éhen hal...

Sok házi: 5/1 – tuti egész hétvégén tanulni fogok... ☹

Cortez: 5/1* – Bármennyire is küzdök ellene, hiába. ☹

Kiscsillag: 5/5* – „Vigyetek el engem is lassúzni, srácok, légy szíves...” ☹

December 7., hétfő

Apu ma elutazott egy üzleti továbbképzésre, így hajnali ötre jött érte a taxi. Mivel mindenképpen szerettem volna elköszönni, beállítottam az ébresztőmet, úgyhogy mire suliba indultam, már jó pár órája fent voltam. Anyu gyorsan kirakott a Szent Johanna előtt (késésben volt), én meg odasétáltam a fiúkhoz.

– Szeretném látni a hozott adományokat! Most! – lépett mellénk Kinga. Pomponos sáljában, világos rózsaszín sapkájában és fehér, szőrös gallérú kabátjában kifejezetten csinos volt, eltekintve az eszelős tekintetétől. ☺

A fiúk sziszegtek egy sort, ami kábé annyit jelent, hogy totál megfélelkedtek az egésztől.

– Ööö, tessék – turkált Zsolti a zsebében, aztán előrángatott egy összenyomott, megfagyott Snickerst.

– Ez valami vicc? – forgatta a szemét Kinga mérgesen.

– Én így adakozom – próbálkozott Zsolti.

– Annyira elegendem van belőletek! Szívtelen dögök.

– Én elhoztam – szóltam, remélve, hogy kicsit menthetek a helyzeten.

– Mutasd – parancsolt rám. Mivel nem tűnt túl nyugodtnak, gyorsan kihalásztam a táskámból a dolgokat.

– Ezek semmit nem érnek! Kivéve talán ezt a jópofa tollat – nézegette anyu ajándékát.

– Azt anyu adta, hátha valaki megveszi.

– Igen, ez biztos. De a többi nevetséges!

– Kinga, ezek a könyvek nekem sokat jelentenek, és az, hogy megválóok tőlük, bizonyíték arra, hogy szeretnék segíteni. Légyszi ne tegyél megjegyzéseket!

– De ez a Hemingway-kötet úgy néz ki, mintha már kimosták volna. Renáta, a neked értékes darabok nem biztos, hogy másnak is azok!

– Ezt a könyvet egy antikváriumban vettem, nagyon régi, már nem is lehet ezt a kiadást beszerezni!

– Jó, nem bánom. Majd leértékeljük, beletesszük egy csomagba, úgy biztos elviszik...

– Kösz – bólintottam kissé csalódottan.

Kinga még rárontott a fiúkra, hogy szedjék össze magukat meg hogy ne felejtsek el, aztán meglátta a sulis felé közeledő Andrist és Robit, úgyszólván megtámadta őket.

– Ez kész – röhögött Ricsi.

Ebédszünetig Kinga mindenkit kikészített idegileg. Hozzá tartozik, hogy csak Gábor, Jacques és Arnold hozott adományt,

mindenki más megfélekedett róla. Mivel én vagyok Kinga kinevezett segédje, én tároltam a behozott cuccokat.

– Biztos, hogy ezt odaadod? – kérdeztem Arnoldtól, aki mellettem állt és Virág suliboxának támaszkodva figyelte, amíg pakolok.

– Igen. Számomra felbecsülhetetlen értékű, remélem, hogy olyan veszi meg, aki legalább annyira vigyáz rá, mint ahogy én óvtam.

– Hát, jó. Ez baromi szép dolog tőled – néztem rá a kezemben tartott Louvre-albumra, amit Arnold Párizsban vásárolt.

– A jótékonykodás lényege, hogy önzetlenül váljunk meg szeretett és nagyra becsült dolgainktól azért, hogy másoknak jót tegyünk.

– Igen! Én is ezért adom oda az antikvár *Öreg halászt*, de Kinga kinevetett!

– Ha neked sokat jelent és képes vagy odaadni, akkor nincs okod az aggodalomra. Megtetted, amit kellett – mosolyodott el.

– Na, jó – lépett hozzánk hirtelen Kinga. – Ez így nem lesz jó!

– Mi a gond? – kérdeztem aggódva. Kinga majd felrobbant a dühtől.

– Szétnéztem más osztályokban. Az adományaik nemcsak gyűlnek, de igen jók! Mi pedig pár idióta repülőmodellel, dohos könyvvel meg szakadt zászlóval próbálkozunk! Megőrülök!

– Kinga, állj le – ráztam a fejem. – Jacques odaadta a Tour de France-on vásárolt zászlóját, ez borzasztóan szép dolog tőle! Gábor hetekig készítette a modellt, ő is önzetlenül lemondott róla. A könyvemről meg szállj le!

– Azonnal beszélnem kell a többiekkel! – hagyott ott minket, meg sem hallva az érvelésemet.

– Szerintem Kinga egy szép napon megőrül – mosolyogtam Arnoldra.

– Minden bizonnyal – bólintott. Hát, ez van.

Suli után olvasókörön arról beszélgettünk, hogy ki mit szokott olvasni az ünnepek alatt, úgyhogy összességében nagyon jó hangulatban telt a szakkör. Arnolddal és Karcsival az aulán átvágva igyekeztünk a kijárat felé, amikor szólítottak.

– Rentai!

Ez az a hang, ami néha kísért álmaimban, úgyhogy teljesen ledermedtem, és a szám szélét rágva fordultam vissza. Vladár felém sietett, és borzalmasan feszültnek tűnt.

– Hol van Virág? – förmedt rám.

– Tudtommal rajzsakkörön – feleltem.

– Hát, ott bizony nem volt – mondta Vladár idegesen.

– Virág kihagyta a rajzsakkört? – csodálkoztam, és már vettem is elő a telefonom.

– Úgy tűnik. Azt hittem, veled van.

– Nem, én olvasóköron voltam – feleltem, és a fülemhez szorítottam a telefonom. Kicsengett, és amíg vártam, úgy éreztem, hogy felrobbanok. Már azt hittem, valami baj történt, és lehunyt szemmel, folyamatosan motyogtam magamban, hogy vegye már fel, amikor hirtelen beleszólt. Vidám hangon, egyáltalán nem úgy, mint akinek baja van.

– Szia, Reniii!

– Virág, hol vagy? – kérdeztem köszönés nélkül.

– Doriánnal meg a többiekkel Mekiben. Miért? – kérdezett vissza úgy, mintha én lennék rossz helyen, nem ő.

– Mert ma rajzsakkör volt! Nem mentél!

– Ja, ühüm. Izé. Gondoltam, ma kihagyom, mert hívtak hambizni, és akkor... – fecsegett, a háttérből pedig örülten nagy röhögés hallatszott. Vladár kérdőn nézett rám, Arnold a fejét csóválva várakozott, és addigra Cortez is odaért, kezében a rajzsakkörös mappáját cipelte.

– Virág, ha nem mész szakkörre, akkor el kell kéredzkedni.

– Ajj már, csak egy szakkör...

– Nem, mert a szüleid is úgy tudják, hogy itt vagy. A tanárok felelnek érted, mintha tanítás lenne.

– Jaj, Reni, ne legyél már ilyen. Csak eljöttem órák után. Figyusz, most leteszem, mert kihül a krumplim.

– Várj – szóltam, de Virág kinyomott. Tehetetlenül megráztam a fejem.

– Hol van Bencze? – kérdezte Vladár.

– Azt hiszem, McDonald's-ban – motyogtam.

A tanár idegesen biccentett, mint aki tudomásul vette, aztán szó nélkül megfordult és elviharzott.

– A fenébe – suttogtam, és Cortezre néztem, akin látszott, hogy ideges.

– Ebből baj lesz – jegyezte meg Arnold némi töprengés után.

– Micsoda felismerés – biccentett Cortez gúnyosan. Úgy tűnt, a továbbiakban nem szándékoznak egyméteres távolságra állni egymástól, úgyhogy Cortez lazán kikerült minket, felvette a kapucniját, és kilökte a bejárati ajtót.

Hazaérve anyut kint találtam, éppen kültéri égősorokat rakott a tujákra, úgyhogy szóltam, hogy mindjárt jövök segíteni, csak felnézek a netre. Az msn betöltődött, Kinga ablaka azon nyomban villogni kezdett, egy rakás üzenetet hagyott, ilyeneket, mint: „Renáta, hol vagy?”, „Ha beléptél, azonnal írd rám!”, „Renáta, Dave nem hajlandó válaszolni, beszélj vele”... Közben megnyílt egy másik ablak, mire azonnal megremegett a kezem. Másolom:

Virág üzenete: Na, kösz szépen, ez jó nagy szenyaság volt! Miért kellett elmondanod Vladárnak, hogy mekizek??? Hívta anyut, most tök ideg!!! Rendes vagy. :-/

Gyorsan videóhívást indítottam, de Virág kinyomott, és rögtön utána offline lett. Azt hiszem, elrejtette magát. Sírógörccsel zártam be az ablakot, és kimentem a kertbe. Szerintem még soha, senki nem díszített annyira szomorúan, mint én. ☹

Matekóra: 5/5 – kaptam egy ötöst felelésre.

Virág: 5/1* – nem hiszem el, hogy haragszik!!! És ha baja esik útközben? Az anyukája úgy tudja, rajzon van, Vladaré a felelősség... Ah, ez örület!

Dorián: 5/1 – kezdem komolyan gyűlölni!!!

Jacques: 5/5 – még este rám írt, hogy elég jó-e az adomány, mert Kinga kiabált vele. Biztosítottam róla, hogy szuper a zászló és hogy Kingát bízza rám.

Díszítés: 5/1 – semmi kedvem nem volt hozzá. Szegény anyu, hiába lelkesedett, egyszerűen nem lett jobb kedvem. Még a *Last Christmas* miatt sem lázadtam. Fura, ez azt jelenti, nagyon kivagyok.

☹

Karcsi: 5/4 – este beszéltünk telefonon, mert felhívott, hogy mit ajándékozzon Arnoldnak a születésnapjára. ☺

Apu: 5/5* – este sikerült beszélünk skype-on, de csak pár percet.

December 8., kedd

Adománygyűjtés reloaded. Kinga ma már tombolt. Totálisan kikészült, kora reggel üvöltözött mindenkivel, hogy a többi osztály milyen jó adományokat szerzett. Filmes plakátok (tizenegyedikes fiúk), Idiot Side-os autogram kártyák (kilencedikesektől), Paris Hilton füzetek és tollak (tizenkettedikes lányoktól)...

– Nem igaz, hogy ennyire bénák vagytok! Mi ez a baromság? – emelt fel egy fejkendőt Kinga, aki éppen a teremben balhézott.

– Ember, óvatosan. Az a WOW-os ereklyém, eBay-ról rendeltem, vigyázz már rá! – hőkölt meg Robi.

– És ér valamit ez a vacak? – kérdezte Kinga, furán méregetve a darabot.

– Majd meglátod. Elviszik egy perc alatt...

– Jó, nem bánom. De mondja már meg valaki, hogy ez mi a bánat? – kapott fel egy pólót a tanári asztalról, és kérdően nézett. – A Chuck Norris pólóm! – röhögött Zsolti.

– Zseniálisan értéktelen. Gratulálok.

– Szerinted – vágta rá Zsolti. – Ilyen nincs ám mindenkinek!

– Milyen kár – gúnyolódott Kinga, és félredobta. – Ki adott kártyákat?

– Kinga, az az NBL kosárkártya-gyűjteményem, ha eldobod, mész utána – nézett fel Cortez.

– Értékesnek tűnik – nézegette Kinga a műanyag tasakban őrzött kártyákat.

– Az is – vontta meg a vállát Cortez.

– Szuper, végre valami! Jó, ez nagyon jó lesz – biccentett Kinga.

– Ez már kevésbé! Dave, mi a fenéért hoztál magadról egy képet? – mutatta fel a fekete-fehér fotót, amin Dave mosolyog. Ezen mindenki elnevette magát, Dave pedig büszkén meghajolt. – Szerinted ez vicces? – förmedt rá Kinga.

– Ha senki nem veszi meg, akkor majd én – mondta Dave. – Felmayer, hallottál már az egoizmus kifejezésről? – szolt a hátsó padban olvasó Arnold.

– Nem, soha – vigyorgott Dave szemtelenül aranyosan, és tovább erősködött, hogy igenis van igény a fotójára.

Kinga félretette, és felemelte az asztalon heverő újabb darabokat.

– Mangasorozat, teleragasztott *Twilight* matricaalbum és egy Fall Out Boy póló. Virág, ez nem rossz – biccentett Kinga.

Furcsán néztem a feltartott pólóra, és egy belső hang folyamatosan azt súgta, hogy ez így nem jó.

– Virág – néztem rá. – Ez a kedvenc pólód, biztos, hogy odaadod?

– Nekem már nem kell – vont a vállát, és duzzogva elfordította a fejét.

Sóhajtva néztem, az egész nem stimmel. Oké, haragszik rám, mert állítása szerint „beköptem”. Talán egyszer megérti, hogy csak jót akartam neki. Viszont ami a pólót illeti. Na, ezzel nem tudtam megbékélni. Virágnak sok Pete Wentz-es holmija van, és lehet, hogy most annyira nem szereti vagy nem köti le. De ezt a pólót a hivatalos FOB-oldalról rendelte, a megjelenés napján éjfélkor tette a kosarába, nehogy elfogyjon. Fekete, női fazonú, elején *I don't care* felirattal, hátulján az együttes lógójával. Annyira imádta, hogy csak ritkán hordta, és úgy vigyázott rá, mintha az élete függne tőle. És most odaadja. Itt nem a jótékonykodásról van szó, mert Virág ruhatára egymillió ehhez hasonló darabból áll, amit tuti, hogy megvennének. A laikusnak ez csak egy póló, én azonban tudom a történetét. Azt hiszem, ez most arról szól, hogy Virágot szinte semmi nem érdekli, és féltő, hogy később ezt bánni fogja.

Ebédszünetben Arnolddal és Karcsival az udvaron ácsorogtunk, és miközben a sulirádió az RHCP *Snow* című dalát üvöltette, mi a jótékonykodásról beszélgettünk.

– Remélem, megveszik, még a fan club online boltjából vettem – dadogta Karcsi, aki láthatólag nehezen vált meg a hologrammos Harry Potter kártyáitól.

– Az tuti – mosolyodtam el halványan, és közben próbáltam az árkádok alatt álló Virággal szemkontaktust teremteni, de nem nézett rám. Dorián viszont igen. Nem volt kedves pillantás, az biztos. Csak

tudnám, hogy ő miért haragszik, elvileg ő az, aki kiragadta Virágot a társaságunkból és aki miatt Virágnak teljesen elment az esze. Gratulálok nekik. ☺

Mivel Virággal egész nap nem tudtam beszélni, esélyem sem volt meghívni, így csak hárman mentünk el sulis után megünnepelni Arnold szülinapját. Karcsival és Arnolddal egy közeli kávézóba mentünk, és elég „lightosan” töltöttük a délutánt. Mondjuk, Arnold amúgy sem szereti a nagy felhajtást, így neki ez teljesen rendben volt, de én azért kicsit sajnáltam, hogy a tizenhatodik szülinapját összesen hárman ünnepeljük meg forrócsokival és egy-egy szelet csokitortával. Még egy főnek ott kellett volna lennie bármi áron! Igen, Virágnak. No comment.

Adománygyűjtés: 5/3 – alakul, de Kinga elégedetlen. És hát a diktátorokat nem tanácsos felbosszantani, így hallottam. ☺

Arnold: 5/5* – Kávézóban ülős, beszélgetős szülinap, ami szerinte jól sikerült, mert azokkal volt, akiket kedvel. Ennek igazán örülök. ☺

Arnold ajándéka: 5/5 – teljesen odavolt a francia kiadású, képekkel illusztrált Lovecraft-könyvért, aminek a beszerzése elég komoly előkészületeket vett igénybe. Örök hála érte a levelezőtársamnak, Justine-nek, aki segített megrendelni, mert Virág nélkül totál bénázok a neten...

Jonah Black: 5/5* – Jonah irtó jófej, tök jó lenne egy ilyen barát!

Idol dolgozat: 5/? – most fejeztem be. Remélem, jól sikerült. Izgulok.

Csörög a telefonom: 5/2 – *A Cápa* zenéje... Kinga. De hát este negyed tíz van!!! Örület.

December 9., szerda

Az egész nap feszülten telt, dogákat írtunk, szünetben Kingával kellett kémkednem a többi osztályban, hogy ki milyen adományt hozott, Ráadásul délután, amikor épp gondoltam, lazítok egy kicsit, beállított.

– Renáta, velem kell jönnöd! – közölte mindenfajta bevezetés nélkül. – Az adományokról van szó!

– Mi a baj velük?

– Kevés! Rossz! Láttam a tizenkettedikesekét! Ők fognak nyerni!

– Kinga, ez nem verseny! Adomány! Adtunk, megpróbáljuk eladni, ennyi. Megtettünk mindent!

– Renáta, mi van veled? Nem érted, amit mondok? Ránk marad az a sok lom, amit nagy nehezen összegyűjtöttünk. Senki nem veszi meg!

– Ezt nem tudhatjuk.

– De, én tudom! Vedd a kabátodat!

Tudtam, hogy úgysem érdemes vitatkozni. Az előszobában felkaptam a kabátom, meg a nyakam köré tekertem a sálam, és már indultunk is. A fagyos hidegben sietve loholtam Kinga után, aki előszedte a zsebéből a listáját, és végigfutotta.

– Jó, Zsoltival kezdünk, aztán Dave, Andris és Cortez.

– Cortez? – döböntem le, és meg is álltam. Kinga visszajött értem, megragadta a karom, és magával húzott.

– Igen. Cortez. Rengetegen kérdezgették, hogy mit adományoz, mert szeretnék megvenni. Undorítóan népszerű – fűjtatott Kinga, és tovább magyarázott arról, hogy mennyi lány rajong Cortezért a suliban. Magyarázta nekem, aki egy vagyok a sok közül. Hurrá.

A fiúknál viszonylag hamar végeztünk, kisebb viták árán szereztünk dobverőket (Kinga elszedte Zsoltitól), metallicás passzartót (Andris majdnem elbőgte magát, amiért oda kellett adnia, de Kinga berontott a szobájába, és azonnal kiszúrta), és egy pánikgombot. Ezt Dave-től kaptuk, a bigyoshopon rendelte, és teljesen haszontalan dolog, de jópofa, és szívesebben odaadta, mint például a tévéjét, pedig Kinga beőrült, és egy ideig azt akarta elhozni. Kicsit túlpörgött. ☺

Az utolsó adománygyűjtő helyszín előtt megtorpantam és mély levegőt vettem, miközben Kinga már becsöngetett. Cortezék háza. Azóta nem jártam nála, amióta eltörte a lábát, és a házit hoztam. Rég volt. Túl rég.

Cortez nagymamája beengedett minket, Kinga rögtön elhadarta, hogy miről van szó.

– Szólok nekik – mosolygott ránk, és miközben én a többes számot próbáltam megemésztetni, Cortez nagymamája megjegyezte, hogy régen látott és hogy örül nekem.

Kingával megálltunk a nappaliban, és amíg én illedelmesen válaszoltam Cortez nagymamájának kérdéseire, amik a sulira vonatkoztak, Kinga a lépcsőt szuggerálta. A dobogásból tisztán hallatszott, hogy Cortez nem egyedül jön le. Bingó. Viki szőke haja csak úgy lengett körülötte, füstösre festett szeme és széles mosolya sajnos kifejezetten szép volt, és lila cipzáros pulcsiban, fekete gatyában is nagyon menőn nézett ki. A kabátomban, hótaposó csizmámban és unalmas farmeremben úgy döntöttem, nem keresem tovább az önbizalmam, valahol régen elhagytam már.

– Adomány? – vonta fel a szemöldökét Kinga.

– Az NBL kártyákat annak szántam – közölte Cortez.

– Kevés – tárta szét a karját Kinga.

– Mi kell még?

– Személyesebb. Amiért ölni tudnának a suliban.

– Mondjuk, egy póló? – kérdezte Cortez elég fura arckifejezéssel.

Kinga szeme felragyogott.

– Óriási! Sőt, add, ami rajtad van!

– Mivan? – röhögte el magát Cortez hitetlenül.

– Ez az! – csettintett Kinga. – A suliban a lányok egymásra licitálnának egy pólóért, ami volt rajtad! Add ide!

– Te beteg vagy! – rázta a fejét Cortez. Kinga elindult felé, ezért Cortez hátrálni kezdett.

– Mi az? Rágózol? Köpd ki, ebbe a zsepibe! – matatott Kinga a zsebében, és előhúzott egy csomag pézsét.

Cortez először mosolygott, majd, amikor rájött, hogy talán Kinga nem viccelt, felment a lépcsőn. Kinga utánarohant, és a pólójáért nyaggatta.

– Most komolyan. Ti milyen suliba jártok? – röhögött Viki jóízűen, és azt hiszem, tőlem kérdezte, de nem várta meg a választ, hanem utánuk ment.

Cortez nagymamája hümmögött valamit, és elkaptam egy pillantást, ahogyan Viki után nézett. Hú. Nem volt kedves, az biztos. De aztán egy pillanat alatt váltott, és mosolyogva megkérdezte tőlem,

hogy kérek-e valamit inni. Mivel nem tudtam, hogy Kinga meddig üldözi Cortezt az emeleten, elfogadtam.

Egyedül maradtam a nappaliban, és egy pillanatilag tétlenül ácsorogtam, tele szomorúsággal, fájdalommal, tehetetlenséggel és önsajnálattal, amikor megpillantottam az asztalon Cortez sulicuccait. Odaléptem és félretettem az irodalomkönyvet, ami alatt egy kinyitott füzet hevert. Az oldal üres volt, a tetején azonban szerepelt a cím. *Idol – Joey Ramone.*

Cortez példakép dogája, amit holnap kéne leadnia. A margóknál firkák, sok-sok pötty, ami akkor kerül a füzetbe, amikor valaki ott kopogtatja a tollát. Talán meg akarja írni. Talán csak nem tudta elkezdni. Hiszen címet adott neki! Ez már eleve nem teljesen üres beadandó. Az a legszomorúbb az egészben, hogy egy pillanatilag sem hezitáltam. Nem foglalkoztam azzal, hogy Viki mennyire menő és hogy mennyire borzalmasan tökéletes párost alkotnak. Sem azzal, hogy Cortezre néha nagyon haragszom. Sőt, még az sem érdekelt, hogy időnként bunkó velem. Csak az lebegett a szemem előtt, hogy beadhat egy irodalomdogát, esélyt adva magának a kettesre. Felkaptam az asztalon lévő tollat, és írni kezdtem. Annyira belemerültem, hogy nem is hallottam, amikor Cortez nagymamája visszajött.

– Gondolod, hogy ez így helyes? – kérdezte, én pedig összereztem, és leejtettem a tollam.

– Nem, én csak... – dadogtam, de megakadtam. Cortez nagymamája mellém lépett és belelesett a füzetbe. – Egy kis segítség, hátha így könnyebb megírnia – védekeztem, pedig tudtam, hogy nem haragszik, mert mosolygott.

– Látom – bólintott kedvesen.

Csendben álltunk, és az emeletről leszűrődő hangokon mosolyogtunk, végül durva dobogással Kinga lecsörtetett.

– Na, ez már valami – mutatta fel a kezében tartott pólót. Cortez kedvenc Ramones-logós felsője.

– Ügyes – dicsértem meg.

– Erre lesz a legnagyobb kereslet. Megnyerjük a versenyt! – lelkesedett Kinga.

– Ez még mindig jótékonyági gyűjtés, és nem verseny – emlékeztettem, mert úgy tűnt, totál elfelejtette.

– Lehet, de mi adjuk a legjobb adományokat! Tehát nyertünk. Kellest a hasznossal. Mehetünk – biccentett Kinga, aztán megkérdezte még Cortez nagymamáját, hogy nincs-e véletlenül egy szelet csoki, amibe Cortez már beleharapott.

– Sajnálom – csóválta a fejét mosolyogva, és összenéztünk. Kinga morgott valami „kár, jó lett volna”-félét, aztán elindultunk.

Az utcára kiérve még visszanéztem, Cortez ablakára, de nem láttam semmit. Viszont a tudat, hogy Viki ott lóg nála, elképesztően fáj. Pedig ez normális. A barátnője. Járnak. ☺

– Nem értem, hogy miért nem adta oda a rágóját! Tudok olyan kilencedikes lányról, aki biztosan megvette volna, hogy eltegye emlékebe! – dühöngött folyamatosan Kinga. – Vagy jó, ha a rágó túlzás, akkor legalább azt a pólót, ami rajta volt. Ez tiszta, nem ér annyit!

– Ez a kedvenc pólója – szóltam halkan.

– Jó, de így nem adnak érte olyan sokat. Nézd csak meg – nyomta a kezembe, én pedig mosolyogva megráztam a fejem.

– Hidd el, eleget adnak majd érte – forgattam a hidegtől elgémberedett ujjaim között, és tudtam, egyike vagyok azoknak, akik szívesen megvették. No comment.

Hazaérve Kinga az étkezőasztalunknál rakosgatta az adományokat (nálam tároltuk, úgyhogy Kinga maradt)

– Jó – nézett fel félóra csend után. – Ezek jók lesznek, elégedett vagyok.

– Végre – hajtottam le a fejem az asztalra. Elértük. Kinga lenyugszik. Éljen.

– Neked meg mi bajod? – kérdezte, felébredve az elmúlt napok örült pörgéséből, és úgy tűnt, hirtelen észrevette, hogy mi van körülötte. Például én. Kifejezetten szomorúan.

– Semmi.

– Ugyan már. Nehogy azt mondd, hogy megint a Cortez és Viki téma bontott ki?

– Kicsit – suttoztam.

– Renáta, elhasználtad a szálnalmas jelző összes szinonimáját!
Nincs több! Kifújt!

– Mindig tudod, hogy dobj fel – bólogattam elkeseredve.

– Rémes vagy!

– Ez csak egy hullámvölgy – ráztam a fejem fáradtan.

– Tavaly szeptember óta? Gratulálok!

– Kinga, nem kell, hogy kioktass.

– Én nem úgy látom! Jó, járnak. Nem tegnap óta, volt időd hozzászokni. Ha nem tetszik, tegyél ellene!

– Mégis hogyan?

– Mi az, ami miatt annyira menő Viki?

– Jó a haja, festi magát, haverként tekintenek rá, vagány, lázadó, borzalmasan szép... – soroltam.

– Hagyd már abba! Ez mind semmi! Az egyetlen dolog, ami miatt nem unják meg, amiért elviselik és amiért jó fejnek tartják, az a zene.

– Hogyan? – csodálkoztam.

– Renáta, használnád néha, ami a nyakadon van? Mert jó lenne...

– forgatta a szemét unottan. – Zene. Ez a közös pont. Csak ez. Semmi más!

Pár percig csendben bámultam magam elé, és végiggondoltam a hallottakat. És tényleg! Cortez azért lóg annyit Vikivel, mert egy együttesben játszanak. Ricsiék azért kedvelik, mert állandóan együtt próbálnak! A zene köti össze őket. Hogy ez eddig miért nem jutott eszembe? Wow.

– Igazad van! – mondtam hirtelen. – Tudom, mit kell tennem!

– Na, végre! – dőlt hátra Kinga. – Akkor ezentúl hallgatod azokat a számokat, amikről beszélnek, hogy legyen témátok, elmész a próbákra és a koncertekre?

– Mi? Nem! – ráztam meg a fejem automatikusan.

– Hanem?

– Szeretnék egy gitárt! – böktek ki, és éreztem, ez a megoldás. Kinga az ornyergét dörzsölgette.

– Ez a legpocsékabb ötlet, amit valaha hallottam. Renáta, te annyira vagy muzikális, mint egy szék! Verd ki a fejedből ezt az örültséget!

– Nem, igazad van! Ha gitároznék, akkor Cortez máshogy nézne rám!

– Én nem ezt mondtam! Ezt az ötletet egyáltalán nem támogatom!

– Nem baj – mosolyogtam. – Megtanulok gitározni. És akkor menő leszek.

– Engedd meg, hogy végigkísérjem ezt a nevetséges próbálkozást. Annnyira fogom élvezni – vigyorgott Kinga.

Így mosolyogtunk egymásra, én tele ambícióval és tervvel, Kinga pedig határtalanul gúnyosan. De mindegy. ☺

Cortez: és Viki: 5/1 – ☹

Ramones póló: 5/5 – ott van a táskámban. Holnap odaadjuk. Viszont kibírtam, hogy nem próbáltam fel!!! Jó, kétszer kiszedtem megnézni, és egyszer magam elé tettem, de erős voltam. Éljen.

Apu: 5/5* – skype-on beszéltünk. ☺

Gitár: 5/3 – nézegettem a neten, de fogalmam sincs, mit kell figyelembe venni. A színét? Mert láttam szép színűt. Na, erre visszatérek még.

Farm: 5/1 – még mindig kell egy szomszéd. Nem igaz. ☹

Msn: 5/5 – csak egy pillanatra mentem be. Virág offline volt, ahogyan Cortez is, viszont... Viszont hagyott üzenetet.

„Kösz.” Összesen ennyit írt, de örültem. Mert tudtam, megírja a beadandót Kardosnak.

December 10., csütörtök

A rettegett rajz és művtöri után (szerencsére nem volt osztályzás) beadtuk Kardosnak a házidogákat, aztán Gondosnak a kémiát (még órán kijavította, Ricsi ötöst kapott, én négyest; ezt sose fogom megérteni), Gazdag végig feleltetett, Monsieur Durand pedig duplaórás tézét íratott. Kissé húzós volt a nap, ráadásul órák után az adománygyűjtők (plusz a segítők) mehettek adományokat összesíteni.

Az egész osztály szó nélkül lelépett, még Arnold sem maradt ott velem, mert mennie kellett valamit elintézni, így Kingával ketten

sétáltunk a kihalt folyosón, táskánkban cipelve az összeszedett dolgokat. Máday a tesiterembe irányított minket, ahol a többi osztályból már megérkeztek a gyűjtést szervezők. A tornaterem lelátói üresek voltak, a pályán a szaktanárok (Kardos és Tölgyessy) rendezgették az asztalokat sorokba. Ahogy beléptünk, Karcsi vadul integetni kezdett, aminek következtében nem figyelt maga elé és nekiment Szekeres tanár úrnak. A fiúk tesitanára afféle „semmi baj” vállveregetéssel nyugtatta meg Karcsit, de a vékony kilencedikes szinte összecsuklott a tanár keze alatt.

– Na, a nyomi haverod is itt van – közölte Kinga.

Nem vettem figyelembe a megjegyzését, csak visszaintegettem Karcsinak, aztán vártam, hogy mi a teendő. A tanárok elrendezték az asztalokat, majd Máday rátért a feladatunkra. Minden kétfős csapat (összesen tizenhat csapat, osztályonként két ember) kap egy szaktanárt, akivel megállapítják az adomány összegét Szent Johanna-pénzben. És kezdődhetett a kirakodás. Mi Kardost kaptuk, aki lelkesnek tűnt. Eleinte.

– Ez mégis mi akar lenni? – kérdezte. Naná, hogy Dave pánikgombját nem tudta behatárolni.

– Ez... – töprengtem, végül elmagyaráztam, hogy a gombot a billentyűzetre lehet ragasztani, és akkor ott jól mutat, de egyéb funkciója nincs.

– Maximum egy Szent Johanna-pénz az ára – csóválta a fejét Kardos, és mondott valami olyasmit, hogy „ez jellemző Felmayerre”.

– Kinga, ez nagyon szép gesztus. Biztosan megváltsz tőle? – emelt fel egy díjat Kardos.

– Igen. Szeretném, ha a befolyt összeg jó helyre kerülne, nekem ennyit bőven megér – Kardos elismerően bólintott, aztán Kinga el is rontotta a szép pillanatot. – Másrészt holnap reggel első dolgom lesz visszavásárolni.

– Vagy úgy – motyogta Kardos, aztán kirakta a díj elé a cetlit, miszerint százötven Szent Johanna-pénzbe kerül. A következő darabnál összeszaladt a tanár szemöldöke, és óvatosan nyitotta ki az albumot.

– Arnoldé – mondtam halkán.

– Igen, sejtettem. Remélem, holnap első leszek, és megvásárolhatom az iskola könyvtárának – mosolygott. Én is mosolyogtam. Kinga nem.

– Mi az, hogy százhetven Szent Johanna-pénz? Az én díjam miért csak százötven? Nekem ezért a díjért kiment a vállam? –tájékozott.

Kardos érvelni próbált, miszerint Arnold könyve nagyon értékes, és persze Kinga díja is, de az album eszmei értéke... Mindegy, Kinga begőzölt, és követelte, hogy az ő adományának ára is legyen magasabb, úgyhogy ezen egy ideig ment a vita. Az én *Öreg halászom* hatvan Szent Johanna-pénzt ért, amivel meg voltam elégedve. Majdnem fél hét volt, mire végeztünk, és tényleg szörnyen elfáradtam. Eleinte sok asztal felől hallottam nevetést meg beszélgetést, de végül mindenki szabadulni akart, így monoton tempóban áraztunk. Az osztály adományai közül a legértékesebb darabok Ricsi CD-i, Arnold Louvre-albuma, Kinga díja és Cortez pólója lett. Gyors fejszámolást végeztem, és rájöttem, hogy ha holnap reggel beváltom a pénzem és semmi mást nem veszek, akkor meg tudom venni Cortez pólóját és egy láncát (csak együtt kapható) kerek kétszáz Szent Johanna-pénzért. Igaz, akkor kifújta a zsebpénzem, de mindegy.

Mivel kora estére szakadni kezdett a hó, anyu hazafele felvett, hogy ne gyalogoljak hegynek felfelé a sötétben. Kingát is vittük, aki még akkor is dühöngött, amikor kiraktuk a házuknál. Sőt, ha jól láttam a tükörből, még akkor is beszélt, amikor elhajtottunk.

Msn: 5/4 – Arnold várt, úgyhogy elmeséltem neki a délutánt. ☺

Virág: 5/1* – offline. Pedig havazik, és úgy szerettem volna kimenni vele kutyát sétáltatni meg beszélgetni és nevetni, és angyalkát csinálni a porhóban... ☹

Vacsora: 5/5 – anyu hozott szendvicset a Subwayból. ☺

Fáradt vagyok: 5/2 – még olvasok kicsit, aztán alszom.

December 11., péntek

Na, jó, az hogy tegnap este rákezdett a havazás, oké. De reggelig esett. Sőt! Szakadt! Anyu már hajnalban elment, mindenholnan hívták, a közlekedés kaotikus, a hó meg csak nem áll el, úgyhogy mikor felkeltem, egyedül voltam. Amikor kinéztem az ablakon, minden hófehér volt. Az út, a járda, a fák, a kocsik, a háztetők. Minden. Gyönyörű téli nap, brutálisan sok hóval. Ez szünetben rendben van, de egy pénteki napon, amikor suliba kell menni... Hát, nem tudom.

A reggelimet megtaláltam a konyhapulton (melegszendvics volt valaha, de mivel anyu hajnalban csinálta, én már szétszáradtan, megbarnult sajttal találtam meg), aztán elkészültem. A hótaposó csizma hasznos, de ekkora havazást még ez sem bírta ki. A sulihoz érve úgy éreztem magam, mintha lefutottam volna a maratont, totál kifárasztott a hóban gyaloglás és a koncentráció, hogy el ne essek. A Szent Johanna előtt éppen óriási hógolyócsata folyt, igyekeztem kimaradni belőle, de egy eltévedt lövedék fülön talált, így kezdett elegendő lenni az egészből. A hajamba tapadt havat próbáltam kirázni, miközben beléptem az aulába. Máday szinte fellökött, ő pont kifele igyekezett, hogy véget vessen a randalírozásnak.

Egyenesen a büféhez mentem, és kihalásztam a pénzem a táskámból. Beváltottam Szent Johanna-pénzre, és fel sem mentem a terembe, hanem egyenesért átvágtam az udvaron (a sulirádióból a *Let it Snow* punk feldolgozása üvöltött) és bementem a tesiterembe. Még viszonylag kevesen voltak, valószínűleg elakadtak az időjárás miatt, így nyugodtan sétálhattam a telepakolt asztalok között. Miközben nézelődtem, leszedtem magamról a sálát, és megtöröltem a fülem, amiből kezdett kiolvadni a hó. Klassz. Mentem pár kört az asztalok körül, de csak-csak visszatértem ugyanoda. A mi osztályunk adományaihoz. Cortez pólója ott volt, de két kilencedikes lány már ott sugdolózott meg viháncolt körülötte, úgyhogy gyorsan kellett dönteni.

– Választottál valamit? – kérdezte Kardos, miután már elszedült attól, hogy a bolyongásom nézze.

– Igen – szorongattam a kétszáz Szent Johanna-pénzem a markomban.

– És mi lenne az?

Odanyúltam Cortez pólójához, és azt hiszem, meg is fogtam. De elengedtem. Biztosan megőrültem, vagy valami ilyesmi, de végül nem vettem meg. Hogy miért? Mert megakadt a tekintetem valamin, amitől összeszorult a szívem. Virág FOB pólója. Szomorú lesz. Ha egyszer magához tér és rádöbben, hogy odaadta, talán még sírni is fog. Fáj belegondolni.

- Azt a pólót – mutattam szomorúan.
- Tessék, száztíz Szent Johanna-pérez lesz.
- Rendben.

Miközben kifizettem, Kinga és az a-s lányok odacsörtettek mellém, és szinte arrébbloktek.

- Én ezt kérem – ragadta meg Edina Cortez pólóját és láncát.
- Egy pillanat. És ne sikongassatok – szólt rájuk élesen Kardos. Virág pólójával a kezemben félreálltam, és néztem, ahogy Edina ugrál a megszerzett darabbal.
- Mit vettél? – lépett hozzám Kinga.
- Ezt a pólót – mutattam fel egy pillanatra, és már le is ejtettem a kezem.

- Ha jól sejtem, nem magadnak.
- Nem.
- Nem tudom, hogy sírjak vagy nevessek a naivitásodon.
- Nem kell reagálni rá – vontam meg a vállam.
- Na és Cortez „felbecsülhetetlen értékű” pólójával mi lesz? – kérdezte gúnyosan.
- Úgy tűnik, jó helyre került.

Kingával mindketten a viháncoló Edinát néztük, aki feltartott kézzel mutatta a világnak, hogy megszerezte. Kábé úgy örült neki, mintha Cortezt nyerte volna el.

- Akarod, hogy kicsavarjam a kezéből? – nézett rám Kinga.
- Nem, de kösz – feleltem halvány mosollyal.
- Na, gyere, meghívlak egy pánikgombra – mondta lekezelően, és visszarángatott az asztalhoz.

Nevetve néztem, ahogy megveszi nekem Dave kütyűjét kerek egy Szent Johanna-pérezért, aztán mentünk még egy kört, hátha látok valami érdekeset. A pólóról lemaradtam. De megvettem Virág FOB relikviáját, remélve, hogy egyszer még keresni fogja, továbbá

beújítottam két könyvjelzőt, egy világító tollat (semmi haszna, de mindegy), egy *Szívek szállodája* magazint (Jess-poszterrel, wow), ja, és kaptam ajándékba egy pánikgombot. ☺

Egyébként örültem nagy sikere volt az adományozásnak, minden szünetben tele volt a tesiterem, az összes diák ott kutakodott „kincsekre” vadászva, néhányan pedig direkt hülyeségeket vettek. Úgyhogy összességében nagyon vicces volt.

Irodalomórán Kardos ledobta az asztalra a kijavított beadandókat.

– Jó híreim vannak – kezdte.

– Kitűnő lett a dogám? – üvöltötte Zsolti.

– Akkor úgy kezdeném az órát, hogy sokkoló híreim vannak – vágta rá Kardos, mire mindenki elnevette magát, Zsolti pedig lejjebb csúszott a székén. – A dolgozatok jól sikerültek.

Az *Anyegin* beadandó (a netes segítség lehetősége miatt) mindenkinek négyes vagy ötös lett, úgyhogy Kardos rátért a példakép dolgozatokra.

– Érdekesnek találtam, hogy kiért rajongtok és hogy miért. Nem mondom, néhány dolgozat meglepett, például nem tudtam, ki az a Tony Hawk – olvasta ki a tanári zsebkönyvéből, mire Ricsi büszkén bólintott. – Vagy éppen Lukács László.

– Tankcsapda! – üvöltötték egyszerre hatan, Kardos pedig biccentett.

– Most már tudom. Tehát a dolgozatok jók lettek, így jó jegyek születtek, az osztály nagy része pedig javított.

– Éljen – tapsolt Dave boldogan, de Kardos egy pillantással elhallgattatta.

– Szeretném kiemelni Gábor Dolák-Saly Róbertről írt dolgozatát, valamint Kinga Némethy Bertalan, világhírű edzőről szóló fogalmazását. Gratulálok, kitűnő.

– Arnold, a húszoldalas Hunter S. Thompson-elemzésed kissé hosszú, de természetesen kitűnő, így szeretném, ha lefordítanád franciára is. Köszönöm – nyújtotta a vaskos köteget, Arnold pedig komótosan kiment érte.

– Nagy Zsolt! – nézett fel a tanár, miközben a fejét rázta. – Komolyan el kellett gondolkodnom a munkádon. Az első sorokat olvasva kedvem lett volna rávágni az egyest, mert képtelen voltam

felfogni, hogy Vágási Feriről írtál a *Szomszédok* sorozatból – kezdte, mire mindenkiből kitört a röhögés. Szegény Jacques értetlenül forgolódott, úgyhogy suttogva mondtam, hogy később elmagyarázom, miről van szó. – Viszont végül egy meglepően értelmes dolgozatot sikerült összehoznod, így eltekintek a hülyéskedéstől és közepes adok.

Zsolti teljesen meg volt elégedve, Kardos pedig kiosztotta a doákat, úgyhogy mindenki a másikat akarta olvasni, és nagyban ment a röhögés, hogy kinek ki a példaképe. Már mindenki megkapta, előttem azonban üres volt az asztal. És Cortez előtt is. A tanár várt pár percet, amíg a többiek kiszórakozzák magukat Dave az Apple alapítójáról írt dolgozatán vagy éppen Jacques-nak a műkorcsolya-világbajnokról, Brian Joubert-ről szóló írásán.

– Két igen meglepő írással is találkoztam. Az első Antai-Kelemené, aki – mutatta fel a lapokat – bebizonyította, hogy tud írni. – Mosolyogva néztem a teleírt lapokat, és büszke voltam. – Igaz, kicsit olyan, mintha kérdésekre válaszolnál, de, gondolom, kizárt, hogy valaki segített.

– Tök egyedül írtam – közölte Cortez szemtelenül, és mindenki visszatartott mosollyal figyelt.

– Értem. Leköteleztél. Négyes.

Cortez kiment a lapokért, és visszafele kacintott egyet rám, amitől, mondjuk, kis híján megfulladtam, de majd ha egyszer feldolgozom ezt a pillanatot, akkor biztosan örülni fogok neki.

– És az utolsó dolgozat, amit direkt hagytam a végére. Reni.

– Igen? – kérdeztem összeszorult gyomorral. Még javában Cortez körül járt az agyam, amikor rádöbbsentem, talán valami baj van az írásommal.

– Sokat gondolkoztam, hogy mit csináljak ezzel – kezdte. Én meg majdnem elájultam. – Mivel a többiek dolgozatára is egy jegyet adtam, így a tiédre sem adhatok többet. Akkor sem, ha megérdemelnéd. Döbbenetesen jó írás, szeretném, ha olvasóköron felolvasnád. Gratulálok.

Annyira zavartan mentem ki a lapomért, hogy közben belerúgtam Jacques asztalának a lábába. Nem hittem volna, hogy Kardos véleménye végül pozitív lesz, úgyhogy félig megkönnyebbülten,

félig pedig riadtan ültem vissza a helyemre. Mert az egész osztály engem bámult.

Szünetben persze mindenki tudni akarta, hogy kiről írtam, sőt, Kinga megpróbálta elvenni a dogámat, de sikerült elsüllyesztenem a táskámba.

– Na, de most tényleg. Íróról? – kérdezte Zsolti.

– Nem, de mondom, nem fontos... – legyintettem.

– Renáta, mondd már meg! – idegeskedett Kinga. – Kiről írhattál te?

– Semmi extra, ez csak egy beadandó – motyogtam.

– De nem értem, miért nem lehet elmondani? Úgyis megtudom. Jobb lenne, ha elmondanád!

– Jó – sütöttem le a szemem. – Én anyuról írtam.

– Kiéről? – kérdezte Ricsi röhögve.

– Hát. Az enyémről – feleltem zavartam. A többieket egy pillanatra elgondolkodtatta a válaszom, aztán rögtön utána lekötötte őket az, hogy valaki hógolyót dobott az ablakunkra.

Bepakoltam a táskámba, közben Cortez mellém ért.

– Ügyes vagy – mondta őszintén.

– Köszí. Te is. Örülök, hogy megírtad – mosolyodtam el. –Mivel „valaki” húsz kérdést írt a füzetembe, csak válaszolni kellett...

– Akkor is megírtad – vontam meg a vállam.

– Engedd meg, hogy én is gratuláljak – lépett hozzánk Arnold, de szavait nem nekem, hanem Corteznek címezte. – Legszívesebben napokig ünnepelnék, amiért tizedikben félév közeledtével hajlandó voltál írni pár oldalt. Sajnos nincs időm, de egyszer még bepótoljuk. Egy karnevál talán méltó lenne – fejtegette száraz, gúnyos hangon.

– Neményi, fontoskodd arrébb magad, mert útban vagy – nézett maga elé Cortez ott, ahol Arnold elzárta a padok közti utat.

– Parancsolj, most már nem vagyok útban – lépett félre Arnold, szabadon hagyva a kijáratot. Cortez komoly arccal a szemébe nézett.

– Még mindig útban vagy – mondta, és kiment a teremből. Döbbenet néztem utána. Jó, sose kedvelték egymást, de újabban nem bírnak egy helyiségben lenni. Ami azért is kínos, mert egy teremben tanulnak...

Ofóórára Haller büszkén jött, állítása szerint remekül alakul az adománygyűjtés.

– Én vettem egy hologrammos Harry Potter-kártyát! – üvöltötte Ricsi.

– Nagyszerű – bólintott az ofó lelkesen. – És hol van?

– Ráragasztottam annak a nyomi kilencedikesnek a hátára még második szünetben – röhögött, mire az egész osztály tapsolni meg őrjöngeni kezdett. Óriási. Emlékeztetnem kellett magam, hogy majd ne felejtsem el leszedni Karcsiról. Na, mindegy.

– Nos. Egy igen fontos dologról szeretnék ma beszélni. A karácsonyi húzásról!

Az egész osztály duruzsolni kezdett, úgyhogy Haller várt pár pillanatot, végül folytatta.

– Mivel a diákok igen sokat költöttek az adományokra, az igazgatóság és a szaktanárok egyöntetűen megszavazták, hogy idén nem vásároljuk, hanem készítjük a karácsonyi ajándékokat.

Na, ennyi volt az öröm. Mindenki besavanyodott, és hát természetesen én is.

– Mi ez már? Díszítgetünk, ajándékot gyártunk... Gyöngyöt fűzni nem kell? A végén lányok leszünk – ordította Zsolti, mire a fiúk többsége vadul bólogatott.

– Zsolti, nyugodj meg. Az ajándékkészítés nem gyöngyfűzésből áll.

– Jó, de akkor is!

Ezzel eltelt vagy negyedóra, amíg a fiúk kidühöngték magukat, végül, mivel úgysem tudtak mit tenni, belátták, hogy ez van. Következett a húzás. Kicsit kedvetlenül ugyan, de mindenki kihalászott egy cetlit Haller dobozából. Mikor hozzám ért, lehunytam a szemem, és magamban végig azon imádkoztam, hogy Arnoldot vagy Jacques-ot húzzam. Ők megértik, ha a saját kezűleg készített ajándékom überbéna.

– Reni? – nézett rám az ofó kérdőn. Kicsit elidőztem a húzással. Gyorsan belenyúltam a dobozba, és megragadtam egy cetlit.

Az ofó továbbment, én meg a padom alatt kibontottam a kis papírfecnit. Jaj ne!!! Cortez! Ilyen nincs! Ááá!

Mikor mindenki húzott, körülbelül két perc alatt megvitattuk egymással, hogy ki kinek készít ajándékot, úgyhogy idén nem kellett titokzatoskodnunk.

– Pszt – rúgta meg Cortez a székem lábát, mire hátranéztem. –Kit húztál?

Csak felé mutattam a papíromat, mire irtózatosan röhögni kezdett. Égővörös fejjel vártam, hogy abbahagyja.

– Rajzolj valamit! – javasolta még mindig nevetve. Nagyon vicces. Idegesen visszafordultam, és azon kattogott az agyam, hogy mit készíthetnék neki. Mindenképp béna lesz, úgyhogy tökmindegy.

– Rendben. Most kimehettek az udvarra kulturáltan örülni a hőésésnek – szólt az ofő. – De csendben – tette hozzá gyorsan, amikor Zsolti széke felborult, Dave telefonja leesett, és Andris meg Robi egymással versengve rohant az ajtó felé. – Virág, te ne. Veled beszélni szeretnék.

Sejtettem, hogy miről lehet szó, ezért bátorító mosollyal néztem rá, de nem viszonzta, csak lehajtott fejjel kikullogott a tanári asztalhoz.

A folyosóra érve szóltam Arnoldnak, hogy maradjunk, mert tudni akartam, hogy mit mondott az ofő.

– Hé, Ren, sulis után jössz szánkózni? – kérdezte Ricsi, miközben kikerült.

– Nem, ma semmiképp – ráztam a fejem.

– Miért? – nézett rám Dave.

– Mert apu nincs itthon, anyu sokáig dolgozik, és el kéne lapátolnom a havat a járdáról meg a kocsifeljáróról, hogy ne anyunak kelljen munka után – magyaráztam.

– Kell segíteni? – kérdezte Zsolti.

– Nem, köszi, Arnold segít – mosolyogtam. Cortez és Ricsi rázkódó vállal mentek tovább, azt hiszem, Arnoldot röhögték ki. Jó, nem annyira erős, de tuti, hogy ketten könnyen ellapátoljuk...

Csengetésig a folyosón várakoztunk, aztán végre kijött Virág.

– Mi volt? – kérdeztem idegesen.

Ahogy sejtettem. Az ofő kiiktatta Virágot a rajzsakkörrel való lógás következményeiről, a botrányosan rossz jegyeiről, a be nem adott dolgozatairól (kémia és irodalom) és legfőképp arról, hogy

Dorián mennyire rossz hatással van rá. Virág ezt persze tök tragikusan, afféle „mindenki el akar szakítani minket egymástól” dologként éli meg, és képtelen felfogni, hogy nem a világ esküdött össze ellenük, hanem egyszerűen aggódunk érte. De nem értette, pedig a modern Rómeó és Júlia-sztorija még engem sem hatott meg, amikor legalább hét tárgyból bukásra áll és az égvilágon semmi nem érdekli, csak a búskomor barátja. Mivel nem bólogattam megértően, ott is hagyott a folyosón, és rohant le az udvarra, hogy Doriánnal együtt utálhassák a világot. Klassz.

Virág: 5/1 – offline volt msn-en.

Hólapátolás: 5/2 – kikészültünk. Szerencsére Karcsi is segített, de rengeteg volt.

Karácsonyi ajándék: 5/1* – én nem tudok készíteni semmit. Ráadásul Corteznek?! Jaj.

Farmville: 5/5* – Arnold magához adott. Ez minden tekintetben ütközik az elveivel, de hála neki, lett egy új szomszédom és bővíthettem! Hurrá!!!

Idol dolgozat: 5/5 – azért büszke vagyok, hogy ennyire jól sikerült! ☺

Adományozás: 5/5 – minden elfogyott, Borrel igazgató teljesen odavolt, sokat gyűjtöttünk! Hurrá! ☺

December 16., szerda

A téli szünet előtti utolsó hét irtó pörgősre sikerült. A diákok bezsongtak, a szaktanárok képtelenek voltak normális tanórákat leadni, ezért a legtöbb órán filmeztünk, beszélgettünk vagy éppen kimentünk az udvarra. A sulirádió megállás nélkül üvöltette a karácsonyi dalokat, Korponay korizni vitte a jelentkező diákokat, a büfében pedig a fahéjas forró csokin kívül lehet kapni diósmézes puszedlit és csokis-mandarinos sütit is. ☺ Tanulnivalót már nemigen kaptunk, de azért valamennyi szaktanár figyelmeztetett minket, hogy a téli szünet után bekeményítenek, mert a félév vége vészesen közel van. Persze ez a világon senkit nem érdekelt. Majd, gondolom, szünet után lesz pánik, ahogy az lenni szokott.

Duplamatekon Gazdag tanárnő betetette az *Egy csodálatos elmét*, így akit érdekelt, az az első padokban ülve nézhette, a többiek pedig elfoglalták magukat. Andris és Robi PSP-zett, Cortez, Ricsi, Dave és Zsolti a hátsó padokban röhögött valamin, amit Dave telefonján néztek, Arnold a padomon ülve olvasott, úgyhogy igazából csak Kinga, Gábor és Jacques nézte a filmet. Én éppen a suliujság-ajánlóimhoz jegyzeteltem, amikor Virág odahúzta mellém a székét. Ezer éve nem beszélgettünk már lyukas órán, úgyhogy rámosolyogtam és őszintén örültem, hogy odaült.

– Mit csinálsz? – kérdezte, és kifésülte a szeméből a haját, hogy belelásson a füzetembe.

– Csak az ajánlók – vontam meg a vállam.

– Jaj, annyira nincs kedvem a téli szünethez – szomorkodott, aztán rögtön elmesélte, hogy mennyire végtelenül rémes lesz. Mert szinte az egész az apukájával és A NŐ-vel tölti, de mivel velük még mindig nem beszél (a kistestvére miatt), így totál szótlannal telik majd a szünidő.

– Azért lehet, hogy jó lesz – biztattam mosolyogva.

– Ááá – legyintett. – És Doriánnal is csak szilveszterkor találkozunk. Utálok az egészszet. Hülye szünet!

Virág panaszkodott még egy sort, aztán teljesen ledöbbsentett.

Ugyanis megkérdezte, hogy nincs-e kedvem velük tölteni a szilvesztert.

– Mármint? – pislogtam értetlenül.

– Hát lesz egy konci 31-én, este nyolckor kezdődik, aztán utána megyünk haza. Juj, annyira naon jó lenne, ha jönnél... – csillant fel a szeme. Mind a kettő.

– Ööö, nem hiszem, hogy elengednek – mondtam, és tényleg ez volt az igazság.

– De miért? Nemár, tök jó lesz. Leszünk vagy tizenketten, meghallgatjuk a koncertet, aztán hazamegyünk. Hárman nagykorúak, meg Dorián is már tizenhét múlt, kérdezd meg anyukádat. Légysziiii.

Hm. Szilveszterkor valami emó koncert? Nem is tudom. Viszont Arnold elutazik az egész szünetre, Cortez pénteken elrepül a szüleihez, Jacques sem lesz itthon, Virág az apukájánál, Kinga tele

programokkal... valószínűleg szét fogom unni magam, miért is ne lenne jó ötlet legalább egy koncertre elmenni?

– Megkérdezem – bólintottam.

– Juj, de jó! – sipákkolt hangosan. Örültem, hogy örül.

Virág visszaült a helyére és a telefonjával babrált, én meg mosolyogva néztem. Arnold összecuska a könyvét, és egy pillanat alatt elrontotta a kedvem.

– Ez egy mérhetetlenül rossz ötlet.

– Miért? – csodálkoztam.

– Mert nem ismered Virág barátait, újabban őt se nagyon ismered, Szilveszterkor ennyi idősen egy idegen társasággal egy olyan együttes koncertjén, amit még csak nem is ismersz... Gondolkozz.

– Csak egy koncert, és megyünk haza.

– Örülnék, ha nem mennél.

– De szeretnék Virággal lenni.

Arnold gondterhelten nézett rám.

– Ha itthon lennék, elkísérnélek, de így... Nem helyes.

– Nem értem, miért – motyogtam értetlenül. Arnold túlreagálja a dolgot.

Hazaérve persze már egyáltalán nem tűnt olyan egyszerűnek az egész. A suliban még úgy éreztem, hogy teljesen normális dolog, ha elkéredzkedem, anyuék igent mondanak, aztán ennyi. A szüleim előtt állva azonban szorongva, tele kétségekkel már úgy tűnt, kábé annyi esélyem van elmenni, mintha azt jelenteném be, hogy elindulok megmászni a Mount Everestet. Talán azt előbb támogatnák.

– Hogy mi? – kérdezte anyu a haja tövéig felszaladt szemöldökkel. Ez az „igazán megdöbbenem” nézése volt, és csak ritkán látni.

– Egy koncert – dadogtam.

– Szilveszterkor? Tizenöt évesen? A Moszkva tér környékén? Este?

Igen. Ez így már nem hangzott annyira jól.

– Igen, de sokan leszünk, és hamar hazajönnék, és Dorián barátai közt sokan nagykorúak, és csak egy koncert...

– Kizárt dolog. Nem mehetsz. Meghívhatod a kis barátaidat, ha gondolod, de biztosan nem mész el.

– Értem – bólintottam. Végül is gyorsan ment. Igaz, nem pozitív, de legalább hamar túl lettünk rajta.

Én még csendben tettem-vettem a konyhában, amikor apu hirtelen a pártomat kezdte fogni. Szerinte meg kéne gondolniuk, elvégre a szociális életem minimális, és egy koncert nem a világ vége. Anyu érvelt, hogy nagyon fiatal vagyok, semmi keresnivalóm ott. Apu kontrázott, hogy visznek-hoznak, és akkor mindenki jól jár. Anyu vitatkozott, mert szerinte rengeteg baj történhet egy ilyen alkalommal. Apu nem értett egyet, mert szerinte baj akármiikor, akárhol történhet, de így korlátozzák a szabadságom, amivel azt fogják elérni, hogy problémás leszek. És ez így ment egy jó ideig, míg anyuék totál összevitáztak rajtam meg a nevetséges szilveszteri ötletemen. Mivel nem akartam problémát, közbeszóltam.

– Tényleg nem baj. Kibírom, ha nem megyek, tulajdonképpen egyáltalán nem fontos. Majd jövőre – vontam meg a vállam. Anyu helyeslően bólintott, apu pedig felháborodott, mert szerinte jó gyerek vagyok, megérdemlem, hogy néha engedjenek kicsit.

A szüleim kamaszkezelő könyvekből olvastak fel egymásnak pro és kontra érveket, én meg inkább felmentem a szobámba. Egy Toblerone csokival (apu hozta a reptérről, egy szatyor édességgel együtt, amit ügyesen eldugtam) leültem a laptopom elé, és ráírtam Virágra, aki nem volt elragadtatva. Másolom.

Virág üzenete: Ajj már!!! Akkor tuti én se mehetek.

Reni üzenete: Miért?

Virág üzenete: Mert anyu nem kedveli Doriánt... Azt mondta, hogy örülne, ha veled mennék. Ajj, ez nem igaz. Így is tiszta gáz a szünetem, most még a szilveszter is...

Reni üzenete: Sajnálom. Én megkérdeztem, tényleg. De azért van abban valami, hogy nem mehetünk.

Virág üzenete: Jó, nem érdekel. Kiléptem.

Virág állapota nem elérhető.

Óriási. Virág végre megint normális volt velem (legalábbis úgy tűnt), erre nem mehet el nélkülem valami borzalmas koncertre. Na, ezen tuti soha nem lép túl. Mivel nem tudtam mit tenni, csak reméltem, hogy egyszer megbékél. ☺

Sulirádió: 5/5* – nem tudom, honnan szedik ezeket a feldolgozott karácsonyi zenéket, de nagyon klasszak.

Szilveszter terv: 5/1 – ☹

Cortez: 5/3 – hát, úgy tűnik, ez megint egy „nem vesz észre hét”. Talán majd jövőre. Jó esélyek. Éljen.

Jonah Black 5/5* – mind a négy részt kiolvastam! Imádom. Annyira nagyon jó!

Ajánlók: 5/2 – nem igazán haladtam vele, így megkértem Karcsit, hogy segítsen be. Örömmel tette, úgyhogy megírja nekem a januári film- és zeneajánlót. Így marad nekem a könyv és a fotók.

December 17., csütörtök

Reggel apu kitett a sulinál, én meg a szállingózó hóesésben odasétáltam a fiúkhöz.

– Reni – nyújtott felém Dave egy szórólapot. Elolvastam a klasszul megszerkesztett, színes sorokat, és mosolyogva néztem fel.

– Koncertetek lesz?

– Aha – biccentett Ricsi. – Jössz?

– Megkérdzem, hogy elengednek-e. Hol lesz?

– Nos – húzta ki magát Dave büszkén. – Én szerveztem, Zsoltiéknál lesz szilveszterkor, házibulival együtt.

– Odszervezted Zsoltiékhoz a Jalapeno-koncertet? – nevettem el magam.

– Hé! Ez igenis komoly dolog! Menedzser vagyok, az a dolgom, hogy minden flottul menjen.

– Értem – bólintottam és igyekeztem nem vigyorogni, miközben az együttes fotóit néztem a szórólapon. – De te hogy leszel ott? – kérdeztem hirtelen Corteztől. Úgy tudtam, elutazik a szüleihöz.

– Harmincadikán jövök vissza – közölte mellékesen.

– Klassz lenne, ha jönnél, Ren! Tök jó buli lesz – vigyorgott Ricsi.

Gyorsan végiggondoltam, mennyi esély van arra, hogy elengedjenek. Anyuék tegnap mondtak nemet egy koncertre, nem túl valószínű, hogy mára meggondolták magukat és elengednek egy másikra. Viszont Zsoltiék tíz percre laknak tőlünk, talán ez mérvadó.

– Ha tudok, akkor elmegyek – bólintottam.

Virág sétált oda hozzánk búskomor, lassú léptekkel. Megállt mellettem és bánatos fél szemével nézett.

– Szép, boldog jó reggelt, emó – vigyorgott Zsolti. Virág csak hümmögött.

– Látom, ma is utálsz mindent. Tessék, ez majd feldob – nyomott a kezébe Ricsi egy szórólapot. Közbe akartam szólni, hogy ne, de addigra Virág elvette és elolvasta a meghívást.

– Ez mi? – nézett fel értetlenül.

– Koncert, szilveszterkor. Zsoltiéknál! Én szerveztem – dörzsölgette a kezét Dave.

– Fú, de jó – dűnnyögte Virág kedvetlenül.

– Gyere el, klassz lesz. Egy csomóan jönnek – próbálkozott tovább Zsolti.

– Kik?

– Hát, úgy kábé az egész sulis. Meg Reni is! Jó lesz, gyere el – mosolygott Dave. Én lesütöttem a szemem, de hiába. Virág szó szerint rám fõrmedt.

– Elmész? Elmész Zsoltiékhoz?

– Nem! – ráztam a fejem automatikusan, de a négy fiú kérdõn nézett rám. Te jó ég, milyen rémes helyzet! – Illetve – javítottam ki magam – még nem tudom, meg kell kérdeznem otthon...

– Ez aztán baromi jó! – kiáltotta Virág. – Velem nem jössz el, pedig tudod, hogy nélküled nem fognak elengedni, erre a hülye, béna, amatőr házikoncertre meg elkéred magad!

– Virág, állj le – ráztam meg a fejem óvatosan, mert a fiúk pislogás nélkül meredtek rá.

– Nem állok! Szerettem volna, ha eljössz velem, de persze ahhoz nincs kedved! Talán meg se kérdezted! Csak nemet mondtál. Kösz szépen, Reni! Én akkor is elmegyek!

– Virág – mosolygott Dave erõltetett kedvességgel, hogy kicsit könnyítsen a helyzeten. – Jó buli lesz, gyere te is velünk. Zenélünk, meg lesz karaoke...

– Nem érdekel a béna bulitok, a béna zenélésetek meg az egész bénázásokat! Én igazi koncertre megyek, akkor is, ha Reni nem jön el!

– Menj a francba! – szólt Ricsi hirtelen, és mindenki elhallgatott. Éreztem, hogy Virág ezúttal túllőtt a célon, a fiúk zenéjének degradálása mindenkit komolyan érintett. A feszültség ott volt a hideg levegőben, senki nem szólt, csak bámult maga elé. Az egyre sűrűbben szálló hópelyheket nézve azon agyaltam, hogy voltam-e már ennyire kínos szituációban. Azt hiszem, még nem.

Virág egy megfagyott hódarabot rugdosott a cipőjével, végül felnézett. Azt hittem, az arca bűnbánó lesz vagy hogy legalább némi sajnálat tükröződik rajta, de nem. Mérges volt. De nagyon. Szó nélkül ott hagyott minket, mi pedig tovább ácsorogtunk.

– Nápolyit valaki? – kérdezte Zsolti, aki magára vállalta, hogy megtöri a csendet.

– Nem, köszí – suttogtam. – Azt hiszem, bemegyek – mondtam.

– Azért megkérdezed a szüleid a buliról? – szólt utánam Dave.

– Persze – biccentettem, és felmentem a lépcsőn.

– Reni! – Megfordultam, és Cortez szemébe néztem. – Ha eljössz, egyedül gyere – mondta, én pedig bólintottam. Cortez dühös volt, eddig ritkán láttam ilyennek. Igazából mind a négyen csalódottak voltak, pedig próbálták hülyéskedéssel meg röhögéssel elnyomni, én azért mégis láttam az arcukon, hogy Virág nagyon megbántotta őket.

Sőt. Egész nap nem szóltak hozzá, kikerülték (Ricsi egyszer neki is ment), továbbá szünetekben azzal szórakoztak, hogy Doriánt dobálták koszos hóval. Hú, de jó hangulatban telt a nap. Ráadásul ebédszünetben Kinga felült a padomra, és nagyképűen közölte, hogy van kivel mennie a holnapi karácsonyi bulira.

– Nocsak, a suliból igent mondtál valakinek? – kérdeztem meglepetten.

– Na persze, az kéne még! – nevetett kínosan. – Olivér jön, úgyhogy ő lesz a kísérőm.

– Úgy tudtam a Szent Johannás bulikra csak az itt tanulók jöhetnek...

– Megbeszéltem Mádayval.

– Gratulálok – vontam meg a vállam.

– Na, és te kivel jössz?

– Jacques hívott meg – válaszoltam. Az előttem ülő francia osztálytársam zavart mosollyal fordult felénk.

– Látom, ragaszkodsz a nyomikhoz – jegyezte meg Kinga. Jacques csalódottan fordult vissza. Szegény.

– Örülnék, ha nem bánatnál meg állandóan mindenkit.

– Védjék meg magukat – húzta fel a fél szemöldökét Kinga. Csatára kész. Mint mindig. – Na, szóval akkor a ma délután jó? Gondolom, ráérsz, hiszen mi más dolgod lenne, de azért úgy illik, hogy megkérdezzem.

– Miről van szó?

– Renáta, hol az agyad? Már háromszor mondtam, hogy a holnapi osztálykarácsonyra mi készítjük a szendvicseket.

– Ó, tényleg – kaptam a fejemhez. – Persze, jó a délután.

Igaz, hogy a suliójsággal még sehol nem tartok, igaz, hogy Cortez kézzel készített ajándékából még semmi nincs, ha az a papírsákó, amit kínomban hajtogattam, nem számít annak. És igaz, hogy éppen egy össznépi utálkozás kirobbantója voltam. Hogyne, minden vágyam Kinga tempójában szendvicseket készíteni.

– Jó. Akkor hat körül jövök. Az utolsó színjátszós próbát nem hagyhatom ki, bár természetesen mindenki szövegét tudom, ha esetleg be kell ugranom...

– Hat körül várlak – zártam le a szóáradatot. Kinga vette a célzást és ott hagyott, én pedig tovább ücsörögtem a padomban. Nem egy jó nap, az biztos.

Mivel ma egy óra sem volt megtartva, én egész nap olvastam, Arnold pedig csendben ült mellettem. Igazán értékeltem, hogy tolerálja a csendes napjaimat, semmi, de semmi kedvem nem volt beszélgetni. Úgy érzem, lassan minden szétesik körülöttem.

Hazaérve anyut az étkezőasztalnál találtam, egy gitárkatalógust lapozgatott, de amikor meglátott, gyorsan elrejtette egy magazin alá.

☺ Úgy csináltam, mintha nem vettem volna észre, aztán beszámoltam a mai napomról. Na, igen. Most jön a java. Azonnal igent mondott arra, hogy szilveszter este Zsoltiékhöz menjek, sőt, örült neki, hogy a kis barátaim olyan jó programot hoztak össze, mint egy házikoncert. Hogy Virág gyűlöl, az senkit nem érdekel. Mivel láthatólag nem dobott fel a szilveszteri programom, anyu megkérdezte, hogy mi bajom.

– Csak Virág. Úgy érzem, cserben hagytam.

- Miért nem megy ő is a kis osztálytársaitokhoz?
- Mert összevesztek.
- Az ilyen hamar elmúlik. A gyerekek veszekszenek, kibékülnek
- mosolygott anyu. Hát, én ezt nem így látom, de mindegy.
- Szerinte nem fair, ha velem tudok elmenni, Zsoltyékhoz pedig megyek. Nem érezném jól magam. Az lesz a legjobb, ha mindkettőre nemet mondok és itthon maradok.

Anyut komolyan megdöbbsenttem, erre a lépésemre nem számított. Felmentem a szobámba, és hatig szenvedtem Cortez ajándékával. Megpróbáltam hajtogatni valamit, de mikor már egy halom összegyűrt papír hevert körülöttem, megsajnáltam azt a fél erdőt, amit emiatt vágta ki, úgyhogy abbahagytam a pazarlást. Rátértem a rajzolásra. Ezen hamar túlléptem, nem is kommentálom. Egy halom kreatív oldalt végigböngésztem, és rájöttem, képtelen vagyok varrni, fonni, festeni, ragasztani... igazából mindenre képtelen vagyok. Óriási. Kinga pontban hatkor megérkezett, vállán vászontáskával, amit nejlonszatyor helyett használ.

– Az osztálypénzből vettem alapanyagokat – kezdte, és levette a fehér kabátját, majd a kezembe adta, úgyhogy felakasztottam. Utánamentem a konyhába, és segítettem kipakolni.

– Hogy haladsz az ajándékkészítéssel? – kérdeztem, miközben felvágtuk a baguette-eket kis karikákra.

– Természetesen kész vagyok. Bár elég komoly fejtörést okozott, hogy egy egyéniség nélküli embernek mit készíthetnék...

– Kit is húztál?

– Téged.

– Kösz – röhögtem el magam kínosan. – Én még sehol nem tartok.

– Ez jellemző rád. Igazából sokkal több szabadidőd van, mint nekem, tekintettel arra, hogy én edzésre járok, újságot írok...

– Tudom, tudom – szóltam közbe, mert egyáltalán nem volt kedvem végighallgatni Kinga unásig elismételt programlistáját.

– Csak azt mondom, hogy ha kevesebb időt fordítanál az önmarcangolásra, akkor sokkal eredményesebb lennél.

– Észben tartom – bólintottam, és átadtam az üveg csemegeuborkát, hogy bontsa ki, mert nekem nem ment. Kinga egy laza mozdulattal lecsavarta az üveg fedelét, és visszaadta.

– Lássuk csak. Virág vegetáriánus, Dave nem eszik disznóhúst, Gábor allergiás a Piros Aranyra, úgyhogy ezeket tegyük teljesen külön tálra – mutatott a kis szendvicsekre, amikre már rátettem a szalámit, a sajtot, a félbevágott csemegeuborkát, és éppen kis pöttyökben nyomtam rá a Piros Aranyat.

– Oké, akkor az a rész a vega-kóser-antiallergén – mosolyogtam a másik tálra, amit éppen Kinga készített.

– Mikor áll már el a havazás? – nézett Kinga csalódottan az ablakra.

– Anyu szerint egész éjjel esni fog.

– Örült jó.

Kinga tempójának hála, egy óra alatt elkészültünk a holnapi osztálykarácsony szendvicseivel. De sajnos amikor elment, megint rám szakadt a feladat, miszerint készítenem kell valamit Corteznek. Mit adhatnék egy olyan srácnak, akiért mindenki rajong? Akinek gyönyörű, menő barátnője van? Akinek mindenki a legjobb haverja akar lenni? Vacsoráig még csak zavart, hogy nem készültem el, utána viszont kezdtem kiborulni. Már arra is gondoltam, hogy adok valamit, amit nem is én készítettem, de az túl átlátszó lenne. Este kilenckor tehetetlenül ültem a babzsák fotelemben, és komolyan megfontoltam, hogy talán el sem megyek az osztálykarácsonyra, amikor betelt a pohár. Egyszerre szakadt ki belőlem minden. Hogy mennyire kiborít Virág viselkedése, hogy Arnold annyira elfoglalt mostanában, nincs is rám ideje. Hogy a fiúk bulijára nem fogok elmenni, mert lelkiismeret-furdalásom lenne Virág miatt. Hogy az egész Cortez dolog mennyire nagyon bánt, és hogy semmit nem tehetek. Hogy boldogtalannak érzem magam és szomorúnak, mert egyedül vagyok. Tök egyedül. Negyven perc alatt írtam meg, franciául. Nem érdekel, hogy milyen lett, kiadtam magamból, és most kicsit jobb. És az sem érdekel, hogy mit fog szólni hozzá. Beláztam. Azt hiszem, igazi kamasz lettem.

A napom: 5/1 – végre vége!

Téli szünet: 5/1* – persze, minden álmod két hétig kuksolni a szobámban.

Sulikarácsony: 5/2 – anyu kikölcöszött nekem egy Mikulásruhát, normál esetben jópofának is tartanám, de most nincs normál eset.

Virág és Ricsiék: 5/1*** – menthetetlenül összevesztek. Ez rémes.

Msn: 5/1 – rejtve kapcsolódtam, de amúgy sem volt senki...

Alszom: 5/5 – végre egy jó ötlet.

December 18., péntek

Reggelre annyi hó esett, hogy apuval majdnem egy órán keresztül lapátoltunk. Igen, indult már jobban is a reggelem. A sulis előtt kiszálltam, és vigyázva, nehogy leejtsem a tálcát, óvatosan odalépkedtem a fiúkhöz.

– Kajaaa – üdvözölt Zsolti. Illetve azt hiszem, a szendvicseknek köszönt.

– Zsolt, mi lenne, ha megvárnád, amíg felérünk a terembe? Ne egyél már az utcán! – ért hozzánk Kinga, szinte velem egy időben.

– Na, a ló zabos ma reggel – vigyorgott Zsolti.

– Ha tudni akarod, igen! Mérges vagyok! Sőt! Dühös! Olivér nem tud feljönni, a vonatok késnek a havazás miatt, így el sem indul. Emiatt nem látja az előadásom, és egyedül jövök az esti karácsonyi bulira – dühöngött Kinga.

– Na és? Mindig egyedül jössz – vont a vállát Dave, miközben Twitteren adott helyzetjelentést arról, hogy éppen a sulis előtt áll. Fogalmam sincs, ki követi, de mindennap ugyanazt írja, szóval nem lehet túl érdekes.

– Igen, ez igaz. De annyira örültem volna neki. Így idén már nem is találkozunk – mondta Kinga kissé csalódottan.

– Gyere velem a bulira – bökte ki hirtelen Zsolti. Nem tudom, hogy komolyan gondolta-e, mert mindenki elröhögte magát, beleértve Kingát is.

– Na, bemegyek, mert megfagyok – intett, és már ott is hagyott minket.

A Szent Johannába lépve igazi karácsonyi hangulat fogadott, az aulában lévő feldíszített fenyőn piros és kék égősorok égtek, a sulirádióból pedig valami punk-christmas dal üvöltött, ami miatt Máday betorzult arccal ütötte a stúdió ajtaját. ☺

A termünk idén több okból kifolyólag sem nyerte meg a teremdíszítő versenyt. Egyrészt, mert mint mindent, ezt is Baranyai tanárnő osztálya nyerte. Másrészt meg. A fiúk feladata lett volna díszeket hozni, de természetesen elfelejtették, így csak Gábor és Jacques hozott girlandokat, amiket két perc alatt fellógattunk. Kinga persze tombolt, de már nem volt mit tenni. Azért a táblára felírtuk, hogy kellemes ünnepeket. Ez is több, mint a semmi.

Az ajándékozás viccesen telt, meglepő módon a legtöbben komolyan vették a feladatot, Kinga például sötétzöld sálat horgolt(!!!) nekem, Gábor autómódellet ajándékozott Jacques-nak, Dave fotómontázst készített Robinak valami együttesről, Andris egy CD-t írt Gábornak, meg ilyesmi. Persze voltak, akik elhülyültek, például Zsolti aláírt papírfecnit adott Arnoldnak, aki ezt egyáltalán nem értékelte. Mondjuk, megértem. Az ajándékozás legdurvább pillanata az volt, amikor Cortez következett. Virágot húzta. Egy baromi jól sikerült képkeretet kapott, pink alapon fekete halálfejekkel. Amikor Virág kibontotta, látszott rajta, hogy tetszik neki, de mivel még beszélőviszonyban sincsenek, csak bólintott egyet, Cortez meg már ott is hagyta. Elképesztően kellemetlen volt az egész. ☺

Aztán én következtem. Az összehajtott lapot olyan szorosan fogtam a tenyeremben, hogy teljesen összegyűrődött.

– Boldog karácsonyt – mondtam halkán, és odaadtam. Cortez mosolyogva megköszönte, aztán összeráncolt szemöldökkel kibontotta a minire összehajtott papírt.

– Mi van, Cortez, levelet kaptál? – röhögött Ricsi, és a beszólása miatt mindenki érdeklődve nézett felénk. Dave fontoskodva odapattant, és belelesett a lapba, aztán röhögve felkiáltott.

– Vers!

Égővörös fejjel néztem körbe, közben mindenki azon vihogott, hogy verset írtam.

– Nem az! – szóltam, de a hangom elveszett a ricsajban. Cortez nem figyelt a körülötte zajló eseményekre, csak olvasott, én pedig próbáltam kiolvasni az arcából, hogy mit gondolhat. Annyira remegett a lábam, hogy úgy éreztem, bármikor összecszik alattam,

de az izgatottságtól mégsem tudtam leülni. Mikor végigolvasta, csak felnézett.

– Ez mi? – kérdezte. Számítottam rá, hogy elsőre nem fogja tudni, így zavartan a hajamat piszkáltam és közben megvontam a vállam.

– Dalszöveg. Illetve annak szántam. Lehet, hogy béna, meg nem is tudom... csak úgy írtam, hátha egyszer jól jön – suttogtam alig hallhatóan. Cortez még egyszer beleolvasott, aztán egy laza mozdulattal átnyújtotta Ricsinek, aki kikapta a kezéből. Ő ugyanúgy némán átolvasta, és mikor végzett, Zsoltinak nyújtotta. Zsolti olvasás után Dave-nek, úgyhogy mire mindenki tülesett rajta, a fülemben dobogó vértől szinte semmit nem hallottam.

A fiúk összenéztek párszor, én ebből semmit nem értettem, végül Dave lépett mellém, és bizalmasan a vállamra tette a kezét.

– Mint a banda menedzsere, engeddd meg, hogy elsőként gratuláljak.

– Mihez? – csodálkoztam.

– Van egy dalszövegírónk! – kiáltotta Ricsi boldogan, mire mindenki ujjongani meg füttyögni kezdett.

Zavartan mosolyogtam, miközben a többiek sorban olvasták az írásom. Hű. Írtam egy dalszöveget, amit jónak találnak! Persze hozzátartozik, hogy én a *Je m'enfous (Nem érdekel)* című, kissé depresszív hangvételű írásomat elkeseredett, melankolikus dalnak szántam, de Ricsi közölte, hogy a szövegemből lázadó, pörgős punk számot írnak majd. Hát, felőlem. ☺

Szóval az osztálykarácsony klasszul telt, leszámítva, hogy Virághoz senki nem ment oda, így egyedül üldögélt a padjában és zenét hallgatott. Ja, és azt leszámítva, hogy Gábor véletlenül mégis evett a Piros Aranyból, úgyhogy érte jöttek a szülei, mert bedagadt az arca. ☹

Osztálykarácsony után szerettem volna normálisan elköszönni Cortezettől, de nem úgy alakult, ahogy terveztem, mert közben Arnold is pakolt, így mellette maradtam. A folyosón azért sikerült pár szót váltanom vele, de az nem nagyon számít. Kábé ennyi volt:

Reni: Jó utat meg kellemes ünnepeket!

Cortez: Kösz, neked is. Szilveszter?

Reni: Sajnos nem tudok menni.

Cortez: Oké. Akkor jövőre találkozunk. A vállára kapta a táskáját, és már el is tűnt a folyosón. Rémes volt hallani, hogy jövőre látom legközelebb.

– Mehetünk – csukta be a szekrényajtáját Arnold.

– Azért hívsz majd? Meg üzensz?

– Persze – mosolygott. – Te megleszel? – kérdezte, és őszintén szomorúnak tűnt.

– Valahogy biztos. Majd olvasok. És, ha minden igaz, karácsony után gitározni fogok – vigyorogtam.

Arnold csak a fejét csóválva mosolygott, aztán eszébe jutott valami, és beletúrt a táskájába.

– Majdnem elfelejtettem. Pár CD, ha nagyon unatkozol, hallgasd meg, érdemes.

– Köszí – vettem el, és átnéztem őket. Egyik előadót sem ismerem, de ez nem újdonság. ☺

Jacques este hatra jött értem, amint megláttuk egymást, kitört belőlünk a nevetés. Az iskolai bulik témája mindig ötletes, az idei szekrényekbe dugott szórólapokon „Karácsonyi buli a Szent Johannában, megjelenés tetőtől talpig Mikulás-ruhában” szerepelt, így a suliba csak úgy özönlöttek a Mikulások. ☺ Mindenki komolyan vette a feladatot, az összes diák kölcsönzött Mikulás-göncben parádézott, néhány végzős lány pedig a Lindsay Lohan-filmből ismert, miniszoknyás verziót választotta. Őket Máday még az aulában visszafordította.

Jacques-kal felültünk a tesiterem lelátójára, és amíg ő azon nevetgélt, hogy mindenki milyen viccesen néz ki, én szomorúan néztem körbe. Se Arnold, se Cortez, se Gábor (injekciót kapott), se Virág. Oké, Virág jelen volt, de átült Doriánék osztályához. ☹ A színjátszósok karácsonyi előadása után (halálra untuk, Dave el is aludt rajta, Zsolti pedig végigcsörögte, mert nem tudta hangtalanul kiszedni a chipset a zacskóból) hivatalosan is elkezdődött a karácsonyi buli. A stúdiósok a színpadon egymás után tették be a jobbnál jobb zenéket, és összességében szinte mindenki jól érezte magát. Szinte.

Szólтам Jacques-nak, hogy átmegyek a büfébe, aztán feltettem a Mikulás-kabátom kapucniját, és átvágtam az udvaron. A kivilágított

égősorok között sétálva kisebb társaságok jöttek velem szemben, röhögtek meg a szünetet tervezgették... Jó nekik. Átértem az aulába, ahol Kinga és az a-s lányok csapata beszélgetett.

– Rémes, hogy Olivér nem tudott eljönni – fújtatott Kinga mérgesen.

– Nekem mondd? Én Krisztiánnal jöttem, remélem, senki nem látott minket együtt – panaszkolta Dina.

– Az a te bajod. Engem nem érdekel, hogy egyedül érkeztem, rengetegen hívtak, én döntöttem így – jelentette ki Kinga nagyképűen.

– Aha, persze, sokan hívtak... Én csak Zsoltiról tudok – vihogott az egyik a-s lány, és mintha ragályos lenne, a többi is rákezdett.

– Ha tudni akarod, Zsoltin kívül többen is meghívtak!

– Jöhettél volna velem. Szép pár lennétek – viháncolt Edina gúnyosan, és láttam Kinga arcán, hogy kezd elszakadni a cérna.

– Na, persze! Majd pont Zsolttal fogom lejáratni magam! Még csak az kéne! – magyarázta hangosan, én pedig ösztönösen megráztam a fejem.

– Kinga! – szóltam rá, de nem figyelt.

– Egész este azon görcsölnék, hogy mikor lép rá a hatalmas súlyával a lábamra. Vagy hogy mikor ken majonézt a hajamba... – folytatta.

– Kinga!!! – kiáltottam élesen, de késő volt.

– Zsolti borzalmasan gáz, akkor sem mutatkoznék vele, ha ő lenne az egyetlen ember a... Renáta, mondd, miért üvöltesz? – nézett rám hirtelen, mintha csak akkor venne észre. A fejemet csóváltam, és a szám szélét rágva figyeltem, ahogy Zsolti kiáll a büfé sorából és hitetlenül mered ránk. Kinga hátrafordult és konkrétan lefehéredett.

Zsolti pár pillanatig pislogott, aztán mosolyogva kikerült minket, és az udvar felé indult.

– Szerintetek hallotta? – kérdezte Kinga, tettetett vigyorral az arcán.

Az a-sokból kitört a röhögés, Kinga úgy tett, mint aki semmi rosszat nem csinált, én pedig kisiettem az udvarra.

– Zsolti, várj már! – loholtam, mire végre megállt és bevárt.

– Minden oké? – kérdeztem.

– Persze – bólintott a lehető legtermészetesebben.
– Jó, csak mert...
– Figyelj – nézett rám komolyan, én pedig elharaptam a mondat végét. – Nem érdekel, amit mond. Tényleg. Ő csak Kinga.
– Igen, de tudod, hogy néha túllő a célon, és nem is mindig szándékosan...
– Nem bántott meg, nehogy azt hidd. Mit érdekel engem? – röhögött erőltetetten. A mozdulatai, a mosolya és a viselkedése nemtörődömségről árulkodott. A szeme azonban nem tetszett. Tele volt szomorúsággal és csalódottsággal. Olyan nagyon sajnáltam!
– Tudom. Ne is foglalkozz vele. Hülyeség.
– Jó – biccentett.
– Nem jössz vissza a büfébe? Én is oda tartottam...
– Kösz, nem – rázta meg a fejét, és átvágott az udvaron. Rémes este, az egész olyan feszült volt, hogy senki mellett nem tudtam pár percnél tovább ülni. Ricsiék vibráltak Virág miatt, Zsolti abban a pillanatban elment, ahogy Kinga odaült hozzánk, Kinga idegbeteg volt Olivér miatt, Virág duzzogott, amiért Doriántól elszakítják a szünetben, Andris és Robi még mindig pikkelték Virágra, amiért beárulta őket... Összességében egy élmény volt az osztályommal tölteni a szünet előtti utolsó estét. Végighallgattam Avril *Losing Grip* című számát, és miközben a diákok táncoltak meg szórakoztak, a mi sorunk némán ücsörgött és gondolatban teljesen máshol járt. Úgyhogy fogtam magam és hazamentem.

A mai napom: 5/1* – amikor azt hinném, hogy már nem lehet rosszabb... Mindig van rosszabb.

Twitter: 5/2 – elolvastam Cortez utolsó bejegyzését, amit a reptérről írt. Viki válaszolt rá neki, olyasmiket, mint: „hiányozni fogsz”, „úúúgy várom már, hogy gyere”... Csodás. ☺

Téli szünet: 5/1 – éljen. Mindenki utál mindenkit, ezért valószínűleg én itthon fogok ülni végig. De jó. ☺

Vacsora: Cordon Bleu. Blö.

December 30., szerda

A téli szünet rémes! Az unalom összes szinonimáját megkerestem, de nincs annyi, hogy minden napra jusson egy. Komolyan, az égvilágon semmit nem tudtam csinálni. Egész végig itthon voltam, segítettem anyunak takarítani meg díszíteni, filmeztünk (*Született feleségek*, nem vagyok oda érte), néha elkísértem dolgozni, meg ilyesmi. Amikor pedig anyu nem ért rá, akkor apu mellett üldögéltem, csendben olvastam vagy éppen őt néztem. Ez, azt hiszem, megrémítette, mert egy idő után ő is lerázott. Aztán olvastam. Sokat Victor Hugótól a *Nyomorultakat* már régen terveztem, csak túl hosszú volt iskolaidőre. Hát, most volt rá időm. Egyébként iszonyúan tetszik. Meg átrendeztem a tolltartómat, színek szerint raktam a tankönyveket... Neteztem is néha, de az msn kongott az ürességtől, mindenki volt valahol... ☺

Karácsony után viszont megváltozott minden, ugyanis kaptam egy kezdőknek való akusztikus gitárt! Éljen! Iszonyatosan örülök neki, meg fel is raktam róla egy fotót a Facebookra, de senki nem kommentálta, így két nap után leszedtem. A gitárhoz kaptam egy könyvet (Muszty-Dobay: *Gitáriskola*), úgyhogy simán elfoglaltam magam. Négy napig tanultam a *Megfogtam egy szűnyogot* című dalt, és többször is előadtam anyuénak, akik eleinte mondták, hogy még gyakoroljak, aztán egy idő után már azt mondták, inkább ne. Egyébként a babzsák fotelemben üldögélve irtó romantikus látványt nyújthattam a gitárommal a kezemben, és ha a hangot levesszük, akár még egy béna film szomorú jelenetének is elmenne. Mert azért rengeteget szomorkodtam. Cortez egyszer sem írt, az üzenőfalon néha megjelent egy-egy új képe, amit rögtön egymillióan kommentáltak, úgyhogy nem álltam be a sorba, nem írtam rá semmit. Amúgy elvileg ma érkezik haza, de úgyse látom, csak jövőre... Arnold a nagyszüleinél tölti a szünetet, kétszer írt mailt, egyszer meg hívott, de mivel nem sokat tudtam mesélni, hamar letették. Justine is elutazott az ünnepekre, úgyhogy még a francia levelezőtársammal sem tudtam csetelni, pedig jó lett volna. És ami a legdurvább. Virág egyszer sem jelentkezett! Semmi, még egy sms se jött tőle. Hihetetlen.

Kora délután anyu a konyhában húst darált, én pedig a gitárommal a kezemben lementem hozzá, hogy megmutassam a legújabb *Megfogtam egy szűnyogot*-előadásom.

– Reni, ez csodálatos volt – mosolygott. Igen, szerintem se ment rosszul, de, mondjuk, a darálót kikapcsolhatta volna a zenélésem közben. Mindegy. Félretettem a gitárt, és csendben üldögéltem a konyhapulton.

– Segítsek valamit? – kérdeztem.

– Nem, mindjárt végzek.

– Oké. Kivasaljam az ágyneműt? – jutott eszembe. Anyu furán nézett rám. Szerintem nem sejtette, hogy az unalomnak tényleg nincsenek határai.

– Nem, még ráér.

– Hát jó. Akkor csak itt ülök tovább – bólintottam. Anyu megmosta a kezét, aztán elé állt. Közvetlenül elé.

– Virág nem hívott?

– Nem, még mindig haragszik – vontam meg a vállam tehetetlenül.

– Akkor talán hívd fel te – javasolta, én meg egyáltalán nem értettem.

– Miért?

– Hogy egyeztessétek a holnap estét – mondta anyu, és mikor látta, hogy elkerekedik a szemem, halványan elmosolyodott.

– Tényleg? – kaptam a szám elé a kezem.

– Igen, de vannak szabályok! – tette hozzá szigorúan, amikor látta, hogy már előszedem a telefonom a zsebemből. Abbahagytam a mobil nyomkodását, és csillogó szemmel vártam. Nem semmi instrukciók, az biztos.

– Felhívtam a helyet, nyolckor kezdődik a koncert, a szervező szerint kis csúszással, ha fél kilenckor kezdik, akkor is véget ér fél tizenegyre.

– Értem! – ujjongtam.

– Rendben. Beszéltem Virág anyukájával, visz titeket, be is kísér – biztos, ami biztos, majd háromnegyed tizenegykor ott van értetek, ti a kijáratnál várjátok, és pontban tizenegy órakor itthon vagy!

Nos, azt hiszem, ilyen lehet az idegenlégió. ☺ Mindegy, a lényeg, hogy elengedtek! Hűű!

Mikor anyu szinte mindent elmondott – hogy kell viselkedni idegen helyen, senkivel ne álljak szóba, maradjak Virággal és Doriánnal végig, igyak sok folyadékot, nehogy elájuljak a koncerten (?) stb.) – végre felmehettem a szobámba. Virág második csörgésre felvette, elég unott hangon szólta bele, azt hiszem, neki is elege van a szünetből.

– Csak azért hívlak, hogy mit vegyek fel holnap. Sose voltam még ilyen koncerten... – kezdtem, aztán eltartottam a fülemtől a telefont, mert Virág ész nélkül sikított. Azt hiszem, örült. ☺

– Fúúú, Reni, ez annyira jóóó! El se hiszem!

– Én se – bólintottam, rádöbbenve, hogy emós koncertre megyek. Hű.

Virággal egymás szavába vágva hadartunk arról, hogy mit kéne felvenni meg hogy milyen lesz, és hogy minden milyen klassz.

– Jaj, képzeld, kaptam egy gitárt! – jutott hirtelen eszembe.

– Azta! És milyen?

– Barna – mondtam.

– Dejóóó! És tudsz már valamit?

– *Megfogtam egy szúnyogot.*

– De hát tél van – szólt Virág némi töprengés után. Nem túl okos.

– Nem, ez egy dal – nevettem el magam.

– Jaa, nem ismerem. Fú, az én karácsonyom borzalmas volt. Apu és A NŐ tudod, mit vettem nekem? Bakancsot! Színes, napocskás bakancsot. Ki hord ilyet? Még egy halálfej sincs rajta!

– Sajnálom – mosolyogtam. Úgy tűnik, Virág apukája unja az emo stílust.

– Ebből is látszik, hogy mennyire nem ismernek. Mindegy, végre itthon vagyok, és holnap konciit – ujjongott.

Még legalább negyedórát beszélünk úgy, hogy visszahívtuk egymást, de így is eléggé megcsappant az egyenlegem. Mindegy, újra beszélünk, és holnap együtt megyünk koncertre. De jó! ☺

| Elmehtek holnap: 5/5*** – wow. ☺

Megfogtam egy szűnyogot: 5/? – nem is tudom. Anyuék már nem támogatnak annyira. Hogy leszek így menő gitáros?

Zsoltiak bulija: 5/2 – azért remélem, jól sikerül majd nekik. ☺

Mit vegyek fel?: 5/1*** – te jó ég, fogalmam sincs.

Tatárbeefsteak: 5/2 – nyers hús, piritóssal. No comment.

December 31., csütörtök

A világ leghosszabb napja! De komolyan. Ma mindenből jutott. Sírás, örült nagy balhé, káosz, csók, értetlenség, üvöltözés, koncert, szemrehányás, Cortez, veszekedés, toporzékolás, félelem és életem végéig szobafogság. Mivel úgy tűnik, soha többet nem mehetek sehova, és a szobámban minden elektronikai szerkezet ki lett iktatva (egyedül villany van), így részletesen le tudom írni a dolgokat. Sőt, ha azt vesszük, még pár regény írása is belefér, időm, az van...

Na, akkor sorjában. Kora estig minden klasszul ment, izgultam, meg ilyesmi, de amúgy semmi extra. Kiválasztottam, hogy mit veszek fel (fehér kötött kardigán, a Kingától kapott sál, farmer és bakancs), ami egyébként egy emós bulira nem volt túl jó választás, de ez a legkevesebb. Virág anyukája hétre jött értünk, a kocsiban Virág és Dorián hátul ült, így én beszálltam előre. Mivel anyuék kikísértek, még elláttak pár jó tanáccsal, ugyanazokkal, mint amiket tegnap este óta folyamatosan ismételtetek. Amíg mi a kocsiban ültünk, a felnőttek váltottak pár szót egymás között, ami ránk, „gyerekekre” abszolút nem tartozott.

– Egyszer biztos elindulunk – dűnnyögte Dorián, mire hátrafordultam hozzájuk.

– Mindjárt megyünk, csak anyuék még beszélgetnek – közöltem, hátha magától nem veszi észre. Dorián feketére festett szemét forgatva kibámult az ablakon. Kedvem lett volna rászólni, de Virág, fején egy csörgővel (!) mosolyogva figyelt, úgyhogy inkább hagytam az egészet. Amúgy sem túl szerencsés induláskor összeveszni, ha már egyszer együtt töltjük az estét.

Pár perccel később már lefelé haladtunk a dombos úton, és miközben Virág anyukája rádiót hallgatott, a két emós néma csendben utazott hátul, én az ablakon át nézelődtem. Még sosem

voltam sehol szilveszterkor, így meglepett, hogy mennyien vannak az utakon. A buszmegállóknak csoportokban ácsorogtak az emberek, dudákat fújtak, röhögtek, és szinte mindenkinek a kezében volt valami üveg. A koncert helyszíne előtt nagy volt a nyüzsgés, és mivel Virág anyukája pont a bejáratnál tett ki minket, rögtön beálltunk a sorba. A kapunál ácsorgó emberek mind emósok voltak, Dorián oda is köszönt pár tagnak, akik odaálltak hozzánk, így máris egy társaságba csöppentünk. Kifizettük a belépőket, Virág anyukája egészen addig eljött velünk.

– Háromnegyed tizenegykor itt felveszlek titeket. Pont itt – mutatott arra a helyre, ahol álltunk.

– Rendben – motyogtuk mindannyian, mert Dorián haverjai már kezdtek kiröhögni minket, amiért szülővel érkeztünk.

– Viselkedjetek rendesen, ahogy megbeszéltük – búcsúzott el, azzal otthagyt minket.

Dorián emós barátai folyamatosan cikiztek, mi meg igyekeztünk nem tudomást venni róluk, bár Virágot láthatólag zavarta a dolog. Engem nem nagyon érdekelt, ők idősebbek, tizenhét-tizennyolc év körüliek, de elég szomorú, ha azért nevetnek, mert két tizenöt éves lányt elhoznak egy koncertre. No comment.

A jegyszedő félbetépte a felé nyújtott jegyeket, aztán mogorván végignézett rajtunk.

– Melyikötök anyja hívogat folyamatosan? – kérdezte fáradtan.

– Mi nem tudunk ilyesmiről – vonogatta a vállát Dorián.

– Jó, mert egy nő szünet nélkül vonalban van, hogy figyeljek a lányára meg a kis barátaira. Ez egy koncert, nem játszóház! – panaszkolta. Behúzott nyakkal somfordáltam be az ajtón, és Virággal mosolyogva összenéztünk.

Virág elkérte a kabátomat, hogy beadja a ruhatárba, én meg addig gyorsan rácsörögtem anyura. Biztosítottam róla, hogy megérkeztem, minden rendben és hogy ne hívogassa a jegyszedőt, hanem koncentráljon a vendégeire, mert ha miattam végigidegeskedi az estét, akkor semmi értelme nem volt egész nap főzni. Mondta, hogy apu kollégái már megérkeztek, úgyhogy kiadtam parancsba, hogy most már tényleg nyugodtan foglalkozzon velük, én megvagyok. Illetve akkor még úgy volt.

Virág és Dorián hamarosan visszaért a ruhatárból, de akkor elmentek üdítőt venni, én meg leültem a koncertterem előtt kirakott kerek alumíniumasztalok egyikéhez, és a kardigánom ujját húzogatva nézelődtem. Rengeteg fekete csőfarmer, tornacipő, manga haj, füstös, fekete szemfesték. Csak úgy hemzsegetek az emósok. Addig nyújtogattam a kardigánom ujját, míg végül teljesen kitérült és rálógott a kézfejemre. Kicsit kellemetlenül éreztem magam, mert mindenki beszélgetett valakivel (sőt, inkább ordított, mert nagyon nagy volt a zaj), jó pár lány nyakában szerpentin szalag lógott, vihogva konfettit szórtak egymás hajába, na és dudáltak. Ész nélkül.

– Juj, Reni, annyira klassz ez az egész – pattant mellém Virág hirtelen, és a kezembe nyomott egy üveges kólát szívószállal.

– Igen, tényleg jó – biccentettem, majdnem őszintén.

– Hú, nézd, ott vannak Bettiék – állt fel Virág, aki összességében tizenkét másodpercet ült mellettem, aztán odarohant egy emós társasághoz, akik Dorián barátai lehettek. Virágot üdvözölték, rögtön nyakon szórták konfettivel, meg megpróbálták elszedni tőle a fején lévő csörgőt, de nem adta, ragaszkodott hozzá.

Ott álltak és beszélgettek, én pedig nem tudtam, hogy odamenjek vagy ne. Ha odamegyek, akkor vajon bemutatnak? Vagy csak kérdőn rám néznek? Esetleg tudomást sem vesznek rólam? Nem tudtam, mit tegyek, végül maradtam az asztalnál, egyedül, a kólámmal. Virág összevissza pattogott, elment Bettivel a mosdóba, aztán láttam a pultnál fantát kérni, utána egyszer csak Dorián ölelgette, majd megint Bettivel ment be a koncertterembe. Hirtelen rám tört az utálatos „mit keresek én itt” érzés, és bármit megadtam volna azért, hogy otthon lehessenek. Ennek semmi értelme nem volt. Virág egy csapat emós lánnyal rohángált fel-alá, Doriánra amúgy sem nagyon számítottam, és nem is csalódtam benne, egyszer sem jött oda hozzám, így a szám szélét rágva nézegettem az órámat. Még csak nyolc óra volt. Juj.

– Reni – tűnt fel hirtelen Virág előttem, és bár ő megállt, a fején lévő csörgő tovább mozgott. – Bemegyünk a terembe, mert az első sorban szeretnénk állni.

– Oké – vontam meg a vállam.

– Jó, akkor majd jössz?

– Persze.

Virág az égvilágon semmit nem vett észre abból, hogy kicsit berágtam rá, amiért teljesen egyedül hagyott, csak mosolygott, megragadta Betti kezét, aztán együtt berohantak a koncertterembe, egy halom sikongató lánnyal együtt. Óriási.

Hosszú percekig karba tett kézzel ücsörögve figyeltem a mászkálást az asztalom előtt, és minden örömmel azon voltam, hogy gyorsabban teljen az idő.

– Szia – ült le mellém hirtelen egy fiú. Kérdően néztem rá, aztán körbe, hogy hátha egy ismerős meglát és kiment a helyzetből. A fiú fürkésző tekintettel vizslatott. – Valakivel csendkirályt játszol, itt hagyott, és nem tudtál utánaszólni, mert akkor veszítenél? – kérdezte, én pedig próbáltam szigorú arccal magam elé bámulni, de ezen elmosolyodtam.

– Szóval eltaláltam – biccentett büszkén. – Láttam, hogy Doriánékkal jöttél. Gondolom, te vagy Virág barátnője.

Még mindig nem reagáltam, csak az órára néztem, jelezve, hogy nem szórakoztat a beszélgetés.

– Mondanám, hogy tehetségesen kiszúrom a kívülállókat, de mivel egyedül te vagy fehér kardigánban, ez most nem jött be – folytatta.

Kiittam a kólásüvegem aljáról az üdítőmet, a szívószál közben szürcsögő hangot adott ki, de szerencsére elnyomta a hangzavar. Ahogy hallottam, a koncert elkezdődött, vagy legalábbis valakik zenélni kezdtek.

– Bírom az olyan embereket, akik nem fárasztanak le. Utálok az üres fecsegést – magyarázta a srác, és láthatólag egyáltalán nem zavarta, hogy egy árva szót sem szóltam hozzá. Ő viszont megállás nélkül beszélt. Csak egyszer néztem rá, amikor már leült mellém, úgyhogy csak az arcát tudtam megnézni. Emós fiú, fekete, oldalra fésült, vasalt hajjal, viszonylag kedves arccal és feketére festett körmökkel. Juj.

Lassan senki nem maradt kint, az utolsó emberek, akik a pultnál rendelték, még sietve berohantak a terembe, aztán hirtelen nyugi lett, megszűnt a nyüzsgés. Csak a bentről kiszűrődő zene hallatszott, amit szokás szerint nem ismertem.

– Nem érdekel a koncert? – kérdezte a fiú, aki még mindig mellettem ücsörgött.

– Nem igazán – szólaltam meg végül, pedig nem akartam, de ez kicsúszott a számon.

– Akkor miért jöttél?

Ezt a kérdést akár zokon is vehettem volna, de tekintettel arra, hogy az előtérben ültem egyedül, nem volt miért megsértődnöm.

– Virágot kísértem el – vontam meg a vállam.

– Értem. És itt fogsz ülni végig?

– Igen – feleltem némi töprengés után. Virág valahol elől ugrált, nem volt kedvem bemenni, átnyomulni a rengeteg emberen, hogy mellé furakodhassak, annak meg nem láttam értelmét, hogy hátul álljak meg tők egyedül. ☹

– Hát jó – bólintott a fiú, de ahelyett, hogy felállt volna, odahúzott még egy széket, kényelmesen feltette a lábát, és. És ott maradt.

– Mit csinálsz? – kérdeztem zavartan.

– Ülök.

– Miért itt?

– Nem foglalt a szék.

– És a koncert? – csodálkoztam.

– Már ezerszer hallottam – mosolygott, és tényleg ott maradt velem.

Jó, elég furán nézhettünk ki egymás mellett. Mindketten csendben magunk elé néztünk, és a teremből kiszűrődő zenét hallgattuk. Két szám után Dorián jött ki, és a mosdóból visszafele megállt előttünk.

– Mi az, Peti, bébiszitterkedsz? – kérdezte sunyi vigyorral a fején, mire én felháborodottan néztem, a mellettem ülő (ezek szerint) Peti pedig csak elküldte melegebb tájakra. Úgy tűnt, ők ketten nincsenek igazán jóban. Dorián röhögve visszament a koncertre, én meg dühösen néztem utána.

– Komolyan utálok ezt a gyereket – dünnyögte Peti, én meg kérdőn felé fordultam.

– Miért?

– Osztyáltársak voltunk tavaly. Igazi barom. Bocs, ha kedveled, nem akartam keverni...

– Nem! Egyáltalán nem! Virág a barátom, Doriánhoz semmi közöm – válaszoltam azonnal.

Peti, látva, hogy nem bánt meg Dorián becsmérlésével, elmesélte, hogy miért nem kedveli. Az ok meglepett. Állítólag Dorián az előző sulijában még egyáltalán nem volt emós, hanem a „szépfűkhöz” tartozott, akik menő DJ-k zenéit hallgatják, meg állandóan tele vannak barátnőkkal. Aztán egyszer csak rájött, hogy az emós lányok mennyire fogékonyak az érzékeny srácokra, meg hogy ez mennyire „könnyen” bejön, és akkor egyik napról a másikra átváltott fura, meg nem értett, világfájdalommal teli stílusra.

– Ezt Virág tuti, hogy nem hallotta még – ráztam a fejem szomorúan.

– Virág kedves lány, beszélgettem vele párszor, őszintén nem is értettem, hogy mit keres Doriánnal.

– Nem tudom – sóhajtottam, és magamban hozzátettem, hogy sajnos Virág jelenleg nem lát a szerelemtől, úgyhogy számára Dorián szent és sérthetetlen.

– Kérsz valamit inni? – tápázkodott fel Peti, én meg ösztönösen nemet mondtam. – Itt akarsz ülni egy üres kólásüveggel a koncert végéig? – kérdezte visszafojtott mosollyal. Jogos.

– Jó, akkor egy kólát. Köszönöm – vontam meg a vállam zavartan. Peti elindult, de utána szólítottam, hogy bontatlan üveggel hozza, majd én kinyitom. Jó, ez lehet, hogy ciki, de anyuék a lelkemre kötötték, hogy szórakozóhelyen soha, semmilyen körülmények között ne igyak bele olyasmibe, amit nem előttem bontanak ki. Szerencsémre Peti nem gúnyolt ki, egyszerűen visszajött az üdítővel, aztán azzal szórakoztunk, hogy megpróbáltuk kibontani. Végül sikerült. ☺

Tulajdonképpen egy idő után örültem a társaságának. Egyrészt nem egyedül ültem végig a koncertet a termen kívül, másrészt Peti egészen jó fej. Miután visszajött az üdítővel, már nem voltam annyira ellenséges, és beszélgetni kezdtünk. Kicsit szégyelltem magam, mert Dorián miatt elég előítéletes lettem az emós fiúkkal szemben, pedig valószínű, hogy csak ő ilyen, mások attól még lehetnek rendesek. Peti például teljesen normális. Velem szembe fordította a székét, felült törökülésbe, és egy csomót beszélgettünk

könyvekről (*Twilight*-fan, ez fura egy fiútól, de mindegy), zenéről (egy-két bandát ismerek csak azok közül, akiket szeret), filmekről (totál más a kedvencünk) meg úgy általában mindenről. Nem cikizett a zenei ízlésem miatt, és nem röhögött ki, amiért nem ismertem az általa említett előadókat, viszont figyelt, amikor „mindenképpen el kell olvasni” könyvekről beszéltem, sőt, a telefonjába el is mentette a címeiket. Összességében jól beszélgettünk, és már nem bántam, hogy velem maradt. A koncert vége előtt, amikor már kezdtek kifelé szállingózni az emberek, Peti felállt és odament egy társasághoz, akik a ruhatárhoz indultak. Azt hittem, hogy már vissza se jön, de a kabátjával a kezében egyszer csak megjelent előttem.

– Mi léptünk – köszönt el, miközben felhúzta a dzsekije cipzárját –, nincs kedved velünk jönni? Átmegyünk egy másik helyre.

– Kösz, de jönnek értem – feleltem mosolyogva.

– Oké, akkor további szép estét. És boldog újévet – intett, aztán a barátaival együtt a kijárat felé igyekezett. Lehajtott fejjel a pulcsim ujját tanulmányoztam, amikor hirtelen megállt előttem valaki. Felnéztem. Peti jött vissza. Kérdően néztem rá.

– Elfelejtettem bemutatkozni – szólt zavartan.

Hát, így ismerkedtem meg Dorián volt osztálytársával, a tizenhét éves, emós sráccal, Petivel. Miután bemutatkoztunk egymásnak, tényleg elment, én pedig felálltam, mert a koncertnek vége lett, és özönlni kezdtek az emberek kifelé. Próbáltam az ajtó közelében maradni, de egy csomóan nekem jöttek meg félrelöktek, így kénytelen voltam kicsit arrébb állni, és próbáltam kiszűrni Virágot a tömegben. Nem tűnt könnyű feladatnak, szinte mindenki ugyanúgy nézett ki.

Miután egy rakás ember kikerült (vagy éppen nem), végre megláttam Bettiéket. Igaz, ők nem ismernek engem, de azért odanyomultam hozzájuk.

– Virág még bent van? – kérdeztem. Először egy rakás festett szempár meredt rám kérdően, azon tanakodva, hogy ki vagyok, végül Betti megvonta a vállát.

– Asszem leléptek – vonogatta a vállát.

– Mi? Hova? – riadtam meg.

– Fogalmam sincs. Mi mentünk – vette át hirtelen a felé tartott kabátot, amit az egyik barátja hozott a ruhatárból.

Mint egy rakás szerencsétlenség, úgy álltam ott. Képtelen voltam felfogni a hallottakat, Virág nem hagyhatott itt!!!

Riadtan kapkodtam a fejem, hátha meglátom, közben hagytam, hogy a tömeg a kijárat felé sodorjon. Az ajtón kiérve megcsapta az arcom a jéghideg levegő, és ösztönösen összehúztam magamon a kardigánom. Óriási. Szilveszter este, a mínusz 6 fokban (meteorológiai befolyásoltság, simán meg tudom állapítani), egy nyomorult kardigánban ácsorogtam az utcán. Merthogy Virágnál volt a ruhatárjegy. No comment. A kijárat előtt fiatalok csoportjai beszélgettek a koncertről meg az este további programjáról, én meg remegő kézzel előkaptam a telefonom, és hívtam Virágot. Addig csörgettem, amíg szét nem ment a vonal, de nem vette fel. Az órára néztem. Tíz óra három perc. Még háromnegyed óra, míg Virág anyukája megérkezik, Virág sehol, nincs kabátom, fázom, mellettem petárdák durrognak, minden robbanásnál félreugrottam a réműlettől. Olyan erővel tört rám a sírógörcs, hogy rázkódott a vállam, és a mobilomat szorongatva azon erőlködtem, hogy el ne ejtsem. Lehunytam a szemem, és próbáltam koncentrálni. Virág nem veszi fel, anyuék tuti, hogy megölnék, ha azzal hívom fel őket, hogy Virág eltűnt, és ugyanezen érv miatt arról sem lehetett szó, hogy Virág anyukáját hívjam. Ott álltam egyedül, az utcán, a távolban tűzijáték robbant a levegőben, a közelemben lévő társaság elejtett egy pezsgősüveget, aminek szilánkjai ezer darabban szóródtak szét az úton. Rettogtam, hogy ott állok egyedül, sötétben, este. Remegő ujjakkal tárcsáztam. Nem volt jobb ötletem.

Ricsi telefonja hetet (!) csörgött, már azt hittem, hogy fel sem veszi, amikor hirtelen beleszólt. De nem ő, hanem Cortez.

– Boldog újévet – üvöltötte. A háttérben egy Beastie Boys-szám üvöltött, egy nagyobb tömeg kórusban énekelte, hogy „Fight for your right!”, én pedig zokogva kezdtem magyarázni.

– Nem hallok semmit, várj! – kiáltotta Cortez, és pár másodperc múlva újra beleszólt, ezúttal sokkal jobban hallottam, azt hiszem, bement valahová. – Mindjárt adom Ricsit, csak nem tud beszélni, mert tele van a szája. Zsoltival versenyben esznek – röhögött Cortez.

– Nem kell ad-nod – szipogtam, és képtelen voltam rendesen beszélni, folyamatosan rám tört a zokogás. Cortez, hallva a hangom, rögtön stílust váltott.

– Mi történt? Baj van? – kérdezte komoran.

– Vi-rág... – bőgtem, aztán vettem egy szaggatott, nagy levegőt, és megpróbáltam elmondani egy szuszra. – Virág itt hagyott, és itt állok az utcán, és nem tudom, mit csináljak, és félek – hadartam, aztán sikoltottam egyet, mert a lábamtól fél méterre robbant egy petárda.

– Hol vagy? – kérdezte olyan dühösen, amilyennek még nem hallottam a hangját.

Riadtan körbenéztem és elmondtam a címet. Annyit mondott, hogy ne mozduljak, aztán lenyomta a telefont. Jó ötlet, mintha tudnék mozdulni. Ruhatarjegy nélkül, buszjegy vagy bérlet nélkül, egyedül... Eszembe sem volt elmozdulni. A szórakozóhely körül egyre kevesebben lettek, a társaságok már mind elindultak, így egyedül ácsorogtam az ajtó közelében. Az utcában azonban (szemben volt a buszmegálló) pár srác hangoskodott, rugdosták a kukát, egy idő után fel is borították, így a tartalma kiszóródott a feketén csillogó járdára. Megpróbáltam a lehető legkevésbé feltűnő lenni, így leültem a koncert kijárata melletti lépcsőfokra. Mínuszban lefagyott lépcsőre ülni kabát nélkül nem szerencsés. Viszont annyira elkeseredtem, annyira féltem, és olyan nagyon haragudtam Virágra az egész miatt, hogy a legkevésbé sem érdekelt, ha megfázom. Minden mozdulatra és minden távoli robbanásra felkaptam a fejem, és vadul kalapáló szívvel agyaltam azon, hogy legyen már vége ennek a napnak, érjek haza rendben, és utána nem érdekel semmi! Egy közelben fellőtt tűzijáték először pirosra, majd sárgára festette a fekete eget, én pedig reszketve, összekoccanó fogakkal, könnyes szemmel néztem, ahogyan lehullik és kialszik. Annyira fáztam, hogy szinte mozdulni sem bírtam, de eléggé láthatatlannak éreztem magam ott, a lépcsőn kucorogva, így semmi esetre sem álltam volna fel. A világ leghosszabb tizenkét perce után egy taxi kanyarodott elém, csikorogva fékezett, én pedig rettegve figyeltem, már-már felkészülve arra, hogy elrohanok, amikor Cortez pattant ki az anyósületről, a hátsó ajtón pedig Ricsi kászálódott ki.

– Jól vagy? – nyújtotta a kezét Cortez, én pedig megragadtam, és engedtem, hogy felhúzzon. Meleg volt a keze, legalábbis az én lefagyott, kékké színeződött ujjaimmal úgy éreztem.

– Nem – ráztam meg a fejem, és újra előtört belőlem a zokogás. Cortez megölelt és megsimította a hajam, amit egy átlagos esetben a világ legszebb pillanatának élek meg, de ez a mostani egy cseppet sem volt átlagos. A tudat, hogy nem vagyok egyedül és valószínűleg minden rendben lesz, hirtelen tört rám, az eget verdeső adrenalin szintem kezdett visszaállni a normális mértékre, de a mérhetetlen düh és csalódottság nem enyhült.

– Egyszerűen itt hagyott! Itt! – zokogtam. – Ahol petárdáznak meg huligánok tombolnak! – mutattam a túloldalra, ahol a srácok még mindig hangoskodtak, de Cortezzel magam mellett már nem is tűntek olyan veszedelmes alakoknak. A félelemtől mindig túlzásokba esünk.

– De nem értem! Hol van Virág? – kérdezte Ricsi, és megdörzsölte a karjait. Akkor vettem észre, hogy ők is kabát nélkül, egy szál pulcsiban fagyoskodnak a hidegben.

– Nem tudom. Amikor vége lett a koncertnek, már nem találtam. Annyira mérges vagyok – ráztam a fejem, és közben egyik lábamról a másikra álltam, de ez semmit nem ért, totál átfagytam.

– Srácok, kifizetnétek végre a fuvart? – lépett hozzánk a taxis.

– Persze – biccentett Cortez, aztán tapogatni kezdte a pulcsiját. Nem nyert, a kabátjában volt a pénze. Ricsi széttárt karokkal rázta a fejét. Mindhárman rám néztek (a taxis is), én pedig remegő ujjakkal kihalásztam a táskámból a pénztárcám. Nem volt elég, de amim volt, azt odaadtam. A taxis totál kibukott, hogy most mihez kezdjen, szilveszter este neki ez óriási hiány, ha itt szobrozik velünk, amíg valaki nem fizet.

– Megkeresem Virágot – szólta Ricsi idegesen.

– És ő fog fizetni? – kérdezte a taxis, és a hidegben fehér füstként felszálló lehetét nézte idegesen.

– Ja – biccentett Ricsi, aztán felénk fordult. – Mindjárt jövök, körbenézek – sétált el vacogva.

A taxis morogva (nem írom le, mert nem volt túl szép) visszazállt az autóba, ahol meleg volt, és fűtés, de minket nem hívott, hagyta, hogy az úton álljunk a mínuszban, pulcsiban. Milyen kedves alak.

– Azt hiszem, fel kéne hívni a szüleidet – javasolta Cortez, én pedig csalódottan bólintottam.

Soha nem féltem még ennyire egy hívástól sem. A telefon kicsöngött, apu pedig azonnal felvette.

– Szia, apu, ne ijedj meg – kezdtem elcsukló hangon.

– Mi történt? – kérdezte, szinte meg sem várva a mondatom végét. A háttérben hallottam, hogy anyu azonnal kérdezgetni kezdi.

– Értem tudnál jönni?

– Tizenkét perc – tette le a telefont, én pedig gombóccal a torkomban éreztem, hogy patakokban folyik a könnyem.

– Jön – mondtam, mire Cortez bólintott, és a sarkon eltűnő Ricsi után bámult.

Összefont karral álltam, próbáltam kontrollálni az izmaimat, de a hidegtől annyira remegtem, hogy minden testrészem ugrált. Sokáig álltunk szótlánul, egymással szemben, a robbanó petárdák hangját hallgatva, miközben a fejünk felett az éjfél közeledtével egyre több színes tűzijátékot löttek fel, ami bevilágította a sötét égboltot.

– Annyira sajnálom – suttoztam, mire Cortez felém fordult, és a szemembe nézett. Letöröltem az arcom, és szipogva folytattam – Csak azért jöttem el, hogy Virág örüljön. És itt hagyott! Egyedül! Nem mertem anyuékat hívni, de most már mindegy, úgy is nagyon leszidnak – hadartam. – Ne haragudj, hogy iderángattalak titeket, csak nem tudtam, kit hívhatnék...

Cortez csendben hallgatott, gondterhelt arcán láttam, hogy nagyon dühös, és csak reméltem, hogy nem rám. Tény, hogy szilveszter este megzavartam a bulijukat, a koncertjüket, és miattam eljöttek, de reméltem, hogy egyszer jóvá tehetem nekik, hogy ennyire rendesek voltak.

– Azért jó volt a buli? – kérdeztem, és annyira nevetségesnek hatott a kérdésem, hogy félig sirva, félig nevetve néztem rá.

Cortez halványan elmosolyodott, aztán megölelt. Mínusz ezer fok, sírás, reszketés, várakozó taxis, eltűnt Virág, őt kereső Ricsi, úton lévő apu... ez mind eltörpült egy pillanatra, mert a gyomromban

hibernálódott lepkék egyszer csak felébredtek és vadul csapkodni kezdtek. Cortez átölelt, közben megsimította a hajam, én pedig a pulcsiját összekönyvezve (!) néztem a távolban fellőtt tűzijátékot. Biztos, hogy borzalmasan fáztam, de már nem nagyon éreztem. Aztán. Aztán olyasmi történt, ami jogosan kerül be életem legvitatóbb, legérthetlenebb és legdöbbenetesebb eseményei közé. Még mindig nem tudom pontosan, hogy volt, de megpróbálom figyelmen kívül hagyni azt a fura érzést a mellkasomban és koncentrálni a pontos leírásra. Cortez megsimította a hajam, aztán kicsit eltolt magától, hogy lássa az arcom. Emlékszem, még egyszer megtöröltem a szemem, és utána ránéztem. Fél kezével még mindig átkarolt, és óvatosan maga felé húzott. A döbbenettől reagálni sem tudtam, de amikor egy pillanatra megállt, várva, hogy mit szólok a dologhoz, és a szemembe nézett, én hajoltam közelebb hozzá. Megcsókolt! Te jó ég! Ott álltunk, szétfagyva, petárdazajjal körülvéve, az eget betöltő tűzijátékok alatt, és megcsókolt! Hihetetlen volt és fura, és hirtelen, de közben pedig csodálatos és elképesztő, és nem is értettem az egészet, aztán már véget is ért. Ugyanis Ricsi kiáltott ránk messziről, valami olyasmit, hogy sehol nem találja Virágot, mi pedig egy pillanat alatt elléptünk egymástól.

Én szédülve motyogtam valami olyasmit, hogy „nem igaz, hol lehet Virág”, Cortez pedig dühösen forgolódott, „láthatólag” Virágot keresve.

– Jól vagytok? – kérdezte tőlünk Ricsi, és eléggé gyanakodva méregetett.

– Fázom – feleltem a karomat dörzsölgetve, Cortez pedig megvonta a vállát.

Egy pillanatra még egymás szemébe néztünk, próbáltam kiolvasni, hogy mi történt vagy mit jelent ez az egész, vagy hogy egyáltalán mi van, de apu kocsija gördült be elénk, és szinte a megállással egy időben kipattant belőle apu.

– Hol a kabátod? Miért sírsz? Fiúk, ti mit kerestek itt? De először is, mi történt? – kezdte, mi pedig dideregve, lefagyott aggyal próbáltunk koncentrálni, hogy megértsük a kérdést.

– A kabátom a ruhatárban van – feleltem, mert ezt volt a legegyszerűbb megmagyarázni.

A taxis kiszállt a kocsiból, és azonnal apura förmedt.

– Maga fogja kifizetni a fuvar? Mert várakozok itt egy ideje, szilveszter van, tiszta deficit az estém! – idegeskedett.

– Ki jött taxival? – kérdezte apu összeráncolt szemöldökkel, miközben levette a kabátját és a vállamra terítette.

– Mi. De annyira siettünk, hogy még kabátot se hoztunk – felelte Ricsi, és azt hiszem, megfagyott a raszta haja.

– Kifizetne végre?

– Hogy képzeled, ül az autóban, és nézi, ahogyan a gyerekek megfagynak?

Na, akkor apu és a taxis örült vitába kezdtek, ugyanis apu kikérte magának, hogy a taxis felszámolt várakozási díjat, plusz még azt se engedte meg, hogy a kocsiban várjunk, a taxis meg kiabált, hogy őt nem érdekli az egész, valaki fizesse már ki. Cortez, Ricsi meg én néma csendben álltunk, és zavartan hallgattuk az egészet.

– Gyerünk, üljetek be a kocsiba – szólt apu, aztán összeráncolt szemöldökkel körbenézett. – Hol van Virág?

– Nem tudom – suttoztam, és tudtam, most jön az igazi balhé.

– Mi az, hogy nem tudod? Renáta, együtt engedtünk el titeket! Hol van?

– Elment Doriánnal, nem tudom, nem találtam meg! – feleltem sírva.

Innentől kezdve mindenki vitatkozni kezdett. Én érveltem, hogy koncert után egyszerűen eltűnt, Ricsi arról magyarázott, hogy „le kéne ütni” Doriánt, Cortez Virágot hibáztatta, merthogy itt ültem kint, egyedül, apu kiabált, hogy Virág nélkül sehová nem megyünk, azonnal kerítsük elő, a taxis pedig azért üvöltött, mert kérte a pénzét. Apu dühösen felé fordult és kifizette, aztán olyan mérgesen, ahogyan még sosem láttam, kérte Dorián számát. Senki nem tudta.

A taxis kitolatott és szélesebben elhúzott, a helyére pedig azonnal bekanyarodott Virág anyukája. Jaj, ne!

– Milyen volt a koncert? – kérdezte mosolyogva, miközben kiszállt. Természetesen azonnal feltűnt neki, hogy Virág nincs velünk, így kérdezősködni kezdett.

Oké, ez elég kínos volt, én végig lehajtott fejjel ácsorogtam, amíg Virág anyukája ész nélkül hívogatta hol Virágot, hol pedig Doriánt. Egyikük sem vette fel a telefont.

– De nem értem, miért engedted, hogy elmenjen? – kérdezte apu. Tőlem. Kezdett úgy tűnni, én tehetek az egészből. Őrület.

– Én nem engedtem! Egyszerűen eltűnt, amikor vége lett a koncertnek! Kerestem! Még a ruhatárból sem tudtam kivenni a kabátom! – magyaráztam, és megint elsírtam magam. Mindenki vibrált az idegtől.

Ott veszekedtek, egymással, velem, miközben mindenki telefonált, de senkinek nem vették fel. Apu rám parancsolt, hogy üljek be a kocsiba, úgyhogy a könnyeimet törölgetve beültem, beszálltam előre, és feltekertem a fűtést. A szélvédőn keresztül, a folyamatos sírástól elhomályosodott szemmel láttam, hogy mindenki beszél, de a fűtés egyenletes zúgásától nem hallottam semmit. Nem sokkal később mindenki egyfelé fordult, így előrehajoltam, és az ablakon keresztül láttam, ahogy Virág igyekszik feléjük. Fején még mindig ott volt a csörgő, és persze rajta volt kabát. A sajátját kikérte. De rendes. ☹

Ki akartam szállni, de apu hátrafordult, és egy határozott kézmozdulattal intett, hogy maradjak. Virágot először az anyukája ragadta meg, de mivel Virág sírt (?), mindenki köré állt és beszéltek hozzá. Semmit nem értettem az egészből, de tudtam, a mai estét soha nem bocsátom meg neki. Ha sír, ha nevet, ha befordul, ha nem szólal meg. Akkor sem. Ez több volt, mint sok! A barátságunknak örökre vége!

Virág anyukája átkarolta Virágot, aztán a kocsijuk felé igyekeztek. Virág oldalra fordította a fejét, a szélvédőn keresztül egymás szemébe néztünk. Tényleg sírt. Én is. Szomorúnak tűnt. Én is. Mondani akart valamit. De én elkaptam a fejem és lehunytam a szemem. Nem vagyok rá kíváncsi.

Apu, Cortez és Ricsi váltottak még pár szót, aztán Ricsi elindult, mire mindketten utánakaptak és visszahúzták. Hiába nyújtogattam a nyakam, nem láttam, hogy Ricsi hova akart menni. Végül mindhárman beültek a kocsiba, apu mellém, a két fiú pedig hátra. Annyi érzés kavargott bennem, hogy azt hittem, szétmegy a fejem.

Az út több volt, mint kínos. Néma csendben telt, apu idegesen dobolt a kormányon, Ricsi a telefonján pötyögött (azt hiszem, Dave-nek írt helyzetjelentést), Cortez pedig szó nélkül ült mögöttem. Mindennél jobban szerettem volna beszélni vele, merthogy történt köztünk valami, ami igazán megbeszélésre vár, de nem volt lehetőségünk. A kocsiban vágni lehetett a feszültséget. A lámpák gyér fényében kanyarogtunk felfelé a dombos úton, míg végül apu megállt Zsoltiék kocsibehajtóján. A ház összes ablaka világos volt, egy csomó árnyék mászkált a függönyök mögött, és még felhúzott ablaknál is hallottam a bömbölő zenét. A fiúk kiszálltak, apu is, én meg nyúltam, hogy kinyissam az ajtóm, de apu határozottan megrázta a fejét. Bent maradtam. A kocsni előtt Cortez, Ricsi és apu váltott pár szót, komolynak tündek, és idegesnek, aztán Dave jelent meg a kapuban, fülén a headsettel, és rögtön magyarázni kezdett. Nyomában Zsolti, aztán egymást lökdösve egyre többen jöttek ki az utcára. Igen, ha balhé van, az megmozgatja a diákokat. Mindennél jobban szerettem volna kiszállni, de nem lehetett.

Apu elköszönt az összegyűlt tömegetől, aztán visszaült mellém. A szélvédő üvegén át pislogás nélkül néztem, ahogy Ricsi vadul gesztikulálva, a kezével mutogatva magyaráz a többieknek, aztán a mellette álló Cortezre tévedt a tekintetem. Ő is nézett, én is néztem őt. Szavak nélkül, minden nélkül, csak bámultuk egymást, aztán... aztán odaugrált hozzá Viki, és a nyakába ugrott. Úgy éreztem, megszakad a szívem, és azonnal könnybe lábadt a szemem. Lehajtottam a fejem és az ölembe ejtett kezemet tanulmányoztam, remélve, hogy minél előbb elmegyünk onnan. Apu az út további részén néma csendben hallgatta a szipogásom, egy szót sem szólt. Örökkévalóságnak tünt, mire hazaértünk, és bár egész este erre a pillanatra vártam, most már annyira nem akartam kiszállni. De muszáj volt.

A vendégek az étkezőasztalnál ültek, kicsit nyomott volt a hangulat, amikor beléptünk. Egyszerre mindenki rám nézett, apu kollégái és anyu fürkésző tekintettel méregettek. Az asztalon egy csomó pirítós, tatár bifsztek, valami lencsés dolog, bontatlan pezsgő, sütemények. Érintetlenül, rám várva. Jaj.

– Elnézést – szólt anyu erőltetett mosollyal, aztán a lépcső felé mutatott, ami körülbelül annyit jelentett „indítsak felfelé”.

Hát, kaptam pár „kamaszproblémák, de mókás” nézést, de akadtak olyanok is, akik afféle „most aztán bajban vagy” pillantással meredtek rám. Klassz.

A szobámba lépve én megálltam középen, anyu pedig becsukta az ajtót, és csípőre tett kézzel várta a magyarázatot. Mivel képtelen voltam abbahagyni a bögést, és annyira fájt az egész, hogy alig kaptam levegőt, csak reméltem, hogy érti, amit mondani próbálok.

Mivel az őszinteség állítólag megkönnyíti az ember lelkét, mindent elmondtam úgy, ahogy volt. Hogy Virág bement a koncertre, én nem mentem vele, hogy ott ültem végig az előtérben, hogy utána eltűnt, egyszerűen otthagyt! Hogy kint maradtam kabát nélkül, hogy végső elkeseredésemben Ricsit hívtam. Hogy Cortez vette fel, odajöttek értem, a taxist, a sírást. Hogy Cortez megcsókolt! Hogy apu mennyire ideges volt. Hogy mennyire rossz minden, mennyire sajnálom, és ha tehetném, akkor visszafordítanám az időt és nem mennék sehova! Hogy otthon maradnék fura nyers húst enni, hogy nem szomorkodnék, nem kéredzkednék el, eszembe se jutna! Csak ne láttam volna Cortezt és Vikit együtt azután, hogy megcsókolt!!!

Anyu türelmesen, bár kifejezetten idegesen, néha rángó arccal hallgatott. De végighallgatott. A harmadik összegyűrt, telesírt, szétszagotott zsepit markolászta, és egyszerűen képtelen voltam abbahagyni a zokogást. Aztán sikerült, mert a döbbenettől elfelejtettem még sírni is. Ugyanis anyu, nemhogy nem értékelte az őszinteségemet, hanem egyszerűen dührohamot kapott tőle. Megkaptam a „mégis mit képzelsz magadról?” szemrehányást, a „taknyos tizenöt évesen késő éjjel egy olyan fiúval csókolózol, akinek barátnője van?” kiakadást, az „elengedünk a barátnőddel, akivel nem vigyáztok egymásra, és éjjel hajkurászni kell, mi van, ha baja esik?” letolást. A „nem ismerünk rád” nézést és a „kabát nélkül, az utcán ülsz mínuszban, teljesen elment az eszed?” szidalmat. Szörnyen éreztem magam. Amúgy sem voltam túl jól, de anyu kiakadása volt az utolsó, ami hiányzott a tökéletes estéhez.

Persze anyu megtoldotta még egy kis „hogy tehetél ilyet?“, „csalódtunk benned“, „apáddal egyáltalán nem értjük a viselkedésed, szégyelld magad” lelkizéssel, ami miatt a világ legundorítóbb emberének éreztem magam. Aztán jött még egy félperces, néma nézés, amibe anyu belesűrítette az összes csalódottságát, amit ma este okoztam neki. Éljen.

– Sajnálom, eddig erre még nem volt példa, de... – szólt végül.

– Tudom, szobafogság – bölintottam könnyezve.

– Igen. Valamint – indult el anyu, felkapta a notebookom az asztalomról, kivette a telefonom a táskámból, aztán némi töprengés után elvette a távirányítóm(?) is. Ezekkel együtt indult ki a szobámból, nekem pedig görcsbe rándult a gyomrom.

– Anyu – szóltam utána, amikor meghallottam a *Basket Case*-t. A telefonom szólt. Cortez csengőhangja! Ááá – csak ezt felveszem, utána mobil se kell, ígérem, soha többet – könyörögtem.

– Sajnálom – rázta meg a fejét és kinyomta(!) a mobilom.

– Neee – roskadtam le a babzsák fotelembe, és miután anyu becsukta az ajtóm, eszméletlen sírás tört rám.

Háromnegyed tizenkettőkor még mindig bögttem, és úgy döntöttem, hogy átsírom magam az újévbe, miért is ne, amikor apu kopogott be a szobámba.

– Lejöhetsz, ha gondolod. Mindjárt éjfél van – szólt. Láttam rajta, hogy ő is haragszik.

Csak megvontam a vállam, mire apu már ki is indult.

– Apu – szóltam utána. Visszanézett, én pedig olyan nagyon sajnáltam, hogy haragszik! – Pótvacsora? – kérdeztem.

– Talán majd máskor – felelte, és úgy éreztem, kiszakad a mellkasom. Még soha nem volt rá példa, hogy nemet mondott.

Végül csak annyira mentem le éjfélkor, hogy boldog újévet kívánjak, aztán már vissza is jöttem a szobámba. Az ablakomból néztem a majdnem fél egyig tartó tűzijátékozást, közben pedig fuldoklottam a sírástól. Óriási. Kavargott bennem minden. Virág, Cortez és Ricsi, apu szemrehányó tekintete és anyu szavai. Mert igaza volt. Corteznek barátnője van. És én engedtem, hogy megcsókoljon. Te jó ég! Mit hittem? Überlúzer vagyok. Elegem van.

| Szilveszter: 5/1*** – hatalmas NO COMMENT.

Január 1., péntek

Boldog újévet a világnak és boldog elkárhozást nekem. Az hagyján, hogy szinte egy percet sem aludtam, mert egy rakás szemrehányó tekintettel álmodtam, úgyhogy reggelig forgolódtam, de estére sikerült annyira belázasodnom, hogy két gyógyszertől sem nagyon akart lemenni. Először azt hittem, hogy a sok sírástól van az egész, de amikor száraz, ugatásszerű köhögéssel szórakoztattam magam, miközben majd' kiszakadt a mellkasom, akkor már úgy tűnt, tegnap megfáztam. Örök tanulság, ne ülj mínuszban a lépcsőn, mert az hülyeség. ☹️ Egyébként meg pocsekul vagyok, a köhögés, láz, fájó végtagok még nem minden, hozzájön még a „mi van?” érzés, ami kezd felemészteni. Notebook és telefon nélkül senkit nem tudok elérni, bármit megadnék, hogy néhány szót váltsak Cortezzel, csak párat, hogy tudjam, ő mit gondolt... Á, reménytelen. Ráadásul a notebookomba volt dugva töltésre a zenelejátszóm, így anyu azt is elvette. Ezért előszedtem az Arnoldtól kölcsönkapott CD-ket, de csak egyhez volt hangulatom, úgyhogy ma egész nap *The Walrust* hallgattam. A *Tidal Wave* most a kedvenc számom, borzalmasan jól tudok rá sírni. Igaz, anyu rám szól, hogy ha nem fejezem be a bögést, akkor még inkább belázasodok, de nem olyan könnyű nem sírni, amikor annyira fáj, hogy szinte beleőrülök. ☹️

Köhögés: 5/1* – jaj.

Tidal Wave.– 5/5*** a világ legjobb dala, ma, azt hiszem, hetvenszer hallgattam meg. Kéne a dalszövege, csak nincs gépem... Ah, mindegy.

Cortez: 5/? – nem tudom. Az a csók... te jó ég! Tökéletes volt! Csak az a baj, hogy Corteznek barátnője van, így ezt az egészet nem tudom hova rakni. ☹️☹️☹️

Virág: 5/1 – sokat gondolkoztam. Azt hiszem, soha többet nem szólok hozzá. Megérdemli.

A szobám: 5/1 – tiszta 19. század. Semmi nincs benne, amin kommunikálni lehet a külvilággal. Jaj!!!

Január 4., hétfő

Az idei év első tanítási napja. A többieknek. Hurrá. Nekem pedig látogatás a dokinál, aki azon túl, hogy iszonyatosan leszidott, amiért ennyire lebetegedtem, kiírt egész hétre és utamra engedett, hogy jövő hét hétfőn menjek vissza, meglátjuk, meggyógyultam-e.

Életemben ilyen tragikus hírt nem hallottam még. Egy hétig nem mehetek suliba??? Amikor jövő héten tanulmányi versenyhét van, és számítanak rám? Amikor Cortezzel beszélnem kéne? Amikor nincs telefonom, sem pedig notebookom? Amikor anyuék elzártak a külvilágtól, hogy tanuljak a szilveszteri hibából, ami még csak nem is az enyém? Nincs igazság. Ez tény.

Mivel fekvőbetegnek nyilvánítottak, hazaérve bevettem a gyógyszereket, aztán felmentem a szobámba, és az ágyamon fekve a plafont néztem, miközben a *Tidal Wave-et* hallgattam. Ez lett a hivatalos „Cortez megcsókolt, azóta sem beszéltünk, és fogalmam sincs, mi van, de megszakadt a szívem” dalom. Óriási. Délután anyu bekopogott a szobámba, és mondta, hogy Arnold van itt. Végre! Valaki, aki láthatta Cortezt!

– Hogy vagy? – kérdezte, amint belépett, és aggódva megjegyezte, hogy szörnyen sápadt vagyok és légszőhurutyszerű a köhögésem.

– Elmúlik – vonogattam a vállam. – Te hogy vagy? – érdeklődtem, közben pedig felültem, és a mellkasomat szorítva köhintettem párat. Mint egy elefánt. Mindegy, ez van.

Arnold megemlítette, hogy jól telt a szünete, bár eléggé felzaklatta, ami velem történt. Na, persze, Virágtól tudja.

– Megkért, hogy ezt adjam oda – húzott ki a táskájából egy levelet, és lerakta elé. Én automatikusan visszanyújtottam.

– Nem érdekel – közöltem.

– Reni, legalább olvasd el. Nagyon kiborult – mondta. Na, nekem ennyi kellett, két köhögés között ráförmedtem.

– Ő borult ki? Nagyszerű. Mert úgy tudom, hogy engem hagytak ott. Én fáztam meg, én betegedtem le. Én ültem tök egyedül szilveszter este egy olyan koncert helyszíne előtt, ami még csak nem is érdekelt!

– Tudom, teljesen igazad van – bólintott. – De olvasd el.

– Nem! – jelentettem ki határozottan, és félbetéptem a levelet. Arnold bólintott és visszakérte a kettészakított papírokat. – Mi volt a suliban? – váltottam témát idegesen.

– A jövő heti versenyhétről szólt minden, továbbá megjelent a suliujság, hoztam is belőle egy példányt – matatott a táskájában.

– Köszí.

Csendben lapozgattam a magazint, de rájöttem, hogy egyáltalán nem érdekel.

– Reni, valamiről beszélni szeretnék veled – mondta hirtelen.

– Oké. Csak még azt mondd meg – szakítottam félbe –, Cortez nem üzent nekem semmit?

– Nem volt ma iskolában – válaszolta, én pedig elkerekedett szemmel néztem rá.

– Mi? Miért?

– Nem tudom, nem vagyunk olyan kapcsolatban, hogy érdekeljen – vont a vállát.

– Értem.

– Szóval van valami, ami bizalmas, azonban szeretném, ha tudnál róla...

– Oké, persze – biccentettem. – De – tűnődtem el – tényleg nem hallottál semmit Cortezről?

– Nem, Reni, nem hallottam.

– És Ricsi? Ő se mondott semmit?

– Ő sem volt ma iskolában. Meghallgatsz?

– Bocs, persze! Szóval valami fontos dolog – koncentráltam, de az agyam ezerrel pörgött.

– Igen. Emlékszel, év elején elutaztam tanítási időben...

– Igen – bólogattam, aztán hirtelen eszembe jutott valami. – Itt a mobilod? Egy hívás, rövid leszek.

Arnold mélyen a szemembe nézett, aztán megrázta a fejét, és felállt.

– Mi az? – csodálkoztam.

– Tudod... – kezdte, de megakadt. – Tessék, itt a házi – nyomott a kezembe egy halom papírt.

– Elmész? – döböntem le, és már tudtam, most nagyot hibáztam.
– Sajnálom, ne haragudj, figyelek! Tényleg.
– Nem fontos – legyintett. – Jobbulást, pihenj sokat.
– Ne menj el! – szóltam utána szomorúan, de Arnold kiment a szobából.

Hogy lehetek ilyen szívtelen? Az egyetlen barátom eljön hozzám, és én még annyira sem vagyok képes, hogy meghallgatom. Visszadőltem az ágyamra és azon tanakodtam, hogy mennyire vagyok dög? Nagyon. No comment.

Arnold: 5/1 – sajnálom! Annyira sajnálom!

Telefon: 5/1 – ááá, felhívtam volna, de ugye nincs min. Őrület.

Köhögés: 5/2 – megérdemlem. Tényleg.

Cortez és Ricsi: 5/? – miért nem voltak suliban?

Versenyhét: 5/1 – lecsúsztam az egészről. ☹

Virág: 5/1* – nem érdekel a nevetséges levele, miatta van minden, nem fogok meghatódni pár soron, amikor minden széthullik körülöttem!

Zene: 5/5 – legalább Arnold CD-i nagyon jók. Arnold. Megbántottam. ☹

Elegem van: 5/5* – nagyon.

Január 8., péntek

Azzal, hogy megbántottam Arnoldot, tulajdonképpen elszakítottam magam az egyetlen embertől, aki igazán fontos, aki figyelt rám és aki látogatott. Volna. Merthogy hétfő óta Arnold egyszerűen nem jött át. Én meg azon túl, hogy maratoni szobafogságot élvezek, még mindig nem vagyok annyira jól, hogy bármit tehetnék az ügy érdekében. A hetem rémesen telt, azért nem is írtam naplót, mert végig nyöszörögtem volna, és semmi kedvem nem volt a kiakadásomat részletezni. Anyu szigorúan tartotta magát a büntetésemhez, továbbra sem kaptam vissza a notebookom és a telefonom, úgyhogy maradtak a nomád körülmények. Próbálkoztam tükörrel belevilágítani a járókelők szemébe, hátha észrevesznek és feldobnak egy mobilt, de nem jött be. Aztán próbáltam galambot

fogni a galambpostámhoz, de arra, hogy januárban berepüljön egy postagalamb az ablakomon, elég kevés esély volt, de legalább megpróbáltam. Amúgy pedig szenvedtem. Borzalmasan. Minden kavargott bennem, és az, hogy nem tudtam semmiről, teljesen kiakasztott. Viszont sok időm volt, így kitaláltam, hogy a „Reni véget nem érő kínlódása” remek cím lenne önéletrajzi ihletésű regényemhez. Azt hiszem, be fogok golyózni.

Délután a luxusbörtönömbé látogató érkezett. Nem az, akire számítottam (Arnold, Cortez, Ricsi, akárki), de legalább valaki átjött.

– Tessék, úgy látom, végérvényesen egyedül maradtál, senkid nincs – dobta le Kinga az ágyam szélére a jegyzeteit. Pont ez hiányzott nekem, amikor amúgy is kiutált a világ.

– Kösz. Itt a telefonod? – kérdeztem reménykedve.

– Anyukád elkérte, mielőtt feljöttem. Mondd már el, hogy mi történt, mindenki hallgat és kerüli a szilveszteri témát.

– Nincs kedvem beszélni róla.

– Virág küldött neked egy rajzot.

– Nem kell – ráztam meg a fejem ösztönösen.

– Hát, jó. Ahogy gondolod. Csak annyit árulj el, hogy most téged kell sajnálni vagy te hibáztál?

– Nem csináltam semmit – vontam meg a vállam.

– Na, persze. Jó. Szomorúan hallottam, hogy a tanulmányi héten semmin nem indulhatsz. Én három kategóriában is képviselem az osztályunkat.

– Majd drukkolok – feleltem unottan.

– Elvárom. Ezenkívül Arnold, Gábor és Robi jelentkeztek még, senki más. Virág sem megy a rajzra, ami különös, de hiába kérdeztem, csak morgott valamit. Nem értek emóul, úgyhogy fogalmam sincs, mi baja – közölte. – Ja – jutott hirtelen eszébe. – Még Ricsi indul a kémian, de valamit kitalált, hogy miként mentheti ki magát.

– Volt suliban? – csillant fel a szemem.

– Igen, szerdán jött, tegnap meg már Cortez is befáradt. Megfáztak vagy mi volt – mesélte. – De mindenki olyan titokzatos...

– Cortez nem üzent nekem semmit? – húztam ki magam hirtelen, és éreztem, hogy vadul kalapál a szívem.

– Minek nézel, postásnak? Velem senki ne üzengessen. Virág rajzát is csak azért hoztam el, mert könyörgött. Biztos nem kell? Egész ügyes.

– Nem, nem kérem – legyintettem. – Szóval Cortez semmit nem mondott neked?

– Nem szokott. Ráadásul mivel Zsolt berágott rám a karácsonyi bulin, azóta nem beszéltem a fiúkkal. Duzzogjanak csak, mit bánom én.

Szóval Kingával amúgy sem beszélnek Cortezék. Lehet, hogy azért nem üzent nekem semmit. Vagy direkt? Túl sok idő telt el szilveszter óta. Túl sok. Kinga felvont szemöldökkel, fürkésző arccal nézte, ahogyan elbambulok.

– Tudnom kéne valamiről?

– Nem – vágtam rá, aztán elgondolkoztam. Senkivel nem tudom megbeszélni a történeteket. Anyu kiakadt, apu mérges, Virággal soha többet nem beszélek, Arnoldnak amúgy sem mondanám el, Cortez nem jelentkezik... – Szerinted – suttoztam, Kinga pedig bizalmasan közelebb ült – megcsókolhat valaki valakit, ha közben van barátnője?

Kinga pislogás nélkül meredt rám, először azt hittem, nem érti, de hamar kiderült, hogy tökéletesen ért. Ő volt az utolsó, aki még nem tett nekem szemrehányást semmiért. Eddig. Hurrá.

– Renáta, neked teljesen elment az eszed? – förmedt rám hangosan. – Barátnője van! Barátnője! Mégis mit gondoltál? És egyáltalán hogy képzelted?

– Kinga, állj le! – ráztam a fejem, és próbáltam védekezni, de beleköhögtem. Majdnem megfulladtam, bár Kingát ez egy cseppet sem akadályozta meg abban, hogy tovább üvöltsön.

– Te akarsz lenni a „másik lány”? Vagy mi ütött beléd?

– Semmi! Nem tudom! Rosszul jött ki az egész!

– Hogy jöhetett volna ki jól, ha egyszer barátnője van!

Úgy döntöttem, ha még egyszer kimondja, hogy „barátnő”, akkor egyszerűen elküldöm haza! Kinga tovább magyarázott a megcsalásról, a harmadikról, az erkölcsről, és az a legszomorúbb, hogy mindezzel tisztában voltam és igazat is adtam neki. Soha nem gondoltam volna, hogy velem ez megtörténhet. Teljesen kiakadtam. Megint.

– Szerencséd, hogy van valami, ami miatt valamennyire megbocsátható, amit tettél – közölte.

– Van ilyen? – fogtam a fejem idegesen.

– Igen. Te előbb voltál Corteznek, mint Viktória – mondta, közben pedig anyu benyitott a szobámba, és Kinga felé nyújtotta a telefonját, ami egyre hangosodó *Hello Moto* csörgéssel jelzett.

– Hogy micsoda? – ráztam a fejem értetlenül.

– Mennem kell – állt fel, és átvette a mobilját. – Írd meg a házit, és jövő hétre szedd össze magad! Szeretném, ha látnád, ahogyan megnyerem a tanulmányi versenyhetet – vigyorgott, és a füléhez tartva a készüléket kiment a szobámból.

Semmit nem értettem. Vacsoránál óvatosan megkérdeztem, hogy mi lenne, ha netezhetnék egy félórát.

– Nem – nézett anyu határozottan.

– A tevéim éheznek, a farmomon megrohadt mindenem...

– Reni, a büntetés lényege, hogy legyen időd átgondolni a hibákat.

..

– Átgondoltam. Mindent. Sokszor – erősködtem.

Hiába. Nem engedtek. Valamelyik kamaszkezelő könyv a határozottságot említhette, mert anyuék egyáltalán nem enyhültek meg, pedig igyekeztem annyira szerencsétlen arcot vágni, amelyet csak lehet. És nem.

Tudomásul vettem, mást úgysem tehetek. A távirányítóm, mondjuk, nem hiányzott, mégis azt kaptam vissza először. Próbáltam vele sms-t küldeni, de nem lehet. Viszont, jövő héten, ha végre mehetek suliba, akkor mindenképp említenem kell Andrisnak és Robinak, hogy találjanak fel valami ilyesmit, mert van olyan szituáció, amikor jól jönne. ☺

Kinga: 5/4 – legalább jött. Látott. Alázott. Ez van.

Arnold: 5/3 – annyira szeretném, ha nem haragudna.

Cortez: 5/? – megőrülök, hogy semmit nem tudok. Jár még Vikivel? Jelentett neki valamit az a csók? Megsajnálta vagy így akarta? Jaj...

A *Nyomorultak*. 5/5* – kiolvastam. Átéreztem Jean Valjean kínlódását a börtönben. Neki sem volt notebookja. ☺

Január 11., hétfő

A doki ma azt mondta, holnap mehetek suliba. Először boldogan ujjongtam, és sok idő után mosolyogtam is, aztán hirtelen abba hagytam. Mert holnap látom Cortezt. Beszélünk is kéne. Ott lesz Arnold, bocsánatot kell kérnem. Virág, akire szörnyen haragszom. Kardos, aki ma várt volna a tanulmányi versenyre, de nem tudtam menni. Félek. Nem tudom, hogy nézek szembe ennyi mindennel.

Egész este házit írtam, aztán belekezdtem egy levélbe, amit Corteznek szántam. Leírtam benne mindent, hogy mit gondolok, hogy egyébként én soha nem tettem volna ilyen, ha nem róla van szó és hogy szörnyen sajnálom. Egész klassz levél lett, szépen megírtam, aztán betettem a „Cortez-dobozomba”, és úgy döntöttem, jobb, ha ezt soha nem olvassa.

Vacsora: 5/2 – hal. És rizs. Halas rizs.

Internet: 5/1* – minden virtuális állatom kinyiffant szerintem.

Legalább lehibernálhattam volna a tevéimet.

Holnap: 5/1 – jaj, ne. Inkább ne.

Köhögés: 5/3 – ritkán, és már nem is fáj.

Január 12., kedd

Rettegtem a mai naptól. Egyébként volt is miért. Na, mindegy. Reggel jó rétegesen felöltöztem, vastag pulcsi, kabát, sál, kesztyű, sapka. Mindezt azért, hogy a fűtött kocsiból kiszállva jó melegem legyen. Na, mindegy. Szobafogság szerinti rend, hogy apu kitesz a sulis előtt, délután pedig felvesz és egyenesen hazavisz. Mindegy, ezzel nincs is gond, amit akarok, azt elvileg a suliban el tudom intézni.

A Szent Johannához érve vadul kalapált a szívem; a fiúk a lépcső előtt ácsorogtak, már messziről láttam őket.

– Jó tanulást. Ebédszünetben vedd be a gyógyszert – búcsúzott apu.

– Jó – bólintottam, és komótosan kiszálltam a kocsiból.

Megvártam, hogy apu elhajtson előttem, aztán átsétáltam az úton. Cortez azonnal észrevett, és nézte, ahogyan felénk közeledem. Kicsit félre is állt Ricsiétől, én pedig zavartan sétáltam, a fülemben doboló vértől semmit nem hallottam, és annyira remegett a lábam, hogy erősen koncentráltam a lépteimre.

– Reni! – szólt hirtelen egy hang oldalról, én pedig megtorpantam és odafordultam. Kicsit feljebb toltam a sapkám, és csodálkozva néztem Petire, a szilveszterkor megismert emós srácra.

– Szia – motyogtam értetlenül. – Mit csinálsz itt?

– Nincs első órám, és gondoltam, köszönök. Soha, senki nem hagyott még ennyi üzenetet a Facebookon, mint én egy hete mindennap. Reméltem, hogy ha le akarsz rázni, akkor legalább visszaírsz annyit, hogy kopjak le – mosolygott idegesen.

– Ööö – nevettem el magam kínosan. – Az a helyzet, hogy büntetésben vagyok és nincs gépem. Semmit nem tudtam megnézni szilveszter óta.

– Ó! – bólított. – Szerinted ki lehet törölni az el nem olvasott leveleket? Pár nap után kicsit más stílusban írtam. Egy hét után pedig kifejezetten... mérgesen.

Hangosan felnevettem, és mondtam, hogy nem baj, megértem, majd nem olvasom el.

– Oké, akkor örülök, hogy jól vagy, meg hogy nincs semmi baj. Megyek is. Ha majd lesz neted, akkor...

– Persze, írok – nevettem.

– Várom. És előre is bocsi.

– Tényleg nem gond.

– Akkor szia.

– Szia – intettem.

Peti a halálfejes sapkájában, ami alól kilógott az oldalra vasalt haja, lassan elsétált a sulitól, én pedig visszafordultam a fiúkhoz. Mind a négyen kérdően néztek rám, úgyhogy gombóccal a torkomban végül odamentem.

– Sziasztok – köszöntem, egyesével végignézve rajtuk.

– Ki volt ez? – kérdezte Ricsi, belecsapva a közepébe.

– Egy ismerős.

– Milyen ismerős? Emósokkal lógsz? – röhögött Zsolti.

– Csak egy ismerős. Szilveszterkor találkoztunk – vontam meg a vállam.

– Aha – biccentett Ricsi. Cortezre néztem, aki éppen a telefonjával szórakozott.

– Cortez – szóltam, de a hangom vékonyabb volt, mint szokott, még én is alig ismertem fel –, beszélhetnénk?

– Persze – nézett végre fel a mobilja képernyőjéről –, mondd.

– Mármint – igazítottam meg zavartan a sapim – négyszemközt.

– Mondd nyugodtan – vonogatta a vállát. Oké, nem akar velem kettesben beszélni. Nagyszerű. Gratulálok magamnak!

– Nem fontos – szóltam, és idegesen bementem a suliba.

A lánymosdóban összeszedtem magam, mert már megint könnyezni kezdett a szemem, pedig igyekeztem kisírni magam, előre is. Sajnos ez nem így működik. A tükörrel szemben, a mosdóra támaszkodva vettem pár nagy levegőt, aztán minden mindegy alapon kimentem a folyosóra. Szinte belebotlottam Virágba, aki éppen akkor érkezett.

– Reni! – szólított meg óvatosan, mint aki abban sem biztos, hogy visszaköszönök-e.

– Szia – mondtam halkán. Egymással szemben álltunk, néma csendben. Virág haja fel volt csatolva, egyáltalán nem lógott a szemébe, és egy egyszínű, fekete kapucnis pulcsit viselt. Már nyitotta a száját, de úgy éreztem, elég pocsek a reggelem így is, semmi szükségem magyarázatra vagy vitára.

Szó nélkül megfordultam és bementem a terembe. Andris és Robi egymás ellen bokszoltak a behozott Wii (!) játékkal, úgyhogy mielőtt leütöttek volna, inkább mögöttük sunnyogtam el. Beültem a padomba, és összefont karral bámultam magam elé. Jacques üdvözölt, mesélt egy kicsit mindenféléről, de mivel látta rajtam, hogy nem vagyok túl jó passzban, inkább visszafordult.

Monsieur Durand már mindenkit lezárt (múlt héten, amíg hiányoztam, de ötös lettem félévkor), úgyhogy Kingával és Arnolddal készült a délutáni franciaversenyre. A többiek addig ellehettek. Hátrafordultam Cortezhez, de elült, egész órán Ricsivel, Zsoltival és Dave-vel nézett valamit a telefonon. És az egész napom így telt. Virág angolon oda akarta adni az *IM*-et, de nem kértem,

inkább csendben olvastam (Joseph Heller: *A 22-es csapdája*) és szokásomtól eltérően betettem a fülembe a fülhallgatóm. Nem hallgattam semmit, de ezt csak én tudom. Ebédszünetben szerettem volna Arnolddal váltani pár szót, de készült a franciára, úgyhogy hagytam. Szinte egész nap a teremben voltam, a megfázásom után nem lett volna jó ötlet az udvaron ácsorogni. Infón Tölgyessy kiadta, hogy elfoglalhatjuk magunkat, úgyhogy nagy levegőt vettem és leültem a gépemhez. Mintha az őskorból jöttem volna, körülbelül úgy csodáltam a számítógépet. Ezer éve volt, hogy utoljára beléptem. Az e-mailemmel kezdtem, rengeteg jött, de csak hírlevelek és egy Justine-től, úgyhogy rájöttem, annyira nem is maradtam le, mint gondoltam. Szóval nem nyilvánítottak eltűntté a virtuális térben. Hurrá. Aztán beléptem a Facebookra. Egy rakás üzenet Petitől (és egy barátnak jelölés). Mosolyogva kitörölgettem a „Hahóóó, most már tényleg nem fogsz visszaírni?” és hasonló üzeneteit, aztán visszajelöltem ismerősnek. Majd megmagyarázom anyunak, hogy ki ő. A farmra egy halom ajándékot küldtek, Dave üzent is, hogy „gondatlan gazda” vagyok, hogy néz ki a farmom... ☺

Elintéztem a Facebookot, Virág kommentjeit és üzeneteit töröltem, nem voltam túlzottan kíváncsi rájuk. Megettem és tanítottam a tevéimet, aztán vadul dobogó szívvel megnyitottam az msn-t. Egy csomó ablak ugrált be, Andristól, Jacques-tól, olyasmik, hogy hol vagyok. Karcsitól, hogy jobbulást kíván és drukkoljak neki az irodalmon. Virágtól, hogy könyörögve kér, válaszoljak és beszéljek vele. Aztán beugrott még egy. Cortezé. Másolom.

Január 1. 00:31 *Cortez üzenete*: itt vagy?

Január 1. 00:45 *Cortez üzenete*: bekapcsolva hagyom, írnék, ha itt vagy.

Január 1. 17:32 *Cortez üzenete*: ???

Január 1. 20:55 *Cortez üzenete*: írtam smst.

Január 1. 23:32 *Cortez üzenete*: ha beléptél, csörgess meg, jövök.

Január 2. 00:23 *Cortez üzenete*: oké. Majd beszélünk.

A sírógörcs kerülgetett, nagyokat pislogva, hátha így visszatartom a könnyeim, bezártam az ablakot, és hátrafordultam. Cortez a gépe előtt ült, unottan kattintgatott a Facebookon (azt hiszem,

ismerősfelkéréseket utasított el). Még egy kísérlet, gondoltam. Suli után beszélék velem!

Igen, így terveztem. Aztán kicsöngettek az utolsó óráról, én pedig szó nélkül összepakoltam a cuccom, és elindultam a folyosón.

– Sok sikert, nagyon szorítok – szóltam oda Arnoldnak, aki a szekrényénél pakolt.

– Köszönöm – felelte teljesen közömbösen.

– Még mindig nincs telefonom meg gépem, de... szóval érdekel, hogy ment, esetleg, ha anyut felhívnád vagy üzennél...

– Meglátom – mondta.

– Rendben. Akkor szia – mosolyodtam el, de ez nem igazán boldog mosoly volt, keserűnek éreztem és szomorúnak.

Lesétáltam a lépcsőn, közben körbetekertem magamon a sálam, és átvágva az aulán kiléptem a fagyos januári hidegbe. Ricsi, Dave, Zsolti és Cortez a lépcső előtt éppen valamin nevettek. Cortez mellett Viki állt. Leblokkoltam, hirtelen mozdulni sem tudtam. Nem szakítottak. Járnak. Nagyon is!

Szagatottan vettem a levegőt, éreztem, hogy egy egész kellemes bögés készül kitörni belőlem. Apu megállt a suli előtt, úgyhogy a szememet törölgetve leszaladtam a lépcsőn, és szó nélkül beszálltam a kocsiba.

– Mi volt a suliban? – kérdezte.

– Semmi – feleltem. Az égvilágon semmi.

Vacsoráig a szobámban gitároztam, igyekeztem minden bánatomat kidalolni magamból, csak az a baj, hogy nem vagyok túl muzikális, ráadásul totál elhangolódott a gitárom, és nem bírok vele. Azért biztos szomorúan festettem, ahogyan búskomoran pengettem a rémesen szóló hangszerem. Ha még egy dallamot is eltaláltam volna... Na, mindegy.

Anyu vacsora után bekopogott a szobámba.

– Mit játszol? – kérdezte. Megmutattam neki. Az elejét. Elég volt az is, úgy láttam, sokkoltam. – Arra gondoltam, hogy ha szeretnéd, akkor megkapod a notebookod. Talán túl szigorúak voltunk. Elég sok minden összejött neked az utóbbi időben. A tanulmányi verseny, amin annyira szerettél volna részt venni, aztán hogy Virággal összevesztetek, meg ez a Cortez-ügy... Felhozom a géped.

- Köszönöm, de ráér – vontam meg a vállam.
- Értem – bólintott anyu, afféle „most már tényleg nem tudok kiigazodni rajtad” stílusban. – És a mobilod? Talán felhívhatnád Virágot és beszélhetnétek...
- Nem. Nem kell a mobilom, és nem akarok Virággal beszélni.
- Tudom, tudom, hogy otthagytál és egyedül maradtál, de...
- Nem! Nem csak otthagytál! Otthagytál Dorián miatt! És már nem először! Én tényleg jó barát voltam, egy szót sem szoltam, pedig egy ideje rá sem lehet ismerni! De ezzel betelt a pohár!
- Ha meghallgatnád... Hiszen olyan jó kis barátnők voltatok.
- Nem – feleltem határozottan, aztán újra az ölembe vettem a gitárom, és pengetni kezdtem. Azt hiszem, a YouTube-on egész nagy nézettségem lenne humor kategóriában. Semmi közöm a zenéléshez. És egyáltalán miért csinálom? Cortez miatt? Ugyan már.

Kardos: 5/4 – nagyon sajnálta, hogy lemaradtam a versenyről. Én is.

Arnold: 5/2 – nem üzent, nem hívott. Azért remélem, jól sikerült neki.

Peti: 5/5 – tök jófej, hogy eljött a sulis elé. ☺

Cortez: 5/1* – no comment. Tényleg.

Félév: 5/4 – mindenből lezártak, pedig itt sem voltam. ☹

Január 13., szerda

A tanulmányi versenyhét harmadik napja. Rajz, kémia és műveltségi. Ebből a kémia és a műveltségi, amiben érintettek voltunk. Illetve majdnem. Merthogy Kinga és Gábor elment a kémiára, Arnold a műveltségire, Ricsi azonban csuklókötéssel érkezett a suliba. Először megrémültem, hogy valami komoly baja van, de amikor a gipszszerű, tépőzáras szorítót röhögve letépte magáról, akkor már rájöttem, hogy így védi ki a kémiát. Gondos persze odavolt, a „kedvenc és egyben legjobb” tanítványa lesérülése igazán elszomorította, de annyira szereti Ricsit, hogy csak mielőbbi jobbulást kívánt neki, sőt, kicsit meg is paskolgatta a fejét. Az egész osztály visszatartott röhögéssel figyelte a jelenetet, Ricsi pedig

tettetett csalódottsággal rázta a fejét, miszerint ő „annyira, de annyira készült a versenyre”.

Ebédszünetben a büfében álltam sorban, egyedül, és azon tanakodtam, hogy kókuszcockát vagy lekváros levelet vegyek.

– Beállhatok melléd? – kérdezte Zsolti.

– Persze, nyugodtan. Mit kérsz? – kérdeztem vissza. Örültem a társaságának, a fiúkkal egyáltalán nem beszéltem még idén.

– Szénsavmentes vizet – közölte.

– Mi? Miért? – döböntem le.

Zsolti a kezembe nyomott egy diétás étrendet, én pedig gyorsan átfutottam.

– Fogyózol?

– Az edzés miatt kell. Így könnyebben megy.

– Milyen edzés? – csodálkoztam. Mintha lemaradtam volna valamiről.

– Gyúrok – mondta. Én pedig véletlenül elnevettem magam.

– Bocs, szóval ez jó. De hogyhogy?

– Csak úgy kedvet kaptam hozzá.

– Aha. De ugye ennek semmi köze ahhoz, hogy Kinga mit mondott karácsonykor...

– Semmi – rázta a fejét.

– És már beszéltek egymással?

– Soha – bólintott, én pedig mosolyogva csóváltam a fejem. Zsolti megköszönte a vizet, aztán megkérdezte, hogy kérek-e natúr csirkemellet, mert van nála. Hát, nem kértem, de azért kedves, hogy megosztaná velem.

Kókuszcockával mentem fel a terembe, és a helyemen ülve olvastam tovább a *22-es csapdáját*. (Azt hiszem, az én jelenlegi helyzetem még a *22-es csapdájánál* is rosszabb...) Virág egy ideig felém bámult, de mivel nem figyeltem rá, így a tévét nézte (szemüvegben!), ahol Andris és Robi teniszezett. Most a Wii a mániájuk, megállás nélkül veszekednek rajta.

Utolsó hét lévén a tanulmányi versenyekről szól minden, így valamennyi tanóra lazán telt. Azonban hiába lett volna rá lehetőségem, hiába néztem hátra, Cortez nem ült mögöttem. Elült, messze tőlem, Dave-hez.

Csengetéskor összepakoltam, és hogy elkerüljem Virágot (aki a suliboxában ráholt), bementem a mosdóba. Nekidőltem a falnak és leguggoltam, közben pedig reméltem, hogy senki nem jön be. Pechem volt. Dupla. Mivel nemcsak, hogy bejött valaki, hanem Kinga jött be. A mosdónál megigazította a szoros copfját, aztán a tükörből észrevett és riadtan megpördült.

– Renáta, a frászt hozod rám! Mit csinálsz itt?

– Várok – feleltem.

– Na, jó, normál esetben sem érdekelne a nyavalygásod, de mindjárt kezdődik a kémiaaverseny, úgyhogy mennem kell.

– Oké. Sok sikert – intettem. Kinga az ajtó felé indult, aztán megtorpant és visszasétált.

– Mi bajod?

– Cortez – közöltem egyszerűen. Nem volt értelme titokzatoskodni.

– Mi más – forgatta a szemét unottan.

– Nem beszél velem.

– Miután egy emós fiú várt a sulis előtt? Csodálkozol?

– Csak egy ismerős – értetlenkedtem.

– Akkor is.

– Neki például barátnője van, szóval nem hinném, hogy megrázta, hogy látott valakivel beszélgetni – érveltem, de kezdett nevetséges lenni a helyzet.

– Igen, barátnője van. És úgy tűnik, marad is.

– Örülök – tártam szét a karom erőltetett mosollyal.,

– De lehetett volna másképp is. Meg sem lepődöm azon, hogy elszúrtad.

– Most már másodszorra célozgat, én pedig semmit nem értek. Mi az, hogy előbb voltam Corteznek, mint Viki, meg hogy lehetett volna másképp... nem értem.

– Renáta, sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de kétségbe vonom a tanulmányi átlagod. Annyi logikád van, mint egy tollnak.

– Kösz – sziszegtem.

– Befejeznéd az önsajnálatot? Az agyamra méssz! Cortez kedvelt téged. De elszúrtad!

– Én? Miért? Mikor kedvelt? Sose kedvelt! – ráztam a fejem. – Akkor szerinted ki írta év elején a választott hajónevének, hogy „Reni”?

– Arnold – vágtam rá azonnal.

Kinga gúnyosan elmosolyodott.

– Aha, és Cortez meg egy Beatles-dalt. Hát, persze. Bocs, én szedtem be a lapokat és láttam mindent... – mondta. Mintha arcon öntöttek volna egy pohár vízzel, úgy tört rám a felismerés. Cortez miért írt volna Beatles-dalt, amikor nem szereti? Cortez írta a nevem!? De miért? És ha igen, akkor Arnold miért mondta, hogy ő írta!? És egyébként is. Miért guggolok a lánymosdóban, amikor ennyi megválaszolatlan kérdésem van???

– Látom, valami dolgozni kezdett – bólintott Kinga –, ha megbocsátasz, most meg kell nyernem egy versenyt!

Kinga ott hagyott a mosdóban a kérdéseimmel, én pedig komótosan, kissé szédelegve felálltam és elindultam.

Hazaérve a babzsák fotelemben ültem és töprengtem. Egészen hosszú ideig. Semmi nem stimmelt. Ha Cortez valóban az én nevemet írta, az még jóval Viki előtt volt. De Kinga miért nem szólt? Mert ő ilyen? Vagy éppen nem voltunk annyira jóban? De Arnold! Legalább Arnold elmondhatta volna, hiszen a barátom! Ááá, megőrülök!

Cortez: 5/? – nem tudom. Semmit nem tudok ☹

Sulirádió: 5/4 – ma egész nap FOB szólt, és ez eszembe juttatta, hogy mennyire haragszom Virágra.

Arnold: 5/3 – beszélnem kell vele.

Ricsi: 5/5* – ügyes. A műszerűlése legendává tette a suliban.

Orrcsepp: 5/2 – már úgy utálom.

Dorián: 5/1* – elmentem ma mellette a folyosón, de nem néztünk egymásra. Nem is baj.

Zsolti: 5/4 – tényleg nem eszik csokit és nem iszik kólát. Érdekes.

Kétségek: 5/1 – úgy érzem, verekszenek a fejemben.

Január 14., csütörtök

Rémes nap! Borzasztó, rémes, utálom! Ma reggel eleve rossz kedvem volt, mert a bőröm száraz, megtámadtak a patik, és a hajam is rémes! Mindegy, ezen még túltettem magam, hiszen nem arról van szó, hogy tegnap még gyönyörű voltam, ma meg nem, hanem szépen, lassan csúnyulok. Tök jó. Aztán megérkeztem a suliba. Még jobb.

Cortez a teremben ült, egy üveges kólának a kupakját adta oda Virágnak, aki gyűjti.

– Sziasztok – köszöntem úgy általánosságban, mindenkinek. Néhányan morogtak valamit, de annyira nem foglalkoztak velem.

Virág nézte, ahogyan leülök, de mivel nem fordultam felé, lehajtotta a fejét a padra és zenét hallgatott.

– Cortez – fordultam hátra hirtelen.

Csak felvont szemöldökkel, amolyan „hallgatlak” nézéssel meredt rám. Jó, bátorságyűjtés, aztán megkérdezni. Ahogyan begyakoroltam.

– Beszélhetnénk?

– Aha – vont a vállát. Milyen kedves.

– Emlékszel arra az ofőórára, amikor hajónevet kellett adni... – kezdtem. Egy pillanatig gondolkozott, aztán lazán biccentett. – Valami rémlik.

– Emlékszel, hogy mit írtál?

– Már nem nagyon.

– Oké. Mert elvileg Renit írtál – mondtam, és éreztem, hogy lángol a fejem.

– Mit? – röhögte el magát.

– A nevemet.

– A nevedet? – vigyorgott, én pedig azonnal elbizonytalanodtam. Az infóm Kingától van, aki mindig mindent tud. Csak nem szórakozik egy ilyenekkel? Jaj, ugye nem? ☹

– Aha – bólintottam, de kis híján elájultam. Ez a beszélgetés igen rossz ötlet volt.

– Miért írtam volna a nevedet?

– Nem tudom – mondtam, teljesen őszintén. Cortez vigyorogva megrázta a fejét, aztán lenéző pillantást vetett rám.

– Emlékszem már – kezdte. – Mondjuk, ha beszélnél angolul, akkor tudnád, hogy amit írtam, az „Rene”, nem Reni. Nézz utána, érdekes – tanácsolta, én pedig úgy éreztem, mindjárt elsüllyedek szégyenemben.

– Ó, oké, persze – nevettem kínosan, és megpróbáltam leküzdeni a rám törő zokogást. – Ami a szilvesztert illeti... – kezdtem bele, mert nekem már teljesen mindegy volt.

– Nem történt semmi – szakított félbe, én pedig a szám szélét rágva bólítottam. Ahogy sejtettem, pont úgy történik minden.

– Igen, tudom – bólítottam erőltetetten, aztán felálltam és kimentem a folyosóra. Az osztályunk zsibongott, a sulirádió üvöltött, Dave a suliboxoknál állva telefonált, Máday hangja felhallatszott az aulából, én pedig szédelegve kószáltam, és minden erőmmel azon voltam, hogy ne fulladjak meg. Sikerült. Túléltem. És ez volt a mai nap első komoly pofonja. De nem az utolsó.

Órák után (Vladár lezárt kettessel, hű) Kinga versmondásra igyekezett, a legtöbb diák ment drukkolni vagy éppen röhögni a tornaterembe, én pedig hazaindultam. Végigsétáltam a folyosón, lementem a lépcsőn, aztán az aulában megláttam Arnoldot.

– Szia – köszöntem el tőle.

– Szia – köszönt vissza. Gondoltam, ma már minden mindegy, így hirtelen megfordultam, és úgy döntöttem, akkor vele is lerendezem a dolgokat.

– Sajnálom. Sajnálom, hogy önző voltam és nem hallgattalak meg! Ne haragudj, pocsék barát vagyok, ez most már kiderült! – magyaráztam. Türelmesen hallgatott, nem szólt, így folytathattam.

– De ha megnyugtat, ma komplett idiótát csináltam magamból. Cortezt megkérdeztem, hogy miért írta a nevem, akkor, ofőórán, amikor hajóneveket adtunk... És nem, nem azt írta. Megnéztem a neten, a „rene” valami angol kifejezés egy proli lányra, ami, tekintettel arra, hogy milyen zenét hallgat, még stimmel is hozzá... – magyaráztam a szám szélét rágva. Arnold pislogás nélkül meredt rám, az arcán semmilyen érzelm nem tükröződött.

– És most nem vagy önző? – kérdezte végül.

– Éppen bocsánatot kérek – nevettem kínosan.

– Nem. Éppen elmondod, ami bánt. Ami nyomaszt. Ez nem bocsánatkérés.

– Annak szántam.

– Mégsem az lett – mondta, és most már láttam érzelmet az arcán. Arnold szomorú volt. – Tudod, egész félévben azon töprengtem, hogyan mondhatnám el neked – kezdte, én pedig tudtam, most végig kell hallgatnom. – Volt, hogy elkezdtem, volt, hogy úgy éreztem, sose mondom el. Mindig volt valami más, és mindig veled. Szinte mindig Cortez. Megértem. De csak zárójelben jegyzem meg, hogy a „rene” tényleg azt jelenti, csakhogy Cortez nem azt írta. A nevedet írta.

– Micsoda? – kérdeztem összeszorult mellkassal, megremegő kézzel. – Miért? Miért nem mondtad el? Végig tudtál róla!

– Igen, tudtam – bólintott.

– Hagytad, hogy végignézzem, ahogyan Corteznek barátnője lesz? – ráztam a fejem, és komolyan a sírás szélén álltam.

– Igen. Hagytam.

– De miért? Miért tetted ezt? Milyen barát vagy?

– Jó. Úgy gondolom, hogy jó. Meg akartalak kímélni egy örületesen nagy csalódástól. Attól, hogy ne legyél Cortez egyik barátnője a gimiből. Hogy ne egy hóbort legyél neki, egy múltó ötlet, mert te jobbat érdemelsz!

– Ne dönts el, hogy mit érdemlek!

– Nem, többé nem teszem – mosolyodott el keserűen. – Azt csinálsz, amit akarsz, még fél év, és aztán soha többet nem kell a tanácsaimat hallgatnod, de remélem, egyszer rájössz, jobb barátod vagyok, mint ahogyan most érzed.

A gondolatok egymás után cikáztak a fejemben, és hirtelen túl sok információ jutott el hozzám. Mégsem azon akadtam meg, hogy valóban Cortez írta a nevem és hogy miért tette. Hanem Arnold utolsó mondatán.

– Mi lesz fél év múlva? – kérdeztem, elcsukló hangon.

– Ez az, amit egy ideje szeretnék neked elmondani, és ha egy kicsit is figyeltél volna, akkor talán magadtól is észreveszed... – mondta.

– Miről van szó? – néztem oldalra, tartva a választól, és óvatosan megtöröltem a szemem.

– Emlékszel, amikor elmentem tanítási idő alatt Párizsba? –Igen, persze.

– Akkor Borrel és Kardos is jött velem. Átvettek, Reni, a Szent Johanna testvériskolájába. A tizenegyediket ott kezdem, már csak ebben az évben járok ide!

Szótlanul néztem a földet, miközben egyre kövérebb könnycseppek gördültek végig az arcomon.

– Ne sírj – rázta a fejét, de láttam, hogy ő is egyre nehezebben bírja.

– Nem sírok – zokogtam, mire mindketten elneveltük magunkat. Keserű, boldogtalan, elképesztően fájdalmas nevetés volt. Arnold esetlenül magához húzott és átölelt, én pedig olyan nagyon sírtam, hogy egész testemben rázkódtam, és olyan szorosan öleltem, hogy ujjaim belemélyedtek a bőrkabátja vállába.

Azt hiszem, nem álltunk sokáig úgy, pedig nagyon hosszú időnek tűnt, végül hatalmas, szaggatott sóhajjal kinyitottam a szemem. Amit Arnold vállán át nézve először megláttam, az Cortez volt. A lépcsőnél állt, snowboard dzsekije zsebébe dugott kézzel a korlátnak támaszkodott és nézett. Találkozott a tekintetünk, a sötétkék szempárból nem tudtam kiolvasni semmit, kifejezéstelen volt. Egy pillanattal később ellökte magát a korláttól, felkapta a földre dobott táskáját, és elindult felénk. Szó nélkül kikerült minket, hallottam, ahogy kilöki a sulijajtát és elmegy.

Arnold kicsit eltolt magától, hogy a szemembe tudjon nézni.

– Szeretném, ha ez köztünk maradna. Haller csak év végén jelenti be.

– Persze – bólogattam.

– Most mennem kell – simította meg a vállam.

– Jó, nekem is.

– Holnap találkozunk – mondta, aztán sietve kiment a suliból.

Holnap találkozunk. Ezen elgondolkodtam. Meddig mondhatjuk még ezt? Év végéig. A gombóc tovább szorította a torkomat, és kezdtem úgy érezni, soha nem tűnik el onnan.

Hazaérve anyut a konyhában találtam, amikor meglátott, azonnal abbahagyta, amit készített (valamit krumpliból), és riadtan meredt rám.

– Arnold év végén elmegy a suliból – jelentettem ki, és ismét rám tört a keserves zokogás. Anyu azonnal odapattant hozzám és szorosán átölelt. Csuklások közepette vázoltam neki a helyzetet.

– Annyira sajnálom – mondta. – De most azt kell nézned, ami Arnoldnak a legjobb. Támogatnod kell, nem szabad, hogy így lásson – simogatta anyu a hátam. Illetve a kabátom.

– Tudom, összeszedem magam – szipogtam.

– Remek kis barátok vagytok, biztos vagyok benne, hogy ez semmin nem változtat.

– Igen, tudom. Felmehetek a szobámba?

– Vidd a laptopod – pattant anyu az asztalhoz, és már a kezembe is nyomta a gépem.

Kisírt szemmel, szétbögött arccal mentem fel a szobámba, letettem az asztalomra a notebookom, aztán csak nézelődtem. Az asztalom feletti tükrön lévő dolgokat figyeltem (Cortez mangarajz Virágtól, közös fotó az osztályteremben Virággal, Beatles-képek és Arnold könyvlistája, amit még régebben adott), aztán a könyvespolcom, a CD-im. Arnold a legjobb barátom, minden rá emlékeztet. Folyamatosan a szememet törölgetve vettem az ölembe a notebookom, aztán bekapcsoltam. Az msn betöltött, és láttam, hogy szinte mindenki online van. Kinga (mindenkit agyonvertem a versenyhéten. Hah!) – állapota elérhető, Cortez (Walk away...) – állapota nincs a gépnél, Ricsi (Kornt hallgat) – állapota elérhető, Gábor (Beugrót néz) – állapota nincs a gépnél, Jacques (Salut! ☺) – állapota elérhető, Zsolti (szénhidrátmentes szép estét) – állapota elfoglalt. Andris (Wii) – állapota nincs a gépnél, Robi (Wii-zek Andrisnál) – állapota nincs a gépnél, Dave (nincs a gépnél, de kövesd Twitteren) – állapota nincs a gépnél, Virág (Bárhogy szeretnéd, ennek vége, már nem titok!!!) – állapota elérhető. És Arnold (Let it be) – állapota elfoglalt. Rejtve kapcsolódtam, és a sok zöld név közül rákattintottam egyre. Másolom.

Reni üzenete: Itt vagy?

Pár másodpercig kétséges volt, hogy válaszol, de végül villogni kezdett az ablak, én pedig megint letöröltem a könnyeim, és elmosolyodtam.

Arnold üzenete: Itt, de az elfoglalt, azt jelenti, elfoglalt.

Reni üzenete: Tudom. Csak egy percre jöttem.

Arnold üzenete: Igen?

Reni üzenete: Sajnálom. Dög voltam. Remélem, egyszer megbocsátod nekem.

Arnold üzenete: Felejtjük el.

Reni üzenete: ☺

Arnold üzenete: Ne használj hangulatjeleket!

Reni üzenete: Bocs. Honfoglaló?

Arnold üzenete: Mintha azt mondtad volna, csak egy percre jöttél.

Reni üzenete: Ez most igen vagy nem?

Arnold üzenete: Ott várlak. De mi lesz a nyelvvizsgámmal?

Reni üzenete: Ugyan! Tuti meglesz!

Arnold üzenete: Ott várlak.

Reni üzenete: Köszönöm.

Arnold üzenete: Mit?

Reni üzenete: Mindent.

Arnold üzenete: Nm.

Reni üzenete: Te rövidítettél?????

Arnold üzenete: Rossz hatással vagy rám.

Reni üzenete: ☺

Arnold: 5/5 – átvették, örülnöm kell neki, közelebb van az álmához, támogatnom kell!!! Nem lehetek önző, el tudom engedni. Nehéz lesz, de muszáj!

Cortez: 5/? – én már semmit nem értek.

Pótvacsora: 5/5* – apuval késő este vaníliás pudingot ettünk, és az élet olyan nagy dolgain merengtünk, mint például hogy a vanília milyen fura íz.

Virág: 5/2 – nem értem az msn-kiírását. AFC-dalszöveg, de akkor is. Ezt kinek üzeni? Egy pillanatig elgondolkoztam, hogy megkérdeszem, de végül nem írtam rá. Nem fontos.

Félévi: 5/4 – ha minden igaz, évfolyam harmadik lettem.

Január 15., péntek

A félév utolsó napja. Reggel apu kitett a sulinál, én pedig odaköszöntem a lépcső előtt ácsorogó fiúknak. Hárman visszaköszöntek. Cortez nem. Jaj, de szépen indult a ma reggel is.

Bementem a suliba, a portán felmutattam a belépőkártyám, aztán az aulába érve kikerültem Mádayt, aki éppen két tizenkettedikes sráccal üvöltött, amiért havat ettek (?).

A terembe lépve az ofő mosolyogva fogadott, gratulált a félévi eredményemhez, aztán a helyemre ültem és csendben nézelődtem. A félévik kiosztása után (Virág hatból bukott, Andris egyből, Cortez, Ricsi, Zsolti kettőből, juj.) az ofő tartott egy rövid beszédet arról, hogy milyen csapnivaló eredmények születtek, aztán bekapcsolta a tévét, ahol következett a tanulmányi versenyhét eredményhirdetése. Az osztályunk nem szerepelt túl jól, mondjuk, Arnold kettőt nyert (francia, műveltségi), Kinga pedig második lett versmondáson (sokkot kapott az eredménytől, és bundát emlegetett), úgyhogy összességében nem nagyon figyeltünk. Mikor befejeződött a nyertesek felolvasása, Máday feje jelent meg közelről a képernyőn, amitől a legtöbben, főleg mi, az elől ülők, önkéntelenül hátrahőköltünk.

– Szeretném, ha azok a diákok, akik a közösségi oldalon „I Luv Máday” klubot hoztak létre, azonnal leszednék és jelentkeznének nálam! 10/b, ez főleg rátok vonatkozik!

Kitört belőlünk a röhögés, Andris és Robi pedig büszkén fordultak körbe, és egy ideig ünnepelték magukat.

– Na, elég lesz – szólta az ofő. – Arnold, Kinga, mehetek az igazgatói irodába az ellenőrzőtökért, a többieknek pedig annyit szeretnék mondani, hogy nehéz félév volt, a jegyeiteken ez jól látszik – mondta, majd megvárta, hogy a fiúk befejezzék a füttyögést, és folytatta: – ...de hétfőn lehet kezdeni a javítást, a második félévben.

– Persze. Már most elkezdek tanulni – röhögött Ricsi.

– Pósa, a jegyeidet nézve ezt az ötletet támogatom! – bólogatott az ofő. – Zsolti, befejeznéd az evést? Még beszélek!

– Tanár úr, ez teljes kiőrlésű kenyér, sovány sajttal.

– Értem, de attól még tedd el – mondta az ofő.

– Mi az, egészséges ételt eszel? Beteg vagy? – gúnyolódott Kinga. Zsolti szó nélkül elkapta a fejét, esze ágában sem volt hozzászólni. Kinga vigyorogva felállt és kifelé indult a teremből.

– Neményi, gyere már!

Arnold és Kinga távozásával az egész osztály szedelődzködni kezdett. Mondjuk, szegény ofő még beszélt, de csak Gábor és Jacques maradt ott, hogy végighallgassák.

Kivettem a suliboxomból a holmim, aztán lassan lesétáltam a lépcsőn. A sulis zsongott, mindenki az ellenőrzőjével rohangu, cserélgettek, vihogtak, menőztek. Karcsi az aulában ácsorgott, örömmel mutatta, hogy harmadik lett az irodalmon.

– Gratulálok, ez nagyon szép eredmény! – dicsértem meg, a kilencedikes srác pedig elvörösödött, aztán majdnem elesett, mert egy tizenegyedikes fiú nekidobta a táskáját. Szegény. ☹

A beszélgető diákok mögött sétáltam ki az ajtón, és a fagyos januári szél azonnal megcsapta az arcom. A sulis előtt Dave, Ricsi és Zsolti ácsorgott, egymás ellenőrzőjén röhögtek.

– Hétfőn találkozunk, jó hétvégét – köszönt el hirtelen Arnold, én pedig odakaptam a fejem.

– Neked is jó hétvégét. És gratulálok – mosolyogtam, mert észrevettem a kezében tartott ellenőrzőt.

– Szerencsém volt, hogy Kinga előtt álltam, mert feltartja a sort – mesélte.

– Megóvja az eredményt?

– Természetesen. Még maradsz?

– Várom anyut – feleltem.

Arnold feltette a fejére a szarvaslövő sapkáját, és lassan átsétált az úton.

– Bocs – ment el mellettem hirtelen Cortez, és leszaladt a lépcsőn. Ricsiék, akik rá vártak, lassan elindultak, és immáron négyen indultak el.

A hidegben néma csendben néztem utánuk. Arnold egyedül sétált a dombon felfelé, lassan, töprengősen. Cortezék a másik irányba mentek, hangosan röhögve, jókedvűen távolodtak egyre messzebb a sulitól. Addig néztem a két irányba, amíg Arnoldból csak egy távoli alakot láttam, a fiúk pedig be nem kanyarodtak egy utcába. A

mellkasom örülten szorított, úgy éreztem, minden széthullott körülöttem, ami nemrég még annyira rendben volt. A diákok kikerültek és szép lassan eltűntek a sulikörnyékéről, én azonban még mindig ott álltam, és a fejemet kapkodtam ide-oda. Már rég nem is láttam senkit, de azért néztem. Hirtelen egy kéz tartott elém egy műanyag poharas forrócsokit. Oldalra pillantottam, Virág állt mellettem. Hatalmas szemével félénken pislogott, nem tudta, hogyan reagálok.

– Köszönöm – suttogtam, és elvettem a gőzölgő poharat. Virág a fogával a saját pohara szélét rágta, és látszott rajta, hogy mondana valamit, de nem tudja, hogy kezdje.

– Szakítottam Doriánnal – közölte végül halkán.

– Cortez megcsókolt – feleltem suttogva.

Virág rám nézett, arcára kiült a döbbenet.

– Aztaa! Juj. Ez oltári!

– Annyira nem – ráztam meg a fejem. – Azóta sem beszéltünk.

– Ijj – húzta el a száját.

– Miért szakítottatok? – kérdeztem a forró csokimba nézve, mintha csak keresnék benne valamit.

– Hosszú – vontta meg a vállát.

– Értem – bólintottam.

– Nagyon nyomult – mondta hirtelen, én pedig odakaptam a fejem.

– Mi? De ugye nem bántott?

– Nem – rázta meg a fejét. – Csak nem is tudom. Reni, annyira sajnálom! Tudom, tudom, hogy rémes voltam és hogy utálsz, és én is utálom magam, de nem tudom, mi volt velem!

– Igen – enyhültem meg, és láttam, hogy Virág még mindig nem biztos abban, hogy haragszom-e rá. – Rémes voltál – ismételtem.

– Igen, de úgy sajnálom, és rajzoltam neked, és írtam levelet, és... és kerestelek, meg akartam veled beszélni, és úgy féltem, hogy többet nem állsz velem szóba, és te vagy a legjobb barátom, és... – hadarta, aztán elsírta magát.

– Ne sírj – simítottam meg a karját a kesztyűs kezemmel. Fura volt ezt másnak mondani, az utóbbi időben csak mástól hallottam ilyesmit.

- Haragszol?
- Nem – ráztam meg a fejem.
- Kicsit?
- Kicsit sem.

Virág megkönnyebbülten szipogott, aztán átölelt. Mindkettőnk forrócsokija kiborult, egymás kabátjára. Ezen felnevettünk, és furá, de kicsit jobban éreztem magam. Az elmúlt időszak megpróbáltatásai, a sok szenvedés, fájdalom, sírás, kiborulás. Mind szörnyű volt, de ami a legrosszabb az egészben, hogy nem volt barátom, akivel megoszthattam. És ez volt a legnehezebb az egészben.

– Mi történt Doriánnal? – kapcsoltam hirtelen, és éreztem, hogy előnt az ideg.

Virág ledobta a táskáját a földre, aztán ráült, én pedig követtem a példáját. Mindketten a sulijárata előtt ültünk a kegyetlen januári hidegben, és csak úgy dőlt belőlünk a szó. Doriánra borzalmasan berágtam, így utólag is, és szégyeltem magam, amiért nem hallgattam meg Virágot, pedig szüksége volt rám. Az emós fiú túllőtt a célon, egyébként szilveszterkor szakítottak is, merthogy Dorián elhívta Virágot koncert után, aki azt hitte egy másik helyre mennek, de Dorián haza tervezte, hozzájuk.... Amikor ez leesett Virágnak, totál kibukott, és félúton faképnél hagyta, majd visszarohant a koncert helyszínéhez, aztán többet nem állt szóba Doriánnal. És én erről nem tudtam, mert éppen „haragszomrádot” játszottam. No comment.

– Virág, annyira sajnálom! Ne haragudj, hogy nem tudtam segíteni!

– Te ne haragudj, hogy olyan hülyén viselkedtem?

– Dehogy! Te ne haragudj! És leszállt rólad? Végleg vége? – kérdeztem.

– Ühüm. Elmondtam anyunak, aki még szilveszter este felhívta. Többet nem beszélek vele.

– Örülök neki. Tényleg. A szemét! – ráztam a fejem. – Ott kellett volna lennem, hogy segítsek.

– Nem kellett volna elmennem! – vágta rá. – Mindegy, vége, és ne is beszéljünk róla! Á, rosszul vagyok magamtól, amiért annyira elhanyagoltalak!

– Elfelejtjük, oké?

– Oké – mosolygott boldogan. – De figyi, mi van Cortezzel?

– Hosszú sztori – legyintettem.

– És elmondod majd?

– Persze. Figyelj – néztem rá hirtelen. – Nincs kedved nálam aludni?

– Hát – pislogott nagyokat. – Nincs barátom, nincs programom, most buktam meg hat tárgyból. Szívesen megyek! – ujjongott.

– Javítanod kell! Évvégére. Mindent! – szóltam rá határozottan.

– Tudom! Juj, képzeld. Kisöcsém lesz!

– Gratulálok! – csillant fel a szemem. – Megbékéltél?

– Igen. Várom. Jó fej lesz. És remélem, Pete Wentz lesz a neve!

– Nocsak, újra FOB-os vagy?

– Ne is mondd! Annyira sajnáltam, hogy nem foglalkoztam semmivel. Írtam is egy levelet Pete Wentznek a MySpace-en, remélem, elolvassa.

– Mit írtál? – nevettem fel hangosan.

– Hogy ne haragudjon, amiért Dorián miatt semmire nem volt időm...

– Jaj, ne – fogtam a fejem. – Magyarul írtad?

– Dehogy – nézett büszkén. – Franciául.

– Hát, persze – mosolyogtam. Virág nem túl okos lány. Még mindig nem. – Egyébként van egy *I don't care* pólóm otthon. Egy adománygyűjtésen szereztem.

Virág visítva a nyakamba ugrott, el is dőlünk a hideg kövön, de nem számított, mindketten nevtünk.

– Lányok, ebből pokoli nagy felfázás lesz! – kiáltott ránk hirtelen anyu, aki a kocsi mellett állt és a fejét csóválva figyelt minket.

Feltápászkodtunk és a kocsihoz rohantunk.

– Virág nálunk alszik – közöltem.

– Nagyszerű. Csapunk egy lánybulit? – kérdezte anyu.

– Juj, de jó. És mi lenne, ha a hajammal is csinálnánk valamit? Olyan naon rémes lett – mutatta a leégett szőke frufuját.

– Megoldjuk – bölintott anyu.

– És mióta tudod, hogy kisöcséd lesz? – kérdeztem Virágot, aki beült hátra, és megállás nélkül beszélt. Arról, hogy Kriszta (többé már nem A NŐ) mutatott ultrahangfelvételt, amiből Virág semmit nem látott, de mindegy. Meg arról, hogy bocsánatot kért Vladártól, aki elnézi neki. Meg hogy újra rajzol. És hogy farmozik, de nem tud bővíteni, mert kitorölte Dorián emós haverjait. Csak egyet hagyott meg, aki nem is igazán Dorián barátja, mert utálják egymást, lehet, hogy láttam a koncerten, Petinek hívják... ☺

A fecsegését hallgatva anyu a kezembe nyomta a mobilom, ami szilveszter óta kikapcsolva hevert. A szám szélét rágva bekapcsoltam a készüléket, majd a kódom beírása után vártam. Csak egy üzenet jött. Január elsején. Másolom:

Cortez üzenete: Reni, hívj vissza. Fontos. Thx.

Szomorúan kinyomtam. Már nem aktuális. Talán egyszer még az lesz. Nem tudom.

A mai nap: 5/? – A félévim jó, de a tanulmányi versenyről csúnyán lecsúsztam. Cortez levegőnek néz, ami szörnyen fáj. Viki újabb képeket tett fel a közösségre, már van egy egész Cortez albuma. Hurrá. Arnolddal próbálok olyan lenni, mint régen, de néha fojtogat az érzés, hogy hamarosan elmegy. Az osztályátlag elég rossz, Kinga ki is borult rendesen, és parancsba adta a javítást. Máday állítja, hogy a mi osztályunk tehet a facebookos csoportról, úgyhogy büntetésre számíthatunk... Amúgy pedig kamaszosan úgy érzem, minden és mindenki összeesküdött ellenem, ami, azt hiszem, nem is túlzás. Viszont a sok veszteség után ma nyertem valamit. Illetve visszanyertem. Virágot. Aki éppen anyuval kutyul hajfestéket a fürdőszobában, mert átfestjük a haját. Többé már nem emós, elege lett. Én pedig most megyek, mert fogalmam sincs, mit csinálnak! ☺

Kiadta a Ciceró Könyvstúdió Kft.,
a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
1054 Budapest, Kálmán Imre u. 21. / Telefon és fax: 329-0879
e-mail: cicero@chello.hu / www.cicerokonyvstudio.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás / Felelős szerkesztő: Till Katalin
Műszaki vezető: Vaisz György / Korrektor: Aranyossyné Bondi Judit

A Ciceró Könyvstúdió könyveinek terjesztője a Talentum Kft.
2046 Törökbálint, DEPO II. / Tel.: 06/23-332-104 Fax: 06/23-232-336

Tördelés: (VaGy)
Nyomdai előállítás: Borsodi Nyomda Kft., Miskolc, 2010
Felelős vezető: Ducsai György igazgató

A Szent Johanna gimni

1.

Kezdet

Új magyar ifjúsági könyvsorozat 8 kötetben a nagyon tehetséges fiatal író tollából!

Ha elkezded, biztosan nem tudod majd letenni! Tuti, hogy függővé válsz!

- egy sorozat a való életről
- egy sorozat, amely itt és most játszódik
- egy gimni, ahová mindenki szívesen járna
- srácok, akik olyanok, mint Te
- a történet Rólad is szól!

A Szent Johanna gimni

2.

Együtt

Kilencedik második félévében az iskolai élet ezerrel pezseg: farsangi bál, Valentin-hét, Valentin-napi bál, tavaszköszöntő buli, osztálykirándulás és még sok minden más...

Az osztályközösség eközben egyre jobban összekovácsolódik.

Reni érdeklődése Cortez iránt szerelemmé változik; vágyakozás, reménykedés, féltékenység, csalódás, aztán ismét reménykedés között őrlődik, mert a fiú viselkedése egyáltalán nem egyértelmű...

„Se varázslók, se boszorkányok, se vámpírok nem lakoznak e könyv lapjain, és mégis csupa varázslat, bűbáj és hátborzongatás, mert ha olvasni kezded, olyan érzésed támad, mintha tükörbe... Varázstükörbe néznél.

Böszörményi Gyula

Ahol a sorozat minden kötete és a Ciceró összes kiadványa kapható:

L@L. Ifjúsági Könyvesbolt
1136 Hegedűs Gyula u. 39.
+36 1 320 91 24

Nyitva tartás: hétköznap: 11-18 óráig

szombaton: 10-14 óráig

*

A boltban különböző Szent Johanna gimi termékeket is lehet vásárolni, pl. pólókat, kitűzőket, karkötőket, pass-tartókat, bögréket stb.

*

A teljes választékot lásd:
www.szentjohannagimi.mertch.hu

Megalakult a Szent Johanna Gimi fan Club!

http://www.cicerokonyvstudio.hu/szentjohanna_gimi/

A sorozat minden rajongójának itt a
helye!

Egy egyszerű regisztráció után sok információval leszel
gazdagabb, fórumozhatsz a többi rajongóval, részt vehetsz a
játékokban és a kreatív feladatokban és sok ajándékot nyerhetsz!

*

Várunk szeretettel a SZJGFC-ben!

*

Keresd fel a sorozatot a Facebookon és a Twitteren is!

NÉV: RENTAI RENÁTA (RENI)

KOR: 15

BESZÉLT NYELV: MAGYAR, FRANCIA

MAGAMRÓL: (NEM PUBLIKUS ADAT, HOZZÁFÉRÉS KORLÁTOZVA) VALAMI NEM STIMMEL... MINTHA VISSZAFORDULT VOLNA AZ IDŐ, MEGINT NINCS SENKIM, AKIRE SZÁMÍTHATOK. EGYEDÜL VAGYOK. ☹

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: KÖNYVEK, OLVASÁS, GITÁR, SULIÚJSÁG

KLUBTAGSÁG: JALAPENO; KEDVENC KÖNYVEK; MINDHALÁLIG BEATLES!; OASIS; KEZDŐ GITÁROSOK; AKKOR SEM TUDOK RAJZOLNI!

VÉLEMÉNYEK A FACEBOOK INTERNETES PORTÁLRÓL:
„EZ A KEDVENC KÖNYVEM! LEINER LAURA TUDJA, MI
KELL A TINIKNEK!”

SZABÓ DOROTTYA

„A SZENT JOHANNA-FEELING AZONNAL MAGÁVAL
RAGADOTT!”

VÖLGYESI MELODY

„IMÁDOM EZT A KÖNYVET! NEM SZOKTAM VALAMI
SOKAT OLVASNI, DE AJÁNDÉKBA MEGKAPTAM AZ
ELSŐ ÉS MÁSODIK RÉSZT, ÉS NAGYON TETSZETT!
VÁROM A HARMADIK RÉSZÉT...”

CSABA JAMKA

„HIHETETLEN, HOGY MENNYIRE A SZÍVÜNKHÖZ
TUDNAK NŐNI A SZEREPLŐK! MÉG ÉLETEMBEN NEM
OLVASTAM KLASSZABB KÖNYVET!”

UHRIN SÁRA